

Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 1

Contents

Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 1	2
1. Chương 1: Loài Người Nguyên Thủy	2
2. Chương 2: Khế Ước Nhân Duyên	6
3. Chương 3: Ăn CƠM Nát (Chỉ ĐÀN Ông Ăn BẮM Phụ Nữ)	9
4. Chương 4: Ngưu Lang Bán Thân	13
5. Chương 5: Lên SÂN Khẩu Xui Xẻo	17
6. Chương 6: Dây Giày Và Chậu Hoa	21
7. Chương 7: Đội Mũ Xanh (chỉ Việc Bị CẮM Sừng)	25
8. Chương 8: Lấy Lòng...thất Bại	31
9. Chương 9: Bạn Trai ĐÚNG NGHĨA (thượng)	36
10. Chương 10: Bạn Trai ĐÚNG NGHĨA (trung)	39
11. Chương 11: Bạn Trai ĐÚNG NGHĨA (hạ)	42
12. Chương 12: Chào Buổi Sáng LƯU HƯƠNG	46
13. Chương 13: Trời Hại Hay Người Hại	49
14. Chương 14: Đêm Mưa Bão	54
15. Chương 15: Con Thỏ	58
16. Chương 16: Ích KÝ (thượng)	63
17. Chương 17: Ích KÝ (hạ)	66
18. Chương 18: Công Việc CỦA Trai Bao	73
19. Chương 19: Thực TẬP Sinh Trai Bao	78
20. Chương 20: Giá Tiền CỦA Trai Bao	83
21. Chương 21: Phân Loại Trai Bao	86
22. Chương 22: Dùng ThỬ Trai Bao	92
23. Chương 23: Lời Mời Hẹn CỦA Trai Bao	96
24. Chương 24: Cái Giá CỦA Việc Bao Trai	100
25. Chương 25: Đt Phá Khỏi Vạch XUẤT PHÁT	105
26. Chương 26: Công Viên Giải Trí (thượng)	109
27. Chương 27: Công Viên Giải Trí (trung)	113
28. Chương 28: Công Viên Giải Trí (hạ)	120
29. Chương 29: Sự Từ Chối CỦA Trai Bao	126
30. Chương 30: Tiên Nữ Tắm GỘI (thượng)	129
31. Chương 31: Tiên Nữ Tắm GỘI (hạ)	132
32. Chương 32: Động Lòng (thượng)	137
33. Chương 33: Động Lòng (hạ)	140
34. Chương 34: Trừng Phạt (thượng)	146
35. Chương 35: Trừng Phạt (hạ)	149
36. Chương 36	156
37. Chương 37: Mỳ Sợi Và CƠM NẤM	159
38. Chương 38: Sự THỎ LỘ CỦA Ngưu Lang	163
39. Chương 39: Hôn Anh	169
40. Chương 40: Kính Trà	172
41. Chương 41: Xem MẶT (thượng)	175

42. Chương 42: Xem Mặt (Trung)	178
43. Chương 43: Xem Mặt (hạ)	182
44. Chương 44: Mệnh Xấu	186

Yêu Em Thật Xui Xẻo Tập 1



Giới thiệu

Tướng mạo bình thường, vóc dáng bình thường, học lực bình thường, chỉ duy nhất một thứ không bình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-that-xui-xeo-tap-1>

1. Chương 1: Loài Người Nguyên Thủy

“Bản mệnh của chị mang điềm ác, sao Hồng Loan không dịch chuyển, nhân duyên khô cạn, cả đời là bà cô già!”

Trời mưa dầm dề, rả rích...>

Cô ngáp dài một cái, nhìn vào cuốn lịch trên bàn, rõ ràng mình đang sống ở thế kỷ Hai mươi mốt, nhưng quay lại tiệm sách ảnh nhỏ nơi cô đang làm thêm, tại sao lại xuất hiện một sinh vật ngoài hành tinh đang đứng trước quầy tiểu thuyết ngôn tình chăm chú nghiên cứu?

Sinh vật đó, theo đánh giá bên ngoài, nếu tính theo tuổi tác của loài người thì khoảng sáu, bảy tuổi, nó mặc một chiếc áo choàng trắng, rộng thùng thình, sau lưng có đeo một chiếc giỏ gỗ, miệng giỏ được dây bằng một tấm vải trắng, có thêu phù hiệu thái cực, vừa nhìn đã biết, nó mang tư tưởng không trong sáng, toàn ý niệm tuyên dương “âm dương điều hòa vương đạo”, nghiêm nhiên là hình mẫu một tiểu đạo đồng.

Lúc này, nó đang cầm một cuốn tiểu thuyết ngôn tình vô cùng phù hợp với khái niệm “âm dương điều hòa và nguồn gốc vạn vật”, say mê nghiền ngẫm bất chấp ánh mắt từ mọi người xung quanh, đến những đoạn gay cấn, nó còn đưa ngón tay lên miệng cắn cắn một cách vô thức...

Này này này... không nhầm đây chứ? Tuy cô luôn tin câu nói “khách hàng là Thượng Đế” nhưng với giới tính, tuổi tác, thêm vào đó là cách ăn mặc của “cậu bé Thượng Đế” kia thật không nên chọn loại sách đó rồi xem đến mức hăng say như vậy mới đúng... Hơn nữa, nó không nhìn thấy cái biểu tượng 18+ khiến người ta tuyệt đối không dễ gì bỏ qua ở trên bìa sách sao? A Di Đà Phật...

Thôi chẳng thèm nhìn nữa, vừa quay đầu đi, cô chuyển thẳng ánh nhìn ra ngoài cửa kính, chuẩn bị ôm bầu tâm sự buồn tủi, thưởng thức cơn mưa phùn lất phất ngoài trời, ồ, thời tiết này thật thích hợp biết bao với cảnh trời đất thương cảm, lòng người buồn chán, kêu trời thán đất, chỉ là... bên ngoài cửa sổ còn một sinh vật ngoài hành tinh cỡ lớn nữa đang đứng như trời trồng, quay lưng về phía cô.

Chiếc áo trắng rộng thùng thình quen thuộc...

Cái giỏ lớn bằng gỗ đeo ở sau lưng... sao lại quen như vậy nhỉ?

Và cả chiếc phù hiệu thái cực trên tấm vải trắng đây trên cái giỏ đó nữa... có thể đừng quen thuộc như vậy không?

Sinh vật ngoài hành tinh to lớn dường như cảm thấy sau lưng có ánh mắt kỳ dị đang hướng về phía mình, đôi giày vải dưới chân chậm chậm di chuyển trong mưa, chiếc ô trong tay nghiêng nghiêng, chắn ánh nhìn của động vật kia, đầu hơi xoay một chút, lộ ra chiếc cảm hình vòng cung đầy đặn, một giọt nước mưa men theo chiếc cảm đó chảy xuống, lướt qua, rồi nhanh chóng trôi tuột xuống mặt đất.

Phi lễ vật thị [1], thấy đẹp thì mờ mắt, cứ coi như mình háo sắc, cũng phải tìm một người bình thường, chứ không phải là loại sinh vật ngoài hành tinh như thế... Đây chính là đạo đức nghề nghiệp cơ bản...

[1]: Câu nói của Khổng Tử, nghĩa là không nhìn những thứ không hợp lễ.

Cô đứng thẳng cổ, ép đầu mình quay lại phía trước quầy, thẳng nhóc tay cầm cuốn sách chạy đến trước quầy, kiễng đôi chân mang giày vải và ngẩng gương mặt chẳng biết vì sao lại đỏ ửng kia lên, nhoeo cười vô cùng thân thiết, cậu ta dùng chất giọng ngọt ngào hoàn toàn chẳng hợp chút nào với vẻ ngoài của mình, nói:

“Chị à, chị có biết nhị hoa rốt cuộc là cái gì không? Tại sao bọn họ đều nói nó rất ngon?”

“...”

“Trên núi chỗ em cũng có rất nhiều hoa, mật hoa rất ngon, nhưng mà trong sách lại nói là nhị hoa ngon hơn cả mật hoa.”

“...”

“Chị à? Chị có khỏe không? Sắc mặt của chị nhìn rất đáng sợ...”

“....”

“Rầm, bụp.”

“Chị à, chị ngồi xuống đất làm gì thế?”

“Ê, chú bé này...”

“Tên của em là Phạm Đoàn [2].”

[2]: cớm nắm

“...”

“Bố em nói, lần đầu nhìn thấy em là đúng lúc ông thấy trên bàn có hai nắm cớm, cho nên đặt luôn tên em là Phạm Đoàn, phải nói bố em cũng thật thiếu trách nhiệm, đặt tên cho em quá tùy tiện, nếu như lúc đó vừa hay trên bàn của ông bày ba đậu [3], vậy chẳng phải tên em sẽ là Hạ Ba Đậu [4] sao.”

[3]: Một loại đậu ở Việt Nam không có.

[4]: Đậu rưng

“...Tội lỗi...”

“Chị à, chị cũng cảm thấy rất không nên thế phải không? Ý... sắc mặt của chị lại xanh hơn chút nữa rồi ...”

“Chú bé Phạm Đoàn này... cậu có nhìn thấy cánh cửa kính bên kia không?&qu

“Vâng, nhìn thấy, trong suốt, vừa rồi em ở bên ngoài có nhìn thấy chị.”

“Người đứng bên ngoài kia là... sư huynh của cậu?”

“Đó là bố em.”

“Chị à, chị vẫn khỏe chứ? Sắc mặt của chị càng lúc càng khó coi đó.”

“... Bó... bó cậu?” Cô đưa ngón tay trở run rẩy chỉ ra ngoài cửa, nếu như tính theo tuổi của loài người thì sinh vật ngoài hành tinh kia không quá hai mươi.

“Đúng vậy, bó em.”

“Hơ... hơ hơ... vậy... phiền cậu... đến mở cánh cửa đó, đi ra ngoài, rồi giúp tôi đóng nó vào... Cảm ơn! Làm phiền cậu rồi.”

“Chị à, có phải là chị bảo em rút đi không?”

“... Đó là cậu nói, không phải tôi...”

“Ừ ừ, không được đâu.” Phan Đoàn khom người, giơ ngón trở khua khua trước mặt cô. “Chị là đầu mối quan trọng để bọn em tìm được ‘thằng cha kia’”

“... Cậu... cậu muốn làm gì? Tôi... tôi biết hai sinh vật ngoài hành tinh các người lười ở đây lâu như vậy cũng chẳng có ý gì tốt... Tôi mặc kệ các người là vây cánh của tổ chức nào trên trái đất, hay là bọn chuyên bắt cóc xử nữ [5] đem đi cúng tế ma quỷ loạn phái, tôi nói cho cậu biết... tôi rất thân với đội trưởng đội bảo vệ của khu phố này... cậu.. cậu chớ tùy tiện đến đây... cái thằng cha gì gì đó mà cậu nói, tôi tuyệt đối không quen!” Cô tiếp tục giãy giụa dưới đất, hai tay thì tạo tư thế che chắn trước ngực.

[5]: Người con gái còn trinh trắng

“Chị à, chuyện chị là xử nữ không nhất thiết phải nói lớn thế đâu.” Thằng nhóc tốt bụng nhắc nhở cô một tiếng, rồi quay người đặt chiếc giỏ xuống, gỡ tấm vải thái cực ra, cho tay vào trong lục tìm.

Cô nuốt nước bọt đánh “ực” một tiếng, biết đâu thằng bé lại lấy ra một thứ gì đó như “Nhất nhật tang mệnh tán” hay “Thất bộ đoạn hồn”..., cô co cẳng toan bỏ chạy, nhưng bên ngoài cửa kính kia còn có một người cứ đứng bất động như trời trồng, quay lưng về phía cô, khuôn mặt hơi rử xuống, chiếc ô che mưa chắn gió đó vẫn được giữ nghiêng, chỉ để lộ ra chiếc áo dài đang chảy nước ròng ròng.

Anh ta hoàn toàn không thay đổi tư thế. Trong mắt cô, tư thế này sao mà giống mấy tên sát thủ giết người không ghê tay trong sách thế, cô thề là cô đã nghe thấy những âm thanh của một trận chiến giống như trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, khi giết tên BOSS cuối cùng, khi cô đang ở cấp LEVEL 0 đụng phải tên cuối cùng và chết chóc! Không phải là trời định hôm nay cô có tai họa đổ máu chứ? Dương thọ đã tận? Không thể nào! Nghĩ lại cả đời cô yên ổn thuận lợi, đường đời thênh thang, sức sống tràn trề, bảy, tám giờ sáng mới mở mắt ra, làm sao có thể quen nhân vật cổ bự của bọn yêu ma loạn phái này chứ?

“Chị à, nói dối sẽ bị trời phạt đó.” Vừa nói bàn tay nhỏ như chiếc màn thầu của nó vừa chìa ra trước mặt cô, trong tay nó không phải là bình thuốc Hạc đỉnh hồng, không phải là ám khí giết người vô hình, càng không phải là vũ khí sinh học cỡ lớn, mà là một bức ảnh.... Trong ảnh là một thằng cha rất thiếu giáo dục, với nụ cười không đàng hoàng... Thằng cha này... cô quen... không những quen... mà còn rất rõ, không, phải nói là... hận đến tận xương tủy

“Chị à, chị thật sự không quen người này sao?”

“... ”

“Ông ta tên Hồ Thuộc, quán xem tướng số ở đầu đường phía đông là ông ta mở nhưng mà mấy ngày trước có thím họ Lưu nói cho em, vì ông ta bói toán bừa bãi, ghép bừa nhân duyên, khiến người ta lấy nhầm vợ, giờ đang bị người ta truy sát, cho nên cái quán đó đóng cửa lâu lắm rồi.”

“....”

“Nhưng mà ông ta có người con gái tên là Hồ Bất Động, làm thêm trong tiệm sách ảnh ở đầu đường phía tây này, sách trong tiệm đó đều là sách có hại cho sức khỏe và sự trưởng thành của trẻ em nên thím tuyệt đối không bao giờ cho con gái mình vào tiệm sách này...”

“Khốn kiếp! Con gái nhà cô ta hôm qua còn mượn ở chỗ của chị đây một cuốn Tiểu mẫu đơn dâm đẳng, bọc ra ngoài bằng cái bì Giám định và thưởng thức thơ từ rồi ôm về!”

“Chị à, chuyện đó không quan trọng... quan trọng là... rốt cuộc chị có quen bố chị không?”

“... Xin cậu, đừng dùng thái độ nghiêm túc như vậy để hỏi cái vấn đề mà khiến tôi nghe xong chỉ muốn đánh cho cậu một trận...” Cô hất hàm, vòng tay trước ngực, tận dụng tối đa ưu thế áp đảo rõ ràng về chiều cao để nhìn thẳng nhóc trước mặt. “Tôi nói cho cậu biết, cứ coi như Hồ Thuyết [6] là bố tôi, tôi cũng chẳng thân thiết gì với ông ta. Tôi không biết ông ta đã làm chuyện tồi tệ gì với cha con cậu, đại khái như nói cha cậu khắc vợ, nói cậu khắc mẹ, sau đó khiến gia đình cậu ly tán. Xong chuyện, ông ta phải mông bỏ đi, những chuyện thất đức như thế chẳng có gì bất ngờ c nhưng cậu đừng cho rằng có thể tìm được manh mối của ông ta từ chỗ tôi, tôi hoàn toàn không bao che, ông ta trước giờ đến không hình đi không dấu, nếu tóm được ông ta, tôi nhất định sẽ là người đầu tiên xông lên bóp chết kẻ đã hủy hoại cả đời mình!”

[6]: Trong tiếng Trung chữ “Thước” và “Thuyết” đồng âm, tác giả chơi chữ. “Hồ Thuyết” nghĩa là nói linh tinh.

“Chị à, cứ coi như ngay từ đầu chị đã nhìn trộm bố em, nhưng rất xin lỗi phải nói với chị, mẹ em vẫn còn sống rất khỏe mạnh, chị đừng nguyên rửa bà ấy nhé, lần này em xuống núi chính là để tìm người nhà của bà ấy.”

“Tôi... tôi... chỉ là tôi thấy anh ta cứ đứng mãi ở đó rất lâu mà chẳng động đậy gì...”

“Quen rồi mà, nói về đứng bất động thì bố em giỏi nhất đấy, bố thường xuyên đứng trên đỉnh núi, mỗi lần đều đứng đến cả canh giờ, cứ như thể đang trầm tư suy ngẫm vấn đề trọng đại nào đó nhưng mỗi lần hỏi ông ấy đang nghĩ cái gì, ông ấy đều ngẩn ra một lúc lâu rồi mới trả lời ‘không biết’.”

“... Tôi không có hứng thú tìm hiểu đời tư của người đã có vợ, tan làm rồi tôi phải về nhà nấu cơm.”

“Vâng, cũng được, em và bố em cũng đói rồi.” Thăng nhóc Phạn Đoàn đeo cái giỏ lên, phủi phủi áo.

“Ai nói sẽ nấu cơm cho hai bố con các cậu ăn chứ, tôi muốn nấu những món ăn ngon cho người làm việc chăm chỉ, lao động nỗ lực là tôi đây này!”

Thăng nhóc Phạn Đoàn trầm ngâm một lát, sau đó nghiêm túc đi đến trước mặt cô, làm bộ hết sức thông cảm, ngược đôi mắt hấp háy, dễ thương, đáng yêu nhìn cô, nhìn đến mức cô đành nuốt giận, thuận miệng chát v luôn về trình độ học vấn của người đàn ông đang trầm tư đứng trước cửa kia, có lẽ cô đoán được anh ta ngày ngày đứng trên đỉnh núi trầm tư cái gì rồi... có lẽ là đang nghiên cứu đứa trẻ này là con của ai.

“Này, chị à, bố chị nhất định đã nói cho chị biết bản mệnh của chị không tốt, sao Hồng Loan[7] không dịch chuyển nhân duyên khô cạn, cả đời là bà cô già chứ? Hử?” Hồ Bất Động lúc ấy đang ngó nghiêng khắp nơi, toan tìm một chiếc chỗ để quét tên khách không mời mà đến kia ra khỏi cửa thì bỗng nghe tiếng “hử” cuối cùng được cố ý kéo dài khiêu khích của cậu bé thì không thể không chú ý.

[7]: sao chủ hôn nhân

Mấy chữ vận mệnh không tốt, sao Hồng Loan không dịch chuyển, nhân duyên khô cạn, thực sự khiến cô phải lưu tâm.

“Nếu như em nói, có thể giúp chị phá bỏ cái vận mệnh này thì sao?”

“... Cậu? Miệng còn hôi sữa, vắt mũi chưa sạch!” Hồ Bất Động vẻ khinh khinh.

“Em miệng còn hôi sữa, vắt mũi chưa sạch nhưng bố em đã trưởng thành rồi. Sao nào? Chị có muốn thử không?”

“....”

“Bố! Chị này nói sẽ giữ chúng ta lại!” Chưa kịp để cô phản bác, thăng nhóc đã kéo cửa kính ra, đến trước mặt cái bóng người đang đứng ngoài đường kia, cất giọng nói non nớt.

“Này! Chị mày vẫn chưa đồng ý mà!” Cô vội gơ tay định tóm lấy thăng nhóc nhưng nhìn thấy gã người lớn đứng một mình trong mưa gió kia đang từ từ quay người lại. Thăng nhóc chạy lại ôm chầm lấy anh ta, anh ta dựng chiếc ô giấy thng lên để thăng nhóc đứng nép vào. Anh ta nhẹ nhàng ngắt đầu, diềm nhiên quan sát cô gái đang chạy đến đuổi theo con mình.

Cô bị ánh mắt của anh ta khiến cho sợ hãi co rúm lại, sau đó tìm bóng đập thành thịch khi đối diện gương mặt này giờ vẫn giấu sau chiếc ô kia, nhất thời cảm thấy mình đuổi theo con trai người ta như vậy thực là

vô lễ với mỹ nam, liền lập tức thu tay, đứng im, e ngại nhìn đi chỗ khác. Chợt cô phát hiện cửa hàng bánh mì sau lưng anh ta, khách mua chen chúc, người nào người nấy cũng ngẩng nhìn mỹ nam còn say đắm hơn cả mình... Bởi thế cô dần lấy lại bình tĩnh...

“Bố, rất nhiều người đang nhìn bố.” Thăng nhóc Phan Đoàn giật giật áo choàng của bố mình chỉ vào đám người ngốc nghếch như Hồ Bất Động, không biết họ đã đứng trong tiệm bánh mì này bao lâu rồi.

“Ừ!”, một giọng nói vang lên nhẹ nhàng như bay.

“Nhưng, sao bố cứ nhìn mãi chỗ bánh mì đó thế?”

“Ừ!” Đây, đây, đây! Việc làm mất hình tượng như thế có cần thiết phải dừng cảm thừa nhận, như vậy không?

“Con đói rồi, bố đói không?”

“Ừ!” Liệu anh ta có thể nói một câu gì khác để chứng minh với cô, mình vẫn là người bình thường không?

“Chị Hồ nói muốn đưa chúng ta về nhà!”

“...” Lần này anh ta không “ừ” mà chỉ nhướn mày nhìn về phía cô, ánh mắt hồ nghi như đang hỏi: cô là thứ gì, ở đâu chui ra vậy? làm rõ một chút được không, bọn họ mới chính là cái “thứ gì” đột nhiên xuất hiện mới đúng!

“Đây, đây, đây, chớ thấy người sang bắt quàng làm họ, chị Hồ, chị Tiêu gì chứ? Chị đây còn chưa đồng ý đưa hai người về mà, nhìn hai người bộ dạng kỳ quái... hành vi thì mờ ám, ai biết được mang hai người về rồi lại có ma quỷ tà phái nào đến quấy nhiễu tôi cơ chứ!”

Đang bị thăng nhóc ôm lấy, anh ta chỉ khe khẽ nhếch miệng, không vội trả lời mà tiếp tục nghe cô phát biểu cao kiến.

“Tôi hoàn toàn chẳng liên quan gì đến đám người trên núi, tách biệt xã hội, các người lúc nào cũng bang bang phái phái, tu tiên dưỡng đạo rồi còn sinh con ngoài giá thú nữa chứ.”

Thăng nhóc Phan Đoàn nhìn nụ cười trên môi bố càng lúc càng rõ. Ngoài trời lạnh dần, cậu bé thu người nép vào bố, nuốt nước bọt, chờ bố mình mở miệng nói câu đầu tiên.

“Thật không?”

Chỉ hai chữ vồn vện nhưng âm thanh nhẹ nhàng, êm ru như gió, khiến Hồ Bất Động gần như ngây dại. Nhưng đến câu thứ hai thì hoàn toàn ngược lại:

“Tôi cảm thấy, cô có tóc hay không cũng vẫn giống nhau, rất dễ nhận ra.”

“....”

“....”

Đáp lại anh là hai tiếng nghẹn ứ trong cổ họng... Cái gì gọi là có hay không có tóc đều dễ nhận ra chứ? Ý của anh ta là... anh ta đã gặp cô ở đâu ư? Hay là... anh ta nói cô không có tóc? Không... không thể nào! Lẽ nào... chuyện quá khứ của cô... đã bị phanh phui rồi sao?

Tội lỗi quá!

2. Chương 2: Khế Ước Nhân Duyên

“Đêm trăng tròn, mang tờ giấy dó đến gặp tôi.”

Phải nói, lần đầu tiên Hồ Bất Động manh nha suy nghĩ sẽ cưới một ai đó sớm hơn những người khác rất nhiều, bởi vì năm cô lên mười một tuổi, bị bố phát hiện ra mình viết thư tình cho lớp trưởng, cô liền bị người bố nhẫn tâm tống vào am ni cô quản giáo mấy năm trời. Cô đứng trước mặt Phật tổ, thề rằng sẽ lấy chồng sớm nhất có thể để thoát khỏi người cha mê tín của mình và sẽ không day dứt về những chuyện trong quá khứ.

Cô sai sao, chẳng qua chỉ là viết một bức thư tình thôi còn chưa kịp nhét vào ngăn bàn của người tình trong mộng số tám thì cô đã nghe tin nhà cậu ta bị cháy, cả gia đình phải dọn đi và thế là cậu ta biến mất trước mắt cô ngay khi tình cảm của cô vừa chớm nở, chẳng để cô kịp chuẩn bị tâm lý... Mười tuổi, thư tình cô còn chưa kịp viết xong, người tình trong mộng số bảy đã bị ngã gãy một chiếc răng trong lúc đi bộ, cậu bé khóc đến mức cô cảm thấy con mắt và tiêu chuẩn của mình sao mà thấp đến vậy. Thế là cô thu hồi lại tình cảm quý báu của mình và tiện tay vứt luôn bức thư tình dang dở vào thùng rác... Chín tuổi, người tình trong mộng số sáu của cô bị chấu hoa trên bàn công rơi trúng đầu phải đi bệnh viện cấp cứu, cậu ta được chuẩn đoán là mất đi một phần ký ức, cô chính là phần ký ức đáng chết đó...

Cuộc đời cô, đến cô còn tự cảm thấy rất bi đát... Nhưng thôi, tiếp nhận nền giáo dục tẩy não Sparta mấy năm ở am ni cô, lục căn [1] của cô gần như được làm sạch, tâm tình như nước. Hằng năm những người vì thất tình, muốn đoạn tuyệt với hồng trần, mà tự cạo đầu chạy đến làm sư muội với cô tuy không nhiều, nhưng mỗi người đều là một ví dụ sống. Ý... ờ, cũng có những người sau khi tìm được người yêu lý tưởng lại hoàn tục, trở về trốn hồng trần.

[1]: Lục căn bao gồm: mắt, mũi, tai, lưỡi, thân và tư tưởng.

Mười ba tuổi, Hồ Bất Động hoàn tục, lý do rất đơn giản...

“Con muốn ăn thịt.”

Sư phụ của cô im lặng, hồi lâu mới quay sang, phất phất cây phất trần, chỉ nói với cô vắn vắn ba tiếng: “Con đi đi.”

Thế là, cô chẳng thèm quan tâm đến thái độ thất vọng như muốn nói “con hết thuốc chữa rồi” của sư phụ, vui vẻ ngẩng cao cái đầu trọc lóc, bóng loáng của mình tung tăng xuống núi, vì ăn uống nên cô quyết định hoàn tục. Thoáng một cái, đã năm mùa xuân kể từ khi cô hoàn tục, quay đi quay lại bỗng chốc cô đã bước sang tuổi mười tám, vậy mà chưa từng một lần được thưởng thức vị ngọt ngào của tình yêu đầu đời.

Nhưng đúng vào lúc cô bế tắc nhất, dự định cả đời này chỉ ân ái với gà, vịt, thịt, cá thì đột nhiên lại mọc ra hai thứ... ý... còn là hai thứ khá đẹp, một cái chớp mắt đủ làm cô ngây ngất, chúng nói với cô, số mệnh của cô cũng không phải không thay đổi được, suốt ba năm giữ lòng trong sạch thoáng cái đã bị hủy trong một ngày, dây thần kinh trong não bị đứt từ lâu nay được nối lại, đầu cô xuất hiện bốn chữ: “Đàn ông! Oh yeah!”.

“Bệnh này thực sự có thể chữa?” Cô nuốt nước bọt, nhìn vào hai người một lớn một bé trước mặt. Bọn họ ăn no rồi, mỗi người cầm một chiếc cốc với dáng vẻ thanh cao.

Hai người dùng chiếc cốc uống chocolate nóng của cô để uống trà, xí, may mà họ nghĩ ra.

“Chị Hồ, đây không phải là bệnh, mà là mệnh.” Thăng nhóc Phạm Đoàn liếc nhìn im lặng của mình, nói một câu chí lý...

“Theo như chị thấy thì là bệnh, nhưng không phải bệnh dịch truyền nhiễm!”, Hồ Bất Động khinh khỉnh nói.

Nếu như có thể “lây nhiễm” ột ai đó nữa thì chắc chắn sẽ dễ chịu hơn là nhìn người ta có đôi có lứa còn mình chỉ một mình thui thủi.

“Nếu như là bệnh truyền nhiễm, cô muốn truyền cho ai?” Kể từ đầu đến giờ chỉ ngồi im lặng uống trà, cuối cùng cũng chịu mở miệng xen vào câu chuyện hầu như chẳng liên quan gì đến mình.

“Bố tôi!” Cô trả lời không chút do dự, đủ thấy những tháng năm tuổi thơ đen tối đã để lại vết thương quá sâu trong lòng cô...

“...” Nghe vậy, anh ta chỉ cười khẩy, ngón tay mân mê chiếc cốc, chẳng nói thêm gì nữa.

“Này, anh có làm được không? Đừng có làm bộ trầm ngâm trước mặt tôi, tôi không lạ gì kiểu đó. Bố tôi xem bói cho người ta, đến thời khắc quan trọng thì bắt đầu ngáp ngừng, ấp úng, vói cho bằng được người ta móc ví ra mới thôi, chiều này quá lỗi thời rồi! Dù gì tôi cũng giữ hai cha con các anh ở lại, ít ra các anh cũng phải nói một câu cho rõ ràng, chữa được hay không? Nói một câu thôi!” Nhìn cái điệu bộ lắc lư lư của anh ta, cô đập bàn, chỉ muốn nhảy dựng lên.

“Có, nhưng...” Anh ta từ từ ngược mắt lên nhìn cô, nói tiếp: “Dựa vào cái gì?”.

Bị anh ta nhìn chằm chằm, cô hơi bối rối: “Anh... anh có ý gì chứ?”.

“Ý của bố em là, ông ấy có cách giúp số mệnh bà cô già nhưng dựa vào cái gì mà ông ấy phải giúp chị chứ?”
Phạm Đoàn giơ tay đảm nhận nhiệm vụ phiên dịch.

“Nói vớ vẩn, vừa rồi ai khóc lóc cầu xin tôi thu nhận hai người đáng thương các cậu lại?”

“Chị Hồ, bố con em đâu có khóc. Hơn nữa, theo như kinh nghiệm của em, nếu lúc ấy chị Hồ không đưa bố con em về đây thì chỉ không đến một khắc sau sẽ có chị khác đến bắt chuyện với bố con em thôi... Em ăn no rồi liền gọi một tiếng bố, chị kia sẽ thất vọng tràn trề mà tự động rút lui.”

“... Hai cha con cậu làm cái trò dụ dỗ này, đúng là thành thạo nhỉ...” Cô nhếch miệng khinh bỉ, đưa ra một nhận xét vô cùng chuẩn xác. Đột nhiên cô nghĩ ra một chuyện. “Bố cậu tu đạo phải không? Làm chút việc tốt, tích thêm chút đức, cứ coi như tôi giúp ông ấy sớm được thành tiên thôi mà, người tu đạo nên làm việc thiện giúp đỡ người khác, đúng không?”

“Chị Hồ, chị phải biết, thay đổi số mệnh, là điều đại kỵ của tu đạo, sẽ tổn hao dương thọ.” Phạm Đoàn khó xử nhìn ông bố đang thản nhiên uống trà của mình, rồi lại quay sang phía Hồ Bất Động đang nghiêng răng ken két trước mặt, lý nhí, “Chị cảm thấy... giao tình của chị với bố em, có tốt đến mức để ông ấy phải giảm dương thọ vì chị không?”.

“...” Cô buồn bã nhìn “ông bố trẻ” đang ngồi uống trà đối diện, bất giác thở dài.

Phạm Đoàn ái ngại nhìn cô.

Cô hít sâu một hơi, chẳng buồn đôi co nữa, liền đứng dậy, đưa tay với lấy chiếc đĩa trước mặt anh ta, chuẩn bị dọn dẹp bàn ăn. “Phòng bên trái, chính là phòng bố tôi, hai người tự xéo vào đó nghỉ ngơi, muốn đập, muốn phá hay báo thù gì đó đều được, bên phải là phòng tôi, tôi khóa lại rồi, hai người muốn đợi ông ta thì cứ tự nhiên, tôi cũng chẳng quan tâm đến ‘tiên án tiền sự’ của các người, sau này mọi người gặp nhau cứ như người xa lạ, có thấy nhau trên đường thì cũng đừng nói là quen tôi, bởi chúng ta không có giao tình gì cả!” Câu cuối cùng, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói, rõ ràng là đang oán trách.

“Khuyên cô một câu, số mệnh là do trời định, cô không thay đổi được đâu.” Anh ta đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi, mắt vẫn nhìn chằm chằm chiếc cốc, cứ như thể không phải đang nói chuyện với cô vậy.

“Bản thân anh không có bản lĩnh thì đừng có thùng rỗng kêu to, ngồi đó mà ba hoa, khoác lác, nói cái gì mà tôi không thay đổi được chứ!” Cô từ từ nheo nheo mắt lại, vung tay, liệng luôn chiếc đĩa trong tay, nghe đánh “choang” một tiếng.

Anh ta không vội trả lời, chỉ nhìn cánh tay vừa liệng đĩa của cô đang run rẩy. Lát sau, cô bình tĩnh lại liền muốn nhặt chiếc đĩa mới vứt. Lúc ấy, anh ta mới lạnh tanh thốt ra một câu: “Vậy cô có thể thử xem...”

“Nếu tôi mà biết thử thế nào, tôi..”

“Cô chẳng phải là đã rất rõ cách thử rồi sao?” Đường như biết chuyện gì đó, anh ta nhướn nhướn mày lên, nói tiếp: “Từ chỗ của bố cô”.

“...” Cô hơi sững lại, nhìn nụ cười có chút quái dị của anh, chỉ hồ nghi cau mày.

“Nếu như có người nào đó sẵn sàng đem nhường nhân duyên của mình cho cô thì cô sẽ thoát khỏi số mệnh này.” Anh ngừng lại một chút, vẫn là nụ cười đầy mỉa mai. “Nhưng người này phải cam tâm tình nguyện đem đường nhân duyên của mình giao cho cô.”

“... Nếu như tôi nói, tôi đã tìm thấy người đồng ý nhường cho tôi rồi thì sao?” Cô cắn chặt môi, thọc tay vào túi quần một cách vô

“Ồ?” Anh nghi ngờ, vẫn thái độ thản nhiên. “Cam tâm tình nguyện?”

“Vớ vẩn, thứ đó không cam tâm tình nguyện thì ai đồng ý ký cho tôi chứ! Giống như khế ước bán thân ấy!” Cô lấy từ trong túi ra một tờ giấy đã bị vò nhàu nát. “Xí, đúng là bọn phong kiến mê tín rầy rà, nường nhân duyên thôi mà cũng phải ký hợp đồng, khế ước gì đó!”

Anh chẳng thèm xem cái tờ giấy gọi là khế ước gì đó, nhẹ nhàng đưa ngón tay lên môi ra hiệu im lặng.

Cô thuận theo ánh mắt của anh, thấy Phan Đoàn đã ngã vào cánh tay anh, vì ghế hơi cao, chân cậu bé ngắn không với tới đất, cả người đều đổ hẳn vào anh, ngủ rất ngon lành như thể đã lâu lắm không được ngủ vậy, đôi mắt nhỏ kia rõ ràng như đang cố mở ra nhưng sao nó chẳng chịu nghe lời.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ để đưa thằng nhóc chìm sâu vào giấc ngủ, ôm nó vào lòng rồi đứng dậy khỏi bàn ăn, đi đến bên cô. “Phòng nào vậy?”

“Trái... bên trái...” Nhìn cảnh hai cha con ấu yếm yêu thương, cô bỗng ngẩn người, chỉ một cách máy móc vào căn phòng bên trái, với chiếc la bàn thái cực treo phía trên.

“Đêm trăng tròn, mang tờ giấy đó đến tìm tôi.” Anh nhẹ nhàng buông lại một câu như băng quơ rồi ôm thằng nhóc vào căn phòng đó.

Cửa đóng rồi, cô mới như bừng tỉnh.

“Cố làm ra vẻ thần bí gì chứ!” Cô trừng mắt với cánh cửa đó, thầm tuyên bố, cuộc sống với cha con ngoài giá thú kia chính thức bắt đầu>Cô kẹp tờ khế ước nhăn nhúm kia trong tay, cẩn thận mở ra, tiếng giấy lạo xạo vang lên, cô lướt qua phần nội dung, nhìn thẳng xuống hàng chữ cuối cùng, thấy có chữ viết theo lối thảo thư - người nhường: Huỳnh Nhất Nhất.

3. Chương 3: Ăn Cơm Nát (Chỉ Đàn Ông Ăn Bám Phụ Nữ)

“Gan của cô quả không nhỏ? Tôi cho phép cô thích tôi sao?”

“Các bạn nhỏ đã đăng ký tên rồi thì chào tạm biệt bố mẹ mình, sau đó đến ngồi ở phòng học trên tầng ba nhé.” Một nữ giáo viên tràn đầy tình yêu và nhiệt tình với sự nghiệp giáo dục vỗ tay, cất cao chất giọng ngọt ngào, dễ nghe, vóc dáng nhỏ nhắn, thướt tha trong bộ trang phục màu hồng phấn tới tận gối giữa bọn trẻ và phụ huynh của chúng, bùm miệng đỏ dành những em bé đang khóc vì lần đầu tiên phải xa bố mẹ.

Hồ Bất Động ngáp dài, thật không hiểu tại sao cô phải lãng phí thời gian ngủ nướng của ngày nghỉ chạy đến đây để xem cảnh tượng chẳng khác gì mấy cảnh mở đầu trong loạt phim “người lớn” biến thái của Nhật Bản, cô đang thiếu ngủ trầm trọng nên hoàn toàn chẳng có chút hưng phấn gì, hơn nữa diễn viên chính ở kia còn là người đồng giới tính với cô.

“Người tiếp theo...” Cô giáo mặc bộ đồ hồng phấn vừa nói tới đó thì im bặt khi ngó thấy cái tên tiếp theo trong tờ danh sách học sinh, lát sau cô run run đọc tiếp: “... Ý, em nào là bạn nhỏ Hạ Phan Đoàn?”.

“Có!” Một cậu bé dũng cảm, không... nói một cách chính xác là một cậu bé đầy hứng thú với sự mất mặt, hùng hổ giơ tay, trưng ra cái bộ mặt cười toe toét, nghoe nguẩy như muốn khoe bộ đồng phục mới thay sáng nay.

Cô giáo mặc bộ hồng phấn nhin cười, hỏi:

“Em... chính là... bạn nhỏ Hạ Phan Đoàn? Ý... phụ huynh của em đâu?” Chắc chắn phải xem xem mặt ngang mũi dọc vị phụ huynh đã đặt cho con cái tên chẳng có dinh dưỡng, cũng chẳng có tiền đồ thế này, kể cũng khá hợp với cái tên là Hồ Bất Động của cô.

“Bố, cô giáo tìm bố.” Thằng nhóc quay sang, vầy vầy người đàn ông đang bị vây kín giữa ánh mắt soi mói của đám đông.

Người được gọi đến lách từng bước qua, hoàn toàn chẳng quan tâm đến đám phụ huynh đang dấy lên ý đồ muốn đem bảo bối thân yêu của mình chuyển trường, thần nhiên đi đến đứng trước mặt của cô giáo mặc đồ hồng kia.

“Sao... sao... anh chính là phụ huynh... của bạn nhỏ Hạ Thiên Lưu?”

“Vâng”

“Xin... xin hỏi, anh tên là gì vậy?” Cô giáo áo hồng cười khan một tiếng, cố hết sức có thể để giả bộ ngó lơ người phụ huynh ăn vận kỳ cục kia, giờ bút chuẩn bị điền các thông tin đăng ký của phụ huynh.

“Hạ Thiên Lưu”

“Phù...” một cái tên cũng coi là bình thường! Hồ Bất Động và cô giáo áo hồng cùng thở phào một tiếng, đưa tay quạt mồ hôi trán, nhưng mà...

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín.”>

“....”

“....”

“....”

Toàn hội trường im lặng như tờ, tất cả mọi người đang tính nhẩm một phép toán đầy logic - mười chín trừ bảy bằng bao nhiêu?... Hóa ra sinh mệnh là ngoan cường và thần bí, hóa ra mấy cậu oắt mười một, mười hai tuổi đã được coi là nam nhi chân chính trong thời cổ đại kia vẫn còn tồn tại trong xã hội ngày nay, hóa ra... tảo hôn tảo đục vẫn là vấn đề lớn của dân số...

“Nhân... nhân tiện hỏi địa chỉ liên hệ của anh được không? Như vậy chúng tôi có thể thuận tiện thông báo cho anh tình hình của... con trai anh...” Nụ cười của cô giáo áo hồng sao mà giống đang mỉa mai thế?

“Chúng ta ở đâu?” Chỉ một câu hỏi, một cái nghiêng người và một cái quay đầu của anh ta, đã khiến sự chú ý của tất cả mọi người nhất loạt di chuyển đến chỗ Hồ Bất Động đang nép sát vào cửa lớp, chuẩn bị tư thế sẵn sàng bỏ chạy.

Xã hội thay đổi từng ngày... Luân lý thoái hóa... đạo đức suy đồi... con người cũng thay đổi... sinh đẻ có kế hoạch... “tuổi xuân” chính là nguồn cơn của mọi sai lầm thời niên thiếu... con cái của tôi phải chuyển trường... đây có lẽ là tâm lý chung của tất cả những phụ huynh có mặt trong phòng lúc này.

“...” Cô lãng phí cả một buổi sáng ngày nghỉ đẹp đẽ, không phải là để đến đây mà hứng chịu sự phê phán... Cô giận dữ đến trước mặt cô giáo mặc bộ đồ màu hồng, giật lấy cái bút trong tay cô ta, “soạt, soạt, soạt” viết địa chỉ nhà mình

“Cảm... cảm ơn...” Cô giáo áo hồng cười khan một tiếng, nhìn cô với ánh mắt dò xét. “Vậy xin hỏi, anh chị định nộp học phí bằng tiền mặt hay thẻ vậy?”

“Anh... có tiền không?” Cô máy móc nghiêng nghiêng đầu, quay sang phía Hạ Thiên Lưu, hỏi một câu mà gần như chẳng hy vọng về một câu trả lời vừa ý.

“Không có.” Anh ta đồng dạng trả lời, rồi còn đồng dạng hơn nữa nói tiếp. “Nhưng, cô có”.

“Tôi nhớ là giao tình giữa chúng ta vẫn chưa tốt đến mức độ này...”

“Tôi qua đến mức độ đó rồi.” Anh ta toét miệng cười quái dị.

“...” Đến rồi sao, sao cô không biết?

“Cô không nhớ sao? Đêm trăng tròn, cô phải đến tìm tôi”, anh ta nói.

“...” Đây là sự uy hiếp, cô hiểu rất rõ, nhưng mà lọt vào tai người khác mọi chuyện lại không phải là như vậy..

Cắn răng cắn lợi nguyên rửa tổ tông mười tám đời nhà kẻ nào đó xong, cô rút thẻ ngân hàng ra, bực bội nhét vào máy quét, ấn mật mã, quét thẻ xong, như không thể chịu đựng được sự đả kích về kinh tế nữa, cô chạy như bay ra cửa, nỗi đau xót như cắt ruột tưởng chừng không thể vượt qua nổi!

“121212?” Phạn Đoàn này giờ vẫn luôn đứng cạnh bố chớp chớp mắt, lay lay cánh tay Hạ Thiên Lưu, nói: “Bố... bố không cảm thấy chúng ta nên khuyên chị Hồ đổi m m t mã sao? Mã mã này giống như là gọi người ta đến ăn trộm tiền vậy!”. Đơn giản đến mức có chút đần độn.

“Ừ”

“Còn nữa, bố à, con nghe người khác nói chỉ có kẻ vô tích sự mới tiêu tiền của phụ nữ..”

“....”

“Cũng có người gọi là ăn bám.”

“....”

“Bố à, con vẫn cảm thấy tốt nhất là bố nên đuổi theo chị Hồ thì hơn.”

“...” Anh nhướn mày, vẫn đứng nguyên tại chỗ.

“Bố... chắc là bố không nhớ đường về nhà nhỉ?”

“....”

....

“Vô tích sự, ăn bám! Tiêu tiền của phụ nữ mà vẫn thần nhiên như thế. Đường đường một người đàn ông sức vóc, khỏe mạnh lại bắt một cô gái trả tiền cho con của mình, chẳng trách vợ anh ngày trước không chịu nổi mới bỏ chồng bỏ con ra đi không lưu luyến! Tôi chúc vợ anh tìm được đức lang quân như ý và sống cùng người ta đến bách niên giai lão, con cháu đầy nhà!” Hồ Bất Động vừa sắp xếp sổ phạn cho người khác vừa mở cửa tiệm sách mình làm thêm rồi quay người, phăng phăng sải bước.

“Tại cậu suốt ngày nguyên rửa bọn đàn ông, cho nên nhân duyên mới lận đận như vậy đấy”, một giọng nói lạnh lẽo phát ra từ trong quầy sách.

“Khốn kiếp, tôi chính là tấn bi kịch mà cái xã hội này tạo ra!” Cô đập tay xuống mặt kính quầy sách, nhìn cô nữ sinh ngồi trước mặt, mái tóc đen dài chấm vai, chiếc áo sơ mi dính đẫm ten ở mép không cài cúc trên làm lộ ra cái cổ trắng ngần, trong tay đang lật một cuốn tiểu thuyết ngôn tình để giết thời gian. “Cậu nói xem, Tả Gian Lăng, cậu có thể xuất hiện trước mặt tớ một lần mà không mặc đồ có đẫm ten không?”

“Đẫm ten tương đối hợp với khí chất cao quý của mình.” Tả Gian Lăng gạt mái tóc đen trên vai, tiếp tục vui đùa vào cuốn sách trong tay.

“Nếu cậu thích ‘tự sướng’ đến như thế thì trực tiếp đi mà soi gương, hà tất phải làm bộ cầm cuốn tiểu thuyết rồi soi mặt kính thủy tinh?” Hồ Bất Động trừng mắt lườm, bước qua cô ấy chẳng chút nề nang.

Mà Tả Gian Lăng cũng chẳng buồn để ý người khác nữa, cô gạt luôn cuốn sách trong tay ra, soi lên mặt kính thủy tinh trên mặt quầy tự tán thưởng: “Mình nói này, Bất Động, mình thực sự rất đẹp mà! Đúng không?”

“Ừ, cậu cũng chỉ được mỗi ưu thế về ngoại hình mà thôi.” Cô leo lên chiếc ghế cao đối diện với Tả Gian Lăng, tiếp tục gặm cái bánh bao của mình.

“Vậy tại sao nhân duyên của mình cũng lận đận chẳng khác gì cậu nhỉ?” Ngón tay non nà của cô cào trên mặt kính nghe sao âm ức, phần nộ.

“S lại nói là lận đận giống mình?”

“Đúng rồi, mình tốt hơn cậu, mình chỉ là lận đận, còn cậu là không có, ha ha ha!” Tả Gian Lăng chẳng chút nề nang, cười đắc ý.

Hồ Bất Động ngồi đối diện chỉ im lặng gặm bánh bao, không bình luận thêm gì nữa.

“Cậu biết không? Gã đó mới tới qua thôi còn hôn mình, vậy mà khi nghe mình nói, mình là kết quả sau một đêm ‘ăn sương’ của mẹ bất cẩn sinh ra, thái độ của anh ta tức cười vô cùng, sau đó mình lại hỏi anh ta, ‘anh sẽ kết hôn với em chứ?’. Anh ta liền bỏ chạy mất dép. Mình đáng ra nên chụp mấy bức ảnh lại cho

cậu xem, anh ta gần như vắt chân lên cổ mà cố chạy cho thật nhanh!” Vừa nói, tiếng ngón tay cô cào vào kính càng lúc càng to hơn.

“Cậu... lại yêu một anh chàng khác rồi?” Cô vừa cắn bánh bao vừa cắn trọng hời như dò xét: “Nhất Nhị biết không?”

Tả Gian Lăng khựng tay, hơi nhếch khóe miệng, cười nhạt. “Cậu coi mình là kẻ ngốc chắc? Nhất Nhị là bạn trai của mình, mình đi yêu người khác, còn phải báo cáo với anh ấy sao?”

“Ồ ...” cô nuốt ực miếng bánh bao mà hoàn toàn không biết nó có mùi vị gì.

“Yên tâm, đợi mình tìm được một người bạn trai không chê bai mình như Nhất Nhị, mình sẽ nói bye bye với anh ấy.” Tả Gian Lăng dường như đang chắc chắn cái gì đó, cô hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

“Nếu như... không tìm được thì sao?” Cô cúi gầm mặt, khe khẽ hỏi.

“...” Tả Gian Lăng quay đầu lại, nhăn mày nhìn c bạn đối diện, chỉ cúi gầm mặt không dám nhìn cô. “Nếu như không tìm được vậy thì xin lỗi, mình đành chiếm anh ấy thôi.” Câu xin lỗi kia chẳng biết nói với ai.

“...” Cô ngừng lại hồi lâu, rồi mới gặm nốt cái bánh bao đã sắp hết.

“Cậu định ăn cả túi nilon à?”, Tả Gian Lăng nhắc nhở. Nhìn Bất Động nhè miếng túi nilon trong miệng ra, cô lạnh nhạt hỏi tiếp: “Cậu còn thích anh ấy không?”

“Ai?”

“Nhất Nhị.”

“Đâu có! Anh ấy cũng chỉ có bộ mặt đó có thể lừa người.” Cô ăn hết chiếc bánh bao, cầm túi nilon nhảy xuống ghế, toan đi tìm thùng rác. “Việc gì mình phải thích tên lông bông Huỳnh Nhất Nhị đó chứ, tên khốn đó suốt bao năm cứ trêu ghẹo cái đầu trọc của mình, còn nói gì mà chưa từng thấy cái đầu trọc nào tròn như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy mình ở trường học, gọi mình là ni cô. Mình nhớ, lúc còn nhỏ hắn ta ngã gãy răng, chảy đầy máu, xấu kinh đi được, mình mất hình tượng từ hồi đó, còn nữa, khi hắn ta dính mưa bị viêm phổi, được chị hắn là Huỳnh Nhất Nhất đưa đi bệnh viện, vừa co giật vừa run rẩy, đáng vẻ vô dụng hết mức! Lần gần đây nhất, cậu không nhìn thấy đâu, nhà hắn ta tự nhiên bốc cháy, hắn ta vác khuôn mặt đen sì chạy ra ngoài, còn may là chưa cháy đến nhà mình, loại người xui xẻo như hắn ta không nên ở làm hàng xóm của hắn thì hơn!”

“...”

“Hơn nữa, gần đây mình bắt đầu phát số đào hoa rồi!” Cô nhướn mày, vứt toét chiếc túi nilon vào thùng rác. “Nếu không thì việc gì mới sáng sớm mình đã phải nhờ cậu ở đây trông cửa hàng.

“Cậu phát số đào hoa rồi?”

“Cậu làm gì mà nhăn mày nhăn mặt vậy chứ? Mình chẳng nhẽ không thể phát số đào hoa sao?”

“Không, mình chỉ lo lắng cho người con trai kia, không biết anh ta còn có thể thấy nổi ánh sáng mặt trời ngày mai không?”

“Yên tâm, lần này mình tìm được người mạng lớn gánh hạn, tuyệt đối sẽ không giẫm lên vết xe đổ trước đây nữa!”

“Anh ta tên là gì?”

“Hạ Thiên Lưu!” Hôm nay cô mới biết một cái tên hạ lưu như vậy nhưng cô lại thích vô cùng!

“Bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín!” Lớn hơn cô một tuổi, vừa hay, đúng là kim đồng ngọc nữ! Cô thực sự thích vô cùng!

“Làm gì?”

“Tu tiên!” Nghề nghiệp có tiền đồ đây! Cô thích hết chịu nổi rồi!

“Trong nhà có những ai?”

“Một đứa con trai!” Hoàn cảnh gia đình quá tốt, không phải hầu hạ bố mẹ chồng! Cô sắp không kiềm chế nổi bản thân nữa rồi!

“Cậu trúng gió à?” Tả Gian Lăng đứng bật dậy, lướt mắt ra phía ngoài cửa sổ, kéo kéo chiếc áo sơ mi, chỉnh sửa lại váy, đưa tay kéo tấm cửa kính.

Hồ Bất Động xoay người, thò đầu ra nhìn thì thấy người đàn ông cô không quen biết đang đứng bên ngoài cửa, anh ta vận một bộ âu phục, coi bộ khá giàu có. Những chuyện như vậy cô quen rồi nên không ngạc nhiên cho lắm, chỉ thuận miệng hỏi: “Cậu lại đi hẹn hò à? Cậu vừa chia tay với người trước mà”.

“Ngại quá, vừa hay mình đã có ‘cửa để dành’ nếu không mình làm sao đủ nghị lực, bị thất tình mà mới sáng sớm đã đến giúp cậu trông cửa hàng.” Tả Gian Lăng vờ về mấy sợi tóc, đưa tay kéo cửa kính ra, nhưng mới đến trước cửa lại dừng lại. “Nếu như Nhất Nhị tìm mình... Thôi bỏ đi, chắc anh ấy sẽ không đến tìm mình đâu. Này! Chăm sóc tốt cho người đàn ông có vợ của cậu, nếu thực sự là cậu đào hoa thì cũng coi như anh ta thăm rồi, ai bảo cậu xui xẻo như vậy chứ?”

“Cái người kia của cậu xem ra mới giống như người đã có vợ, cậu mới phải cẩn thận kẻo bị người ta vừa lừa tiền vừa lừa sắc.” Cô một tay chống cằm, một tay uể oải xua xua Tả Gian Lăng đi, đến khi nghe thấy tiếng cửa kính khép lại mới lẩm bẩm: “A Di Đà Phật, dù gì con nói dối cũng chẳng phải là lần một lần hai, con nghĩ Phật tổ chắc cũng quen rồi, xin đừng trừng phạt con nhé!”.

Cô ngoác miệng ngáp dài một cái, chợt nhớ lại cảnh sáng sớm nay mình bị dựng dậy không thương tiếc, liền lập tức thu lại toàn bộ những câu yêu đương vừa rồi. “Thích con khi! Đợi qua đêm trăng tròn xem tôi có tổng cổ các người ra khỏi cửa không, hừ!” Thề xong cô gục xuống mặt quây ngủ bù, dù gì cũng mới sáng, chắc chẳng có ai đến mua bán gì đâu.

Tả Gian Lăng vừa ra khỏi sách, chợt thoáng thấy có bóng người đứng bên cửa, cô ngoái đầu lại nhìn kỹ hơn chút nữa, người đàn ông đó mặc một chiếc áo sơ mi nhạt màu không quá kiểu cách, chắc hẳn còn chưa quen với những chiếc sơ mi ôm sát, không thoải mái nên anh ta phanh nguyên hàng khuy ngực, mái tóc gọn gàng, mới được cắt tỉa, phần mái dài rủ xuống che kín mắt. Cô chỉ thấy khoe miệng anh ta hơi cong lên như thể đang châm chọc ai đó, anh đi lướt qua người cô, tiến về phía tiệm sách và giờ tay kéo chiếc cửa kính.

“Lăng à, em đang nhìn gì vậy?”, người đàn ông này giờ vẫn kiên nhẫn đứng đợi cô cất tiếng gọi.

“Đâu có”, cô lạnh nhạt trả lời.

“Vậy bây giờ em muốn đi đâu?”

“Tùy anh.” Tả Gian Lăng đi bên cạnh người đàn ông nhưng vẫn cố ngoái đầu lại phía tiệm sách, thấy anh chàng vừa rồi kéo một chiếc ghế dài đến bên quây sách, ngồi đối diện Hồ Bất Động, cô quay đầu lại, khẽ mỉm cười, nếu thật sự như Bất Động nói, vận đào hoa của cô ấy đã đến thì đối với Tả Gian Lăng cô cũng là chuyện tốt? Đến cây sắt còn có thể nở hoa, ít nhất cũng chứng minh tiền đồ của mình tràn đầy hy vọng...

Hạ Thiên Lưu ngồi trên chiếc ghế băng cao, hai tay khoanh trước ngực, tựa hẳn vào lưng ghế ngắm nhìn cô nàng đang gục mặt xuống bàn, ngủ say như chết, khẽ “hừ” một tiếng. “Gan của cô quả không nhỏ. Tôi có cho phép cô thích tôi sao?”

4. Chương 4: Ngưu Lang Bán Thân

“Hiện thực thật tàn khốc và tội lỗi”

“Chào anh, anh là a

Hồ Bất Động lim dim cặp mắt ngái ngủ, mơ màng tỉnh lại, nhìn anh chàng trước mặt. Hình như cô ta chưa gặp người này bao giờ...

Mái tóc đen khá dài của anh ta được cắt tỉa cẩn thận, áo sơ mi phanh nửa hàng cúc trên, khoe bộ ngực vạm vỡ, cuốn hút. Anh ta một tay giữ chiếc điện thoại rất quen thuộc với cô áp lên tai mình, một tay giơ

một chiếc thẻ ngân hàng mà cô nhìn càng quen hơn nữa, rồi lại dùng cái giọng nói nhẹ như bay đọc mã số thẻ ngân hàng không thẻ nào quen hơn.

Đợi chút... tình hình là, trước mặt cô bây giờ là một gã không khác gì trai bao. Ánh mắt tinh quái quét lên cái bộ mặt thần thờ của cô, cầm điện thoại và thẻ ngân hàng của cô, lại còn đọc vanh vách mã số thẻ nữa chứ.

“Tôi không có sở thích nhớ những gọi trai bao đến giữa ban ngày ban mặt, anh tìm nhầm người rồi!”. Cô nhảy đánh “rầm” một cái từ trên ghế băng xuống đất, dùng hết sức bình sinh nhao về phía gã “trai bao” kia, thẻ ngân hàng của cô mới bị “trọng thương” bởi một tên ăn bám, nó thật sự không đủ sức cung phụng anh chàng vô công rồi nghề này!

Cô giật phắt chiếc điện thoại áp trên tai anh chàng, chẳng buồn cảm nhận hơi ấm từ đôi tay của mỹ nam truyền vào chiếc điện thoại, cô đã hét như tát nước vào điện thoại: “Cấm tiêu tiền của tôi, có nghe thấy không? Hàng họ nhà bà thế nào tôi còn chưa coi, quần áo anh ta vẫn chỉnh tề, tư thế ngồi vẫn ngay ngắn, chưa bị vô nghĩa ra, trên người cũng chẳng có dấu môi nào, cúc áo là do anh ta tự cởi, tôi chưa hề động vào người anh ta, bởi vậy cấm tiêu tiền của tôi, nghe thấy không?”

“Chị à... anh ấy là...”, giọng một phụ nữ lảng lơ vang lên trong ống nghe.

“Chị gì mà chị, tôi không phải chị! Bà không cần giới thiệu với tôi, anh ta “phục vụ” tốt như thế nào, cũng không cần quảng cáo, anh ta hàng tốt giá rẻ, xem ra anh ta cũng không giống hàng rẻ tiền đâu, đừng hòng lừa bịp những gì mà tôi rút thăm trúng giải thưởng lớn ở công ty các bà và đặc biệt ngồi đợi để được tặng giải thưởng miễn phí!” Cô vừa đập bàn, giậm chân, vừa chỉ thẳng vào anh chàng đang lặng lẽ nhìn cô cười nhạt. Cô kiên quyết dù lúc này anh ta cầu xin cô chiếu cố đến anh ta một lần cô cũng không thể thương lượng với hầu bao của mình được!

“Tiểu thư... tôi...”

“Không cần nói gì nữa cả! Trả tiền, trả tiền! Nghe thấy chưa? Nếu không vì mấy công ty trai bao thất đức, làm ăn phi pháp các bà thì đâu có chuyện người tốt bị ép làm gái điếm. Giờ lại còn dám tự mình tiếp thị, đưa hàng đến tận cửa. Các bà coi tôi là ai chứ? Một phụ nữ giữ gìn phẩm hạnh như tôi đây, bây giờ các bà có đốt đuốc ban ngày cũng chẳng thể tìm được nàng dâu tốt như tôi đâu, tôi sẽ không bao giờ để công ty buôn xác bán thịt của các người dụ dỗ đâu. Ai có thể biết được là sau khi chơi xong, các người có gửi một đồng ảnh khỏa thân đến tổng tiền không, còn nữa, tôi làm sao mà biết được hàng của các người có bị HIV, hoa liễu hay bệnh dại... không. Nói tóm lại, tôi muốn...”

“Đứa con gái lấm mồm như cô im miệng cho tôi! Tiệm trai bao của bà đây không bao giờ cung cấp mấy thứ hàng mạt hạng ấy, tiệm của bà được hầu hết các bạn gái ủng hộ, yêu mến. Cô hiểu cái quái gì chứ! Công việc của chúng tôi nói nhỏ thì là làm ấm lòng tâm hồn những người phụ nữ, nói lớn thì gọi là bác sĩ tâm lý! Loại bà cô lấm mồm, ế chồng ế chơ như cô, nếu như không phải là tôi nhìn thấy tiền đồ của Thiên Lưu trong nghề này thì tôi đã không phí thời gian mà dài dòng với một kẻ nghèo kiết xác, không nuôi nổi một gã đàn ông như cô! Lão nương đem Thiên Lưu bán thân... hừ... đều tại cô, khiến bà đây phải nói ra hai từ “bán thân” nhục nhã này... Tiền ký hợp đồng trả cho cô, cô tự đi kiểm tra tài khoản xem đúng không!”

“Thiên... Thiên Lưu?” Cô cầm điện thoại, sững sờ lắp bắp, rồi quay ngoắt lại, trong mắt nhìn Hạ Thiên Lưu đang thản nhiên lật lật một cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Cô không hiểu tại sao anh có thể từ một đạo sĩ tu tiên, siêu phàm thoát tục biến thành một gã trai bao hào hoa, phóng đảng như vậy. Chắc chắn anh ta đã tiêu không ít tiền, đợi chút, còn một vấn đề nữa cô cần xác minh lại

“Bà nói... bà muốn chuyển tiền vào tài khoản của tôi... chứ không... không phải là rút tiền?”

“Vớ vẩn! Ngay từ lần đầu tôi nhìn thấy dáng vẻ bảnh bao, ngây ngô của Thiên Lưu, tôi đã biết cậu ấy sẽ là một cái cây hái ra tiền!”

“Bảnh bao... ngây ngô?” Hai từ này kết hợp lại với nhau khiến Hồ Bất Động vô cùng lo lắng, liệu sau này khi anh ta phục vụ xong, có tính nhầm tiền... thu thiếu phí... lại còn thiếu mất hẳn một số 0 hay không? Nhưng bây giờ không phải là lúc để lo lắng chuyện đó. “Không... tôi nói cho chị biết... Chị à, anh ta không thể làm trai bao được đâu, anh ta... anh ta... anh ta là từ trên núi xuống, ngoại trừ việc tối ngày chỉ biết nói mấy câu mê tín, hồ đồ lừa người ra thì chẳng hiểu cái gì hết, hơn nữa đầu óc anh ta có vấn đề!”

“Ai là chị cô? Đầu óc cô mới có vấn đề, Thiên Lưu nhà tôi thông minh, lạnh lùng như vậy, tôi cảnh cáo cô, bất luận cô là bồ nhí hay là cái đuôi đeo đẳng Thiên Lưu, nếu cô dám cản trở tiền đồ thăng tiến của Thiên Lưu thì ngày mai tôi sẽ sai người chặt cô ra thành từng khúc, đọi lát nữa xe của bà đến đón Thiên Lưu đi làm buổi đầu tiên, cô nhớ tránh xa ra một chút, đừng để bà này trông thấy cô! Nghe thấy chưa! Hừm, nói chuyện với bọn gái già thật phiền phức! Bực mình!”

“Cộc...”

“Này! Này! Này!”

“Nói xong rồi?”, giọng Hạ Thiên Lưu bình thản như thể mọi chuyện chẳng liên quan đến mình.

Hồ Bất Động nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt kết nối của mình, gơ tay run rẩy chỉ vào kẻ không biết xấu hổ, làm mất mặt liệt tổ liệt tông, hủy hoại thuần phong mỹ tục, lại hoàn toàn chẳng chút hối lỗi trước mặt mình kia, cô giận tím mặt, gần từng tiếng một: “Chuyện – này – là – thế – nào?”

“Tôi không muốn làm kẻ ăn bám.”. Câu trả lời khiến Hồ Bất Động suýt thổ huyết.

“Anh... anh có biết làm trai bao là làm gì không?”

“Là làm gì?” Anh ta hỏi ngược lại, lông mày nhướn lên, rõ ràng là anh ta chẳng hiểu cái gì.

“Anh... ngay cả trai bao là làm gì anh cũng không biết, vậy mà lại chạy đi ký hợp đồng với người ta!” Cô xông đến trước mặt anh ta gần như là phát điên. “Hợp đồng đâu? Để đâu rồi?”

“Hợp đồng gì?”

“Chính là tờ khế ước bán thân anh vừa ký với người đàn bà kia đó, anh bị bán rồi, anh có biết không? Anh nhàn rỗi quá không biết về nhà mà xem ti vi, chơi một mình, nhân tiện giúp tôi giặt quần áo, quét dọn nhà cửa, lau chùi nhà vệ sinh lại chạy lông nhông ra đường, làm mấy cái trò tệ nạn! Cái gì mà bánh bao với ngày thơ chứ!”

“Tôi chỉ là xem biển chỉ đường.”

“...” Đúng thật là bánh bao, ngây ngô mà! “Nếu anh không muốn tối nay bị năm chục người phụ nữ lần lượt đè lên giường, làm hỏng hết đạo hạnh thanh tu cả đời của mình sau đó lại hút sạch dương khí trên người anh, khiến anh ba ngày ba đêm không thể xuống nổi giường và cả đời này hễ cứ nhìn thấy phụ nữ là sẽ cảm thấy ghê tởm, buồn nôn thì mau chóng đưa tờ giấy họ nữ kia bắt anh ký tên cho tôi xem!”

“Tôi thấy phiền phức, vứt đi rồi.” Sáu chữ đơn giản gãy gọn này buông ra cho con tim bé nhỏ của Hồ Bất Động gần như vỡ vụn.

“Anh... anh... anh...”

“Tôi ném rồi”, anh lặp lại.

“Tôi cứ không nổi anh rồi... thôi anh nên nhanh chóng về nhà thu dọn hành lý, trở lại núi đi...” Cô tuyệt vọng xua tay, nhưng nghĩ lại lời đe dọa của bà chị xã hội đen vừa rồi, nếu như bà ta không tìm được Hạ Thiên Lưu, vậy Hồ Bất Động cô chẳng phải sẽ trở thành kẻ thế mạng sao? Dùng đầu gối để nghĩ cũng có thể biết được, trên tờ khế ước bán thân kia hẳn giao hẹn rõ nếu người bán thân bỏ chạy, vi phạm hợp đồng thì phải bồi thường hợp đồng gấp mười, hai mươi, ba mươi lần.

Phật tổ ơi, tuy nói là cứu được một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng nhưng cũng không có quy định phải đánh đổi cả tính mạng của mình để cứu người.

Nghĩ đến đây, cô cứng nhắc di chuyển bước chân, gơ tay vỗ mạnh lên vai Hạ Thiên Lưu. “Là đàn ông thì phải có trách nhiệm, hiểu không?”

“...” Anh ta ngược mắt lên, nhìn cô lạnh lùng.

“Nếu anh chạy mất, tôi sẽ đưa con trai anh đi thế nợ...”, cô cố tình nghiêm giọng, làm bộ bá đạo.

“...” Anh quay mặt đi chẳng buồn nhìn c

“Anh đừng ép tôi... Tôi, tôi thực sự không làm được...”

“Trai bao rớt cuộc là làm gì?”

“...” Cô nhìn anh chẳng biết nói gì, anh căn bản chẳng nghe cô nói chuyện “Ăn bám đàn bà!”

Cô đưa ra định nghĩa chính xác và súc tích nhất nhưng chỉ được anh đáp lại bằng một tiếng “Ừ!” cộc lốc, bình thản.

“... Anh không thể phản ứng giống người bình thường một chút sao?” Là tên khốn nào vừa mở miệng hùng hồn nói mình không thích ăn bám đàn bà? Lại là tên khốn nào chẳng chút phản ứng khi biết mình sẽ sống bằng nghề “ăn bám đàn bà”? Không biết là cái bộ não chập mạch của anh ta rớt cuộc là được khai quật từ đâu lên nữa!

“Bíp, bíp” một hồi còi của chiếc xe Limousine ngoài cửa tiệm vọng vào, tiếng còi ô tô chói tai khiến Hồ Bất Động nổi cả da gà, nghĩ lại lời người đàn bà kia, nếu như nhìn thấy cô, mụ sẽ đem cô chặt thành từng khúc một, trong chốc lát cái gọi là khí phách bỗng chốc tiêu tan toàn bộ, cô nghiêng người trốn ở phía trong quầy bán, rúm ró thành một khối, chỉ thò đầu ra dặn dò Hạ Thiên Lưu một câu cuối cùng trước khi anh đi.

“Tôi nói này, anh nhất định phải ngoan ngoãn một chút, nhất định không được bỏ việc hay khóc lóc chạy về, tôi biết lần đầu tiên sẽ khó chịu một chút, nhưng... lâu rồi anh sẽ quen, vì cái mạng nhỏ của tôi... ừ, không, là vì cái mạng nhỏ của con trai anh, anh phải cố chịu đựng nhé, nhìn rồi mọi chuyện sẽ qua thôi. Cái gì mà trong sạch chứ, giữ tính mạng mới là điều quan trọng, đúng, đúng vậy...”

Nhìn cái vẻ nhát gan, chẳng có chút bản lĩnh gì của cô, anh chẳng buồn bận tâm những gì cô nói. Trước khi ra ngoài lại nói với cô một câu: “Tôi còn cho rằng gan của cô không nhỏ, hóa ra cũng chỉ vậy mà thôi...”. Nói rồi anh khinh bỉ, cười nhạt, tiện tay thả cửa kính ra, đi về phía chiếc Limousine màu đen kia.

Cô chau mày ngẫm nghĩ, không hiểu anh ta có ý gì, đã bao giờ cô nói là gan cô to đâu, mà có to thì cũng chẳng kiêu ngạo bằng anh ta. Nhìn anh ta bỏ đi chẳng chút do dự, hoàn toàn không giống như sắp bước chân vào chốn tội ác và vực thẳm nhục dục, A Di Đà Phật... Mà có liều cái mạng nhỏ này cũng chưa chắc cứu được anh ta, chi bằng, về nhà giúp anh ta chuẩn bị một bồn nước nóng tắm rửa, đợi anh ta khóc lóc “tan làm” quay về, sẽ dùng nó để “gột rửa” những bi ai, tìm lại sự thuần khiết của bản thân.

Cô thò đầu nhìn ra cửa, cửa kính của chiếc Limousine kia từ từ hạ xuống, một người phụ nữ đeo kính đen thò mặt ra, cô sợ hãi vội rút cổ lại. Xã, xã hội đen... thật đáng sợ!

“Thiên Lưu, lên xe đi!” Người phụ nữ đeo kính đen ngồi dịch sang một bên để nhường chỗ nhưng Hạ Thiên Lưu vẫn đứng ngoài cửa xe, quay đầu lại hình như đang nhìn cái gì đó, bà ta liền gọi: “Thiên Lưu?”

“Ừm.” Anh trả lời rồi quay đầu lại, khom người ngồi vào trong xe, quay sang hỏi: “Làm trai bao là ăn bám phải không?”

“Hả, có phải là người con gái trong điện thoại đã nói linh tinh gì với cậu không? Thiên Lưu, phải nhớ kỹ, lời của bọn bà cô ế chồng không thể tin được.”

“...”

“Cô ta có giật mình khi nhìn thấy cậu ăn mặc thế này không?”

“Ừm.”

“Có phải cô ta trong lòng thì sung sướng muốn chết nhưng ngoài miệng lại tỏ ra khiếp sợ và nằng nặc không cho cậu đi không?”

“Ừm.” Có tiền cô ấy rất sung sướng nhưng lại lo sợ bị người khác giết hại.

“Tôi nói có sai đâu, đúng là bọn gái già! Mấy ả đó chỉ giỏi to mồm, hừm! Lái xe, về câu lạc bộ.”

“Ừ...” Anh thuận miệng ừ một tiếng. Qua gương chiếu hậu, anh nhìn thấy một cô gái từ trong quầy sách chạy ra, hai tay chấp vào nhau, miệng đang lẩm bẩm gì đó. “Chỉ biết nói mồm? Hừ...”

“A Di Đà Phật!” Cuối cùng cũng đuổi được bọn xã hội đen đó đi, Hồ Bất Động thở phào, quay trở vào hiệu sách, toan thu dọn những cuốn tiểu thuyết ngôn tình vừa bị Hạ Thiên Lưu bối tung ra, tình cờ phát hiện có tấm danh thiếp kẹp trong một cuốn sách...

“Câu lạc bộ... Bạch Mã? Mấy gã đó mà cũng đòi so sánh với bạch mã hoàng tử. Đúng là xã hội đen tối. Tội lỗi...”

5. Chương 5: Lên Sân Khấu Xui Xẻo

“Hôm nay vẫn xui xẻo, làm thế nào đây?”

Đứng ngồi không yên, ăn ngủ bất an, đi qua đi lại, tan làm trở về nhà, Hồ Bất Động cứ thấp thỏm như vậy, cô đối không dưới năm mươi tư thế nhưng không tư thế nào được lâu, cũng chẳng tìm nổi một chỗ có thể khiến cô tập trung thu hồi đạo đức và đồng tình với tình cảm dư thừa, nhưng quan trọng hơn là...

Chiếc đồng hồ trên tường đã chỉ sắp tới giờ tan học... Chết thật, cô phải nói như thế nào với cậu bé hồn nhiên, ngây thơ như trang giấy trắng, trong đầu chẳng chút tạp niệm kia cái tin động trời, có thể để lại vết đen trong tâm hồn non nớt của nó.

Không thể nói thẳng với thằng nhóc rằng: “Em à, thói đời bất công... lòng người thay đổi... bố em không cần thận sa chân vào cái nghề dơ bẩn, phi pháp... cho nên em nhất định phải nỗ lực học tập, tương lai kiếm nhiều tiền để chuộc thân cho bố em nhé...”. Hừ hừ, mấy câu ngu ngốc gì thế này. Không cần nghĩ cũng biết khó nghe đến thế nào.

Hoặc có thể nói với nó tẻ nhạt một chút rằng bố của nó là muốn thử lao vào đời trải nghiệm chút cảm giác mới lạ, nhân tiện sưởi ấm luôn trái tim của một số phụ nữ. Không, cô không muốn thằng bé lẫn lộn hai khái niệm “bạch mã hoàng tử” và “bạch mã trai bao”! Hoặc là, cô chẳng cần nói gì với thằng nhóc cả, nó biết được gì chứ, ăn no rồi đi ngủ, ngủ chán rồi lại ăn, đừng nói là bố nó ra ngoài bị người khác làm nhục, cho dù bố nó làm nhục người khác, nó cũng chẳng có bất cứ quyền phát ngôn nào, trẻ con thì phải cho ra trẻ con, ăn cơm, học bài, đúng chín giờ phải lên giường đi ngủ, cuộc sống về đêm và những chuyện mục cảm phát trên tivi trước mười hai giờ chẳng có liên quan gì đến bọn nó cả!

“Ting ting” tiếng chuông cửa vang lên, Hồ Bất Động chạy như bay ra cửa, kiễng mũi chân lên ngó ra ngoài xem là ai. Rất tốt, chẳng có ai hết, chắc chắn thằng nhỏ quá thấp nên không thể lọt vào tầm nhìn.

Hít thở một hơi thật sâu... thêm một hơi nữa... một hơi nữa, chỉ là một thằng nhóc thôi mà, chẳng lẽ cô không xử lý nổi sao? Hít thở xong, mở cửa!

“Em về nhà rồi à?” Cô nở một nụ cười vô cùng hiền dịu, thò đầu ra kéo Phạn Đoàn vào nhà. “Nào, cởi giày ra, rửa tay, chuẩn bị ăn cơm thôi!”

“Hình như cháu vào nhầm nhà rồi, dì à, tạm biệt...” iểu quý không nể mặt quay người bỏ đi.

“...” Tên tiểu quý đáng chết, lại dám nghi ngờ vẻ mặt ôn hòa, hiền dịu hiếm có của cô, còn gọi cô là “dì” nữa chứ, thực sự cô chỉ muốn kéo nó vào mà dấn ột trận nhưng nể mặt quan hệ giữa bố nó với bọn xã hội đen, đành nhẫn nhịn vậy. “Ý, Phạn Đoàn, là chị mà! Là chị Hồ của em!”

“Ồ, là chị Hồ à, làm em sợ quá, em vốn cho rằng bố em cười đã đủ khủng khiếp lắm rồi, thật không ngờ là nhân ngoại hữu nhân.” Thằng nhóc Phạn Đoàn vừa vỗ ngực vừa giơ tay cởi giày, hoàn toàn chẳng buồn để ý đến vẻ mặt sa sầm vì tức giận của Hồ Bất Động. “Nói đến bố em, bố em đâu ạ? Ông ấy có đi tìm chị không?”

“Sao, Phạn... Phạn Đoàn, em đã đói bụng chưa?” “Dạ, đói rồi, em chẳng biết là đi học lại vất vả như vậy, các bạn khác đều mang theo đồ ăn vặt, em chẳng mang theo gì phải nhịn đói cả ngày rồi!” Nói xong, nó chạy luôn vào bếp, rửa tay sạch sẽ, xong đâu đấy thì ngồi ngay ngắn vào bàn ăn, đưa mắt nhìn quanh phòng khách. “Chị Hồ, bố em đâu?”

“Phạn... Phạn Đoàn, đây là sách hôm trước em chưa đọc xong, chị giúp em mang từ tiệm sách về, em đừng nên khách sáo, cứ cầm đọc đi!”. Để đánh trống lảng, cô bắt chắp thủ đoạn.

“Ồ? Chị giúp em mang sách từ tiệm về à, thật tốt quá, em còn đang lo lắng không biết người đàn ông đó sau khi ăn hoa xong có phải chịu trách nhiệm không!” Thằng nhóc lập tức đón lấy cuốn sách Sổ tay nghiên

cứu thực vật cỏ ghi rõ cầm người chưa đủ mười tám tuổi, Hồ Bất Động dờ khóc dờ cười. “Nhưng mà, bố em đâu hả chị?”

“Phạn... Phạn Đoàn, nếu như em đọc xong, trong phòng chị vẫn còn nhiều lắm...”

“...” Thăng nhóc gấp sách lại, buông đũa xuống, nhìn thẳng vào mắt cô. “Chị làm mất bố em rồi?”

“...” Câu này sao lại khó nghe như vậy, cái gì mà nói cô làm mất bố nó rồi? Là bố nó tự mê lạc trên con đường đời mà “Không, Phạn Đoàn, em nghe chị giải thích, bố em, ông ấy là...”

“Ông ấy là một người mù đường, chị biết không? Sao chị có thể để ông ấy một mình đi lại bên ngoài?” Thăng nhóc tức giận gào lên với cô, nó nhảy xuống ghế, ném phăng cuốn sách, chuẩn bị chạy ra cửa đi giày.

“Mù... mù đường?” Hóa ra anh ta không chỉ đơn giản là mê lạc trên con đường đời, cuối cùng cô cũng hiểu rõ câu “bánh bao lại ngây ngô” mà mẹ tú bà kia nói là có ý gì rồi, quả nhiên là ngây ngô... Không, đợi chút... “Không thể nào! Anh ta biết đường quay về cửa hàng của chị”

“Bố em quả nhiên có tới tìm chị, sau đó chị làm mất ông ấy, đúng không?”

“...” Đổi câu khác đi được không, cái gì mà cô làm mất bố nó, khó nghe vậy.

“Ông ấy có thể đi đến cửa hàng của chị, là bởi vì ông ấy còn nhớ mùi thơm từ cửa hàng bánh mì phía đối diện mà thôi” Thăng nhóc tự vỗ đôm đốp lên đầu.

“Cửa... cửa hàng bánh mì?”

“Hu hu, khi còn ở trên núi, bố em thường đặt trầm hương trong phòng, để có đi đến đâu, ngửi thấy mùi trầm hương cũng không lo bị lạc, sau khi xuống núi, ông ấy hoàn toàn mù đường, chị lại nhẫn tâm để ông ấy một mình bên ngoài, em nhìn nhầm chị rồi, chị Hồ à!” “Sao mình lại càng ngày càng cảm thấy anh ta giống như loài cầm thú bốn chân nhỉ? Trai bao bán thân quả nhiên là nghề nghiệp rất hợp với anh ta...”

“Chị nói cái gì?”

“Chị chẳng nói gì cả!” Cô vội vàng bịt miệng, lùi lại phía sau.

“Chị không chỉ làm mất bố em, còn đem ông ấy bán đi rồi?” Thăng nhóc hốt hoảng, tóm lấy quần cô kéo thật mạnh.

“...” Cô một tay kéo thắt lưng, một tay bịt miệng lắc đầu, oan quá, thật là oan uổng quá!

“Chị đem ông ấy bán cho ai rồi? Bố em rất kén ăn, tính khí nắng mưa thất thường, tắm rất tốn nước, cười thì rất đáng sợ, ngoài khuôn mặt đẹp trai ra, ông ấy không có bất cứ ưu điểm nào, chị đi chuộc ông ấy về đây được không? Có được không?”

Để cứu vớt cả danh dự lẫn chiếc thắt lưng của mình, Hồ Bất Động hít một hơi thật sâu, hét lớn với tên tiểu quỷ kia: “Là bố cậu tự chạy đi bán thân rồi còn giúp người ta đếm tiền, chị mà giúp em đi tìm ông ta thì chị sẽ bị bọn họ chặt ra thành từng khúc, em chịu trách nhiệm cho chị à?”

“Ông ấy tự đem mình đi bán rồi?”

“Còn phải hỏi, chị còn đang đợi đêm trăng tròn anh ta cứu chị, nếu chị đem anh ta bán đi thì chẳng phải cả đời này chị không lấy nổi chồng sao? Chị có cần dùng hạnh phúc cả đời của mình đánh đổi chút tiền đó không?”

“Em lại thấy chị rất giống loại người đó, vì một chút tiền mà đem bán hạnh phúc cả đời mình...”

“Em đừng ép chị phải ngược đãi trẻ con” Hồ Bất Động cố gắng tận dụng nốt chút nhẫn nại cuối cùng của mình. Bỗng thăng nhóc Phạn Đoàn thay đổi 180 độ như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra, nó lại nhảy lên bàn, vừa và cơm, vừa đọc tiểu thuyết khiêu dâm. “Này, em có hơi bình tĩnh thái quá không?”

“Ồ, không sao rồi, ăn cơm thôi, chị Hồ.” Nó chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn cô, vừa nhồm nhoàm nhai cơm vừa tiếp tục lật sách.

“Vừa rồi em còn gào khóc ầm ĩ, kêu trời than đất, bây giờ lại... Chị bảo này, em không thể cho chị một chút thời gian để kịp chuẩn bị tinh thần sao?” Thần kinh của cô vừa mới hưng phấn, cậu bé lại bình tĩnh như vậy, lửa giận trong lòng cô biết thiêu cái gì đây?

“Nếu là bố em tự bán mình, vậy thì chẳng sao cả.”

“...” Như thế này có tùy tiện quá không?

“Bởi vì bố em không bao giờ chịu thiệt.”

“Ý của em là gì vậy?”

“Chắc chị chưa biết, người sống trên núi lâu đều có chút kỳ quặc, bố em trước giờ rất lạnh lùng, có gọi ông cả ngày ông cũng chẳng đáp, chỉ khi vui lắm thì ông mới miễn cưỡng cười một cách kỳ dị, có lẽ là ông cảm thấy đem mình bán cho người khác rất thú vị nên liền thử chút xem sao, dù gì từ trước đến nay em cũng chưa từng thấy người nào lợi dụng được ông ấy, ông thích nhất là dùng bộ mặt lạnh tanh để nhìn người khác bỏ chạy, cũng giống như cái hôm chị cầu xin ông giúp chị thay đổi số mệnh vậy, ngược lại em còn cảm thấy lo lắng thay cho cái người nào đó đã mua ông ấy, đúng rồi tốt nhất chị cũng nên suy nghĩ cho kỹ, bởi vì nếu bố em đồng ý giúp người khác thì điều kiện sẽ rất đáng sợ.”

“Chỉ cần anh ta không muốn cái thân xử nữ của chị là được.”

“Yên tâm, điều kiện như thế bố em hình như chưa bao giờ yêu cầu, nhưng mà cũng không dám đảm bảo một ngày nào đó ông không có hứng thú tự ngược đãi bản thân mình.” Thằng nhóc và một miếng cơm, tiếp tục lật sách.

“...” Tên tiểu quỷ đáng chết, hẳn ta muốn thân xử nữ của cô chính là tự ngược đãi mình sao? Khốn nạn! “Này, có phải em nói sẽ không có chuyện gì xảy ra phải không?”

“Ồ, không sao đâu, chị Hồ, sao trông chị buồn thiu vậy?”

“Không có gì, chỉ là chị cảm thấy uổng phí cả buổi chiều nay lo lắng cho bố em, cuối cùng kết quả lại thế này, chị rất muốn đánh người...”

“À... nhưng mà, còn có một vấn đề...”

“Lại là vấn đề gì nữa?”

“Bố em phải về nhà thế nào?”

“...” Đúng rồi, một kẻ mù đường.

“Bỏ đi, bố em ấy thế nào cũng có cách quay về.”

“...” Đúng, anh ta có bản năng sinh tồn của động vật hoang dã mà.

“Đúng rồi, chị Hồ, có chuyện này em muốn kiến nghị với chị một chút...”

“Em thì có thể kiến nghị gì hay chứ?” Cô xốc lại cái quần vừa bị thằng nhóc kéo tuột xuống, quên bém gã “bánh bao, ngây ngô” bị đem bán kia đi, ngồi xuống, chuẩn bị ăn cơm.

“Chị nên đổi mật khẩu thẻ ngân hàng đi, 121212, nghe rất giống tiếng hô của thầy giáo dạy môn thể dục mới của bọn em!” Thằng nhóc thần nhiên nói chuyện phiếm với cô.

“Không cần em lo, chị thích thế!” Cô nhếch khóe miệng lên. “Cứ dùng vậy thành thói quen rồi, đổi sang cái khác, chị không nhớ thì phải làm thế nào, trong đó là cả gia tài của chị.”

“Thói quen chính là một liều thuốc độc, thời gian dài, chất độc sẽ xâm nhập vào nội tạng. Đặc biệt là cái thói quen chẳng tốt đẹp gì của chị.” Thằng nhóc lắc đầu rất mạnh, nói mạch lạc rõ ràng.

“Ai nói thế?” Cô lườm nó.

“Bố em nói.”

“Hiếm khi anh ta có thể nói ra một câu đầy triết lý như vậy, chúc mừng.”

“Không, ông ấy chỉ hy vọng không tè dầm ra giường nữa mà thôi.”

“Xin lỗi, chị hơi đề cao bố em rồi.” Cô cười khan một tiếng, chợt chiếc điện thoại cô bỏ quên trên sofa đổ hai hồi chuông, cô bỏ bát dưa xuống, chạy đi tìm điện thoại. Cầm điện thoại lên, cô nhấn bàn phím, một cái tên quen thuộc hiện lên màn hình, cô cắn môi rồi ném chiếc điện thoại trở lại ghế, quay lại bàn ăn, ăn tiếp.

“Chị Hồ, chị làm gì mà trông cứ như ăn phải con sâu vậy, chị rửa rau không sạch sao?”

“...” Cô trầm ngâm một lát, rồi buông dưa xuống, chạy về phía tủ đồ lấy chiếc hộp cứu thương, sau đó ra cửa đi giày. “Chị ra ngoài một chút, em ăn cơm xong thì lấy hoa quả và đồ ăn vặt trong tủ lạnh nhé, nếu bố em về muộn quá thì đừng đợi ông ấy, biết chưa?”

“Này, chị Hồ!”

Tiếng gọi của Phan Đoàn bị cánh cửa cô đóng lại cái “rầm” chặn lại trong phòng. Hồ Bất Động chạy như bay từ trên cầu thang xuống, đẩy cánh cửa kính của tòa nhà. Tiết trời đã gần sang thu, từng cơn gió tấp thẳng vào mặt nhưng cô không lạnh. Trời đã nhá nhem, dưới ánh sáng vàng vọt của đèn cao áp, cả ngàn con thiêu thân đang bay quanh. Cô liếc nhìn chiếc xe máy đỗ kènh bên đường, lông mày cau lại, bàn tay nắm chặt chiếc hộp cứu thương.

Cô đẩy chiếc cổng sắt tiến vào, theo thói quen nhìn về phía góc trái...

Anh dựa vào tường, đầu hơi nghiêng về phía cô, tóc mai rủ xuống che lấp phần mắt, khóe miệng hơi sưng và còn rỉ máu, hai mắt nhắm hờ. Anh mặc một chiếc quần bò xám bạc bám đầy đất cát, ngang ngược ngồi giữa đường, áo sơ mi cộc tay không cài khuy, phanh ra để lộ chiếc áo phông trắng bên trong còn dính mấy vệt máu... Cô nghe được nhịp thở đều đều của anh cùng tiếng côn trùng vo ve xung quanh, ồn ào và khó chịu...

Cô đến trước mặt anh, giơ chân nhẹ nhàng đá vào chân anh nhưng không thấy có phản ứng gì, chỉ hơi lắc người.

“Huỳnh Nhất Nhị, anh chết chưa?” Cô giả bộ thật nhẫn tâm, nói: “Chưa chết thì trả lời một tiếng đi.”

Cái thứ trên mặt đất vẫn bất động, cô theo thói quen khề nhếch miệng, vút cho anh ta hộp thuốc cứu thương. “Tôi còn chưa ăn cơm xong, anh tự bôi thuốc rồi cút đi.” Nói xong, cô quay người toan bỏ đi.

Nhưng gã thanh niên vẫn nằm im trên mặt đất. Gã thanh niên đó là kẻ ngay lần đầu nhìn thấy cô đã xoa đầu cô mà nói chưa từng gặp một ni cô nào. Cũng là người đầu tiên sau khi cô hoàn tục, tới bắt chuyện và hỏi han, nói với cô muốn thử một lần xui xẻo xem sao. Là cái kẻ mà trước đây từng khóc tru tréo vì bị ngã gãy nửa hàm răng nhưng sao cô vẫn thấy gã thật đáng yêu. Người đó bị cô hại đến mức phải nhập viện run rẩy, co giật, vẫn sống chết bắt cô phải ở lại bên anh.

Bỗng cánh tay của cô bị người nào đó nắm lấy. Cô giật mình quay đầu lại, vẫn thấy hai mắt anh nhắm nghiền, ngồi dựa tường bất động, bàn tay anh lạnh ngắt, giữ chặt lấy tay cô, không để cô đi nhưng cô biết, người thực sự không muốn để cô đi chính là bản thân cô, cũng giống như khi cô biết anh đã trở thành bạn trai của người khác, cô vẫn có thể lựa chọn cách giả vờ ngốc nghếch, coi như không nhìn thấy...

Nếu trước đây cô nhanh chân hơn Tả Gian Lăng một chút thì giờ đây mọi chuyện có thành ra thế này không? Cô dám khẳng định là không, bởi ấ anh sẽ đi gặp Diêm Vương sớm hơn, hoặc là tệ hơn thì là mất trí à xem.

Ánh trăng ơi, rốt cuộc đến khi nào mày mới tròn đây?

Hồi lâu không thấy cô phản ứng gì, bàn tay anh đang nắm tay cô hơi siết chặt, kéo cô ngã xuống. Đang lúc suy nghĩ miên man lại bị kéo mạnh một cái nên cô đứng không vững, đổ nhào lên người anh, anh “hừ” một tiếng buồn bã, thay đổi tư thế ngồi để cô gối đầu lên chân, cô vội giơ tay, che mắt mình lại, cho đến khi nghe thấy một tiếng cười chế giễu và một câu bông đùa

“Hôm nay vẫn rất xui xẻo, làm thế nào đây?”

6. Chương 6: Dây Giày Và Chậu Hoa

“Anh đợi em đến đêm trăng tròn! Đã nghe thấy chưa?”

Bóng tối buông xuống, đáng lẽ giờ này các tiệm ăn đêm phải đông nghịt khách khứa, vậy mà tối nay, nổi nước dùng đã sôi ừng ực, tỏa khói nghi ngút nhưng trong quán chỉ có hai người đang ngồi đối diện nhau. Ông chủ quán lạnh nhạt liếc nhìn, quơ quơ chiếc xẻng xào nấu về phía hai người trước mặt.

“Đau, đau, đau, em nhẹ tay một chút.” Giọng nói của Huỳnh Nhất Nhị lúc nào cũng pha chút cợt nhả, tếu táo nhưng hôm nay còn hòa lẫn cả tiếng nguyền rủa rờn rợn.

“Bây giờ thì chắc anh hiểu là không nên sĩ diện rồi chứ?” Hồ Bất Động vừa chấm miếng bông gòn vào cồn sát trùng vừa nheo mắt nhìn anh chàng trước mặt. Lúc nào rồi còn cố tỏ ra phong độ, miếng sắp rách toác ra mà vẫn nhăn nhó cười được!

“Trước mặt con gái, da mặt anh luôn dày vậy đấy.”

“...” Hồ Bất Động ấn mạnh miếng bông gòn lên vết thương của anh.

“Á...” Lại một tiếng kêu thất thanh

“Lần này lý do lại là gì đây?” Cô trừng mắt lườm anh.

“Đàn ông đánh nhau còn có thể vì lý do gì đây? Đương nhiên là vì đàn bà, có kẻ dám cướp bạn gái của người em của anh, anh đương nhiên phải ra tay giúp đỡ chứ, em biết đó, đàn bà như quần áo, anh em như tay chân mà!”

“Vì bạn gái của người khác mà đánh nhau ra nông nổi này, anh có cảm tưởng thế nào?” Cô cười khan một tiếng, thật ra cô không có ý định phỏng vấn cảm tưởng của bị can.

Nhưng dường như anh lại khá hứng thú với cuộc phỏng vấn này, liền thẳng thắn trả lời: “Chẳng thế nào cả, cho nên mới đánh được nửa chừng, anh liền nói, không đánh nữa, về nhà ăn cơm”.

“Kết quả thì sao?”

“Kết quả là người của cả hai bên cùng xông vào đánh...”

“Sau đó thì sao?”

“Đánh không lại đương nhiên phải chạy, cũng chẳng phải bạn gái của anh bị cướp, cần gì phải bán mạng vì họ, đúng không?”

“...” Còn không biết xấu hổ hỏi cô “đúng không” nữa chứ.

“Sau đó anh lái xe về nhà, vừa đến trước cửa nhà em thì... xe nổ lốp.”

“...” Anh ta cố ý nhấn mạnh chữ “trước cửa nhà em” là có ý gì?

“Rất xui xẻo, đúng không?”

“Chẳng qua là anh muốn đánh nhau mà thôi!” Rõ ràng vấn đề ở bản thân anh, lại còn trách đến người thứ ba là bạn gái người anh em của anh, sao lại có người thích kiểm soát như thế này chứ? Đàn ông cũng là loại người không thể hiểu được!

“Em không phải nói như thế, anh có phản đối đâu.” Anh nhún vai, bĩu môi, nhìn về phía ông chủ đã đưa chiếc xẻng nấu lên cao quá đỉnh đầu. “Ông chủ, quán ông hôm nay vắng khách nhỉ!”

“Theo cậu là vì ai? Cậu thừa biết mình là kẻ xui xẻo, lại cứ nhằm đúng giờ cao điểm mà xuất hiện. Mỗi lần đụng phải cậu, không phải là trời mưa thì cũng có sấm chớp, hôm nay thì càng hay, một bóng người cũng chẳng thấy, cứ coi như tôi cầu xin cậu, cậu không thể cút đi cho tôi nhờ một chút không?”

Huỳnh Nhất Nhị nhún vai, ngó lơ. Anh đưa tay lên chống cằm, kết quả là tay chạm vào vết thương trên miệng, đau đến nhăn nhó mặt mày, anh lại thò đầu đến trước mặt Hồ Bất Động vỗ như không biết cô đang

trừng mắt nhìn anh khinh bỉ, miếng bông gòn tẩm cồn chà qua chà lại không chút dịu dàng trên mặt anh, liếc sang bên cạnh lập tức bắt gặp ánh mắt hung dữ của ông chủ quán. “Ông chủ, bình thường ông đều cầu xin người ta thế này sao?”

“Thằng tiểu quỷ đáng chết, xe của mày bị nổ lốp thật đáng đời, lần này mày chưa bị ngã chết thì cứ liệu hồn lần sau!”

“Ông chủ, ông có biết vì sao tôi lại thích đến chỗ ông không?”, anh h

“Vì sao?”

“Mỗi lần đến quán của ông, tôi đều bồi hồi nhớ lại chuyện trước đây, năm đó, tôi dắt tay mẹ đi qua quán của ông, ông còn cười mà xoa đầu tôi nói, đứa bé này ngoan quá, mặt mũi thông minh, sáng sủa, sau này nhất định là nhân tài, nhưng bây giờ... Haizzz...” Nói xong, anh còn cố tình đệm thêm một tiếng thở dài.

“Vớ... vớ vẩn, lúc đó tao cứ tưởng... tưởng... tưởng... đó là chị gái mày...” Ông chủ quán lại tức giận quay sang phía Huỳnh Nhất Nhị. “Ai ngờ mẹ mày lại kết hôn sớm như vậy, mày phải biết, mẹ mày xinh đẹp nổi tiếng cả khu này, thế mà mới hai mươi tuổi đã vội lấy chồng. Còn lấy một thằng có vợ, có con cái rồi, tội nghiệp mẹ mày vừa kết hôn đã phải làm mẹ kế, làm mẹ kế khó lắm! Mày nhìn bố xem, ngoài tiền ra, lão còn có gì nữa? Mỗi lần nhìn thấy chiếc xe của ông ta lái vào khu này, tao đều muốn đập nát nó ra.”

“Ông muốn đập xe nhà tôi, cũng không cần nói cho tôi biết đâu...” Anh đang định quay mặt sang nhắc nhở kẻ gây án, ông ta nói cách thức gây án trước mặt con trai đương sự là hành động không sáng suốt, nhưng chưa kịp lên tiếng đã bị Hồ Bất Động kéo cầm lại, lớn tiếng yêu cầu anh ta chú ý đến mình.

“Hừm! Còn cả bản mặt đáng ghét của bố mày nữa, thật khiến người ta chỉ muốn đánh ột trận!” Nói đến đây, ông chủ nheo mắt quan sát kỹ gương mặt dán đầy miếng dán y tế của Huỳnh Nhất Nhị. “Tao phát hiện, mày càng lớn càng không giống mẹ mày! Càng nhìn càng giống ông bố chẳng ra gì của mày! Cút đi, cút hết đi!” Ông chủ càng nói càng bực tức, nhướn mày dọa nạt.

“Ông chủ, ông không thể vì chuyện bố tôi phá hỏng mối tình đầu trong sáng của ông mà đối xử với tôi như vậy.” Anh tuy bị ép buộc tập trung nhìn Hồ Bất Động đang tận tình phục vụ mình nhưng vẫn cố gân cổ mà đấu lý với ông ch

“Vớ vẩn! Sự tồn tại của mày chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng tao. Nỗi đau ấy vẫn từng giờ từng phút nhắc nhở tao, người yêu đầu của tao đã không còn nữa, mà đứa trẻ đáng chết gây ra việc đó là mày lại dám lượn qua lượn lại trước mặt tao!”

“Sự thực không phải là do tôi gây ra, tôi chỉ phụ trách việc bỏ ra khỏi bào thai của mẹ tôi mà thôi.” Anh cố nhấn mạnh sự vô tội của mình, chợt thấy điện thoại trong túi quần rung lên.

Anh thò tay vào túi quần móc điện thoại ra, nhìn thấy cái tên hiện trên màn hình, liền chìa ngay điện thoại cho người trước mặt xem, một chữ “Lãng” hiện lên, anh ra hiệu bảo cô im lặng, rồi mới nghe điện thoại.

“A lô”, giọng anh hơi trầm xuống.

Cô thu dọn hộp thuốc cứu thương, anh nhìn cô đang đứng đây.

“Ừ, anh vẫn chưa về nhà.” Anh đưa tay kéo cô lại.

Cô chỉ phía đường về nhà, ra hiệu cho anh, cô muốn về nhà rồi.

“Sắp đến rồi. Vừa mới đi qua cửa nhà Bất Động rồi.” Anh cố giữ tay cô, kẹp điện thoại vào giữa vai và tai, đưa tay ra hiệu cô đợi chút.

Cô cắn môi, co chân đá mạnh chân anh một cái, gơ ngón tay giữa trước mặt anh tỏ ý khinh thường rồi quay người cầm hộp cứu thương bỏ đi.

“He he... ừ, không có gì, vừa rồi nhìn thấy có một kẻ ngốc bị ngã xuống cống nước. Anh phải gọi 119 đã, lát nữa về nhà sẽ gào em nhé.”

Ngã cái đầu anh ý, anh mới là kẻ ngã xuống cống nước, cô gơ hộp cứu thương lên như thể muốn đập xuống đầu anh nhưng lại sợ phát ra tiếng động, đành quay người bỏ đi...

“Ừ, ồ, vậy em ngủ sớm đi, tắt máy nhé.”

Anh vừa tắt điện thoại thì nghe thấy ông chủ quán phá lên cười mỉa mai.

“Thằng tiểu quỷ đáng chết, xui như vậy mà cũng dám bắt cá hai tay, không sợ chết à?”

“Ông cho rằng tôi vì sao mà xui xẻo?” Anh dẩu môi, đứng dậy đầu lý, vết thương trên người đau nhói khiến anh cau mày...

“Ai bảo khi còn nhỏ mày sung sướng quá, được bố mẹ cưng chiều. Haizzz, cả cô chị gái cùng cha khác mẹ của mày cũng yêu thương mày quá mức, vậy làm sao được, cuộc sống phải gặp chút trắc trở mới thực sự là cuộc sống!”

“Đúng vậy, cuối cùng nhân nhĩ không có việc gì làm thì đem mối tình đầu đi nấu canh, ôm cái tiếc nuôi đến cuối đời, nhan sắc khiêm tốn thì chỉ vậy thôi.”

“Thằng tiểu quỷ đáng chết, mày đúng là thiếu giáo dục!”

“Không gây sự với ông nữa, tôi đi trước để đỡ dành bạn gái của mình đây.”

“Haizzz, thằng tiểu quỷ đáng chết, có câu này tao muốn nói với mày lâu rồi, hình như từ sau khi con bé đó chuyển đến, mày mới không ngừng gp xui xẻo. Mẹ mày chẳng phải là hành nghề xem bói sao? Sao mày không bảo bà ấy xem ày một quẻ?”

Anh nhét điện thoại vào túi quần, mỉm cười, nói: “Không cần lo lắng, cô gái đó là định mệnh của tôi, số mệnh khó cưỡng”.

“Tao ghét cái kiểu nhơn nhơn của mày, giống hệt điệu cười gian tà của ông cậu mày. Trước đây cậu mày thích đưa chị mày chạy đến quán của tao để gây rối, tuổi của hai người bọn họ chênh lệch không nhiều lắm, giống như bọn mày bây giờ, lúc đầu nếu không phải là mẹ mày lấy bố mày, chưa biết chừng, hai người bọn họ sẽ... Mà chị mày lấy chồng rồi nhỉ?”

“...” Hiếm khi mới thấy anh trầm ngâm, không trả lời.

“Thôi, xin lỗi, cứ coi như tao chưa nói gì...”

“Ông chủ, buôn bán tốt nhé, tôi mang vận xui của mình đi trước đây.” Anh không quay đầu lại, chỉ đưa tay lên vẫy vẫy, bước thẳng về phía trước.

Trời đã tối hẳn, mấy bóng đèn cháy dây tóc tối thui, anh men theo lề đường bước chậm chậm, cho đến khi nhìn thấy bóng một người đang ngồi xổm ven đường, mới nhếch khóe miệng, khẽ cười. Anh chậm rãi lại gần, cúi xuống nhìn cô.

“Nhìn cái gì, em, em... buộc dây giày thôi.” Cô không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn bóng anh đổ dài xuống mặt đường trước mặt.

Anh cũng không nói gì, chỉ quỳ xuống, chẳng nhìn cô, cứ thế đón lấy sợi dây giày trong tay cô, kẹp giữa các ngón tay của mình thắt thành một nút rất đẹp.

Cô nhìn cái nút thắt đẹp mắt, công trình nghệ thuật của anh rồi co chân

“Chân kia, có cần phải thắt không?” Anh nhìn vào bên chân còn lại của cô, lên tiếng hỏi.

“...” Cô cau mày, không nói gì, chỉ vì cô đột nhiên hiểu, hóa ra cô không cam tâm, cô đã từng nghĩ, cái gì mà dây tơ hồng chứ, toàn chuyện tào lao, cô không cần tin, cô cũng có cảm giác, Tả Gian Lăng lấy đi thứ đáng lẽ nên thuộc về cô, rõ ràng là cô gần anh hơn, rõ ràng là cô chân thành với anh hơn, cô chỉ thiếu một thứ duy nhất – thứ mà mỗi người đều nên có, dây tơ hồng. Làm gì có chuyện người khác có mà cô lại không có, làm gì có chuyện bất công như thế. “Có”, cô thốt lên trong vô thức...

“Bụp.” Một cái chậu hoa từ trên cao rơi trúng cánh tay phải của Huỳnh Nhất Nhị, cô giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên. Trên ban công, một người phụ nữ đi ra, nhìn bọn họ áy náy. “Xin lỗi, chậu hoa đặt không chắc chắn, hai hôm nay gió lớn quá. Haizzz, tiếc chậu hoa đẹp của tôi quá!”

“Thím à, thím có cần thi thể của đám hoa này không?” Huỳnh Nhất Nhị ngẩng đầu nhìn thím kia, hỏi.

“Hả?”

“Tôi muốn giẫm cho nó mấy cái... Đúng là cái loại ác độc!”

“Tùy cậu, miễn cậu thấy vui là được.” Người phụ nữ kia nói xong, liền vội về phòng.

“Em có giẫm không?” Anh nhìn Hồ Bất Động đang đứng ngây ra nhìn xác chậu hoa nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Cô lồm ngồm bò dậy, nhìn tên “thủ phạm” phá tan bầu không khí lãng mạn của người, cảm phẫn nói: “Giẫm”.

Tiếp đến là một tràng âm thanh “bụp bụp” vang lên, hai người không chút “thương hoa tiếc ngọc”, nhấn tâm giẫm cho đến khi chậu hoa kia nát như mới thôi. Cô gạt hết chỗ bùn đất bám ở chân, đưa tay kéo anh lại, hít một hơi thật sâu. “Đợi em đến đêm trăng tròn! Đã nghe thấy chưa?”

Hồ Bất Động tràn đầy quyết tâm và dũng cảm nói với anh, tay cô nắm chặt lấy cổ áo Huỳnh Nhất Nhị, kéo anh nhìn thẳng vào mình. Anh ngơ ngác há hốc miệng, ghé sát tai cô, nghiêm túc hỏi:

“Thứ đó của em hôm ấy có đến không?”

“Nói linh tinh, cái đó em vừa mới...” Bỗng cô đưa tay bịt chặt miệng. Trời ơi! Vừa rồi mình đã lỡ miệng nói linh tinh những gì vậy? Cô run run giơ cao chiếc hộp cứu thương, chiếc hộp vừa rồi còn dùng để cứu người thể mà loáng một cái đã biến thành hung khí đập thẳng vào gã không biết sống chết kia. “Anh đừng ép em phải ra tay khi mà anh đang thương tích đầy mình, không có khả năng phản kháng.”

“Đây chẳng phải là sở trường của em sao? Khi anh không có khả năng phản kháng, em...” Anh tỉnh lược bớt hai chữ phía sau, chỉ nhướn mày, cong miệng.

“Muộn rồi, anh làm mình làm mẩy cho ai xem chứ, tránh ra! Em muốn về nhà.”

Anh nhìn cô đẩy anh ra, cố ý kéo dài khoảng cách “một chậu hoa vỡ” giữa hai người, mũi chân anh khễ di chuyển, gạt mấy cục đất bẩn dính trên giày. “Sợi dây đỏ đó em vẫn còn chứ?”

Cô khựng lại, không quay đầu, chỉ đứng thẳng lưng lên hỏi: “Dây... dây đỏ nào cơ?”

“Làm gì mà em sợ xanh mặt thế? Làm chuyện có với anh sao? Hả?” Anh bông đùa rồi giẫm lên đám bùn hoa, lại gần chỗ cô, thò tay vào túi quần, móc ra một sợi dây đỏ lòng thông, giơ trước mặt cô và mở lòng bàn tay ra... một sợi dây chuyền mặt ngọc Quan Âm. “Dây của nó đứt rồi.”

“...” Cô khẽ thở phào, vừa yên tâm một chút thì chợt phát hiện sợi dây chuyền mặt ngọc Quan Âm nằm ngoan ngoãn trong lòng bàn tay anh kia chính là sợi dây được sư phụ cô ngày trước đích thân cầu cúng rồi tặng cô. Cô vẫn nhớ khi cô cố vờ như vô tâm nhét vật này vào tay anh, anh còn tỏ ra chán ghét, luôn miệng nói anh không cần thứ đồ chơi này, đeo trước ngực lạnh đến nổi cả da gà, cô bỏ ngoài tai hết, thẳng tay đeo anh xuống, buộc vào cổ, bắt anh đeo cho bằng được.

“Anh lại làm em nhớ lại kỷ niệm em đối xử thô bạo với anh à?” Anh vừa châm chọc vừa kéo tay cô, đặt miếng ngọc Quan Âm vào lòng bàn tay cô. “Xấu xong sợi dây đỏ, nhớ trả lại anh.”

“Chẳng phải anh ghét nó sao?”

“Quen rồi.” Anh vẫn nắm lấy tay cô, kéo cô tiếp tục đi về phía trước. “Ngực thấy thiếu thiếu, đem lại không ngủ được.”

“...”

“Mục đích của em đạt được rồi? Vui chứ?”

“Đứt lúc đánh nhau hôm nay à?”

“Ồ.” Anh chỉ ậm ờ một tiếng rồi không giải thích gì thêm.

“Cho nên mới đánh được một nửa, anh đã chạy về?”

“Ồ.” Anh nhăn mày, cảm thấy mấy câu hỏi của cô hơi phiền phức.

“ ... ”

“Tốt nhất là em đừng cười trộm sau lưng anh.”

“Hi hi...”

“ ... ”

“Đúng rồi, hôm đó chị anh gửi thư gì cho em vậy? Làm gì mà bí mật thế, còn viết ‘Nhất Nhị không được mở ra’?” Anh quay đầu lại, chuyển phát đề tài sang chuyện mà lâu nay anh vẫn thắc mắc.

“Chị Nhất Nhất vẫn khỏe chứ? Từ khi chị ấy kết hôn, đã rất lâu rồi em chưa gặp chị ấy.”

“ ... ”

“ ... ” Cô thấy anh không nói gì nên cũng im lặng theo, hình như cô đã quen với việc mỗi lần nhắc đến chuyện kết hôn của chị gái thì có cạy mồm, anh cũng không nói.

Hai người trở lại chỗ chiếc xe máy bị nổ lốp, cô lẳng lặng nhìn anh dắt chiếc xe đã kêu tè tè như chống đối, cau mày. Đang chuẩn bị đẩy xe đi tiếp, chợt anh nhìn thấy chiếc Mercedes-Benz đỗ trong sân một nhà nhỏ nằm ngay cạnh khu chung cư cao tầng, anh dừng lại, nhìn Hồ Bất Động vẫn đứng trước cửa chung cư, dường như còn đang đợi anh nói điều gì đó, anh nhìn cô, từ đôi giày lấm lem đất lên chiếc hộp cứu thương, lại từ chiếc hộp cứu thương bên tay phải ngó sang sợi dây chuyền đồ bị đứt bên tay trái mỉm cười, nói: “Thực sự không muốn về nhà”.

“ ... ”

“Em không cảm thấy chiếc xe ấy rất chướng mắt sao? Có lẽ, khi nào đó anh phải hẹn với ông chủ quán, cùng nhau đập nó.”

“Chọn lúc bố anh đang ở trong xe?”

“Ý kiến hay đấy!” Anh tiếp tục dắt xe về phía trước, đưa tay đẩy chiếc rào chắn của sân ra, ngoảnh đầu lại nói thêm một câu: “Thêm cả mẹ anh nữa”.

“ ... ”

Anh trề môi, vẫy tay, ra hiệu bảo cô lên nhà. Cô không cố chấp nữa, quay người chạy lên nhà nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng giọng nói đầy buồn bã của anh cách bức tường...

“Thiếu gia con quay về rồi, mở cửa ra, mẹ ơi!”

7. Chương 7: Đội Mũ Xanh (chỉ Việc Bị Cắm Sừng)

“Hoá ra, anh lại lạc đường rồi?”

* * *

Nhà Huỳnh Nhất Nhị đúng là không lớn, chỉ ít nó cũng không phù hợp với một người thường xuyên xuất hiện trên các tờ báo Kinh tế và chiếc xe Mercedes-Benz của bố anh, hai tầng lầu nhỏ nhắn, thiết kế đơn giản. Anh chưa từng hỏi bố vì sao lại sống trong căn nhà nhỏ này, nhưng lúc còn nhỏ nghe chị nói, bố đã bán căn biệt thự sang trọng và cam tâm tình nguyện dọn đến đây sống>

Nhà anh có năm người, bố mẹ, chị gái, cậu và anh nữa, thực sự là có đủ lý do để đòi hỏi một căn nhà lớn hơn nhưng mẹ anh kiên quyết sống ở đây, nói thế nào cũng không chịu dọn nhà. Hồi đó anh không hiểu được sự cố chấp của người lớn, chỉ nghe cậu nói: “Sẽ có một ngày, ngôi nhà này trở nên rộng lớn”.

Lúc đấy anh chẳng hiểu, nghe rồi cũng bỏ đó. Chỉ đến khi chị anh kết hôn, anh mới biết căn nhà đó đúng là có thể trở nên rộng lớn, cậu thu dọn hành lý chuyển ra ngoài, chị thì về nhà chồng, đột nhiên trong nhà ít đi hai người, mọi chuyện đến quá đột ngột khiến anh cảm thấy trống trải vô cùng...

“Con về nhà rồi?”

“...” Mẹ Huỳnh Nhất Nhị đứng bên cửa, mỉm cười hiền từ, bà không hỏi những vết thương trên khoé miệng anh từ đâu mà có, chỉ lặng lặng nhìn anh vừa khoá cửa vừa lúi húi cởi dây giày.

“Nhất Nhất vừa gọi điện cho bố con bàn công việc, còn hỏi con có nhà không.” Mẹ anh có chất giọng rất dịu dàng, bà nói chuyện lúc nào cũng nhẹ nhàng, êm ru.

“...” Anh chỉ nghe, không đáp lại.

“Nhất Nhị, có nhớ con đã đồng ý với mẹ điều gì không?”

“...” Bàn tay cởi giày của anh đột nhiên dừng lại trong giây lát, rồi mới tiếp tục.

“Con nhớ nên nhúng tay vào việc của công ty bố con, cho dù Nhất Nhất có gọi, con cũng đừng đi, con đã hứa với mẹ mà

“Mẹ ơi, mình chuyển nhà nhé!”, anh nhìn chiếc dây giày đã bị cởi tung ra, nói câu đầu tiên.

“Con lại muốn chuyển nhà sao?”, giọng nói của mẹ vẫn dịu dàng không chút thay đổi, “Nhất Nhất và cậu đã dọn đi, phòng cũng đã đủ rộng rồi mà!”

“Ý con là, dọn đến nơi nhỏ một chút nữa, con sợ mẹ không ở được ngôi nhà này”.

“Con vẫn trẻ con như vậy! Chị và cậu đi rồi mà con vẫn còn thích gây rối sao?” Bà khẽ nở nụ cười hiền từ.

“...” Bàn tay anh lại ngừng lại chút nữa nhưng vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ phát ra một tiếng hừ bực bội.

“Con là trẻ con, mẹ thử đủ chín chắn sao?”.

“...”

“Ở lại trong căn nhà nhỏ này thì sẽ không có ai nói mẹ lấy bố con là vì tiền, vì quyền nữa sao? Kêu con tránh xa chị một chút, tránh xa công ty của bố một chút thì mẹ sẽ cảm thấy yên tâm thoải mái sao?” Anh bật cười, không biết mình đang châm biếm ai.

“...”

“Yên tâm, con sẽ không tranh giành quyền thừa kế với chị, mẹ không cần ngày nào cũng phải nhắc nhở con phiền phức như vậy, con là thứ gì, con tự biết”. Anh nói rất nhẹ nhưng bước chân giẫm trên mặt đất lại nặng nề vô cùng.

Bà hơi xê người, nắm lấy tay áo con trai. “Nhất Nhị, mẹ chỉ là...”

Anh không hề tránh né, mặc ẹ túm lấy áo, đứng chặn trước mặt mình. Anh hé cặp môi vẫn mím chặt: “Mẹ, hãy tin con, hạnh phúc của chị, con chắc chắn là quan tâm hơn mẹ, chắc chắn!”.

“...”

...

“Xoẹt xoẹt xoẹt”.

“Xoẹt xoẹt xoẹt”.

Sáng sớm, tiếng đánh răng của hai người cùng lúc phát ra từ phía phòng tắm nhà Hồ Bất Động, cô neho mắt nhìn Phạn Đoàn phải trèo lên ghế mới với tới bồn rửa mặt, đang dùng móng móng huých huých về phía cô, phản đối việc cô chiếm mất hơn nửa vị trí, cô nhăn mày, khó chịu di chuyển vị trí, tiếp tục đánh răng.

Thằng nhóc nhanh hơn cô một bước, nhổ bọt kem đánh răng, súc miệng, thò tay rút khăn mặt, vừa lau mặt vừa nói: “Chị Hồ, tối qua chị đi chơi về rất muộn”.

“Ừ ừ...” Thằng tiểu quỷ đáng chết, lo chuyện của mình đi, chẳng phải tối qua cậu đọc tiểu thuyết khiêu dâm đến mức ngủ quên sao? Cô đi cứu người đấy chứ, thằng nhóc thì hay rồi, cuộc sống về đêm còn phong phú hơn cô nhiều.

“Tối qua bố em không về nhà, theo chị, có phải là ông lại lạc đường không nhỉ?”.

“Lạc đường trên giường của phụ nữ”. Cô rút bàn chải đánh răng ra, để nguyên bọt kem đánh răng trên miệng mà nói: “Nếu tối nay anh ta vẫn không về nhà, em nên chuẩn bị tinh thần”.

“Làm gì?” Phan Đoàn chớp chớp mắt, lò cái mặt ra khỏi khăn.

“Nhặt xác”. Cô đưa tay với chiếc khăn của mình, bật tiếng cười nhạc, vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác. “Mất mạng vì kiệt sức”.

“Chị Hồ, lúc nào chị ngủ dậy tâm trạng cũng nặng nề như vậy sao?”.

“Vớ vẩn, em thử mà xem, đợi cả một buổi tối kết quả anh ta lại co ro trên giường của phụ nữ!”.

“Chị đừng có ví mình như mấy bà vợ bất hạnh trước mặt trẻ con như thế, không có tác dụng đâu”.

“Em nghĩ vì sao chị lại lưu lạc đến bước này, nếu không phải vì số mệnh...”

“Chị đối tốt với bố em, chính là vì thay đổi số mệnh?”.

“Vớ vẩn, em thấy chị giống mấy tên ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, chuyên đi khuyên giải người lầm đường lạc lối sao?”.

“Chị không có ý đồ gì với bố em sao? Thằng nhóc lại dùng mông huých huých vào cô.

“Chị không có hứng thú với người không tuân theo chính sách của nhà nước lại đi tảo hôn tảo dục

“Vậy thì em yên tâm rồi”. Thằng nhóc vỗ ngực tỏ vẻ uyên thâm, nhảy phốc xuống ghế, chạy ra bàn ăn cầm chiếc quấy mà gặm.

“...” Cô không hỏi, cô nhất quyết không hỏi vì sao. Thằng tiểu quỷ vừa ăn quấy vừa nhìn cô chăm chăm, rõ ràng nó đang chờ cô hỏi “tại sao”, cô quyết không trúng kế của nó, cô đâu phải loại người không có bản lĩnh như vậy, cô không....

“Vì sao?”, cô lí nhí. Lòng hiếu kỳ của con người một khi đã nổi lên thì sự kích thích còn mãnh liệt hơn cả khi uống nhầm xuân được.

“Bởi vì... chị tuyệt đối không thể qua mặt được bố em”. Thằng nhóc gặm chiếc quấy trong mồm, cười với vẻ rất tự hào.

“Cậu đứng có dùng cái từ “qua mặt” đó được không?” Cô không biết rằng sau một đêm nghiền ngẫm cuốn sách kia, vốn từ của cậu đã tăng lên đáng kể.

“Nhưng mà...” Thằng nhóc ăn nốt chiếc quấy, lau cái miệng đầy dầu. “Bố em từng nói, thế sự khó lường”.

“Đúng, thế sự khó lường, chị cũng không ngờ mình sẽ có một buổi sáng rối bời thế này”.

“Chị rối bời cái gì?”. Thằng nhóc đưa cốc sữa nóng lên miệng thổi thổi.

“Vừa hy vọng bố cậu bị phụ nữ “chơi” đến chết, vừa sợ anh ta bị “chơi” chết, nếu thế chị sẽ bị số mạng của mình “chơi” chết

“Thật rối bời”.

“Uống xong cốc sữa, chị tiện đường đưa em đi học”.

“Ồ, hôm nay chị vẫn phải làm thêm”.

“Kỳ nghỉ của chị Hồ nhà cậu kết thúc rồi, hôm nay phải đi học tiếp, tiếp thu kiến thức, hun đúc tài năng, không thể lông ba long bông, không học hành như bố em được, hiểu không?”. Cô vừa nói vừa lấy một thanh quấy nhồm nhoàm nhai, vừa mở cửa ra. “Chị xuống dưới nhà lấy xe, em khoá cửa lại, ăn xong rồi xuống, em nghe rõ chưa?”.

“Vâng!”. Cậu nhóc nuốt ngụm sữa đánh “ực”, trả lời.

Hồ Bất Động lái chiếc xe máy cũ màu hồng nhạt, tốc độ đương nhiên không thể so với chiếc xe phân khối lớn của Huỳnh Nhất Nhị, xe của cô chỉ có thể chạy tối đa vài chục km/h, thêm nữa, hàng mua cũ nên chất lượng cũng không được tốt, nói theo cách của Huỳnh Nhất Nhị chính là: “Một nửa của đàn ông là phụ nữ”.

Phạm Đoàn khoác ba lô trèo lên xe, cô nhấn đề khởi động xe, chợt nghe thấy thằng bé ngồi phía sau, nói: “Chị Hồ, em thấy người khác lái xe đều đội mũ, sao chị không đội?”.

“Nếu mũ của em là màu xanh, em có đội không? Cô khó chịu, chẳng buồn quay lại nhìn thằng nhóc phiền phức.

“Mũ xanh à? Người ta tặng chị à?”.

“Im miệng...”

“Đỏ phối với xanh à? Ai lại chẳng có con mắt thẩm mỹ đi tặng chị mũ xanh vậy?”

“Im miệng...”

“Vâng”. Thật nhỏ mọn!

Trường cao đẳng dạy nghề hạng ba nằm đối diện với ngôi trường tiểu học danh tiếng chỉ cách có một con đường. Tuy cô không rõ ngôi trường nào xây trước, nhưng rõ ràng là chúng chẳng tương xứng với nhau chút nào, nhất là từ khi cô có người quen trong ngôi trường tiểu học đó.

“Chị Hồ, chị học ở cái trường phía đối diện mà có mấy anh chị đang cắn mồm nhau kia à?”. Hạ Phạm Đoàn vừa nhìn ngắm phong cảnh đẹp trước mắt vừa xoay người nhảy xuống xe của Hồ Bất Động.

“...” Cô không trả lời, quay sang phía đôi nam nữ đang đứng trước cổng trường mình, chẳng thấy có gì kỳ lạ lại quay đi, trong lòng thầm khâm phục vị hiệu trưởng của trường tiểu học đối diện. Chắc chắn là ông ta cố ý lựa chọn ngày tuyển sinh sớm hơn một ngày so với ngày khai giảng trường cô để phụ huynh không nắm được hoàn cảnh, tình hình quanh trường và đưa những đứa trẻ ngây thơ, thuần khiết vào miệng cọp. Học phí nộp rồi, cho dù các bậc phụ huynh không hài lòng với những bài học vỡ lòng tiêu cực từ bên trường đối diện cũng chẳng có cách nào khác, chỉ đành ngậm ngùi lái xe đích thân đưa đón con đi ...

Thực ra thì cũng không thể trách ông hiệu trưởng trường tiểu học này thủ đoạn độc ác, nhớ lại lời dặn dò vô cùng thành khẩn của ông ta trong buổi lễ khai giảng, đến người lòng dạ sắt đá như cô còn rung động nữa là...

“Các bạn sinh viên thân mến, tôi nhờ cả vào các bạn, các bạn muốn làm gì trong trường thì chúng ta có thể bàn bạc nhưng tôi hừng hực làm ảnh hưởng đến nề nếp của trường chúng tôi, các em nhỏ là những mầm non của Tổ quốc, là ánh mặt trời mới hé buổi bình minh, xin các bạn đừng làm tổn thương tâm hồn non nớt của các em. Nhớ rõ quy định đầu tiên của trường chúng ta là: Chuyện xấu trong nhà phải đóng cửa bảo nhau!”.

Nghe xem nội quy rõ ràng thế cơ mà, lúc đó cô thực sự vô cùng kính phục vị hiệu trưởng này. Kết quả là sau này cô mới phát hiện, chỉ có mình cô kính phục, trường của cô, chỗ cấm dán giấy lúc nào cũng dán đầy tờ quảng cáo của các quán rượu và số điện thoại những người thi hộ; chỗ cấm đỗ xe, luôn luôn có mấy chiếc xe đua, đương nhiên, xe của Huỳnh Nhất Nhị cũng nằm đó; nơi cấm hôn thì lúc nào cũng có hai hoặc hơn hai cặp nam nữ đứng đó hy sinh bản thân, vì đại nghĩa diệt thân; chỗ cấm vứt rác, thỉnh thoảng lại phát hiện vài chiếc bao cao su đã được qua sử dụng...

Ngài hiệu trưởng đáng thương...

“Oa...Chị kia đang cởi áo cho anh kia...”

Hồ Bất Động đang chìm đắm trong mớ suy nghĩ của mình, vừa cúi đầu thì nhìn thấy thằng nhóc đi cùng mình khom người, hai tay ôm đầu, nhìn chằm chằm hai người đối diện. Mà đôi nam nữ kia cũng không biết có phải vì trước mặt bao nhiêu khán giả nên biểu diễn càng lúc càng hăng hơn không nữa, nhất là cô gái, hai tay kéo mạnh chiếc áo đồng phục của con trai nhà người ta ra... cảnh tiếp theo không đơn giản chỉ là trao đổi nước bọt nữa, tuy cô cũng sa đoạ đến mức dùng tiểu thuyết ngôn tình để dỗ dành trẻ con nhưng cô vẫn còn lương tâm, không thể để thằng bé tiếp tục thăng cấp, xem truyền hình trực tiếp như vậy được.

“Chị Hồ, chị làm gì mà bịt mắt em vậy? Em không nhìn thấy, chị kia đã ép xuống chưa, đã ép xuống chưa vậy?”.

“Ép cái đầu em ý, mau cút vào lớp học cho chị!”. Hồ Bất Động bịt mắt Phạm Đoàn rồi đẩy nó vào trong trường.

“Còn có chút xíu nữa là xong mà...” thằng nhóc t miêng, đứng ở cổng trường, thỉnh thoảng còn kiễng mũi chân lên muốn dùng cái chiều cao chẳng có tiền đồ gì cầu mình để chiếm chút lợi thế.

“Xong gì mà xong, hai người họ ít nhất còn một tiết thể dục nữa, em mà xem hết toàn bộ thì coi chừng bị thầy giáo phạt xách xô nước đứng ở cửa đấy!”.

“Vâng... muốn xem, không muốn xách xô nước... muốn xem lại không muốn xách xô nước...” Thằng nhóc khó khăn đưa ra sự lựa chọn.

“Ai cho em được lựa chọn! Cút vào lớp cho chị!” Cô tóm lấy cổ áo thằng nhóc, kéo nó tống vào cổng trường. “Đúng rồi, hôm nay chị tan học sớm sẽ đến hiệu sách làm thêm, em tan học thì tự mình về nhà, nghe rõ chưa?”.

“Vâng, em biết rồi, chị nhớ giúp em mang mấy cuốn sách về, cuốn kia tối qua em đọc xong rồi!”.

“...” Cô bỏ qua vấn đề này. Treo chùm chìa khoá vào cổ thằng nhóc. “Nếu tối nay bố em vẫn không về nhà, chúng ta đi báo cảnh sát nhé...” Cứ coi như ngược đãi nhân viên, cũng phải cho người ta nghỉ phép về thăm người thân chứ, cô càng lúc càng cảm thấy cái người giúp cô thay đổi số mệnh này ắt hẳn rơi vào tay bọn bắt cóc rồi, hơn nữa là không phải vì tiền, mà là vì thân xác.

“Hả?”

“Đi học đi!”.

“Vâng”. Thằng nhóc đeo chùm chìa khoá lên cổ, còn cổ lưu luyến nhìn cặp đôi kia lần nữa mới chạy vào trong trường.

Cuối cùng cô cũng có thể thở phào, lại trèo lên chiếc xe cà tàng của mình, hướng về phái ngôi trường đối diện, lướt qua đôi nam nữ vẫn ôm hôn say đắm kia, rồi đỗ xe ở đúng nơi đề biển “cấm đỗ xe”, quay đầu cầm chiếc khoá ở hộp đồ phía sau, chợt cảm thấy một bóng đen từ trên cao trùm xuống...

“Em không thích chiếc mũ bảo hiểm anh tặng em đến thế sao?”, giọng nói vui vẻ của Huỳnh Nhất Nhị vang bên tai cô.

“Vậy hôm nào em tặng anh một cái màu y như vậy nhé!”. Cô liếc xéo anh.

“Em nữ làm thế sao?”. Anh nhướn mày, dường như hoàn toàn không chú ý đến cô.

“Trên thực tế, em đang lên kế hoạch”.

“Kế hoạch? Tặng anh mũ xanh hả?”.

“Bộ dạng của anh hôm qua không làm mẹ anh sợ sao?”. Cô xuống xe, vừa khoá xe vừa nhớ lại bộ dạng thương tích đầy mình tối qua của anh, liền quay đầu lại hỏi.

“Sợ chứ, sợ một lúc lâu không nói được gì, he he”. Anh thuận miệng trả lời cô, rồi quay ra cổng trường gọi lớn. “Này, cậu hôn đủ chưa, vào lớp rồi mà vẫn còn hôn à?”.

“Đến rồi đây, giục cái gì mà giục”. Người nam giọng bực bội từ cổng trường nói vọng vào: “Này, đừng có xông đến nữa, vào lớp rồi, cô không nghe thấy sao?”.

“Vậy chúng mình làm lành nhé!”. Giọng cô gái không hề nhẽo, “Có ai như anh chứ, tôi qua còn đánh nhau để cướp người ta lại, hôm nay lại nói chia tay với người ta!”.

“Tôi không thích kẻ khác cướp đồ của mình, tôi càng không thích bị chụp mũ xanh”.

“Vậy tối qua anh còn nói em là người phụ nữ của anh”.

“Bây giờ không phải nữa”. Câu đó vừa thốt ra đã thấy Trác Duy Mặc với chiếc cà vạt nói lỏng, áo sơ mi mở phanh và quần bò chỉ kéo mỗi khoá xuất hiện trước mặt hai người, một tay hắn giữ chiếc cổ bị vẹo vì hôn quá sung, một tay khoác vai Huỳnh Nhất Nhị. “Chẳng phải nói là lên lớp sao? Còn ở đây trêu chọc em ni cô hang xóm à?”.

“Mình đã lên lớp đúng giờ lần nào chưa?” Huỳnh Nhất Nhị nhìn anh mà nói không chút do dự rằng, lời của anh ta đúng là thừa thãi.

“Nếu mà như vậy, chỉ e thầy chủ nhiệm nhìn thấy cậu, sẽ lên cơn đau tim mất, thôi, cậu tích chút đức đến muộn một chút thì tốt hơn. Mà này, em gái ni cô nhà cậu vừa chở một thằng nhóc đi học, cậu đúng là anh em tốt của mình, cùng đội mũ xanh giống mình”.

“Nó mới bảy tuổi, cái mũ xanh non như vậy, anh đội được à?”. Hồ Bất Động trừng mắt lườm Triệu Duy Mặc, cảm thấy anh ta thật có lỗi với cái tên “chỉ trầm mặc” mà bố mẹ anh ta đã đặt. Chắc đội mũ xanh nhiều quá rồi nên mẫn cảm với từ này.

“Hi hi, mình nói cậu này, có người như thế trợ giúp cho cậu, thế mà còn dám cãi nhau với mình chứ?” Triệu Duy Mặc thất lại chiếc cà vạt trên cổ. “Mình nói này, Nhất Nhị, cô ta chính là người hôm đầu tiên nhập học thấy bọn mình đánh nhau mà sợ đến mức nước mắt nước mũi tràn trề đó sao?”.

“Gan to lắm, nhưng mà chuyện lén lút sau lưng mình, giờ cô ấy còn chưa có gan làm đâu. Đúng không?”. Anh giơ tay vỗ vào đầu cô mấy cái, vỗ đến mức cô chóng cả mặt, không nghe ra ẩn ý đằng sau câu nói của anh là gì.

Triệu Duy Mặc cũng không để ý, anh lấy một bao thuốc ra, rút một điếu rồi đưa bao thuốc đến trước mặt Nhất Nhất. Anh chỉ xua tay, đẩy bao thuốc đi. Triệu Duy Mặc nhìn Hồ Bất Động đang đứng nguyên tại chỗ liếc xéo mình, chẳng gắng hỏi gì thêm nữa, châm điếu thuốc rồi ngậm vào miệng, nói: “Này, tối nay đi không? Gọi cả cô em ni cô nhà cậu đi!”.

“Đi đâu? Đưa xe?”. Anh dứt tay vào túi quần, cười một tiếng, “Gọi cô ấy đi, trừ phi tôi không muốn sống nữa”.

“Em cũng đâu có nói là đi cùng anh, tan học em còn phải làm thêm”. Cô chẳng nề nang gì, cắt ngang câu nói của anh.

“Vậy gọi cô bồ của cậu đi cùng cũng được, lần nào đưa xe cũng thấy sau xe cậu trống không, chán chết”.

“Cậu chán thì liên quan gì đến tôi?”. Anh lên tiếng phản đối.

“Thấy cậu rõ vô tích sự, suốt ngày giấu kỹ cô bồ ở nhà, chẳng khác nào không có”. Triệu Duy Mặc lấy điếu thuốc trong miệng ra.

“Vậy tối nay cậu để trống phía sau hay là dẫn theo “chiếc mũ xanh” kia đi?”

“Vớ vẩn! Mình mang theo chiếc laptop phòng!”.

“Mong cho laptop nổ chết anh luôn đi!”. Một lời nguyên rửa cay độc thốt ra từ miệng Hồ Bất Động, cô trừng mắt lườm hai gã xấu xa trước mặt, rồi quay ph người bỏ đi. Mới đi được nửa đường, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cô quay đầu lại, chỉ chỉ vào cái ngực trống không của Huỳnh Nhất Nhị. “Này, đồ của anh còn ở chỗ em, đừng lải nhải quá đấy, biết chưa?”.

“Rõ!”. Anh trả lời và nhìn theo cô, lần này cô bước đi rất nhanh.

“Chiếc xe này là cậu đưa cô ấy đi mua phải không? Cũ lắm rồi, cậu cũng thật biết chọn đồ đấy, giúp người ta chọn con xe bỏ đi này”. Triệu Duy Mặc leo lên chiếc xe của Hồ Bất Động, lại rút bao thuốc đưa cho anh, lần này anh không từ chối, rút một điếu rồi chùi điếu thuốc vào bật lửa của Triệu Duy Mặc châm, hít một hơi và nhả ra một làn khói trắng đục.

“Cô ấy dùng chiếc xe thể này là được rồi, cô ấy chỉ cần đi theo sau mình thôi”.

“Lái chiếc xe bỏ đi này theo sau chiếc xe phân khối lớn của cậu?”. Triệu Duy Mặc chỉ vào chiếc xe. “Ha ha, có khi cậu đi một vòng trái đất rồi cô ta vẫn ì ạch tại chỗ”.

“Như vậy mới tốt, để cô ấy không chạy đi đâu được.” Anh nhún nhún vai, đưa điếu thuốc lên miệng ngậm. Qua lớp khói mờ, anh nhìn cô nàng đang vắt chân lên cổ chạy cho kịp giờ vào lớp tiết đầu tiên.

“Không biết cậu mắc bệnh gì nữa, đường đường một đại thiếu gia lại học ở cái trường tồi tàn này, có bạn gái rồi vẫn trêu chọc cô em ni cô kia”.

Anh mỉm cười, không trả lời.

...

Sau khi tan học, Hồ Bất Động trở lại bãi cấm đỗ xe để lấy chiếc xe bắt ngờ vì hai chiếc xe đắt tiền kia đã không cánh mà bay, cô đứng ở đó một lát, cúi người, mở khoá xe của mình, lấy mũ bảo hiểm xanh ở trong hộp đựng đồ phía sau xe rồi đạp mạnh cho nó hai cái, mắ mồi, đội lên đầu, tiếp đó nhấn nút khởi động, bẻ tay lái, phóng thẳng đến tiệm sách chỗ cô làm thêm.

Gần tới tiệm sách, cô loáng thoáng nhìn thấy một người đang ngồi trước cửa tiệm, lưng dựa vào cửa kính, đầu hơi nghiêng sang một bên, tóc mái rủ xuống, che lấp cặp mắt. Sao mà cô thấy tư thế đó quen vậy nhỉ? Cô kéo ga, tăng tốc.

Anh ta chạy đến đây làm gì? Chẳng phải đã đi đua xe với đám bạn bê tha của mình rồi sao? Hơn nữa, muốn đợi cô thì đợi ở trường là được rồi. Hừ, cô không đời nào lái chiếc xe máy ị ạch này đi đua xe gì gì đó với anh ta, cô đâu phải là lớp dự phòng của anh ta!

Chiếc xe dừng lại trước cửa tiệm, cô chống mũi chân xuống mặt đất, bỏ chiếc mũ xanh trên đầu ra, khom người, nhìn tên ngây ngô trước mặt rồi bĩu môi: “Hoá ra, anh lại lạc đường?”.

8. Chương 8: Lấy Lòng...thất Bại

“Tôi rất muốn xem cô có thể lấy lòng tôi đến mức nào”.

* * *

Bị ánh mắt như toé lửa của Hồ Bất Động nhìn chằm chằm, Hạ Thiên Lưu mất tự nhiên, anh hơi nhú mào, khó khăn mở đôi mắt bánh bao, ngây ngô của mình ra, cảnh tượng trước mắt lại khiến anh cảm thấy nguy hiểm như sắp bị ăn sống nuốt tươi. Một người đang ngồi ngay trước mặt, ôm chiếc mũ xanh, nhìn anh buồn bã. Anh mất đó đối với cô là thương hại, tội nghiệp nhưng đối với anh lại khủng khiếp đáng sợ.

“...” Anh mím chặt môi, không biểu cảm gì, thản nhiên nhìn chằm chằm bộ móng vuốt đã rung lên bần bật không biết vì kích động hay vì sợ hãi, chỉ hồng lợi dụng lúc anh vẫn chưa tỉnh táo mà vỗ đến trước ngực anh. Anh cau mày, nhăn mặt, không chịu lép vế mà nhìn thẳng vào kẻ vẫn đang chìm đắm trong những suy nghĩ hoang tưởng của mình như cảnh cáo. Quản lý cho tốt bộ móng vuốt của mình là vẻ đẹp đạo đức truyền thống của loài người.

Nhưng những móng vuốt kia hoàn toàn không để ý đến lời cảnh cáo của anh, vẫn cào xé trong không trung và chỉ chực chờ vỗ lấy anh. Đường như ý thức tự vệ nổi lên, anh không nhìn cô nữa, chống tay xuống đất toan đứng dậy.

“Anh giữ nguyên tư thế này, không được động đây...” Vừa thấy anh định đứng dậy, cô lập tức đồng ý thỏa hiệp với bất kỳ thỏa thuận bất bình đẳng nào, thu hết móng vuốt của mình lại, tiếp tục ngồi trước mặt anh, tiếp tục rầu rĩ nhìn anh. Chỉ cần anh không động đây, giữ nguyên tư thế này, tất cả đều có thể thương lượng.

“...” Anh dựa vào cửa kính, nhìn cô đang dán mắt vào bộ ngực lấp ló sau chiếc áo sơ mi của mình.

Cô rút tay lại, ôm thật chặt chiếc mũ xanh của mình. “Tôi... tôi... tôi không có ý đồ gì hết... chỉ là... có thể... cho tôi ôm một chút được không?” Cô vẫn không rời mắt khỏi bộ ngực vạm vỡ, hấp dẫn kia, dù gì anh cũng vừa phục vụ những người phụ nữ kia xong, cứ coi như làm thêm đi, thương tình một cô gái cô đơn, đáng thương, đây cũng là bản chất của các chàng trai bao mà!

Anh im lặng hồi lâu. Đúng lúc cô cho rằng anh còn chưa tỉnh táo hẳn nên hoàn toàn không nghe được những lời nói thì anh lên tiếng: “Trong tư thế như thế này sao?”.

Nghe kia, một câu quá đỗi chuyên nghiệp, còn hỏi khách hàng thích tư thế như thế nào nữa chứ, mới trải qua một đêm huấn luyện, đào tạo mà tất cả đạo tiên tu luyện được đều đã bị gột sạch, xã hội này thật sự là một thùng nước bẩn đáng sợ, nhưng mà, chuyện này không quan trọng, ít nhất cũng chẳng phải điều mà cô quan tâm.

“Anh không được động đây, một mình tôi là được rồi, anh giữ nguyên tư thế này”. Vừa nghe thấy câu trả lời đầy cảm dỗ của anh, cô lập tức di chuyển chân, không thèm để ý vừa rồi mình đã nói những lời xấu hổ, hạ lưu thế nào, cô xích lại... chợt nghe một giọng nói lạnh ngắt.

“Tư thế này, không làm”. Nói xong anh đứng dậy, phất sạch bụi đất trên người.

“...” Đã vòng tay, sẵn sàng tư thế nhưng kết quả lại lao vào khoảng trống, cô bực bội ngẩng đầu lên nhìn gã “trao bao” chẳng những kén khách còn kén cả tư thế. Nghĩ đi nghĩ lại, cô đúng là thuộc loại keo kiệt điển hình nhưng người ta không đồng ý thì thôi, mình cũng chẳng nên ăn không. Mày là chút lương tri cuối cùng của cô vẫn còn. A Di Đà Phật!

Cô ôm chiếc mũ xanh đứng dậy, rút chìa khoá ra, mở cửa tiệm, quay đầu nhìn anh chàng đã mất tích cả ngày rồi kia, dường như ngoài chất lượng ngủ không tốt ra thì không có gì thay đổi cả. Áo sơ mi không có vết nhăn nhúm nào, quần vẫn là chiếc hôm qua, quan trọng hơn là, không bị mặc ngược, nhưng mà, điều này cũng không chứng minh là nó chưa từng bị cởi ra. Nhìn bộ dạng của anh ta có vẻ như là không phải vừa chịu sự đả kích tâm lý quá lớn. Không biết là anh đã thích nghi rồi? Hay là đã trở cứng như gỗ đá? Khụ khụ! Vẫn là không nên nhắc lại chuyện đau lòng tối qua với anh ta nữa. Cô thực sự không biết cách an ủi một thiếu niên thuần khiết phải chịu sự tàn phá về mặt thể xác, huống hồ, con trai anh ta lớn như vậy rồi, chẳng phải là lần đầu tiên nữa, không cần thiết cô an ủi.

Nhìn anh chống tay đi vào tiệm cùng mình, cô chỉ nuốt mạnh một tiếng thềm thường. Liệu có thể yêu cầu anh ta không mặc những trang phục gợi cảm, theo đúng kiểu một gã trao bao thế này không? Bỏ cánh tay xuống và đứng với vẻ siêu phàm thoát tục thế này, thật sự là quá tội lỗi!

“Khi nào cô mới về nhà?”. Anh ngồi trên chiếc ghế cao, thờ ơ hỏi.

“Tan làm sẽ về, có chuyện gì không?”.

“Tôi muốn tắm rửa”：“...” Đúng rồi trong tiểu thuyết chẳng phải vẫn nói đến chuyện tắm rửa sau khi “xong việc” đó sao. Bây giờ nhất định anh ta đang ghét bỏ cái vẻ ngoài nhơ bẩn của mình, chỉ hận không thể dùng xà bông tắm để chà sát hết một lượt khắp da thịt mình từ trong ra ngoài. Cô nghiêm túc lý giải tâm trạng của anh. “Ừ, tan làm xong tôi sẽ chở anh về nhà, nhân tiện giúp anh mua xà bông tắm, anh muốn chà sát kiểu gì cũng được”.

“...” Anh không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô gỡ chiếc mũ xanh trên đầu xuống, đặt vào quầy, sau đó đem túi nilon cô vẫn cầm trong tay nhét vào tay anh, anh nheo mắt nhìn chiếc túi đó rồi nhướn mày. “Cái gì vậy?”.

“Bánh mì. Chẳng phải anh ngửi thấy mùi này mà biết đường về sao?”. Cô chỉ chỉ vào tiệm bánh mì đối diện, quay người thu dọn lại chỗ sách bị lật xem ngày hôm qua. “Thật chẳng biết tại sao anh thích cái mùi đó, có thơm ngon gì đâu cơ chứ!”.

Anh không nói gì, chỉ mở chiếc túi, lấy ra một cái bánh mì, rồi đặt trước mặt xem xét một lúc.

“Nói thật, bánh mì của tiệm đó rất khó ăn, tôi ăn một lần thì sợ tới già, ngọt muốn chết, lại không thơm, không biết là được làm từ bột mì hay bột đá nữa...” Cô phân loại sách thành 18+ đến 25+ xong. “Anh cầm ăn tạm lót dạ trước, làm công việc đó rất tiêu hao thể lực, tuy tôi thực sự rất muốn biết hao kiệt sức lực mà chết rốt cuộc là như thế nào... Ý, tình trạng...”

Anh vẫn chẳng nói nửa lời, như thể không hề nghe thấy cô đang nói gì, chỉ cầm chiếc bánh mì về suy tư.

“Nhưng mà bà chủ đó biết được là mua cho anh ăn, liền chủ động, giảm giá một nửa, làm tôi giật cả mình. Anh không biết là bà ta keo kiệt đến mức nào đâu, tự mở được một tiệm bánh nhỏ, liền dùng ánh mắt bà chủ khinh thường nhìn bọn làm thuê chúng tôi. Bà ta lúc nào cũng mong trở thành bà chủ. Kể ra bà ta làm bà chủ lớn thì hơi viễn vông nhưng làm mẹ già xấu tính thì rất hợp đấy!”>

“...” Anh liếc mắt nhìn cô đang thu dọn sách ở phía sau mình rồi xoay chiếc ghế lại. “Cô đang lấy lòng tôi đấy hả?”. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

“Hả?”. Cô một tay cầm sách, há hốc miệng mà quay lại nhìn anh ngơ ngác.

“Cô đang lấy lòng tôi, đúng không? “Anh gần như khẳng định.

“Người nhà anh dạy anh dùng bánh mì bột đá để lấy lòng người khác à?” Là khả năng lấy lòng của cô hơi thấp hay là anh dễ chăm sóc quá?

Anh hoàn toàn chẳng nghe những gì cô nói, trả lời một câu chẳng hề ăn nhập. “Muốn tôi ôm cô?”. Anh quay đầu nhìn thẳng vào cô. “Hay là... vì số mệnh của cô?”.

“...”

“Hừ” Anh hờ hững nhếch khoé miệng lên, cười rất bình thản. “Tôi rất muốn xem xem, cô có thể vì cái số mệnh này mà lấy lòng tôi đến mức nào?”.

Hồ Bất Động có thể lấy lòng người khác đến mức nào?

Cô cũng không biết có phải vì tư thế của Hạ Thiên Lưu khi đề cập đến vấn đề này quá đẹp hay không mà khiến cô cảm thấy chuyện này có uẩn khúc, rất có giá trị nghiên cứu. Tóm lại là từ hôm đó, sau chiếc xe cà tang của cô thừa ra một anh chàng đẹp trai. Sáng sớm cô đưa cậu con trai đi học, tối lại đón ông bố về nhà, tự biến mình thành cô giúp việc của nhà họ Hạ. Nhưng chiếc mũ xanh kia, không được sự chấp nhận của bố con nhà họ Hạ và tuyệt đối không lại gần bọn họ trong>Cô từng bí mật thăm dò sự thật đằng sau Câu lạc bộ Bạch Mã kia và kẻ nào đó đã bỏ ra một món tiền không nhỏ cho anh chàng trai bao này để đổi lại một nụ cười lãnh đạm. Một hôm, cô chạy đi rút tiền và nhân tiện kiểm tra số dư trong tài khoản, giật mình khi phát hiện tài khoản của mình tăng lên đến mấy con số không. Cô cứ há hốc miệng mà đứng nhìn hồi lâu, cho đến khi thằng nhóc Phan Đoàn đứng bên cạnh mút kem kéo gấu áo của cô thật mạnh.

“Chị Hồ, kem của chị chảy đầy lên màn hình rồi!”.

“Phan Đoàn đi, đổi thực đơn bữa tối nay, bố em cần bồi bổ một chút, công việc anh ta làm rất tổn hại đến sức khỏe. Bào ngư, vây cá, hải sâm.” Cô đang run lên vì mấy con số không trong tài khoản, chợt nghe chiếc máy rút tiền bị que kem của cô chảy ướt nhoè, rú lên một hồi rồi tắt ngấm.

“Chị Hồ, đèn tắt rồi”.

“...”

“Hình như thẻ của chị vẫn nhét ở bên trong”.

“...”

“Ngân hàng hình như đóng cửa mất rồi”.

“...”

“Tối nay chúng ta ăn gì?”.

“...”

Thế là, khi Hạ Thiên Lưu nhăn mặt nhìn trong bát mình chỉ còn sót đúng một chiếc bánh mỳ, nghe con trai kể lại câu chuyện hi hữu về cô nàng siêu nhân phá hỏng tài sản công, còn hại anh “vắt vả” kiếm được cả đồng tiền mà vẫn phải ngậm ngùi, Hồ Bất Động chỉ biết nhìn anh cười trừ xin lỗi. Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Đúng lúc cô đang học cách lấy lòng người khác thì tiếng “hừ” đó của Hạ Thiên Lưu khiến cô bị tổn thương ghê gớm. Hôm sau rút tiền xong, cô lập tức định khôi phục lại hình tượng của mình. Nấu xong thức ăn, cô chuẩn bị sẵn sàng để lấy lòng vị đại nhân nắm giữ số mệnh của mình. Nhưng vị đại nhân đó không biết là vì chán ngán bánh mỳ khô khốc hay là đã bị bánh mỳ làm ỉm nhũn chân rồi, dẫn đến “biểu hiện công việc không tốt”. Tóm lại, mấy ngày liền cô nhận được điện thoại đe dọa của bà chủ Câu lạc bộ Bạch Mã.

“A lô! Lão nương thông báo cho cô biết, hôm nay Thiên Lưu không về nhà, cô chịu khó cô đơn đợi đến sáng nhé! Ha ha ha!”.

“Chắc chắn là bà cố ý.”

“Haizzz, tôi cố ý đó, làm sao nào?”.

“...”

“Tôi nghe nói gần đây cô đối xử rất tốt với Thiên Lưu nhà tôi, tôi nói cho cô biết giờ là thời nào rồi còn gì mấy trò thực nữ hiền妒, nào là cơm nước, nào là lời con cái ra dụ dỗ, cô đúng là quê mùa! Tôi thấy

mà thương cho cô. Tóm lại, mấy hôm nay tôi bảo Thiên Lưu rồi, tuyệt đối không để cô đắc ý. Hừ, tôi ghét nhất là nói chuyện với bọn xử nữ như cô, đập máy đây! Cuối cùng, tôi nói cho cô biết, Thiên Lưu nhà tôi khi ngồi sau xe của cô, không cho phép cô sờ tay vuốt chân, không cho phép dựa vào phía sau, càng không cho phép phanh gấp để cậu ấy nhào về phía trước, nếu không thì, tôi sẽ cho người đánh chết cô rồi đem cho chó ăn, từng miếng từng miếng một! Tút....

“...”

Thế là...

“Cô đau lưng à?”, giọng của Hạ Thiên Lưu phía sau chiếc xe cà tang của Hồ Bất Động.

“...” Hồ Bất Động uốn thẳng lưng, lái xe một cách khó khăn. Cô liếc nhìn anh chàng Hạ Thiên Lưu đang nắm chắc tay vào tay vịn ở đuôi xe. Thật không hiểu vì sao anh ta có thể ngồi thản nhiên, vui vẻ trên chiếc xe cà tang của cô như vậy. Anh hoàn toàn không hợp chút nào với chiếc xe cà tang màu hồng nhạt của cô. Chiếc xe bị đè dưới thân anh ta, phát ra những tiếng rên rỉ khó khăn, chẳng nhẽ anh ta không nghe thấy sao? Đường như ngay cả cô cũng sắp phải lên tiếng than vãn rồi...

Nhìn bộ dạng của cô lúc này, chẳng khác nào ngồi xổm trên yên xe, không dám ngả về phía sau một chút nào, chỉ sợ không cẩn thận lại chạm phải ngực người phía sau, cô đành tự dối mình dối người, nói: “Tôi... tập thể dục”.

Đau lưng? Cô đau lưng nổi gì chứ, lưng anh ta thường xuyên phải vận động quá sức mà còn không sao, huống chi...

“Hừ”.

Lại một tiếng “hừ” lạnh lùng, chỉ số mĩ mai lên đến một trăm phần trăm.

“Tôi nói này, anh nhất định muốn mượn cái kia từ cửa hàng của tôi sao??”, cô vừa điều khiển tay lái qua ngã rẽ nguy hiểm vừa hỏi.

“Hả? Cái gì?”. Đường như anh không nhớ gì về việc tốt mình đã l

“Chính là... cái đó.”

“Cái này?” Anh giơ chiếc đĩa CD trên tay ra trước mặt cô.

“Két!”.

Cô phanh xe lại, tay lái nghiêng qua một bên, suýt thì đổ xe, may mà chân anh đã sớm chống xuống đất giữ cho chiếc xe không đổ.

“Ngoài đường ngoài phố, anh không được giơ đĩa phim A ra thản nhiên như vậy!”.

“Xem nhiều một chút, sau này biết đâu có ích”.

“Bà chủ của anh nói với anh như vậy, đúng không?”.

“Ừ”.

“Vậy anh cũng không cần phải mượn loại SM1 ngay từ đầu, anh có thể bắt đầu từ cấp cho người mới vào nghề, như vậy an toàn hơn. Anh suy nghĩ một chút cho cảm giác của người sống cùng anh là tôi đây có được không?” Cô cùng một người đàn ông xem SM sống với nhau, điều này thực sự không an toàn!

[1] SM: viết tắt của từ Sadosomochism, là từ hợp thành chỉ hai người có khuynh hướng thích đi ngược đãi và bị ngược đãi trong quan hệ yêu đương.

“Liên quan gì đến cô?>...” Nghe anh nói xong, đầu cô có muốn khóc nhưng nước mắt cũng chẳng tuôn ra nổi. “Vậy... vậy anh phải đợi Phạn Đoàn ngủ rồi mới được xem”.

“...” Ánh mắt như chê cô lắm chuyện kia là có ý gì?

“Anh không nên làm ảnh hưởng xấu đến sự phát triển tâm lý của trẻ nhỏ. Một mình anh đã đủ tội lỗi rồi!”. Tuy có một chút ảnh hưởng xấu là do cô gây ra, nhưng chỉ cần cô không thừa nhận là được.

“Ừ.” Cúi như anh ta đã miễn cưỡng đồng ý.

“Phù, tại sao tôi lại phải giúp anh dạy dỗ con trai anh?”

“Hừ, đương nhiên là bởi cô đang muốn lấy lòng tôi”. Anh đứng kiễng chân trên mặt đất, nhướn mày thách thức.

“...” Lại là mấy chữ này, ý, đợi chút, vì vừa rồi phanh gấp cho nên... “Tay của anh... đặt ở đâu vậy?”

“Trên eo cô”.

“Anh muốn tôi bị đem cho chó ăn sao?”

“...”

Bỏ tay lái, Hồ Bất Động dừng chiếc xe cà tàng ngang buồng kia lên, lần đầu tiên cô phát huy hết tiềm năng tối đa của nó, nhấn ga lao đi với vận tốc cao nhất, nhanh chóng rời xa hiện trường với tốc độ rùa b. mấy chục km/h, ngoặt tay lái rẽ vào con ngõ nhỏ về nhà. Cô vừa suy nghĩ thực đơn bữa tối vừa dẫn đo xem bữa tối có nên đứng ngoài cửa nghe lén tiếng rên rỉ của SM, hay cứ đường đường chính chính đến mà học tập cùng anh ta.

Mùi khói thuốc thoảng xông vào mũi cô. Cô thả lỏng tay lái một chút, giảm tốc độ, nhìn Huỳnh Nhất Nhị đang đứng dưới lầu nhà mình, dựa lưng vào tường, nhấc một chân đá vào bức tường phía sau, trong tay kẹp điếu thuốc lá đã hút được một nửa.

Tốc độ của chiếc xe càng lúc càng chậm nhưng tiếng động cơ thì chẳng giảm chút nào, Huỳnh Nhất Nhị đang ngẩng đầu hút thuốc cũng dễ dàng phát hiện ra cô đã trở về. Anh quay người đi, dụi tắt điếu thuốc, nhếch miệng lên nhìn chiếc xe dừng trước mặt mình.

Huỳnh Nhất Nhị quan sát anh chàng ngồi phía sau xe, khẽ gật đầu với Hạ Thiên Lưu coi như màn chào hỏi, rồi quay sang phía Hồ Bất Động, người không biết giải thích thế nào với anh về quan hệ giữa cô và người ngồi phía sau.

“Bạn em à?”. Huỳnh Nhất Nhị thản nhiên hỏi.

“Hả?”. Cô hơi ngẩng ra, đột nhiên cảm thấy phía sau nhẹ đi, Hạ Thiên Lưu đã xuống xe.

“Anh... anh ta là...”

“Anh đang đợi em”. Không đợi cô giải thích, Huỳnh Nhất Nhị dường như không để tâm về anh chàng ngồi sau xe cô. Cô chỉ biết há hốc miệng khi nghe anh nói: “Nhưng, em vẫn chưa nấu cơm xong, anh ta... ừ, là người nhà em”.

“Không phải”. Hạ Thiên Lưu chẳng buồn giữ thể diện cho cô, lạnh lùng cắt ngang lời giải thích.

“Họ xa...” Hồ Bất Động vẫn cố gắng giải thích.

“Tôi không phải họ hàng xa của cô”. Anh cười nhạt một tiếng, phủ nhận sạch trơn quan hệ với cô, sau đó nhìn cô, lại còn cố tình nhấn mạnh vào ba chữ “họ hàng xa”, đoạn quay lưng bỏ lên nhà.

“...” Hồ Bất Động bị nhìn chòng chọc đến toát mồ hôi lạnh, đôi mắt lạnh lùng kia như nói với cô “Tôi không phải là người thân thích của cô, cũng chẳng quen biết gì cô hết, số mệnh của cô, cô tự tìm cách giải quyết đi!”.

“Này!”. Hạ Thiên Lưu đang chuẩn bị lên nhà thì bị Huỳnh Nhất Nhị gọi giật lại, “Chiếc đĩa trong tay anh khi nào xem xong?”.

“...” Hạ Thiên Lưu quay đầu lại, nhìn Huỳnh Nhất Nhị đang tươi cười với mình, lại nhìn chiếc đĩa trong tay. “Nếu thích thì tự đi mà kiếm”.

“Nói cũng phải, tôi cũng không thích lấy đồ của người khác”.

“...”

Bây giờ thế nào đây? Có thể xin hai người suy nghĩ chút đến tâm trạng của cô không? Đừng có nói vấn đề liên quan đến phim A trước mặt cô tự nhiên như thế này nữa được không? Lẽ nào trong đầu bọn đàn ông, ngoài chuyện đó ra thì không có chuyện gì khác?

9. Chương 9: Bạn Trai Đúng Nghĩa (thượng)

“Thổ lộ xong rồi, ngày mai sẽ phải đi nhặt xác anh ta mất”.

“Đây chính là kế hoạch của em?”. Huỳnh Nhất Nhị đưa tay chỉ vào khoảng không nơi Hạ Thiên Lưu vừa biến mất, anh dựa vào tường, nhìn Hồ Bất Động đang hì hục dắt chiếc xe cà tàng vào sân.

“Kế hoạch? Kế hoạch gì?” Hồ Bất Động vừa dắt xe vừa quay đầu lại thắc mắc, liền bắt gặp một nụ cười quái dị của Huỳnh Nhất Nhị.

“Kế hoạch cho anh đội mũ xanh?” Anh cười, tay vẫn chỉ vào khoảng trống.

“Anh ta cũng được đấy chứ?” Cô lườm anh một cái, rồi dựng chiếc xe trong sân.

“Cũng tạm, ít nhất cô ả chân dài kia, anh rất thích”. Anh bĩu môi, chân đạp về phía sau, tạo đà bật khỏi tường, đi theo cô vào sân. “Đưa tay ra đây, cho em miếng bùa hộ thân”.

Nói xong, anh kéo tay cô, thọc vào túi áo lấy ra một vật và đặt vào lòng bàn tay cô.

Cô nhìn gói thuốc nhỏ màu trắng trong lòng bàn tay, nhăn mày lại. “Thuốc phiện?”.

“Thuốc tiêu chảy!”.

“...” Cô lập tức hiểu ra, vội nhìn anh nuốt nước miếng. “Hôm nay là chị anh xuống bếp?”.

Anh nhìn cô đầy bí ẩn, gạt mạnh đầu, cho cô một đáp án khẳng định.

“Cá đã khoản đãi, em về nhà ăn mì gói, nhà em còn hai người một lớn một bé đội mũ xanh cần cho ăn, anh đừng có hại em”.

“Anh đã chuẩn bị cả thuốc tiêu chảy cho em rồi, em nghĩ anh sẽ để em tiêu điều tự tại chắc?” Anh kéo cổ áo cô, nhân tiện kéo luôn cả người cô ra khỏi sân, rồi khom lưng, mở cửa nhà mình.

Nghênh đón hai người họ là con dao thái rau từ bếp bay ra, xoay tròn trên nền gạch hoa, nhằm thẳng hướng hai người mà phi tới. Huỳnh Nhất Nhị đã quá quen, anh tránh sang phải đồng thời nhắc chân phải lên, nhẹ nhàng tránh được, sau đó quay sang nhìn Hồ Bất Động, thấy cô rúm ró nép sát vào tường. Con dao không trúng “mục tiêu” bay thẳng ra cửa với một lực khủng khiếp cắm phập vào bồn hoa bên cửa ba phân.

Phù, thật nguy hiểm! Vừa vào đến cửa mà thiếu chút nữa đã bị chặt đứt hai chân, thành người tàn phế rồi.

“Xin lỗi, xin lỗi nhé! Chị không cẩn thận, hơi kích động một chút.” Một người quần tạp dề từ trong bếp chạy ra. “Hai đứa về rồi à?”.

“Chị à, có thể gặp lại chị thật tốt! Suýt chút nữa em phải nói lời vĩnh biệt chị rồi.” Huỳnh Nhất Nhị quay đầu nhìn con dao đang cắm ngoài bồn hoa, nhếch miệng cười.

“Chị Nhất Nhất, chị có thể đừng đón khách bằng cách này không?” Hồ Bất Động vẫn chưa hết hoảng sợ, dím chặt vào tường, không dám “manh động”. Cô nhìn Huỳnh Nhất Nhị trước mặt, tay cầm xẻng nấu, người khoác “chiến bào”, một chiếc quần bò kết hợp với áo len đơn giản, hoàn toàn chẳng phù hợp chút nào với thân phận Phó tổng giám đốc của Tập đoàn Tài chính Huỳnh Thị, thêm vào đó lại là người đã kết hôn. Ấy vậy mà sự việc tưởng chừng chẳng tôn trọng quy luật ấy lại đang diễn ra.

“Chỉ là ngoài ý muốn thôi mà, chị làm theo những gì mẹ dặn trước khi ra ngoài. Chỉ tại phòng bếp này không hợp với chị.” Huỳnh Nhất Nhất gỡ chiếc tê, rồi từ trong bếp bưng ra mấy đĩa đen xì, đặt “pháp” lên bàn như muốn rũ bỏ trách nhiệm. “Đọc hết cả cuốn sách hướng dẫn mà cuối cùng vẫn thành ra thế này, đúng là bực mình! Nhưng vẫn còn ngon hơn mấy món chị làm ở nhà, hai đứa đến nếm thử một chút đi”.

“Ngày nào anh rảnh cũng ăn những thứ này sao?” Huỳnh Nhất Nhị nhăn nhó nhìn đồng vũ khí sinh học trên bàn. Thật không biết nên lấy lòng bà chị mình thế nào đây!

“Vớ vẩn, không ăn những thứ này thì ăn cái gì?”.

“Không, chị ơi... chỉ cần chị chăm chỉ thêm chút nữa, một ngày ba bữa cộng thêm bữa ăn đêm...”, Huỳnh Nhất Nhị mím môi, lí nhí: “... thì ngày anh rảnh lên thiên đường cũng chẳng bao lâu nữa đâu...”.

“Được thôi, anh ta lên thiên đường rồi, em đến công ty tiếp quản chiếc ghế của anh ta” Huỳnh Nhất Nhất khoanh hai tay trước ngực, lườm anh một cái.

Anh đứng ngẩn mắt mấy giây rồi mới miễn cưỡng “toét” một nụ cười vờ như vô tâm: “Đói bụng rồi, ăn cơm thôi”.

“Anh có muốn đánh trống lảng cũng không cần mượn cái chủ đề ăn uống khủng khiếp này đâu”. Hồ Bất Động này giờ vẫn đầu tranh tư tưởng nên bỏ chạy hay “ngoan cường” ở lại, đột nhiên thay đổi 180°. Cô dừng cảm sải bước thật dài đến bên bàn ăn và ngồi xuống. Đoán chừng Huỳnh Nhất Nhị đã uống sẵn thuốc tiêu chảy, bản thân mình cũng toan tìm lá bùa hộ mệnh vừa rồi anh đưa cho, chợt nghe Huỳnh Nhất Nhất gọi.

“Bất Động à, Lãng nó ở trong nhà vệ sinh tầng trên rất lâu rồi, em đi gọi nó xuống ăn cơm đi!”.

“...” Bàn tay cô vừa sờ thấy viên thuốc tiêu chảy đột nhiên khựng lại, ngẩng đầu nhìn Huỳnh Nhất Nhị, anh ta đang cầm đũa gắp gắp thứ đồ đen thui trên đĩa thức ăn, không thèm để ý đến cô, chỉ chuyên tâm nghiên cứu xem ăn những thứ đồ trong đĩa này xong liệu có nguy hiểm đến tính mạng hay không.

“Bất Động?” Huỳnh Nhất Nhất thấy cô ngồi thần ra, liền gọi thêm một tiếng nữa.

“Dạ à... em đi gọi cô ấy ngay đây, một mình cô ấy độc chiếm nhà vệ sinh lâu như vậy làm gì nhỉ?” Cô mỉm cười, nắm viên thuốc tiêu chảy trong tay chặt hơn một chút.

“Ai mà biết được chứ, ba đứa bọn em đứa nào cũng kỳ quặc, chẳng trách thân thiết đến thế. Nhất là nó, từ nhỏ đã nặng nề thất thường, càng lớn càng khó hiểu. Bởi vậy chị mới nói, con gái không nên học ở trường nữ sinh, một đám con gái ở cùng với nhau không biến thái mới là lạ.” Huỳnh Nhất Nhất vừa nói vừa vỗ Huỳnh Nhất Nhị, sắc mặt anh ta đột nhiên biến đổi giống hệt màu sắc mấy món ăn trên bàn. “Vừa rồi Nhất Nhị đợi em, nó liền chạy lên nhà vệ sinh ngồi, nói là sợ nguy hiểm đến tính mạng. Xì... ở một mình cùng chị thì có gì nguy hiểm chứ?”.

“Ha ha!”. Huỳnh Nhất Nhị vỗ gối phá ra cười không nể nang, hậu quả là bị bà chị cũng không nể nang cốc đánh “cốp” một cái lên đầu.

“Vậy em đi gọi cô ấy”. Không đợi Huỳnh Nhất Nhất nói hết, Hồ Bất Động liền chạy về phía cầu thang gỗ, lộp cộp leo lên tầng hai...

Cô đứng sát thùng rác kê sát tường, nhìn chỗ giấy ăn bị vứt trong thùng rác, cắn môi, giờ cao viên thuốc tiêu chảy trong tay, toan ném nó vào thùng rác, nhưng tay mới hạ xuống một nửa thì “phanh” lại ở lưng chừng. Cô hít một hơi thật sâu, không khí ở đây có vị hơi chua, cô khom người, nhẹ nhàng thả viên thuốc vào thùng rác rồi đứng thẳng dậy, quay người đi đến gõ cửa phòng vệ sinh. Cô nói ai là kẻ thứ ba?”. Tiếng Tả Gian Lãng loáng toáng vọng ra từ trong phòng tắm. “Tôi cũng đang muốn hỏi cô là ai, đây là điện thoại của bạn trai tôi cơ mà. Nực cười, tôi vẫn chưa hỏi cô là con hồ ly tinh ở đâu chui ra, thế mà cô còn dám mắng chửi tôi. Ai thèm để ý đến cô!”.

“Cạch, cạch!”.

Tiếng gấp điện thoại phát ra từ phòng tắm, cửa phòng mở toang, Tả Gian Lãng hằm hằm bước ra, cô mặc chiếc váy dài đồng phục màu đen của trường nữ sinh, tóc buông xõa trên vai, vài sợi tóc mai dính trên khóe miệng. Có lẽ không ngờ người ngoài cửa là Hồ Bất Động, nên Tả Gian Lãng hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức cô bình tĩnh trở lại. “Cậu đến rồi à?”.

Bất Động chưa kịp trả lời thì bị tiếng điện thoại của Tả Gian Lãng cắt ngang, Tả Gian Lãng nhìn cái tên trên màn hình rồi cau mày, bật mạnh chiếc điện thoại. “Làm gì vậy?” Câu chào hỏi không chút nhã nhặn.

“Anh không nói với tôi là anh đã có bạn gái”. Tả Gian Lăng nhú chặt đôi mày, giữ nguyên âm lượng ở mức lớn, “Tôi ghét nhất làm kẻ thứ ba, vậy mà anh dám biến tôi thành kẻ thứ ba”.

Bất Động nghe thấy câu đó, tim bỗng giật thót. Cô cúi gằm mặt xuống sàn nhà, vờ như chẳng nghe thấy gì.

“Cái gì gọi là chơi bời mà thôi? Cái gì gọi là em quá thật thà? Anh cho rằng mình là ai chứ?”.

Dứt lời, một loạt tiếng tắt máy, tháo pin rơi vào tai Hồ Bất Động, cô ngẩng đầu nhìn cục pin điện thoại đã nằm gọn trong tay Tả Gian Lăng. Nhưng có vẻ vẫn chưa hả giận, cô ta lại lắp cục pin vào, mở máy, tay run run, xoá số liên lạc của cái người kia đi.

“Lại là tên đào hoa thối tha nào vậy?” Cô đứng bên cạnh nhìn Tả Gian Lăng, nhẹ nhàng hỏi

“Chưa thấy ai thối tha như tên này”. Cô chau mày, vứt điện thoại vào trong túi.

Hồ Bất Động không biết nói gì nữa, đành đổi chủ đề: “Chị Nhất Nhất nấu cơm xong rồi, xuống ăn đi”.

“Xuống dưới tự sát à?”. Tả Gian Lăng lườm Hồ Bất Động một cái. Điện thoại lại rung, cô móc ra, kiểm tra hộp thư đến rồi mím môi. “Không ăn nữa, mình có chút việc phải đi trước đây”.

“Cậu... có thể dừng như vậy được không?” Cô theo sau Tả Gian Lăng, lí nhí lầu bầu.

“Mình làm sao cơ?”.

“Dù gì đây cũng là nhà Nhất Nhị, cậu có thể dừng...”

“Dừng liên lạc với người con trai khác ở nhà Nhất Nhị chứ gì?” Tả Gian Lăng thẳng thắn nói nốt nửa câu còn lại.

“...”

“Vậy cậu muốn đi tố cáo sao?”.

“...”

“Cậu có thể đi tố cáo. Hai người họ đều ở dưới nhà đó

“...”

“Đã không dám đi tố cáo, vậy cậu giúp mình giữ bí mật đi. Mình không ở đây, các cậu cũng tự nhiên hơn, không phải sao?” Tả Gian Lăng hơi nghiêng về phía sau, nhìn Hồ Bất Động đứng giang chân tại chỗ. Không đợi cô đuổi theo nữa, Tả Gian Lăng bước nhanh xuống tầng một.

“Chị Nhất Nhất, bây giờ em có việc gấp phải đi”.

“Hả? Cái cơ vớ vẩn thế mà em cũng nghĩ ra được à? Có chuyện gì gấp cũng phải ăn hết phần của em trước mới được đi!” Giọng Huỳnh Nhất Nhất không hài lòng vọng lên từ tầng dưới, Hồ Bất Động vẫn đứng “bất động”.

“Đợi Nhất Nhị tiễn em xong, bảo anh ấy ăn hết phần của em nhé”. Lại nghe tiếng Tả Gian Lăng mở cửa ra ngoài, cô vẫn đứng nguyên tại chỗ.

”Em muốn đi đâu? Cuối cùng cũng nghe thấy tiếng anh ta.

“Anh cũng muốn kiểm soát em sao?”

“Là em bảo anh tiễn em đấy chứ, anh không muốn lái xe đi hóng gió vô mục đích đâu”. Anh chỉ ra chỗ mâu thuẫn trong lời nói của cô.

“He he, em cứ tưởng anh muốn kiểm soát em đi đâu chứ”, cô ấy nói.

“Chị, em đưa Lăng về trước. Chị cho cô nàng trên lầu ăn no trước đi nhé, chỗ còn lại, lát về em chiến đấu nốt”. Câu đùa cợt vô tâm của anh khiến Bất Động càng “bất động”.

Tiếng đóng cửa vang lên, cô cắn chặt môi dưới, lại hít lấy một hơi thật sâu, có vẻ như không khí còn ngọt ngào hơn cả vừa rồi.

Có tiếng dép lê loẹt quẹt đi lên cầu thang, cô ngẩng đầu, Huỳnh Nhất Nhất đang đứng ở đầu cầu thang nói: “Là chị bảo Nhất Nhị gọi Lăng đến, lâu lắm rồi không gặp nó, muốn tụ tập một chút”.

Cô lắc lắc đầu, không nói gì.

“Lâu như vậy rồi, em vẫn đơn phương si tình thế sao?”

“...”

“Thứ chị cho em, cái khế ước nhân duyên gì đó, em nói là thứ rất có ích, em không dùng à? Chẳng phải bố em nói nó có ích sao?”

“Thứ đó, em không dám dùng”. Cô nhăn mặt cau mày, thiếu nào nói.

“Tại sao không dám dùng?”

“Em dùng mất nhân duyên của chị rồi thì chị phải làm sao?”

“...” Huỳnh Nhất Nhất im lặng một lát rồi mới nói tiếp: “Ngốc ạ, ngoài em ra làm gì có ai tin chuyện này, chẳng qua chị muốn giúp em yên tâm mà thôi. Chị đã kết hôn rồi, còn hứng thú gì mấy cái trò lãng mạn ấy nữa chứ, còn cần gì nhân duyên

“...”

“Em không cảm thấy em nên thổ lộ một lần sao?”

“Thổ lộ xong ngày mai sẽ phải đi nhật xác anh ta mất”.

10. Chương 10: Bạn Trai Đúng Nghĩa (trung)

“Yên tâm, trong lòng em chị quan trọng hơn bất cứ người nào.”

* * *

Đèn xe máy chiếu xuống con đường đang chìm dần vào bóng tối, chiếc xe chậm rãi di chuyển về phía trước. Tả Gian Lăng lọc cọc gõ đôi cao gót của mình lên mặt đường, hai bàn tay nắm chiếc điện thoại chăm chú nhắn tin, hoàn toàn không để ý đến Huỳnh Nhất Nhị vẫn dắt xe đi bên.

Anh cũng chẳng bận tâm, chẳng nhìn bàn tay bận rộn của cô, chỉ chăm một điều thuốc kẹp vào ngón tay, dắt xe máy bước đi bên cô.

“Anh rất muốn về nhà rồi đúng không?” Giọng cô nghe hơi nặng nề nhưng tay vẫn không giảm tốc độ, mắt dán vào màn hình, không ngẩng đầu lên, cứ như thể đang nói chuyện với chiếc điện thoại vậy.

Anh chỉ nhếch miệng, không nói gì. Điều thuốc trong tay cháy dần, tàn thuốc rơi là tả xuống đất.

“Anh còn giận em sao?” Giọng cô vẫn nặng nề, tốc độ nhắn tin hơi chậm lại.

“Không.” Anh buông đúngm một chữ cụt ngủn rồi đưa điều thuốc ở tay lên miệng hút.

Cô dừng lại, đứng im, siết chặt điện thoại trong lòng bàn tay và quay sang nhìn thẳng vào anh. “Anh muốn chia tay phải không?”

Anh nhướn mày, dường như cảm thấy cô đang nói đùa nên khẽ mỉm cười. “Không phải, em biết anh nhất gan mà.”

“Xem ra anh thực sự rất sợ em nói với người kia là anh nguy hiểm thế nào.” Tả Gian Lăng cười giễu cợt, nhét điện thoại vào trong túi.

“Nguy hiểm à.” Anh lặp lại cái tính từ dường như khiến anh cảm thấy khá hài lòng này và gẩy tàn thuốc xuống đất. “Em không sợ uy hiếp một người nguy hiểm như anh sẽ bị báo thù sao?”

“Anh làm được chắc? Trả thù em?” Cô thách thức.

“Em tưởng anh nhàn rồi lắm sao?” Trầg cười buồn bã phát ra từ cuống họng anh.

“Vậy cũng đúng, anh bận đến tội mà, đến không biết bao giờ mới hết tội.” Cô mỉm cười mỉa mai. “Cuộc sống của chị Nhất Nhất xem ra không đến nỗi nào, chỉ không biết thật hay đang giả vờ, đúng không? Chẳng phải chị ấy từng yêu chị anh sao? Sau khi bị mối quan hệ mới trong gia đình chia rẽ mà lại có thể hạnh phúc vậy cơ à? Nếu không phải năm xưa mẹ anh nhất quyết đòi lấy bố anh rồi đến lượt anh ra đời, có lẽ, bây giờ bọn họ đã thành một đôi rồi.”

“...” Anh nheo mắt cảnh cáo cô.

“Cái thói quen hề cứ nói tới chuyện này là trở mặt của anh vẫn không hề thay đổi.”

Anh ném điều thuốc trong tay xuống đất rồi dùng chân giẫm nhẹ, dập tắt điều thuốc đang cháy dở, ánh mắt lạnh lùng liếc Tả Gian Lăng bên cạnh. “Đợi đến lúc em xử lý hết những vết sẹo trên người thì hãy học cách chọc vào vết thương của người khác.”

“...” Cô ghen hòng, mím chặt môi, lạnh lùng “hừ” một tiếng mới nói tiếp: “Con người chẳng phải đều như vậy sao? Khi mình xui xẻo chỉ muốn thấy người xui xẻo hơn mình thì mới hả dạ. Sao hả? Anh không phải bạn trai của em sao? Để em trút giận một chút, trách nhiệm này mà cũng không chịu sao?”

“Anh nghĩ rằng anh đã có thể được coi là một người bạn trai đúng nghĩa rồi chứ?” Anh dứt hai tay vào túi quần. “Ít nhất thì... anh cũng chưa từng cho em đội mũ xanh.”

“Vậy thì, hôn tạm biệt nhé, sau đó em thả anh về nhà để tiếp tục đền tội.” Cô dang rộng hai tay, hơi kiễng chân, đợi anh lại gần.

Anh đứng yên tại chỗ, mặc cho cô vòng tay lên vai, ôm lấy cổ mình, anh đưa tay vén mấy sợi tóc làm cản trở công việc của cô ra phía sau, rồi nâng cằm cô lên, ghé môi mình lại gần cặp môi lạnh lạnh của cô, sau đó dừng lại.

“Bạn trai đúng nghĩa, anh định dừng lại như thế này sao?”, cô hỏi.

Lời oán trách của cô còn chưa kịp nói xong đã bị môi anh chặn lại, đối với cái gọi là bạn trai đúng nghĩa của anh, cô luôn không nghĩ ngờ gì hết.

Một lát sau, cô xoa xoa cặp môi hơi sưng, nhìn chiếc xe máy đã phóng đi xa, liếc rút điện thoại rung từ, cô nhếch môi, cười mỉm. “Định cắn người, thế mà lại đi báo thù mình thế này.”

Trên đường về, Huỳnh Nhất Nhị bắt gặp chị mình cùng với người vừa rồi còn nhìn anh bằng ánh mắt hờn dỗi đang cầm túi nilon thông thả dạo trên đường. Anh giảm tốc độ rồi phanh xe lại, đỗ nghênh ngang giữa đường, đợi hai người bọn họ từ từ đi đến.

“Cô ấy mua gì rồi?” Anh nhìn túi nilon trong tay Hồ Bất Động, nhưng biết chắc dù có hỏi thì cô cũng chẳng thêm để ý đến anh, đành quay sang hỏi chị mình.

“Mua ít canh thôi. Vừa rồi bọn chị đi qua tiệm ăn đêm, ông chủ cửa hàng cảm động suýt khóc vì em không xuất hiện. Hôm nay việc làm ăn của ông ta rất thuận lợi, còn chẳng có thời gian để cần nhân chị.”

“Vậy chắc vợ ông ấy đang cầm tấm ván giặt đồ đứng bên cạnh nhỉ?” Anh phân tích gãy gọn, liếc nhìn Hồ Bất Động. Cô lập tức quay đi, kiểm tra chiếc hộp đựng nước canh xem có bị chảy không. Anh chỉ khẽ cười, hỏi chị mình: “Chị định về nhà luôn sao?”

Huỳnh Nhất Nhất gật đầu. “Ừ, chị phải về rồi. Anh rể em mới gọi điện đến, anh ấy lái xe đến đón chị ở đầu ngõ, em không cần tiễn chị đâu.”

“...” Anh dựng luôn xe máy ở bên đường. “Em tiễn chị ra đầu ngõ.”

“Không cần đâu, em bỏ xe ở đây thế này à?”

“Không sao đâu, không ai dám lấy đâu.”

“Vậy cũng đúng, người ở quanh đây có lẽ đều biết, xe của em là đồ nguy hiểm, tần suất nổ lốp, đâm nhau đều cao hơn xe của người khác gấp mấy lần.”

“Chị à, chị cứ nói thẳng ra cũng không sao mà.” Anh cười tinh quái, rồi vờ như rất tự nhiên chìa tay ra cầm cái nilon giúp Bất Động.

Nhìn cánh tay đang hướng về phía mình, cô lập tức biết ngay đây là cách anh xin lỗi. Tuy đến cô cũng không hiểu tại sao đột nhiên anh lại xin lỗi mình, nhìn cánh tay đã giơ đến trước mặt, lại nhìn thấy cái điệu bộ vừa bẽn lẽn vừa giả vờ, vừa nói chuyện với chị gái, lại vừa muốn giúp cô một tay, khiến cô cảm thấy, mình nên tha thứ cho anh. Anh không thích giải thích nhiều, cảm thấy như vậy quá rắc rối. Anh muốn cô tự suy đoán, cũng có lúc cô đoán không trúng, mà dù có đoán trúng cũng không có phần thưởng, còn đoán sai thì chẳng sao.

Hồi lâu cô vẫn im lặng. Anh hơi khom người, xách túi đồ trong tay cô lên.

“Em mua nhiều như thế này làm gì? Đồ chị anh làm, em ăn chưa nó sao?”

“Còn nói được nữa sao? Đồ hết sạch rồi. Đứa nào đứa nấy đều đối xử với chị như thế, rõ ràng tay nghề nấu nướng của chị tiến bộ trông thấy mà không đứa nào chịu tin tưởng chị, còn mua cái này cái nọ ngay trước mặt chị!”

“Đúng, tiến bộ rồi, ít nhất thì bếp nhà chúng ta hôm nay cũng được toàn thây.” Anh một tay xách túi nilon, một tay dứt túi quần, trêu chọc chị.

Cô lặng lẽ theo sau hai người, nhìn cái túi nilon trong tay anh khẽ lắc lư, liền nhoẻn miệng cười.

“Anh đã nói với em rồi, không được lên cười sau lưng anh.” Anh quay đầu lại, dường như sớm đã đoán được cô là người dễ dãi, liền thừa thắng đưa tay kéo cô lại. Tay cô buông thõng, chẳng buồn động đậy, chỉ muốn đợi anh đến giúp kéo cô lên đi ngang hàng với bọn họ.

“Xoảng...”

Một tấm kính rơi thẳng từ trên cao xuống mặt đường vỡ tan tành, cô sợ đứng tim, toát mồ hôi lạnh. Những con ốc vít lún lổn lổn dưới đất, cánh cửa sổ chỉ trơ lại bộ khung treo lủng lẳng trên ban công tầng bốn. Thật nguy hiểm!

“Chị! Chị không sao chứ?” Cánh tay anh đã gần nắm lấy tay cô liền vội vàng thu lại, quay sang phía Huỳnh Nhất Nhất vẫn chưa kịp hoàn hồn, tấm kính đó sượt qua chị ấy, mảnh thủy tinh cửa vào vai để lại những vết đỏ đỏ.

“Có nhầm không vậy, rõ ràng biết mấy hôm nay có gió mà không đóng cửa cẩn thận thế? Định ép người khác mua bảo hiểm chắc?” Huỳnh Nhất Nhất ngẩng đầu nhìn ban công nhà đó chẳng có lấy một cái đầu thò ra xin lỗi, liền tức giận đưa chân đá miếng thủy tinh sang một bên.

“Trong túi của em có băng urgo.” Môi cô run bần bật, khó khăn lắm mới thốt được nên lời, toan lại gần xem vết thương của Huỳnh Nhất Nhất, đồng thời lấy miếng urgo luôn chuẩn bị sẵn cho kẻ chuyên gặp xui xẻo thì bị cánh tay vừa rồi còn đối xử tốt với cô ngăn lại.

“Em về trước đi.” Giọng của anh không còn dịu dàng như vừa rồi nữa, nghe sao nặng nề, khiến cô chết lặng.

“Em... muốn cùng tiến...”

“Em về trước đi.” Anh lạnh lùng cắt ngang lời cô. Dường như sợ cô nói thêm câu nào nữa sẽ lại có vật đáng sợ từ trên trời rơi xuống.

“...” Cô không dám tin là anh chuyện với mình, liền cắn chặt môi, nhả mày. Vì sao? Vì sao kêu cô về trước?

“Nhất Nhị, đây chỉ là trùng hợp, chỉ là trầy da chút thôi, không sao đâu.” Giọng của Huỳnh Nhất Nhất phá tan không khí ngưng ngập.

“Trả đồ cho em!” Cô đưa tay lấy lại chiếc túi nilon trong tay anh.

“...” Anh nhấc tay lên, giơ chiếc túi ra trước mặt cô.

Cô nghiêng rằng, giật lấy cái túi rồi quay ngoắt người bỏ đi, mới bước được hai bước, liền cảm thấy mắt ươn ướt, cô sải những bước thật dài, đi càng lúc càng nhanh. Bước chân hơi loạng choạng, cô lấy lại thăng bằng. Cuối cùng không chịu đựng nổi nữa, cô chạy thật nhanh.

“Nhất Nhị, em như vậy, cẩn thận gặp báo ửng đó...” Huỳnh Nhất Nhất cau mày, vỗ vào vai anh.

“...” Anh nhếch miệng, quay người và tiếp tục đi. “Em nghĩ là đã bị báo ứng rồi. Đi thôi chị.”

“Em quyết định không đuổi theo sao?”

“Chị đang thử lòng em đúng không? Yên tâm, trong lòng em, chị quan trọng hơn bất cứ người nào.”

“Khoác lác vừa thôi. Chị vừa nghe mà nổi da gà! Nếu chị quan trọng như thế thì sao lời của chị nói em lại coi như gió thoảng?”

“Em không nghe lời chị nói lúc nào

“Vậy sao chị bảo em đến công ty giúp chị và bố làm việc, em lại không đến?”

“...”

“Em là con trai, sau này công ty sớm muộn gì cũng phải giao cho em. Thế mà em không chịu đến học hỏi, tới ngày chỉ lông bông bên ngoài.”

“Xem ra, em phải đi tịnh thân đây.” Anh liếc cô, lí nhí lần nhần.

“Em cần nhần cái gì? Chị với bố đã bàn bạc cả rồi, ông cũng đồng ý để em làm quen với môi trường, em xem lúc nào rảnh thì đến công ty với chị một chuyến nhé!”

“Chị rất muốn nhìn gia đình chúng ta vì sự xui xẻo của em mà phá sản sao?” Nhìn chiếc xe đỗ ở đầu đường, cửa sổ xe được kéo xuống, một cánh tay kẹp thuốc thò ra ngoài, nhẹ nhàng gạt tàn thuốc, anh cau mày, nhận ra chiếc xe của ông anh rể vĩ đại của mình. “Anh ta đến đón chị rồi kìa.”

Huỳnh Nhất Nhất nhìn chiếc xe dừng trước mặt. “Người ta không thể xui xẻo cả đời, em đừng nên lo nghĩ nhiều quá.”

“Ai bảo thế? Xui xẻo cả đời! Nghe sao mà ghê gớm vậy.” Anh khẽ mỉm cười, rồi quay người đi, vẫy tay tạm biệt chị. “Không tiễn chị qua đường nữa, em sợ xe của anh rể đột nhiên bốc cháy thổi bay chị em mình đi mất.”

“Em đúng là đồ quạ đen lắm mồm! Chẳng trách suốt ngày gặp xui xẻo, lại còn đổ lỗi lên đầu người khác.”

“Không sao cả, dù gì, sớm muộn em cũng gặp báo ứng, không phải sao?” Anh vươn vai, ngáp dài, trở lại con đường, chỉ còn mình anh.

11. Chương 11: Bạn Trai Đúng Nghĩa (hạ)

“Vậy cô đừng thích anh ta nữa!”

* * *

Hồ Bất Động vừa mở cửa nhà liền nghe thấy tiếng thở hổn hển từ phòng khách vọng ra, cô sờ soạn trong bóng tối và đi vào phòng khách. Đập vào mắt cô là một đôi nam nữ đang cuốn lấy nhau trên màn hình tivi, còn Hạ Thiên Lưu đang dựa vào sofa hí hoáy nghịch cái điều khiển từ xa, vừa nghe thấy tiếng mở cửa, liền quay đầu lại nhìn cô bằng ánh mắt vô tội, thẳng nhóc Phan Đoàn đã tắt điện ngoạn ngoạn ngủ theo thời gian biểu của học sinh tiểu học, mà bố của nó dường như rất vui mừng vì mình đã vượt qua cái tuổi mười tám.

Cô cúi đầu, đi vào phòng khách, cặp diễn viên vẫn nhiệt tình diễn xuất. Cô đặt chiếc túi nilon trong tay lên bàn trà, đẩy hai cốc mỳ ăn liền về phía Hạ Thiên Lưu. Anh chỉ liếc nhìn cô một chút, rồi tiếp tục dán mắt vào những cảnh quay “bồng bột” trên màn hình.

Thấy cô đẩy bát mỳ về phía mình, anh chỉ hững hờ buông hai tiếng: “Không ăn.”

Cô chẳng chút phật lòng khi ý tốt của mình bị từ chối phũ phàng, chỉ quay người đi vào bếp lấy bát đĩa, đến bên anh, đổ mỳ ra bát, rồi bưng lên, ngồi xuống ghế, vừa húp xì xụp vừa ngẩng đầu thản nhiên nhìn đôi nam nữ đang quấn quýt khó rời trên tivi.

“Theo anh, nếu đang làm được một nửa, bỗng từ trên trời rơi xuống một tấm kính, hai người bọn họ có còn tâm trạng để tiếp tục không?” Cô vừa ăn vừa đặt câu hỏi>“...” Anh hơi quay đầu liếc xéo cô, môi mím chặt, hoàn toàn không có ý định mở miệng.

“Anh làm gì mà nhìn tôi như vậy? Chẳng phải là lỗi của tôi, cũng không phải tôi làm rơi tấm kính đó...” Cô đặt chiếc bát lên đũa, cúi gằm đầu. “Nó muốn rơi xuống thì liên quan gì đến tôi? Nếu có cách, tôi cũng không muốn người khác gặp xui xẻo.”

“...” Anh từ từ đứng dậy, nhìn bát mỳ còn sót lại nước súp trên đũa cô bắt đầu biến thành mặt hồ gợn mưa, tí tách tí tách từng hạt mưa rơi xuống.

“Nói cái gì mà anh ta không sợ gặp xui xẻo, rồi cái gì mà hãy ở bên cạnh anh ta, toàn là dối trá... chẳng phải anh ta luôn cho rằng mình rất giỏi giang sao? Chẳng phải lúc nào cũng tự hào rằng gan mình rất lớn sao? Rốt cuộc cũng chẳng khác gì bọn họ, hề biết vận xui xẻo của tôi đến là liền tránh cho thật xa. Tôi cũng đâu có thêm, tôi chẳng mong anh ta khác bọn họ. Ai cần anh ta giả vờ tốt bụng chứ? Cứ nói thẳng là muốn tôi tránh xa một chút chẳng phải là được sao?”

“...” Bát súp thay đổi càng lúc càng nhiều, Hạ Thiên Lưu hướng mắt ra ngoài cửa sổ.

Cô khịt mũi, thấy Hạ Thiên Lưu bên cạnh chỉ im lặng nhìn mình, cứ như không hề biết trên đời này có một “nghĩa cử cao đẹp” là an ủi người khác vậy. Cô sụt sịt, cũng không hy vọng tên “tượng gỗ” kia có thể hiểu và suy nghĩ cho tâm trạng của người khác. Thôi thì cầm đũa lên, nuốt nước mắt và cười như mếu. “Thân hình của anh chàng này cũng khá đấy chứ, he he...”

“Vậy cô đừng thích anh ta nữa!” Anh buông một câu và tự cho rằng nó rất có sức an ủi, nối tiếp ngay sau câu “thân hình cũng khá” của cô, thành ra hai câu chả ăn nhập gì với nhau cả.

“...” Cô ngẩn rai lời “an ủi” của anh, lát sau mới cúi đầu, tiếp tục húp nước súp, phát ra những tiếng “sụp sụp, sụp sụp”.

Anh “hừ” một tiếng lạnh lùng trước thái độ vờ như không nghe thấy gì cả của cô, rồi cũng chẳng nói gì nữa, quay lại phía người mẫu mà cô cảm thấy có thân hình khá. Chợt thấy ghế rung, anh chau mày khẽ xê dịch thân người. Hồ Bất Động vội vàng bỏ bát đũa xuống, thò tay móc điện thoại trong túi ra, vừa nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, cô liền ngẩn ra, mặc cho chiếc điện thoại cứ rung trong bàn tay mình.

“Em không đi... có chết cũng không đi.” Cô khẽ lẩm bẩm trong miệng, rồi vứt điện thoại lên ghế.

Anh khó hiểu, thấy cô muôi mím chặt, hần học nhìn chiếc điện thoại chẳng chịu mở chuông một lần nữa, rồi giả bộ như không có chuyện gì, húp một ngụm súp, vừa ngẩng đầu thì phát hiện nhân vật nam chính trên tivi đã lên “thiên đường”, nước trong miệng cô phun ra tung tóe. Đến lúc này, cô mới nhận ra mình đang trở thành kẻ đồng lõa phạm tội, loại tội ác này đã thăng hoa đến điểm cực lạc.

“Khụ... khụ...” Cô vừa chỉ tay vào cặp diễn viên đã xong công việc, chuẩn bị “thu dọn đồ nghề” vừa họ sắc súa. Nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn bình thản như không, còn đứng dậy đi thay chiếc đĩa mới, cô thực sự lo lắng cho “sự nghiệp” của anh ta, cũng hết sức thông cảm cho tình trạng lãnh cảm của anh ta hiện nay.

“Khụ... khụ... anh không cần nghỉ giữa hiệp à? Sang hiệp hai nhanh vậy sao?”, cô hỏi. Cho dù anh có bị lãnh cảm nhưng cũng không cần liều mạng xem như vậy đâu. Kích thích quá mạnh, sẽ có nguy cơ biến thành bất lực. Theo cô thấy, lãnh cảm vẫn có tiền đồ hơn bất lực. “Tôi... có thể xin nghỉ giữa hiệp một chút không?”

Anh đứng cạnh chiếc đầu đĩa, không quay đầu lại, phớt lờ ánh mắt lúng túng phía sau. Đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, rồi đóng cửa vang lên, anh mới khẽ “hừ” một tiếng mỉa mai.

Cô hồng hộc chạy một mạch xuống tầng dưới, đẩy cánh cửa, hít lấy hít để bầu không khí hơi se lạnh. Góc tường bên đó trống không, không còn cái tên khốn không biết sợ là gì dựa vào đó mà lim dim ngủ nữa. Chỉ tro lại ngọn đèn đường leo lắt và bầu thiêu thân xúm xít quanh đó...

Ánh mắt cô buồn rười rượi. Cô quay người, đút hai tay vào túi áo, ủ ề cúi đầu, định rời đi. Kia! Anh xách chiếc túi nilon từ đầu đường đang đi về phía cô. Chân của cô dơ ngay lại, nhìn anh từ phía xa vừa ngáp ngắn vừa ngáp dài vừa chậm rãi đi đến. Đáng ghét! Rõ ràng biết cô đang lúng túng, sốt ruột đứng đợi, vậy mà không chịu bước nhanh lên một chút, cứ thong dong từng bước một...

Đột nhiên cô cảm thấy mình thật ngu ngốc! Bỏ qua cơ hội cùng mỹ nam xem phim A, cho dù đó là một mỹ nam lãnh cảm. Bỏ cả bát mì nóng hổi, cho dù vì cảnh “nóng” cuối cùng mà cô đã phun sạch nước súp ra ngoài. Cũng bỏ cả chiếc giường ngủ ấm áp, êm ái để đứng ở đây, chờ đợi cái người vừa nãy thôi còn vứt bỏ cô, vì vận xui xẻo của cô, giờ lại không chút hối lỗi mà thản nhiên đi từng bước thể kia. Tên khốn đó bắt cả hai tay. Tên khốn đó chỉ tìm cô khi nào muốn gặp cô. Phía sau xe của gã mãi mãi không bao giờ có chỗ cho cô. Tên khốn đó trước nay cũng chưa từng đợi chiếc xe cà tàng của cô. Tên khốn đó chỉ biết kéo tay dắt cô đi tản bộ. Tên khốn đó cũng mãi mãi chỉ tiễn cô đến dưới nhà và luôn nhắc nhở cô bằng câu. “Hôm nay cũng rất xui xẻo”. Vậy mà cô vẫn luôn giữ gã trong trái tim mình.

“Người như anh rốt cuộc có điểm nào tốt chứ?” Rốt cuộc anh cũng đến trước mặt cô, cô nhìn anh, vô duyên vô cớ trách móc. Đối với cô mà nói, câu hỏi này mãi mãi không lời giải.

“Có chứ.” Huỳnh Nhất Nhị thản nhiên đến trước mặt.

“Mười lăm tuổi bắt đầu xem phim A không tính là ưu điểm.” Cô trừng mắt lườm anh một cái, hai tay vẫn đút trong túi, dùng chân đá mở cửa xếp, chực bỏ đi.

“Cái đó cũng được tính là một ưu điểm chứ.” Anh cười toe toét rồi đưa cho cô chiếc túi trong tay mình. “Bây giờ thêm một ưu>

“...” Cô nhìn anh nghi ngờ, chau mày, hỏi: “Đạn pháo?”.

Anh lắc đầu.

“Tiểu thuyết khiêu dâm?”

Anh lắc đầu.

“Thế thì là cái gì?”

“Cái này em rất cần.” Anh vừa nói vừa chỉ tay lên trời.

“Dùng để lên Tây Thiên à?”

“Nếu một lần dùng quá liều cũng dễ lên Tây Thiên lắm.”

“...” Cô vờ như chẳng có chuyện gì thực sự chẳng có chuyện gì sao? Cô chỉ không hiểu nổi cơn giận dữ, lúng túng, nũng nịu của mình, rõ ràng ngay từ đầu cô đã biết hai người sẽ làm lành với nhau, nhưng anh có thể một lần dừng tỏ ra hiểu rõ cô như vậy, giả vờ ngốc cùng cô, rồi đứng trước mặt cô, nói những câu nịnh nọt bên tai cô.

Cô hất tay anh rồi rút tay ra khỏi túi áo, đẩy anh lùi xa ra. “Nửa đêm nửa hôm, anh lại đến tặng đồ định tiễn em đi Tây Thiên. Anh mới là người phải lên Tây Thiên, cho anh chết đi, cho anh bị đồ rơi trúng, xe máy nổ lốp rồi ngã chết, lúc hôn bị phụ nữ cắn đứt lưỡi chết, uống nước sặc chết, ăn cơm nghẹn chết...” Cô vừa chửi vừa đẩy anh về phía sau.

Anh bị cô đẩy nghiêng hẳn người đi, túi đồ trong tay anh bị đẩy mạnh quá đến nỗi văng cả đổ ra ngoài, mấy gói băng vệ sinh màu hồng phần lần tròn trên mặt đất nằm ngênh ngang giữa đường lớn.

Vừa thấy mấy gói màu hồng phần đó, bao nhiêu câu mắng mỏ của cô bị chặn hết trong cuống họng, không bật được ra ngoài, cứ đứng ngây ra đó mà nhìn.

Thấy cô kinh ngạc đến thừ người ra, anh đắc ý, nhếch miệng cười nhạt. “Mười chín tuổi giúp con gái mua băng vệ sinh, anh cảm thấy đây là một ưu điểm rất lớn. Em không cảm thấy vậy sao?” Anh qua bên đường, khom người nhặt thứ đồ rơi vãi từ dưới đất lên, rồi lại bỏ nó vào trong túi nilon.

“Ai nói với anh là em cần dùng cái này?”

“Em chứ ai.” Anh lại giơ cái túi trước mặt cô.

“Em nói thế bao giờ?” Không phải cô “có” vào những ngày này!

Anh chỉ lên mặt trắng trên trời, nói: “Chính em nói, đợi em đến đêm trăng tròn còn gì”.

“...” Cô ngẩng lên trời, mặt trăng đã gần tròn đầy. Đột nhiên cô nhớ tới tờ khế ước nhân duyên trên bàn, bắt giác cắn chặt môi, cau mày.

“Ghét anh rồi à?” Nhìn đôi mày cau có của cô, anh dịu dàng khẽ hỏi. Anh đút tay vào cái túi áo chẳng lớn gì của cô, chỉ là để nhét chiếc túi nylon vào tận bàn tay đang để trong túi ấy.

“...” Mũi cô hơi cay, anh vẫn nhìn cô thản nhiên như không có việc gì. Cô ghét anh nổi sao? Anh vì sợ sự xui xẻo của cô sẽ làm hại chị gái mình nên đã lạnh lùng bắt cô tránh xa, anh đâu có khác gì những người khác, không vĩ đại đến mức có thể bắt chấp tất cả để ở lại bên cạnh cô. Biết rõ cô thích anh nhưng anh vẫn phải xem xét đến cái số mệnh đen đui của cô, anh biến tình cảm của cô dành ỉnh thành một loại gánh nặng mà anh không thể rũ bỏ được. Sự xui xẻo của anh bắt nguồn từ chính tình cảm cô dành cho anh, anh không thể nói không muốn là không muốn được, cô nên hiểu như vậy. Chỉ tại chiếc túi nylon đó nặng quá kéo cả người cô nghiêng xuống. Chỉ là một câu nói vu vơ của cô thôi, việc gì anh phải ghi nhớ?

“Nếu như có thể ghét anh thì cuộc sống của em sẽ tươi đẹp hơn biết bao nhiêu!” Cô nói rồi quay mặt đi, chắc vì xấu hổ nên cô không nhìn anh nữa.

Anh nghe câu này không biết nên coi là thổ lộ hơn là hờn trách, nhìn cô khẽ quay mặt đi, anh ngẩn ra mấy giây rồi mới mỉm cười, nói tiếp: “Quay đầu lại đây, nhìn thẳng vào anh mà nói”.

“Cút xa ra một chút, ai muốn nghe anh nói chứ.” Cô cố gắng che giấu sự ngượng ngùng của mình, muốn giữ chút khoảng cách với anh.

Một bàn tay đột nhiên giữ chặt cái đầu ngang bướng của cô, kéo nó quay lại, để cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Cô bĩu môi, dường như không chịu khuất phục, cô liền phản kháng bằng cách cúi gầm mặt xuống đất, không chịu ngước lên.

“Cứ coi như anh xin em, em nhắm mắt lại một lát được không?” Anh nhướn mày, hoàn toàn chẳng có vẻ gì giống như đang cầu xin người khác, khẽ thì thầm bên tai cô.

“Việc gì em phải nhắm mắt?” Đầu cô ngo ngoáy trong lòng bàn tay anh, cổ sức rụt về phía sau. Lời của anh ấy sao mà nghe là lạ.

“Em không cảm thấy, nếu như bây giờ anh thổ lộ với em, hay anh muốn hôn em chẳng hạn thì sẽ phá hỏng không khí sao?” Anh khẽ cười, kéo mạnh đầu cô

“Nhưng anh đã phá hỏng rồi đó...” Đầu cô vẫn tiếp tục giãy dụa trong lòng bàn tay anh. Anh chẳng để tâm đến sự không hợp tác của cô, mà vẫn mặt dày ghé sát trán mình vào trán cô.

“Không sao cả, chúng ta cũng chẳng cần không khí gì đó nữa, cứ trực tiếp luôn đi.” Anh lại cười thật tươi, kéo đầu cô sát hơn, còn anh thì đứng im bất động, để môi cô phủ lên môi anh, nhìn như thể cô đang cưỡng hôn anh vậy.

Cô khẽ run, nghe thấy tràng cười phát ra từ mũi anh, cảm giác đôi môi đang chạm trên môi mình vẫn không rời, chỉ khẽ động đậy. “Lúc này nếu như em hơi hé môi ra một chút thì sẽ là chào đón anh đi vào, anh sẽ càng vui hơn nữa.”

“Em không...”

“Cảm ơn sự hợp tác!” Anh vội vã cảm ơn, rồi tiến thẳng vào vòm miệng đang hết sức hoan nghênh anh, xâm chiếm miệng cô một cách không kiêng nể...

“Xoảng, choang...”

Một tràng tiếng đổ vỡ vang lên bên tai cô, toàn thân cô run bắn. Cô đang muốn rời khỏi đôi môi mềm mại của anh thì một bàn tay giữ chặt lấy gáy, chiếc lưỡi mạnh mẽ trong miệng cô chẳng buồn quan tâm xem vật gì rơi xuống, chỉ hăng say với công việc.

“Bụp...”

Lại là tiếng của một đồ vật gì nữa rơi xuống, người cô cứng lại, chợt một bàn tay khác vuốt dọc theo sống lưng, xương sống của cô như bị mềm ra, mặc Huỳnh Nhất Nhị thoải mái muốn làm gì trên môi cô thì làm.

“Cộc.” Cô dần quen với những âm thanh phức tạp này nên chẳng có phản ứng gì nữa.

Còn một thứ gì đó đang rơi xuống. Ôi không! Bọn họ không thấy phiền sao, sao không ném tất cả xuống cùng một lúc? Tại sao không chịu đặt cẩn thận đồ đạc trên ban công? Đây rốt cục là trời hại hay người hại?

“Rắc, rắc.” Anh dường như đang muốn chứng minh điều gì đó, mặc kệ là trời hại hay người hại, vẫn kéo cô ép chặt vào người mình.

Lần này lại là gì đây? Đây, đây... bọn họ cứ tiếp tục như vậy được sao? Có nhất thiết phải say đắm thế sao? Anh thực sự không có ý định quay đầu lại xem thứ rơi xuống rốt cuộc là gì sao?

“Trước khi bọn họ ném tất cả tất thối xuống, chúng ta còn rất nhiều thời gian, tiếp tục!”

“Hả?” Đây, đây, đây, cô vẫn chưa kịp phản ứng mà. Cho cô một chút thời gian không được sao?

...

“Ồ... bố, bố vẫn chưa ngủ sao?” Phạm Đoàn dụi cặp mắt còn ngái ngủ, đứng ở cửa phòng. “Bố đứng ở cửa sổ nhìn gì vậy ạ?”

“Trăng sáng.”

Phạm Đoàn vừa nói vừa chạy đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn ánh trăng đã sắp tròn đầy. “Bố, trăng sắp tròn rồi, bố thực sự sẽ giúp chị Hồ thay đổi số mệnh

“Nếu cô ấy không hối hận...”

“Chị Hồ sẽ hối hận sao?”

“...”

“Bố, tại sao đột nhiên bố lại cười đáng sợ như vậy? Muộn lắm rồi, bố đừng dọa con.”

“Sớm muộn gì cô ấy cũng hối hận...”

“Bố, chị Hồ đang cắn miệng một anh ở dưới nhà kia!” Phạm Đoàn đột nhiên nhìn xuống khung cảnh lằng lằng ở dưới nhà. “Xem thế này còn hay hơn nhiều so với đọc sách, bố, bố đã cắn miệng ai bao giờ chưa?”

“...”

“Sao tự nhiên bố lại chau mày nhìn con thế? Bố... hình như có người ở tầng trên đang vứt đồ xuống, sao bọn họ lại chẳng có phản ứng gì thế? Oa, vứt cả nôi xuống kia! Còn có cả thớt nữa chứ, oa! Dao thái! Thật nguy hiểm, thiếu chút nữa thì ... Bố, cắn mồm như thế hay lắm à? Sao bọn họ đến mạng mà cũng không cần nhí?”

“...”

“Được rồi, bố đừng lừ con nữa, con đi tè đây. Bố, bố xem từ từ nhé, con tè xong sẽ ngoan ngoãn đi ngủ. Bye b

“...”

Anh đứng cạnh cửa sổ, cúi đầu nhìn đôi tình nhân dưới lầu, lại ngược lên nhìn trăng tròn trên trời đêm, khẽ nhếch môi cười.

12. Chương 12: Chào Buổi Sáng Lư Hương

“Nếu cô không hối hận, cũng được. Nhưng mà, tôi cũng hiếu kỳ, cô có thể giữ được đến khi nào?”

* * *

Chị Hồ, lúc chuẩn bị đồ ăn cho em chị có thể đừng ‘xuân’ như vậy được không?” Hạ Phạm Đoàn nhìn Hồ Bất Động mới sáng sớm đã xuống bếp, vui vẻ chuẩn bị bữa sáng cho cậu, cậu lo lắng vụng vụng ngón tay, nhón bàn chân nhỏ bé của mình lên xem trong hộp cơm có nở ra nụ hoa màu hồng phấn nào không.

Nhưng Hồ Bất Động còn đang say đắm với nụ hôn ngọt ngào tối qua nên hoàn toàn không quan tâm đến tâm trạng của một thằng nhóc chưa trưởng thành như Phan Đoàn. Cô yêu đời hát véo von, chốc chốc lại tủm tỉm cười, hoặc thần thờ nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, khi quay lại hiện thực, nụ cười ấy vẫn rạng rỡ trên môi.

Hạ Phan Đoàn nuốt nước miếng, xem ra không thể nói chuyện được với cái người đang thả tâm hồn bay bổng tận chín tầng mây này. Nhưng cậu lo lắng, liệu cô có cho thêm gia vị gì vào hộp cơm của mình, khiến cậu ăn xong cũng giống cô bây giờ hay không? Ôi... Cậu không muốn giống chị Hồ, bố nói, lục căn trong sạch có thể nhìn thấu trần thế, còn nếu lục căn không trong sạch thì...

“Vậy thì đợi người khác nhìn trộm nhé!”

Đó là trích nguyên văn lời nói của bố cậu. Hóa ra mục đích giữ lục căn trong sạch của bố rất đơn giản, đó là không muốn người khác nhìn trộm.

Quay sang nhìn Hồ Bất Động, nghĩ đến việc cô bị người khác nhìn trộm thậm tệ mà không hay biết, cậu chỉ nhẹ nhàng lắc đầu rồi thở dài một cái, chấp hai tay nhỏ bé ra sau lưng. “Haizzz... đây chính là hồng trần, hết thuốc chữa rồi.” Tuy Phan Đoàn cậu chẳng có hứng thú nghiên cứu cái thế giới hồng trần phức tạp này nhưng vì không muốn thành ra bộ dạng si mê, ngốc nghếch như chị Hồ nên cậu vẫn ngoan ngoãn nghe lời bố, giữ lục căn trong sạch.

“Haizzz! Hồng trần...” Thằng bé thở dài, đẩy cửa đi vào phòng, vừa khoác ba lô chuẩn bị quay ra thì thấy chị Hồ tình xuân dạt dào chưa dứt kia đẩy cửa thò đầu vào phòng, tay cầm hộp cơm chuẩn bị cho cậu mang đến trường. Chợt cô hoảng sợ khi nhìn thấy kẻ lúc nào cũng vỗ ngực tự cho rằng lục căn của mình trong sạch, đang nằm bò trên giường, chiếc chăn tuột xuống, chỉ che hết phần trên eo.

“Bố... bố cậu... quen ngủ khỏa thân sao?” Nửa cái đầu thò vào trong cửa cô nom bộ khá “hình sự”. Tầm lưng trần trắng như tuyết của Hạ Thiên Lưu càng quyến rũ hơn dưới ánh nắng ban mai. Giây phút đó, cô cảm thấy thật tội lỗi!

“Chị Hồ, chị nghĩ linh tinh gì vậy? Bố em có mặc quần mà!” Thằng nhóc vì muốn chứng minh cho sự trong sạch của bố mình nên định bụng đưa bàn tay nhỏ bé kéo chiếc chăn của Hạ Thiên Lưu ra.

“Đừng, đừng, đừng kéo ra.” Cô vội lao đến giữ lấy bàn tay thằng nhóc không hiểu chuyện này. Nó không thể vì chứng minh cho sự trong sạch của bố nó mà hủy đi sự trong sạch của cô được. “Đau mắt” là chuyện nhỏ nhưng giải thích làm sao cho người khác hiểu mới là chuyện quan trọng. “Cầm lấy cơm trưa của em và đi học đi.”

Thằng nhóc đưa tay đón lấy hộp cơm, mở ra xem, bên trong chỉ có vồn vẹn hai cục cơm nắm tròn vo. Thật cười không nổi với thực đơn bữa trưa khiến cậu phải vì đại nghĩa diệt thân mà chị Hồ đặc biệt chuẩn bị, thôi thì đành tuân lệnh đóng nắp hộp cơm đặt vào ba lô. Trong tiểu thuyết có nói, người phụ nữ chăm lo được việc bếp núc chính là nắm giữ được một nửa sinh mạng ông, cuối cùng cậu cũng thấm thía được câu này.

“Chị Hồ, chị không đi sao?” Cậu nghi ngờ nhìn cô đang sải bước về phía giường của bố mình. “Không phải chị định đợi sau khi em ra khỏi cửa, nhân lúc bố em đang ngủ say, không có sức kháng cự, chỉ có thể yếu ớt rên rỉ, để làm gì đó với thân thể trong trắng, hấp dẫn kỳ lạ của ông ấy chứ!”

“Đừng có đem những tính từ em học được trong tiểu thuyết ra nói với chị!”

“Nhưng hành động của chị thực sự rất đáng nghi. Bố em yếu đuối, lại thuần khiết như vậy, chị đừng bắt nạt ông ấy đó.”

“Nếu mai em còn muốn có cơm trưa thì lập tức ra ngoài cho chị. Chị có việc nghiêm túc cần phải nói với bố em.”

“Bố em khi mới ngủ dậy thường rất mơ màng, lúc này đừng nói chị nói chuyện nghiêm túc với ông ấy, cho dù chị đem bán ông ấy đi, ông ấy cũng không phản ứng đâu.”

“Có nhầm không vậy? Lúc tỉnh táo, anh ta đã tự chạy đi bán thân, chứ đâu chịu để bị người ta đem bán...”

“Nói cũng đúng, vậy chị cứ từ từ mà thưởng thức thịt da nõn nà của bố em đi. Dù gì thì bây giờ ai phải có tiền mới được thưởng thức bố em, em sẽ mất nhắm mắt mở vậy.” Thằng nhóc nhún vai, mở cửa, đi ra ngoài,

lúc chuẩn bị đóng cửa, nó nói thêm một câu: “Có cần em giúp chị khóa cửa không? Tránh trường hợp bố em chạy mất.”

“Được, được, được, em đi, em đi, đừng có cầm dép đánh em.” Thăng nhóc lè lưỡi, vội đóng cửa lại.

Cô hạ chiếc dép lê đã gior quá đỉnh đầu xuống, cẩn thận nhìn cánh cửa đã đóng chặt. Lúc này mới quan sát quanh phòng, vì bố cô suốt ngày ở bên ngoài, ít khi về nhà nên căn phòng bài trí rất đơn giản, đến giờ chỉ chừa ra một gã đàn ông lưng trần nằm dài trên giường. Nói thật lòng, cô không sao nhớ nổi mình đã gặp anh ta ở đâu. Vì sao lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh ta lại cười lạnh lùng mà nói, anh ta đã nhìn thấy cái đầu trọc của cô. Sống trong am ni cô, ngày nào cô cũng bị cái không khí âm thịnh dương suy ở đó làm cho uể oải, có lý nào có một dương khí đẹp trai, mạnh mẽ như thế này bay ngay bên cạnh mà cô lại không biết? Nhưng chuyện đó không quan trọng, anh chàng này chẳng còn biết còn muốn ngủ đến khi nào. Thường thì những người tu tiên hay thức dậy từ lúc trời còn chưa sáng để ngồi thiền, đọc kinh... Anh ta ngược lại, xem phim A đến gần sáng, sau đó lại ngủ nướng đến bây giờ, cứ coi như anh ta bây giờ là “sinh vật kiếm ăn đêm” nhưng cuộc sống cũng không nên bê tha quá như vậy chứ? Xứng đáng là đại diện tiêu biểu cho chủ nghĩa hưởng lạc.

Chợt thấy lông mày anh ta cau lại không biết do ảnh hưởng nắng chiếu vào hay do tiếng cầu nhàu khe khẽ của cô. Mái tóc đen xõa trên gối hơi động đậy, cặp môi nhếch lên tỏ ý không hài lòng, chỉ có đôi mắt vẫn không chịu nhắm. Chiếc chăn vì cử động của anh nên tụt xuống thấp hơn một chút, cô vội cúi xuống, kéo nó lên đúng vị trí cũ, tránh ọi người mất đi sự trong sáng.

Tay của cô bất giác chạm vào tấm lưng trần của anh, một cảm giác lạnh toát khiến cô vội vàng rút tay lại. Thôi đành làm một người tốt chính trực, kéo chiếc chăn lên hết cổ, trùm kín cả vai anh, giấu đi toàn bộ cảnh xuân hấp dẫn kia. Mới sáng sớm không nên làm rối bời thì tốt hơn.

Cô đang tự khen ngợi bản lĩnh của chính mình thì thấy một cặp mắt đen lách mồm ra trừng trừng nhìn hành động của cô.

Không biết anh mở mắt ra từ khi nào, thấy bàn tay cô vẫn để nguyên trên chiếc chăn trên người mình, liền chau mày, nhìn cô hơi khó chịu. “Làm gì vậy?”

“Anh... anh đừng hiểu nhầm, tôi không có ý đồ gì với anh cả, tôi chỉ giúp anh... đắp... đắp chăn thôi.” Cô ngượng ngáp nhìn qua chỗ khác, hướng về phía ánh nắng ban mai luồn qua khe cửa, dài trên lưng anh, miệng lắp bắp: “Anh phải đắp chăn cho cẩn thận một chút, nếu để bà chủ của anh biết được anh ở nhà “khoe hàng” bữa bãi, thì bà ta không mắng chết tôi, cũng chém chết tôi mất. Mà đâu phải tôi tự nguyện, chẳng qua là đưa mớ đến miệng mèo... Không ăn thì tiếc, ăn rồi lại mất mạng. Anh đang giày vò bản thân hay giày vò tôi đây?”

“...” Anh chẳng buồn để vào tai những lời can nhảm của cô, cứ giữ nguyên bộ ngực trần trắng nõn, ngồi nhồm đậy. ánh mặt trời bất ngờ rọi thẳng vào cặp mắt còn ngái ngủ, anh nheo mắt, đưa tay lên chắn ánh sáng.

“Đã bảo anh đừng có “khoe hàng” nữa mà...” Cô khó chịu vì cách anh tự tiện khoe mẽ về gọi cảm của mình. “Tôi vào để nói với anh, cơm đã làm xong rồi, để ở trong bếp, anh đói thì tự đi mà hâm lại.”

“...” Anh có thể vẫn chưa tỉnh hẳn. Nhìn chiếc gối bị xô lệch sang một góc giường, anh chỉnh cho nó ngay ngắn lại rồi nằm vật xuống, ngủ tiếp...

“Hôm qua... cảm ơn anh...” Cô đột nhiên thấp giọng đầu cũng cúi xuống theo.

Cuối cùng ánh mắt anh cũng chịu dừng lại bên cô nàng Hồ Bất Động này giờ vẫn đứng ngây tại chỗ. Anh mím chặt môi, đợi cô nói câu cuối cùng.

“Đúng là tôi rất hay than thở. Hôm qua tâm trạng tôi không tốt nên đã nói linh tinh với anh cả đồng chuyện. Cảm ơn anh đã nghe tôi nói. Tuy là... cách mà anh nói thực sự chẳng có tác dụng gì. Hi hi, ... Tôi nói xong rồi, cứ như vậy đi, bye bye.”

“...” Nhìn Hồ Bất Động đứng trước mặt, gãi đầu ngượng ngáp nói ra câu cảm ơn đầy khách sáo, môi anh càng mím chặt, lông mày càng cau có hơn.

Trình bày xong, cô quay người ra phía cửa. Đột nhiên nh tới chuyện gì đó, cô hít một hơi thật sâu. “Còn một chuyện nữa... tôi... tôi không muốn thay đổi số mệnh nữa.”

“...” Cuối cùng thì anh cũng có phản ứng. Nghe xong câu đó, anh nhướn mày, cặp môi này giờ mím chặt chọt hé lên nụ cười bồn chột. “Thật sao?”

“Chuyện nhân duyên, coi như bỏ đi nhé... cứ như thế này cũng chẳng có gì là không tốt cả.” Cô nở nụ cười hạnh phúc, nhớ lại chuyện tối qua, cả một đồng xoong nôi, bát đĩa từ trên trời rớt xuống ngay cạnh họ, cuối cùng, cuối cùng đúng như lời gã xui xẻo Huỳnh Nhất Nhị nói, một chiếc tất thối cũng từ đâu rơi xuống. Đắm đuối một hồi, về sau hai người mới biết là một đôi vợ chồng ở tầng ba đánh nhau, liền vợ được thứ gì là ném thứ đó, cô còn phát hiện một hộp bao cao su bay xuống với vận tốc của tàu vũ trụ.

Anh vẫn im lặng nhìn cô ôm một mớ suy nghĩ đi ra khỏi phòng. Tiếng đóng cửa vọng vào, anh ngồi rất lâu trên giường, mắt chăm chăm nhìn xuống nền nhà, suy nghĩ một vấn đề gì đó. Không biết bao lâu xong, anh mới đứng dậy, định vào bếp tìm chút gì ăn. Vừa ra khỏi cửa, mùi hương nén nồng nặc bay vào mũi anh, anh quay đầu nhìn chiếc lư hương nhỏ ở góc nhà đang tỏa khói nghi ngút. Mùi hương này thực sự rất khó chịu, thậm chí còn có hại ừ. Anh đi chân trần, cảm thấy lòng bàn chân lạnh buốt, lại gần chiếc lư hương không biết đang tỏa ra mùi thơm hay mùi thối nữa, cúi xuống quan sát cái đồ vật tối qua vẫn chưa tồn tại này.

Ai cần cô giúp anh tìm đường chứ, anh đã nhờ cô giúp anh chỉ đường như thế này sao? Đây lại là cách để cô lấy lòng anh sao? Hay cô chỉ muốn bày tỏ lòng cảm ơn trước sự an ủi không đến nơi của anh? Hoặc cô cảm thấy mình không có thời gian để chỉ đường cho anh về nhà nên đã nghĩ ra cách này? Hừ, đã không cần nhờ anh thay đổi số mệnh cũng đâu cần thiết lấy lòng anh nữa. Quả nhiên sự thật vẫn lợi hại.

Anh toan bỏ đi, tìm gì đó nhét đầy cái dạ dày. Chợt cảm thấy bàn chân lạnh buốt, hơi tê cứng. Đứng một hồi lâu, anh giơ chân hươ hươ vào gần cái lư hương kia, nhếch miệng cười lạnh. “Nếu cô không hối hận, cũng tốt. Nhưng mà, tôi rất tò mò, cô có thể kiên trì được đến khi nào?”

13. Chương 13: Trời Hại Hay Người Hại

“Cô cho rằng nên là cái gì? Chỉ là một tờ giấy thôi mà.”

* * *

Trước cổng trường của Hồ Bất Động không thiếu những màn kịch mắt mặt, cô lái chiếc xe cà tàng, lướt qua chỗ mấy cô ả phấn son lõe loét đang mặc cả giá tiền với mấy người đàn ông trung niên, rồi còn cả mấy em học sinh ngoan ngoãn bị mấy gã thanh niên bắt lương ép sát vào góc tường, và không thể thiếu được đương nhiên là những cặp tình nhân, lúc nào cũng đứng trước cổng trường tự gánh vác trách nhiệm tuyên truyền yêu sớm cho các em học sinh của trường tiểu học đối diện.

Cô vẫn vút chiếc xe của mình ở khu vực cấm dừng xe nhưng hôm nay không nhìn thấy chiếc xe lúc nào cũng đổ nghiêng đổ ngã của Huỳnh Nhất Nhị đâu. Cô bĩu môi, vừa ngó nghiêng xung quanh vừa khom người khóa xe. Cô nhét chìa vào trong ổ khóa, vặn qua vặn lại, chiếc khóa ấy chẳng mới nữa, cô mở rồi lại khóa, khóa rồi lại mở, cho tới khi ngay cả mình cũng chẳng nhìn rõ là đang mở hay khóa, cô mới thở dài, đứng thẳng người lên, giơ tay quẹt miệng hai cái như đang muốn phủ định điều gì, rồi quay người chực bỏ đi ...

Điện thoại trong túi bỗng rung lên, cô vội lấy ra xem, trước mắt cô chỉ là một dãy số nhảy nhót trên màn hình. Ngón tay theo phản xạ bấm nút nhận cuộc gọi, nhưng vừa nghĩ lại, cô chau mày, khóe miệng bật ra một tiếng “xì”. Cô ngẩng lên trời ngó lơ, rồi lại nhét điện thoại vào túi. Mới đi được hai bước, cô lại cắn môi, móc điện thoại ra lần nữa, dãy số không biết xấu hổ kia vẫn nhảy nhót trên màn hình. Cô lại bĩu môi, ho khan hai tiếng coi như hắng giọng, rồi mới ấn nút nghe, giọng nói tỉnh bơ: “Làm gì vậy?”.

“...” Đầu bên kia hoàn toàn im l

“Tốt nhất là anh đừng nói với em, anh quên khóa bàn phím điện thoại, sau đó không cẩn thận ấn nhầm số của em.”

“Không, anh đang nghĩ, mỗi lần em nhận điện thoại của anh đều phải chuẩn bị công phu thế này sao? Bộ dạng xem ra rất vất vả.” Một giọng nói nghe có vẻ như đang đàm chiêu nghiên cứu vang lên trong điện

thoại. Cô hít một hơi thật sâu, đang định tìm kiếm xung quanh xem tên tiểu nhân đáng ghét kia nấp ở xó nào thì bị một bàn tay tóm chặt lấy cổ mình, kéo lại phía sau.

Điện thoại của cô bị kéo lệch khỏi tai, cả người giật lùi về phía sau, cô ngã vào vòng tay kẻ nào đó, cánh tay anh rải rộng quàng lấy vai cô, cô loạng choạng mấy bước, nhào vào ngực anh. Anh cười chọc ghẹo, thản nhiên dùng cánh tay phải giữ chặt cô trong lòng, tay trái thì ấn ấn vào đầu cô. “Anh đã biết, em tuyệt đối không có cái dây thần kinh xấu hổ. Nếu muốn nhào vào lòng anh thì ít nhất cũng phải đợi đến khi không có người ngoài chứ.”

Cô ngẩng đầu lên, cảm thấy cánh tay đang đặt lên vai mình không nhẹ chút nào, đang định mở miệng cầu nhàu thì phát hiện cậu bạn lêu lổng Trác Duy Mặc của anh đang ở cùng một cô bạn mới. Cậu ta chăm chú thuốc, neho mắt quan sát cô hồi lâu mới quay đi, rồi đưa tay nói cà vạt ở cổ, lại nhìn Huỳnh Nhất Nhị, cất giọng kích động: “Tối nay cậu không đi sao?”

“Chiếc xe máy của mình bị lấy trộm rồi, cậu bảo mình lấy cái gì đưa đây? Chạy bộ đuổi các cậu sao? Đừng có đối xử tàn nhẫn với mình như thế chứ? He he.”

Tay của anh vẫn khoác trên vai cô, giọng nói sang sảng trên đỉnh đầu. Sự tự nhiên hơi thái quá của anh khiến cô có chút ngượng ngùng, liền ngẩng đầu nhìn chằm anh

“Mình định đợi cô ấy tan học, sau đó kéo cô ấy đi hẹn hò, tha ình một hôm đi”, anh mỉm cười, bổ sung thêm.

Cô tròn tròn mắt nhìn người đang giúp mình sắp xếp thời gian biểu kia.

“Cậu nhìn xem cô ấy tròn mắt đáng sợ quá kia, cứ như là mình rất lạnh nhạt với cô ấy vậy.” Anh móc ngón tay, kéo cằm cô lên “Có cần anh thề độc không?”

“...” Cô lạnh lùng đứng đó, chờ đợi câu tiếp theo của anh, hoàn toàn không có ý ngăn cản.

“Này, tại sao em không ngăn anh, thông thường các cô gái chẳng phải đều sẽ ngăn bạn trai mình thề độc sao?”

“Sai rồi, thông thường con gái đều đợi bạn trai của mình thề độc xong rồi mới giả vờ ầy náy ngăn cản, thề đi, em đang chờ đây.”

“Được thôi, nếu anh không đến, sẽ bị xe đụng, thế nào?” Anh giơ tay như thể muốn đầu hàng, lại mỉm cười nói tiếp, “Sau khi tan học không được chạy lung tung, biết chưa? Anh đã thề rồi nhưng em thì chưa. Không tìm được em, anh sẽ nổi khùng lên cho em xem”. Anh vừa cố ý nhướn ày vừa nói.

“Nói thật lòng, em rất muốn thấy anh nổi khùng.” Cô lí nhí. Đúng là quen anh nhiều năm như vậy, cái gì cô cũng thấy rồi, chỉ là chưa thấy Huỳnh Nhất Nhị nổi khùng, chuyện đó có lẽ không phải cầu mà thấy được. Kể ra tính khí của anh chẳng phải tốt đẹp gì, không bao giờ biết nhẫn nại, thậm chí tối qua, cái mồm quạ của anh ứng nghiệm, một chiếc tất thối từ trên trời rơi trúng đầu anh, anh cũng chỉ cắn răng, vụt toẹt no xuống đất, bực mình giẫm thêm mấy cái.

“Được, lần sau anh sẽ nổi khùng ột mình em xem.” Anh cố khom người thì thảo vào tai cô.

Cô nén nhịn nụ cười đã sắp nở trên môi, chỉ lách khỏi cánh tay anh. “Cổ em sắp bị anh đè gãy rồi, em lên lớp đây.”

Nói xong, cô rút tay vào túi quần, rải bước bỏ đi.

“Tội đột nhiên phát hiện cô gái này cũng có chút nữ tính.” Anh nhìn cô đi xa, mỉm cười mỗi lúc một tươi. “Chính là cái tính nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Cậu có biết điểm đáng ghét nhất của cậu là gì không?” Trác Duy Mặc cười nhạt, buông cô gái vẫn ôm trong lòng này giờ ra. “Chính là làm việc gì cũng kiêu căng, đi đưa xe cũng có cố, không đi cũng có cố, tìm phụ nữ có cố, không tìm cũng có cố. Này, cậu ôm lấy cô ấy, lại là mượn cố gì đây?”

“...” Nụ cười trên môi dần tắt lịm, anh không thừa nhận cũng không phủ nhận, lạnh lùng im lặng, hồi lâu sau mới lấy lại vẻ thản nhiên như thể việc chẳng liên quan đến mình, nói tiếp: “Cậu có biết điểm khiến người ta ngưỡng mộ nhất của cậu không?”

“Điểm gì?” Trác Duy Mặc nhướn mày, dụi tắt điều thuốc đã hút hết.

Anh chưa kịp trả lời thì nghe tiếng điện thoại rung trong túi. Móc điện thoại ra và nghe máy, giọng anh bỗng đổi sang dịu dàng: “Chị à?”.

Anh vừa nói chuyện điện thoại vừa đi về phía góc tường. Trác Duy Mặc chẳng lấy gì làm lạ, vẫn đứng nguyên chỗ cũ, chĩa một điều thuốc khác. Hút xong điều thuốc đó thì Huỳnh Nhất Nhị cũng nghe xong điện thoại và trở lại.

“Nói xong rồi à?”

Anh gật đầu, đưa tay về phía Trác Duy Mặc. “Cho mình mượn xe máy.”

“Chẳng phải định đi hẹn hò sao?” Trác Duy Mặc vừa móc chìa khóa, vừa cố ý nhướn mày lên hỏi.

“...” Anh trèo lên chiếc xe dựng ở đó, nổ máy phát ra tiếng động cơ giòn tan. “Đúng rồi, vừa rồi nói đến đâu nhỉ?” Anh quay đầu lại, nói nốt câu còn bỏ dở.

“...”

“Điểm khiến người khác thích nhất ở cậu, vừa hay lại là điểm mình không có.” Nói xong, anh rồ ga, bỏ lại phía sau một vệt khói đen ngòm.

“Cậu muốn đi đâu?”

“Đi ứng nghiệm lời thề độc.” Anh không quay đầu, chỉ ném lại một câu.

“Nhìn thấy rồi chứ, xe của anh bị người ta lái mất rồi.” Trác Duy Mặc quay người nói với cô bạn gái này giờ vẫn đứng bên. “Buổi hẹn hò tối nay hủy bỏ.”

...

Những giọt mưa bắt đầu phát càng lúc càng mau hạt. Hồ Bất Động đứng trú dưới một mái hiên cách chỗ cô dừng xe không xa, nhìn ra màn mưa đáng ghét bên ngoài. Biết Hồ Bất Động cô hôm nay đi hẹn hò nên ông Trời liền dùng cách này để phục vụ cô. Cứ coi như cô sớm đã lường trước chuyện xui xẻo, cũng sớm có sự chuẩn bị nhưng vẫn không ngờ thời tiết sẽ mưa gió thế này. Nhìn chiếc ô của mấy người qua đường bị gió thổi nghiêng, rồi nhìn lại chiếc ô đã anh dưng hi sinh của mình, cô thở dài buồn bã. Có vậy mới biết không nên nói trước chuyện gì. Sáng nay cô đã nói những gì nhỉ? Xui xẻo... cũng không có gì không tốt. Nghe kia, nghe kia! Một câu thật tội lỗi...

Tự mình gây tội nghiệt đây mà!

Cô lại móc chiếc điện thoại gần hết pin của mình ra. Thực sự, cô rất muốn khâm phục kiệt tác của ông Trời, sao có thể sắp xếp cuộc sống của cô một cách chuẩn xác và vô nhân tính như thế này?

“Này, Hồ Bất Động”, chợt có tiếng một cô gái gọi cô ở phía sau.

Cô quay đầu nhìn, là nữ sinh hồi sáng e ấp trong vòng tay Trác Duy Mặc. Cô ta trang điểm đậm, váy ngắn, theo đúng kiểu một nữ sinh trác táng. Ở một ngôi trường không tốt, mọi thứ đều lấy cái xấu làm chuẩn và phải nhường trước nó. Cô lập tức như con rùa rút đầu, chỉ gật đầu với cô gái kia, cười khan hai tiếng.

“Yêu đương vụng trộm thú vị lắm nhỉ? Cô và anh Huỳnh lén lút hẹn hò phải không?”, giọng nói đầy vẻ khinh bỉ thốt ra từ đôi môi đỏ chót, “Tôi đã gặp bạn gái của anh Huỳnh, đó là một cô gái rất có khí chất nữ sinh, cô ta đã đi với anh ấy mấy lần rồi, không ngờ anh Huỳnh cũng là loại đó. Nhưng cũng may anh ấy xấu xa, mà đã xấu thì xấu cho chót, ít ra nên kiếm một người như tôi đứng bên cạnh mới xứng đôi vừa lứa.”

“...”

“Kể ra cô cũng không đến nổi đầu đất đâu. Trên lớp lúc nào cũng làm bộ ngoan ngoãn, chẳng khác gì người vô hình, hại tôi phải hỏi thăm cả nửa ngày trời. Cứ tưởng người được anh Huỳnh để mắt đến, phải là nhân vật ba đầu sáu tay thế nào chứ. Tôi còn nghe nói cô từng xuất gia làm ni cô, chắc đầu óc cô bị kinh Phật làm cho có vấn đề rồi? Người ta đã coi cô là người tình, thế mà cô đến một chút phản ứng cũng không có. Nhìn cô là tôi thấy mất mặt rồi.”

“Tôi... chỉ là không thích nói chuyện với người lạ mà thôi.”

“Không thích nói chuyện với tôi? Ha ha! Được đó, vậy người lạ là tôi đây nói cho cô biết một tin vui. Huỳnh Nhất Nhị sẽ không đến đâu, anh ta chẳng qua chỉ muốn trêu đùa cô mà thôi. Đúng là cô ngốc. Cô đợi lâu như vậy rồi, phải tự hiểu ra chứ.”

“Tôi... có thể mượn điện thoại của cô một chút không?” Mấy từ này được chủ nhân rít qua kẽ răng.

“Cô đúng là ni cô lâu ngày đến nỗi hồ đồ rồi! Đến bây giờ vẫn chưa chịu bỏ cuộc sao? Anh ấy lái xe của Duy Mặc đi rồi, nếu không thì tôi có cần phải đứng đây mà dài dòng với cô không? Bạn trai tôi đến đón tôi rồi, cô cứ từ từ mà đợi.”

“...” Cô chỉ cuối đầu nhìn mặt đất ướt sũng, nổi đầy bong bóng mưa. Cô gái kia chạy xuống thêm, khuất dần trong màn mưa. Cô ta may mắn hơn cô, bởi còn có người đến đón.

Chợt một chiếc ô đen, ướt dầm nước mưa lọt vào tầm mắt của cô. Cô chậm chậm ngẩng lên, một cái đầu ướt sũng, nước mưa trên tóc chảy từng giọt, khiến cô giật thót.

“Cô về nhà đi.” Trác Duy Mặc đưa cho cô chiếc ô.

Bạn gái cậu ta đang cầm một chiếc ô khác, đứng dưới mưa, nhìn về phía cô, bĩu môi.

“Giờ đã là lúc nào rồi mà anh còn cố ý chơi xỏ tôi?” Cô rút tay lại, không nhận chiếc ô của anh ta, lùi về phía sau mấy bước, cho đến khi chạm vào tường.

“...” Anh quay đầu, nhìn về phía cô bạn gái vẫn đang đứng trong mưa, rồi chẳng nói gì thêm, vứt chiếc ô trong tay xuống đất, đi đầu trần ra ngoài trời.

Cô nhìn chiếc ô trên mặt đất, nghe tiếng bước chân dần xa. Cô chậm chậm ngồi xổm xuống. Ngồi xổm một hồi, liền ngồi bệt, ngồi bệt chán lại đứng dậy, đứng một lúc dựa vào tường, lưng lạnh cứng rồi lại ngồi xổm.

Trời bắt đầu tối, cô cố gắng hít thật sâu, cảm nhận rõ sống mũi mình cay sè. Cô nhặt chiếc ô bị vứt dưới đất lên, muốn mở nó ra. Không biết Trác Duy Mặc cố ý chơi cô hay cô thực sự có thể xui xẻo đến như thế, chiếc ô đó không thể mở ra được. Cô đã cố hết sức nhưng kết quả nó vẫn cứng đầu không chịu che mưa chắn gió giúp cô. Còn ép cô làm một việc rất chi là đần độn đó là cầm chiếc ô hồng đi bộ dưới mưa to gió lớn.

Cô thuận theo ý Trời, cầm chiếc ô đi trong mưa. Một làn nước lạnh băng chảy từ đầu xuống dưới chân. Cô thở dài, đi đến chỗ chiếc xe cà tàng của mình và dắt nó ra khỏi trường.

Khi Hạ Thiên Lưu mở cửa ra, nhìn thấy người nào đó cầm chiếc ô không mở được trong tay, toàn thân ướt như chuột lột đứng ở ngoài cửa. Cô hỏi anh: “Tại sao đến chiếc ô cũng ghét bỏ tôi? Rõ ràng là tôi không làm sai điều gì. Tôi chỉ mới nghe qua có tai họa do lửa thôi, anh có nghe tai họa d chưa?”

Anh mím môi, với dáng vẻ tội nghiệp, cô ngồi xổm xuống, co rúm thành một khối.

“Thì ra đúng là lúc gặp xui xẻo đến uống nước lã cũng bị mắc răng. He he...” Cô dường như đang tự cười nhạo mình.

“...” Anh thả tay nắm cửa ra, lạnh lùng đứng đó, một tràng nấc nghẹn ngọt ngào xối vào tai anh. Anh nhăn mày, khó hiểu nhìn cô khắp người ướt sũng, ngồi thu lu trên mặt đất, vừa khóc vừa nức nở vừa khe khẽ run rẩy, nom bộ dạng rất khổ sở. Đã là khổ sở hà tất phải vờ kiên cường? Kiên cường cho ai xem chứ?

“Chiếc xe cà tàng của tôi bị nước mưa làm hỏng rồi, ô không mở ra được, bị người khác cho leo cây, còn bị một cô gái xấu xa lên mặt dạy đời, cuối cùng về đến nhà thì phát hiện mình không mang chìa khóa, ầm chuông rất lâu, anh mới ra mở cửa cho tôi.” Cô vừa chỉ trích bản thân vừa không quên trách móc anh.

Cô xê dịch đôi chân đã ngồi xổm đến mức tê dại của mình, đang định mở miệng nói tiếp thì nghe một giọng nói lạnh như băng từ trên dội xuống: “Không phải lúc nào tôi cũng có thời gian nghe cô cần nhần”.

Cô nghẹn ngào. Nghe câu nói chẳng có nổi nửa phần an ủi kia, đột nhiên thấy bộ dạng phong tình của mình bị một câu nói của anh thoát cái đã biến thành sự nhỉnh hót. Xem ra lời cảm ơn sáng nay của cô không đổi được bác sĩ tâm lý miễn phí tương lai, trái lại còn bị người ta khinh thường.

Cô uất ức mếu máo, đầu cuối càng thấp hơn, đuối chân cởi chiếc giày đã uống no nước mưa của mình, vẫn ngồi im bất động ở cửa, nghe hết những lời quá đáng của anh. Đường như thấy bộ dạng của cô vẫn chưa đủ mất mặt nên một chút thể diện cuối cùng anh cũng không muốn giữ

“Chẳng phải tôi đã nói với cô rồi sao, đừng thích anh ta nữa.” Anh buông ra một câu nhẹ như gió thoảng và tự cho rằng nó rất có lý. Bàn tay đang tháo dây giày của cô sưng lại, rồi nắm chặt, những khớp xương trắng hiện hẳn lên.

“ ... ”

“Số mệnh là do trời định, cô thay đổi không nổi đâu.” Anh chẳng rào trước đón sau, nói ra sự thật phũ phàng.

“Anh thì hiểu gì chứ? Hồi ấy, sau khi xuống núi, tôi chuyện gì cũng không biết, đầu trọc lốc, chẳng có ai muốn nói chuyện với tôi cả. Anh ấy là người đầu tiên đến bắt chuyện với tôi, là người đầu tiên cười với tôi, là người đầu tiên rõ ràng biết sẽ gặp xui xẻo cũng không hề ghét bỏ tôi. Anh có biết cảm giác bị người khác ghét bỏ khủng khiếp thế nào không? Anh có biết sống một mình rất khổ sở không? Anh chẳng biết gì cả, chỉ biết nói hai tiếng xanh rờn ‘đừng thích’. Anh coi tình cảm của con người là gì chứ!”, giọng cô ướn nước mắt, lúc đầu, chỉ như thì thầm, mà cuối cùng cứ như thể đang hét lên vậy.

“Vậy theo cô thì là gì? Chẳng qua là một trang giấy mà thôi.” Một câu trả lời đầy chế giễu lại được thốt ra từ cặp môi mỏng dính, rồi anh đặc ý nhìn bộ dạng cứng lưỡi của cô. Mạnh mẽ như vậy, tưởng cô tự tin lắm chứ? Tình cảm của cô được hay mất chẳng phải chỉ dựa vào tờ giấy của người khác thôi sao? Cô cho rằng đó là thứ đồ vĩ đại lắm hả?

“...” Cô chợt dạ quay mặt tránh đi, sự tự tin vốn có bị một lời của anh phá tan. Nếu là sáng nay, trên khoe môi kia vẫn còn lưu lại hơi ấm của người nào đó, có lẽ cô sẽ ngẩng cao đầu mà đáp trả lại anh, cái gì mà giải mệnh nhân duyên, cô chẳng tin, tốt nhất là anh nên biến đi. Nhưng bây giờ, bộ dạng của cô như thế này thì thuyết phục nổi ai cơ chứ

“Bây giờ, tôi đang đợi cô hối hận vì những lời nói sáng nay, để xem cô kiên trì được bao lâu.” Anh nhếch miệng, nở nụ cười gian tà, khác hẳn bộ dạng ngái ngủ, đỡ đỡ sáng nay.

“Nếu dùng sợi dây nhân duyên của người khác ... vậy cô ấy có vấn đề gì không?”

“Cô thử rồi khắc biết.” Anh thản nhiên như truyện không liên quan đến mình.

Cô nhìn anh hờn trách. Cuối cùng cũng tháo được chiếc giày đầy nước mưa, cô đi chân trần vào phòng. Phan Đoàn đang nằm bò ở phòng khách, làm bài tập, thấy cô bước vào, nó chớp mắt hỏi: “Chị Hồ, chị về rồi à? Em đang thắc mắc sao bố em đi mở cửa mà mắt tích luôn vậy? Hôm nay, ông tự về nhà đó, may mà chị nghĩ ra cách hay. Haizzzz, chị làm gì vậy?”.

Cô lập tức nhớ tới chút thành ý của mình sáng nay dành cho anh. Lúc đi qua chiếc lư hương vẫn tỏa ra mùi khói thơm nghi ngút, cô bực mình co chân đá đổ nó xuống, vênh cồm như thị uy, rồi trừng mắt với đám tro hương văng đầy trên sàn nhà. Sau đó quay người nhìn gã đang dán mắt vào tivi.

“Bố, hai người cãi nhau à?”, Phan Đoàn mấp máy cái miệng nhỏ, “Bố đừng cãi nhau với chị ấy trước bữa tối nhé, chị ấy sẽ ngược đãi chúng ta đó.”

Hai mắt anh chẳng rời khỏi bộ phim tình cảm đang phát trên tivi, khẽ cười nhạt, nói: “Con phải nhớ, là con người, cuối cùng ai cũng ích kỷ”.

“Bố, con cảm thấy, bố sẽ hối hận.” Thằng nhóc cầm bút lên, cúi đầu, viết tiếp.

“ Anh quay sang phía thằng bé, suy nghĩ một chút về lời dự đoán chắc nịch của nó, rồi quay lại cặp nam nữ đang ôm nhau trên màn hình. “Hừ...”

Hồ Bất Động vừa lấy khăn mặt lau khô nước mưa vừa cắm điện sạc pin cho di động, không thèm đoái hoài tới Hạ Thiên Lưu nữa. Cô sốt ruột mở nguồn điện thoại, đợi màn hình từ từ sáng lên, rồi lại đợi máy có tín hiệu, lập tức có năm, sáu tin nhắn, cô vội mở hòm thư đến.

Tin thứ nhất: Dự báo thời tiết. Ném cái dự báo thời tiết này đi, cô đã ướt sũng toàn thân thể này, còn báo cái nổi gì chứ! Xóa đi!

Tin thứ hai: Đường dây nóng kết bạn, bạn muốn có một đêm thật thú vị không? Lẽ nào cô ra nông nổi thể này còn chưa đủ “thú vị” sao? Tin nhắn vớ vẩn này sao cứ nhảm cái lúc thê thảm mà đến chứ?

Tin thứ ba: Là chuyện cười mà người bạn học cùng gửi đến chia sẻ. Giữ lại, đợi việc chính giải quyết xong sẽ đọc.

Tin thứ tư:

“Anh đang nằm trong bệnh viện, nếu em có thời gian thì đến viện tìm anh hẹn hò, mang cả món canh của ông chủ quán đồ ăn đêm nhé. By Nhất Nhị.”

Cô ngây ra hồi lâu, không phản ứng gì. Tin nhắn thứ năm:

“Có một tên điên độn, lái xe quá tốc độ, bị tai nạn đã được đưa vào bệnh viện. Đúng là, kẻ xấu sống dai, hần vẫn thoi thóp thở. Nếu em rảnh thì đến thăm hần một chút. By Nhất Nhất.”

Lúc này cô đã hiểu, thì chiếc tất thối từ trên trời rơi xuống kia không phải là sự trừng phạt đối với bọn họ, mà sự trừng phạt ở phía sau ấy, nghiêm trọng hơn chiếc tất thối rất nhiều.

“Bây giờ tôi nói một đấng làm một nẻo có còn kịp không?” Tại sao cô có thể nói ra một câu kém cỏi, vô dụng như vậy được nhỉ? Cô cũng không hiểu nữa. Chỉ là khi kịp ý thức được hành động của mình thì cô đã cuối đầu, đứng trước mặt Hạ Thiên Lưu.

“...” Anh ngẩng đầu nhìn cô, rồi đứng dậy, sau đó quay người lại nhìn cô lần nữa. “Đi theo tôi.”

Chân cô run rẩy nhưng cuối cùng vẫn quyết định nhấc chân đi theo anh.

Phạm Đoàn nhìn hai người một trước một sau rời khỏi phòng khách, nó ưỡn thẳng lưng, miệng mấp máy: “Con rất muốn biết, trong hai người ai sẽ hối hận trước”.

14. Chương 14: Đêm Mưa Bão

“Cô ấy đang giận đối với bố.”

* * *

Tính cách thất thường của Hạ Thiên Lưu khiến cô chau mày khó chịu. Anh bước chân trần trên nền nhà giá lạnh. Sau đó, khom người xuống, tiện tay nhặt cái lư hương bị cô tức giận đạp đổ lên, mặc kệ đám tàn hương vương vãi khắp mặt đất, mùi hương vẫn phảng phất khắp căn phòng. Anh quay đầu lại nhìn cô, nụ cười mỉa mai, khiêu khích vẫn hiện rõ trên khóe môi. Anh cười cô phút trước còn nổi giận, đá lư hương trước mặt anh mà phút sau đã cuối đầu hạ giọng nói với anh, cô hối hận rồi.

Ngốc nghếch! Vô cùng ngốc nghếch! Cô nhẩn nhục kim nén. Vì đại cục không nên so đo với đồ trẻ con. Nghĩ vậy, cô vờ như không nhìn thấy gì, không nói nữa lời, chỉ đi theo anh quay về phòng.

“Cần chuẩn bị thứ gì không?” Một câu hỏi không có chút chuyên nghiệp thoát ra từ miệng cô, đổi lại là sự nhẩn mặt, nghi ngờ của anh. Có vẻ như anh hoàn toàn không hiểu cô đang nói gì.

“Tôi nói... chẳng phải anh muốn làm phép sao? Lẽ nào không cần đồ cúng tế, bùa làm lễ, ý... hay là tranh bát quái, kiếm gỗ gì đó, hoặc cả đầu lợn nữa?” Cô tự cho rằng mình rất chuyên nghiệp nhắc nhở anh nhưng chỉ thấy anh cau mày, hoàn toàn mơ màng, chẳng thèm để ý đến những đề nghị của cô, chỉ đem chiếc lư hương trong tay đặt lên bàn.

“Nhưng mà, có một thứ bắt buộc phải có.” Được cô nhắc nhở, anh khẽ mỉm cười vì sự nhớ ra điều gì.

“Thứ gì?”

“Nước.” Anh cử động hai ngón tay dài, khẽ đẩy chiếc ấm trà đáng cổ trên bàn, xích lại gần chiếc lư hương. Bị anh xê dịch, mấy giọt nước từ vòi ấm trào ra ngoài, rơi xuống mặt bàn. Ngón tay anh chấm chấm vào

mấy giọt nước, rồi kéo lấy chiếc ghế cạnh đó, ung dung ngồi xuống, không hề bày các trận đồ cổ quái như cô tưởng tượng, thậm chí còn điềm nhiên bật chiếc bật lửa trong tay đánh “tạch” một cái.

Cô bị điểm sáng bất ngờ của chiếc bật lửa làm cho giật nảy, nhìn anh mân mê tờ khế ước nhàu nát, đưa lại gần ngọn lửa. “Anh... anh muốn muốn làm gì?”

“Con người, luôn luôn hối hận. Nhưng nếu đã làm khế ước với Trời rồi, thì không cho phép cô hối hận nữa.” Anh từ từ quay đi, hướng về không trống trước mặt. “Đốt tờ khế ước này rồi, lời giao ước mới ứng nghiệm.”

“Hóa ra... phải đốt nó đi.” Cô cười khổ. “Tôi cứ tưởng, có tờ giấy đó là được. Chẳng trách hoàn toàn không linh nghiệm.” Cô còn tưởng rằng đó chỉ là cách bố cô an ủi cô chứ hoàn toàn không hề có hiệu quả. Hóa ra, mấu chốt nằm ở đây.

“Nếu không, cô cho rằng ông Trời sẽ phải đối phó thế nào với người chuyên lật lọng như cô?” Mí mắt anh hơi rũ xuống, chuyện hệ trọng như vậy mà qua miệng anh chẳng khác nào câu chuyện cười dành cho trẻ con. Anh thản nhiên đưa tờ giấy lại gần ngọn lửa xanh, góc tờ giấy vừa chạm vào lửa đã nhanh chóng cháy.

Mùi giấy hòa quyện với mùi tàn hương vẫn phảng phất khắp phòng bay vào mũi cô. Nhìn anh giống như đang thiêu hủy một tờ giấy bỏ đi vậy. Cuối cùng anh vứt tờ khế ước vẫn đang cháy rực, thiêu đốt cả trái tim chất đầy cảm giác tội lỗi và hy vọng của cô vào lư hương, lại bình thản ngồi trên ghế như không có chuyện gì xảy ra. Ánh mắt chỉ liếc qua chiếc lư hương vẫn đang cháy rồi dừng lại tại ấm trà vừa rồi anh di chuyển.

Anh đang thăm dò cô? Tại sao anh phải thăm dò cô cơ chứ? Anh cố ý đẩy chiếc ấm trà kia đến bên cạnh lư hương, hai thứ đạo cụ không thể thiếu được. Chỉ cần đợi cô hối hận, chỉ cần đợi cô không thể chịu đựng nổi nỗi giằng xé của sự hối hận, không chấp nhận được việc lấy cắp nhân duyên của người khác để thỏa mãn sự ích kỷ của riêng mình, không chịu nổi sự u buồn không nói thành lời và chạy đến tóm lấy cái ấm trà, dập tắt ngọn lửa trong lư hương. Cuối cùng trở thành kẻ bội ước với cả ông Trời. Thế là, anh có đủ lý do để nhạo báng cô. Anh sẽ cười nhạt rồi nói cô hoàn toàn hết thuốc chữa rồi. Lúc đó cô sẽ tự biến mình thành trò cười.

Đây không phải là lúc để ngang bướng. Cô hiểu rõ điều này hơn ai hết. Nhưng ánh mắt như thể nhìn thấu tâm can của anh khiến cánh tay cô không nhắc lên nổi, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau, các ngón tay nổi cả đường gân xanh lét, móng tay bấm vào lòng bàn tay, cảm giác đau đớn từ lòng bàn tay chạy khắp toàn thân. Mắt cô mở trừng trừng nhìn tờ giấy đang dần bị ngọn lửa nuốt chửng, từ trắng chuyển sang vàng, từ vàng biến thành đen, cuối cùng thành đồng tro tàn, bay lơ phơ trong không khí, rồi lại rớt xuống đáy lư hương. Những tiếng lèo xèo khe khẽ như bị dội trở lại, từng tiếng, từng tiếng muốn đâm thủng lỗ tai cô.

Cô bịt tai lại, vừa quay người đi thì một tiếng nắc không cẩn thận bật ra, cô vội vàng cắn chặt môi, rồi lao ra khỏi phòng, không kịp thay dép đi trong nhà đã chạy thẳng ra cửa lớn...

Anh đứng dậy, lại gần chiếc bàn, nhìn tờ giấy đã cháy rụi, ngọn lửa yếu ớt gần tắt hẳn. Anh cầm ấm trà vừa rót, rót nước vào lư hương, dập tắt ngọn lửa cuối cùng.

“Bố, bố bắt nạt khiến chị Hồ khóc à?” Phan Đoàn ở ngoài cửa thò đầu vào. “Cảnh tượng vừa rồi giống với cảnh các cô gái bị cướp đoạt mất sự trinh trắng chạy ra khỏi cửa trong tiểu thuyết, bố cướp sự trinh trắng của chị Hồ sao? Được lắm đó!”

“Cô ấy đang giận đối với bố.” Cô đang giận đối với anh sao? Hừ...

“Hả? Quan hệ của hai người đã thân mật đến mức làm nũng nhau rồi sao? Phụ nữ hờn dỗi chẳng qua là làm nũng chút thôi.”

“Kiếm có.” Ngay cả khi làm thỏa mãn sự ích kỷ của bản thân mình cũng muốn lôi anh ra làm cái có. Hừ...

“Bố, bố cũng đừng giận... đàn ông làm nũng thì rất buồn cười.”

“...” Làm nũng là cái gì? Là thứ có thể ăn được không?

“Bố, trong tay bố giấu cái gì vậy?” Phan Đoàn nheo mắt nhìn thấy góc một tờ giấy lòi ra khỏi ống tay áo của Hạ Thiên Lưu.

“...” Anh kéo tay áo lên, nhìn tờ giấy giấu trong đó và cười nhạt.

“Bố, bố đừng cười quái dị như vậy nữa được không? Ngoài trời đang mưa to, sấm sét ùng ùng, con sợ lắm.”

“Để đề phòng ngộ nhỡ.”

“Bao cao su?”

“...”

“Ý...con nói nhầm... con đi làm bài tập đây.”

...

Tả Gian Lăng thong thả từ trên cầu thang của bệnh viện bước xuống, nhìn Hồ Bất Động cả người ướt như chuột lột, đang đứng trước cửa nghỉ ngơi. Cánh cửa đó “nhờ có” sự xuất hiện của cô mà không sao khép lại được, hễ vừa khép vào lại bật tung ra, gió từ bên ngoài thổi vào lạnh buốt. Đôi giày da bệt, đế giày của Tả Gian Lăng lê trên mặt sàn sáng bóng của bệnh viện phát ra tiếng “loẹt quẹt”, thu hút sự chú ý của Hồ Bất Động. Cô quay sang, không có ý đi vào trong, chỉ giơ tay vẫy cô ấy, ra hiệu gọi cô ấy ra ngoài n

“Sao cậu không lên đó, còn gọi điện kêu mình xuống làm gì?” Tả Gian Lăng đưa tay vuốt lại mái tóc dài bị gió thổi tung rồi lại gần cô, nhìn bên ngoài trời vẫn mưa như trút nước.

“Thời tiết đẹp quá làm tớ bực cả mình.” Cô cười hì hì, kéo vạt áo lên lau nước mưa dính trên mặt, nhoeo cười gượng gạo.

“Anh ấy không sao. Không chết được đâu. Chỉ bị thương nhẹ thôi, cánh tay phải bó bột, mấy ngày sau là tháo được rồi.” Tả Gian Lăng dựa lưng vào tường, nhìn bầu trời đêm tối om. “Hai người... làm việc gì có lỗi với mình hả?”

“...” Bàn tay đang lau nước mưa của cô khựng lại nhưng chỉ sau mấy giây lại trở về trạng thái ban đầu.

“Có phải thế không?” Giọng Tả Gian Lăng đều đều, không hiểu đang vui hay giận nhưng mỗi chữ đều như rít qua kẽ răng. “Cho nên, hai người mới bị trừng phạt, anh ấy lại gặp xui xẻo rồi? Phải vậy không?”

“Nếu anh ấy không sao, vậy mình về trước đây.” Cô trở lại màn mưa, trong chốc lát bao nhiêu công sức lau nước mưa vừa rồi trở nên uổng phí.

“Sao lại vội vã bỏ trốn vậy? Cảm thấy có lỗi với mình, bối rối phải không? Mình cho phép cậu lên thăm bạn trai mình cơ mà. Đối với bạn bè, mình luôn rất rộng lượng, cậu lại chột dạ cái gì chứ?” Cô lạnh lùng đứng đó, gương mặt nhìn Hồ Bất Động chạy ra ngoài màn mưa mà không hề đưa tay ra kéo lại.

“Vụng trộm sau lưng mình thú vị lắm phải không? Để mình nghĩ xem, hai người bắt đầu lén lút lút lút với nhau từ khi nào, còn giấu giếm mình làm những gì? Bây giờ chấy nhả ra mặt chuột còn làm bộ ấy nấy, hổ thẹn. Đúng là giả tạo!” Giọng cô ấy từ đầu đến cuối không đổi, thản nhiên mà đánh thếp khiến người ta nghe thấy mà quên cả thanh minh. “Mình có cho cậu cơ hội, mình đã nói, để cậu thổ lộ trước. Mình không hối hận, chính là cậu không biết nắm giữ cơ hội, bây giờ hối hận thì có ích gì?”

“...”

“Cậu ấy à, thực sự khiến người ta chán ghét. Nếu muốn ích kỷ, thì hãy ích kỷ cho trót. Chẳng lẽ đến chuyện đơn giản như thế mà cậu cũng không làm cho ra hồn sao?”

“Cậu nghĩ mình không muốn sao? Ai muốn giả vờ không ích kỷ, giả vờ vĩ đại chứ? Cậu nghĩ vì sao mình không thổ lộ? Thổ lộ rồi, anh ấy sẽ giống như bây giờ nằm trong bệnh viện, hoặc thậm chí sang thế giới bên kia thì sao? Người giả vờ vĩ đại chính là cậu. Cậu biết rõ mình không thể thổ lộ, cũng sẽ không thổ lộ mới nói với mình mấy cái lời đó. Cậu mới là người quá đáng! Ở bên cạnh anh ấy rồi, sao hai người không biến mất khỏi mắt mình? Ai cần cậu giả vờ làm chị em tốt chứ, ai cần cậu giả vờ vĩ đại chứ?” Cô đứng trong mưa, nước mưa xối xả tạt vào người, đôi mắt đỏ hoe không ngừng chớp, nước mưa trên mặt cô ròng ròng chảy xuống. “Đúng, là mình ích kỷ. Mình nói thẳng, tại mình không nghĩ đến tình bạn với cậu và bỏ ngoài tai những lời của anh ấy. Nhưng mà... anh ấy đã nhận lời làm bạn trai của cậu, mình sẽ... mình sẽ... dù gì... từ nay về sau, anh ấy cũng sẽ không gặp xui xẻo nữa...”

“Từ nay về sau, anh ấy cũng sẽ không gặp xui xẻo nữa? Cậu nói vậy là sao?” Tả Gian Lăng cau mày, bước xuống thêm hai bước. “Cậu dùng rồi? Cái phương pháp cậu đã từng nói đó? Chẳng phải cậu nói là không có tác dụng sao?”

“Chỉ là chưa làm đúng cách mà thôi. Lần này, mình sẽ không hối hận, từ nay về sau, anh ấy sẽ không gặp xui xẻo.”

Cô kiên quyết nhìn thẳng vào mắt Tả Gian Lăng, tràn đầy dũng cảm, bất khuất. Nhưng kỳ thực, đến chính bản thân mình, cô cũng chẳng thuyết phục nổi. Nếu thực sự cô không sợ, việc gì cô phải đứng như trời trồng ở đây? Cô nên gấp dài và leo lên giường đi ngủ, việc gì phải ở đây hứng nước mưa khổ sở thế này?

“Cậu đúng là ngốc!” Cô khẽ than thở. Hồ Bất Động đã quay người bỏ đi. Cô lại thở dài. “Cậu cho rằng Nhất Nhị vì sao lại nhận lời làm bạn trai mình? Đồ ngốc!”

Hồ Bất Động giẫm trên đôi dép đã biến thành thuyền nước của mình, thất thủ quay về. Tia chớp lóe sáng trên bầu trời đêm, một cô gái lê đôi dép lếch thếch đi trong mưa, nom thật kì quặc! Nhìn xuống ngón chân mình, đến bản thân cô cũng tự cảm thấy xấu hổ. Đột nhiên, có tiếng phanh xe vang lên, cô dừng lại, thấy Huỳnh Nhất Nhất tay cầm chiếc ô, từ trên xe bước xuống, nhìn mặt nói với người lái xe gì đó, rồi còn co chân đá vào cửa xe hai cái, mới quay người đi về phía cô.

“Ủa? Bất Động? Sao em... không mang theo ô, còn đi dép lê chạy ra ngoài thế kia?” Huỳnh Nhất Nhất vừa quay người lại thì bắt gặp cô, nhất thời đứng ngây ra một chút.

“...”

“Em vừa vào thăm Nhất Nhị à? Hai hôm nữa là nó có thể tháo bột được rồi. Đúng là cái thằng! Hôm nay chị gọi điện bảo nó đến công ty học hỏi với chị, nó mượn xe của người khác phóng như bay. Kết quả là ngã xe rồi thành ra đây.”

“...”

“Lần nào cũng như vậy, hễ chị gọi nó đến công ty là nó liền xảy ra chuyện, lại chạy đến bệnh viện chơi vài hôm. Không biết nó có phải cố ý không nữa.”

“Chị Nhất Nhất...” Cô cúi thấp đầu gọi.

“Sao vậy? Sao mà giọng nghẹn ngào thế? Đừng có dùng cái giọng ử ê như thế gọi chị được không? Đáng sợ lắm.”

“Xin lỗi, thứ đó... em dùng rồi.” Cô cúi đầu càng thấp hơn, lí nhí. Không còn mặt mũi đối diện Huỳnh Nhất Nhất nữa, cô ôm mặt, nhắc đôi dép lê sũng nước, rồi bỏ chạy.

“...” Huỳnh Nhất Nhất đứng ngây ra đó, lát sau khẽ mở miệng: “Hóa ra, em dùng rồi... chẳng trách... chị còn cho rằng mấy trò mê tín đó toàn là bịp bợm.”

...

Khi Hồ Bất Động lết cơ thể ướt sũng về đến nhà, vớt đôi dép lê đã gần hỏng ở trước cửa và đi chân trần vào phòng khách thì thấy kẻ chuyên đem cô ra làm trò đùa đang ngồi vắt chân trên sofa, khoanh tay trước ngực, tóc mái dài rủ xuống che kín mắt, đầu dựa vào thành sofa. Ti vi đang phát chương trình dành cho người lớn lúc nửa đêm nhưng mắt anh nhắm hờ, hơi thở đều đều.

Cô lết cái xác toàn nước đến bên cạnh sofa, một tay tắt phụt ti vi đi, tức tối gắt lên: “Anh tưởng dùng điện không tốn tiền chắc? Không xem thì tắt nó đi, anh muốn ngủ thì cút về phòng mà ngủ. Ai bảo anh nằm trên sofa giả bộ đáng thương, bây giờ tôi còn đáng thương hơn anh, được chưa nào?”

Bị tiếng nạt cùng mấy giọt nước mưa từ người cô bắn vào, lông mày anh hơi động dậy, rồi lơ lơ mở mắt. Nhìn dáng vẻ đau lòng sắp khóc vì xót tiền điện của cô, anh lạnh lùng đứng dậy, nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa, mơ màng nói: “Cô về sớm thật đấy”, rồi cất bước trở về phòng mình.

Cô cũng thuận theo ánh mắt của anh nhìn lên đồng hồ, chợt hiểu ra điều gì đó nhưng lại không muốn thừa nhận, liền bỏ đi tắm rửa. Rốt cuộc cô không kim nén được cảm giác chua xót, chân khựng lại, đưa tay nhặt

chiếc gối ôm trên sofa, ném về phía cửa phòng Hạ Thiên Lưu. “Ai cần anh giả vờ là người tốt chứ? Cũng không phải tôi bảo anh đợi cửa, chẳng phải anh không có thời gian nghe tôi kể lể sao? Tôi không thèm!”

“Bụp”, chiếc gối ôm đập vào cửa phòng, rơi xuống đất, nằm chổng chơ ở đó. Cô há hốc mồm ra mà hít thở, cứ như thể không khí ở đây không đủ vậy. Cánh cửa phòng Hạ Thiên Lưu vẫn đóng chặt, không hề mở ra. Hít thở một hồi, cô ngồi xổm trên mặt đất, ôm lấy chân khóc lóc. Đây là nhà của cô, cứ coi như nửa đêm cô lột hết quần áo nhảy múa cũng chẳng sao hết, mặc kệ bọn họ có ngủ ngon hay không, bây giờ cô chỉ muốn khóc. Bởi vì cô là người có quyền khóc nhất.

...

“Bố, bố ra ngoài an ủi chị ấy một chút đi. Chị ấy khóc rất tội nghiệp...”

“Không.” An ủi người khác, trước nay không phải là sở trường của anh.

“Tại sao vậy

“Cô ta khóc rất khó nghe.” Còn cả câu “tôi không thèm”, cũng khó nghe không kém.

“Con cũng sợ bị chị ấy dùng gối ôm ném lắm... nhưng chúng ta cứ giả vờ như không nghe thấy, liệu có vô tình quá không?”

“Chiều quá hóa hư.” Phụ nữ khóc lóc cũng giống như trẻ con đòi kẹo, không thể dỗ dành, nếu không, hậu quả khó lường.

“Bố muốn nói, bố quan tâm đợi cửa chị Hồ cho nên chị ấy mới hư như vậy. Bởi thế, bây giờ bố phải đổi cách khác, phải không? Con cảm thấy sẽ chẳng có ai đánh lén chị ấy đâu.”

“...”

“Con ngủ rồi, bố... đừng có lờ con nữa.”

15. Chương 15: Con Thỏ

“Cho nên, em nói cho anh biết, em không dùng... không dùng cái cách ngốc nghếch đó... có được không?”

* * *

Ướt đầm nước mưa từ đầu tới chân, Hồ Bất Động biết chắc mình khó tránh một trận cảm cúm. Cổ họng khàn đặc, mũi tắc nghẹt, ngoài mùi của nước mũi ra, cô chẳng thể ngửi thấy mùi gì khác, yệt hàu sừng vù lên như chiếc đèn hoa treo trên trần nhà, đầu óc quay cuồng, nằm trần trọc mãi mà không sao chớp mắt

“Này, sao đầu em lại trọc lóc vậy? Tóc đâu rồi?” Đây là câu đầu tiên Huỳnh Nhất Nhị nói với cô. Ánh mắt anh lúc đó cũng chẳng khác gì những người khác khi lần đầu nhìn thấy cô.

Cô chẳng thèm ngó ngang đến anh, trả lời một câu mà cô tự thấy hoàn toàn “thoát tục”: “Tóc là ba nghìn sợi phiền não, cắt đi rồi là phúc, hiểu không?”

“Cái đầu trọc lóc cũng coi là một trong ba nghìn thứ phiền não nhỉ? Không cần gội đầu, rất tiện lợi. Thực sự muốn gạt bỏ phiền não thì nên chặt bén cái cổ này đi. Một nhát nhanh gọn.”

Cách liên tưởng đầy “máu me”, đáng sợ của anh khiến cô sợ run lên, liền quay đầu nhìn xem rốt cuộc tên đáng ghét kia mặt ngang mũi dọc như thế nào. Ngay lập tức, cô bắt gặp một nụ cười vô tư lự, anh tinh nghịch đặt tay lên cổ làm động tác cắt cổ. Anh không kinh ngạc hay châm chọc cái đầu trọc lóc của cô, cũng không giống những người khác đứng từ xa chỉ trỏ cô.

Huỳnh Nhất Nhị, một công tử giàu có, sống ngay cạnh nhà cô. Nhưng trước giờ, anh chưa từng được đưa đón đến trường bằng những chiếc xe hơi cao cấp. Anh giản dị đến mức, khiến nhiều người quên mất anh có một người cha giàu có và một gia đình với bao câu chuyện phức tạp. Vợ của tổng tài đại nhân qua đời, người vợ thứ hai chỉ lớn hơn con gái của ông mấy tuổi, còn sinh được một đứa con trai không biết có nên gọi là người thừa kế hay không. Ai cũng đoán một cơn sóng gió gia tộc sắp nổi lên, một câu chuyện muôn thuở về tranh chấp tài sản, anh em tương tàn sắp diễn ra. Thế là, cả khu phố thi nhau bàn tán, xì xào, thậm chí

có người còn lấy việc tổng tài đại nhân sẽ đem gia sản giao lại cho cô con gái của vợ cả, hay cậu con trai của người vợ kế ra để đánh bạc. Bởi vậy nói nơi mọc tóc là ngọn nguồn của thị phi quả thực không sai.

Lần thứ hai gặp Huỳnh Nhất Nhị, anh đang dè một tên nhóc hàng xóm trong khu này xuống đất mà đầm túi bụi. Cô nghe thấy tiếng thằng nhóc kia gào khóc om sòm, còn lớn lên chuyện cá cược là nghe được từ chỗ mẹ của nó, từ nay, nó không dám đem chuyện nhà người khác ra làm trò đùa nữa. Huỳnh Nhất Nhị coi như không nghe thấy gì hết, đánh cho đến khi nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại mới chịu đứng dậy.

“Kịch có hay không? Sao mà người nào cũng thích xem kịch vậy?” Anh lạnh lùng nhìn cô, hai nắm đấm vẫn siết chặt buồng thông hai bên đùi. Hôm nay giọng anh lạnh lùng, khác xa lần đầu nói chuyện với cô. “Cút ra xa một chút...”

Vô duyên vô cớ bị giáo huấn một trận, cô nhìn thằng nhóc bị đánh đau đến mức khóc lóc thảm thiết kia, lại cảm thấy Huỳnh Nhất Nhị tội nghiệp vô cùng, nhưng cô không có “gene” gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp, đặc biệt là trong tình huống “bạo lực” này, thế là, cô rút cổ tính kẻ chuồn.

Lần thứ ba, gặp Huỳnh Nhất Nhị, không... nói một cách chính xác là hai người ở cạnh nhà nên đi chung đường. Bởi vậy, cô về nhà mà cứ như thể bám đuôi anh. Đường như cảm thấy phía sau có một bóng đen quái dị đang “theo dõi” mình, anh liền quay lại nhìn. Bóng đen kia đang sợ hãi nấp sau thùng rác lớn, thấy vậy hoảng hồn ngồi bệt xuống đất, toàn thân run lẩy bẩy, miệng không ngừng lẩm bẩm “A Di Đà Phật” và chỉ muốn bò ngược lại.

Máu tươi từ miệng anh nhỏ xuống ròng ròng. Bộ dạng đó thực sự khiến người ta khiếp sợ. Tay nắm chặt, dường như đang nghiền nát vật gì đó, lông mày vẫn nhăn lên vẻ phốt đời, nhưng nom rất lúng túng. Nhìn cô đang sợ hãi muốn bỏ chạy, anh cũng không ngăn cản, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Răng tôi rụng rồi, nên vứt ở đâu đây?”

“Cái gì rụng rồi?” Cô đang sẵn sàng tư thế chạy tháo thân nhưng nghe anh nói vậy thì khựng lại.

“...” Anh trừng mắt một cái, xòe bàn tay ra, bên trong là một chiếc răng đổ lồi má

“Anh bị gãy răng cửa à?”

“Cô cũng muốn bị gãy sao?”

“Tôi đã thay răng cửa rồi.”

“Đúng, gãy rồi không thể mọc lại được nữa. Cả đời tôi sẽ không có răng cửa.” Cái miệng đầy máu của anh nhăn nhó cười, nhìn vô cùng đáng sợ.

“Ác độc...”

“Cô nói cái gì?”

“Tôi hỏi anh rụng răng hàm trên hay là hàm dưới?” Đánh trống lảng, đánh trống lảng khẩn cấp.

“Cả hàm trên lẫn hàm dưới đều gãy hết rồi.”

“Răng của anh thật có tinh thần đoàn kết đấy.”

“Bởi vì gần đây xui xẻo mới đúng.”

“...” Cô im re. Cảm thấy mặt nóng lên. Nghĩ kỹ, đó hình như, có thể, có lẽ, hay là, chính là vẻ đỏ mặt mà trong tiểu thuyết thường nhắc tới. Thường thì khi biết một người gặp xui xẻo, cô không nên có kiểu phản ứng như vậy.

Sau đó, cô dẫn anh đem chiếc răng hàm trên đó chôn xuống đất, lại còn nghiền răng nghiền lợi giẫm thêm ấy phát. Tiếp tục quay sang chiếc răng hỏi anh chiếc răng hàm dưới kia đâu. Kết quả bị anh lườm cho lườm ột cái, rồi mới trả lời không biết là gãy ở đâu rồi. Suốt một thời gian dài cô tưởng rằng anh sẽ móm răng cả đời. Ai dè, mấy chiếc răng kia chỉ sau vài tháng thì bắt đầu chồi lên, trắng bóng, khiến anh cũng cảm thấy rất hài lòng. Hồi ấy cô cũng biết rõ, làm gì có ai lại bị gãy cả hai chiếc răng hàm trên, hàm dưới cùng một lúc, chắc đến tám, chín phần là do anh đi đánh nhau mà gãy. Phần tử bạo lực!

Phải chăng nhờ chiếc răng hôm đó mà họ trở thành bạn thân của nhau? Tóm lại, ban đầu từ kẻ trước người sau, dần dần bọn họ sánh vai nhau đi về nhà. Thỉnh thoảng, lúc đi học có gặp nhau, cũng sẽ cùng nhau đến trường. Khi đầu cô mọc tóc, lòng cô không có tạp niệm. Nhưng khi tóc mọc dài ra, lòng cô bắt đầu trần trở. Cho đến một ngày anh hỏi cô:

“Theo em nên xăm như thế nào thì tốt nhỉ?” Anh chỉ vào ngực mình.

“Xăm cái gì cơ?” Cô chớp mắt chẳng hiểu gì cả.

“Chính là hỏi em đó?” Anh vỗ vào đầu cô.

“Em hỏi anh muốn làm gì?”

“Xăm người.”

“Em hỏi anh muốn xăm người làm cái gì?”

“Để nhìn anh trở nên còn đồ một chút, có tương lai, tiền đồ, bị xã hội ghét bỏ.”

“Vậy xăm hình con thỏ.”

“Em thích hình đó à?”

“Hình đó rất hợp với anh.” Nói thật, cái bộ mặt ngoan hiền kia của anh, không biết đã lừa được bao nhiêu người rồi. Đã vậy, sở trường lớn nhất của anh từ nhỏ tới giờ chính là giả vờ ngoan ngoãn trước mặt người khác. Còn nhớ hồi nhỏ, nhìn anh nắm tay mẹ ra phố, được mọi người xung quanh hết lời khen ngợi. Thật khiến kẻ biết rõ bộ mặt thật của anh như cô cảm thấy hổ thẹn thay.

“Chẳng có phong độ chút nào cả, xăm một con thỏ trước ngực, người không biết còn cho rằng anh là người đồng tính.”

“Chẳng phải anh từng bị con trai tỏ tình sao?”

“Em để bụng chuyện đó sao?”

“...”

“Hay là, anh tỏ tình với em một lần, bù đắp lại khoảng trống em chưa từng được người khác thổ lộ, thế nào?” Anh cong môi lên, cười một tràng kỳ quái, nhìn cô nuốt nước bọt tức giận.

Kết quả, Huỳnh Nhất Nhị không tỏ tình ngay hôm đó. Mà mấy ngày sau, anh kéo cô đến góc khuất, trực tiếp thoát y cho cô xem. Cô sợ hãi, nhảy cẫng lên, cho rằng sự trinh trắng của mình đã phải tuyên bố về chầu trời khi mới ở cái tuổi vị thành niên. Đã thế, cô còn bị anh giữ chặt đầu để nhìn thẳng vào ngực>

Một con thỏ....

Cô nhìn thấy một con thỏ...

Tai dài, môi tam giác, mắt đỏ au. Không ôm cà rốt mà bị một đám cành gai vây quanh. Nó cuộn tròn lại, không vùng vẫy mà chỉ ngồi im trên mặt đất, nét mặt hung hãn, gầm gừ như muốn cảnh cáo những kẻ đang lăm le muốn ăn thịt nó, cẩn thận, nó là loài động vật dữ dội mãnh, biết cắn người đó.

“...” Cô ngây ra rất lâu mới ngẩng đầu lên nhìn anh, hỏi: “Đây là cái gì?”

“Con thỏ đó!”

“Chẳng đáng yêu chút nào cả. Thỏ nhà anh là động vật ăn thịt à?”

“Anh cảm thấy rất được mà. Anh muốn dùng nó để dọa người, chứ không phải để quyến rũ người ta hôn ngực anh. Cần đáng yêu để làm gì chứ?”

“Ai thèm hôn ngực anh?”

“Anh có nói là em muốn đâu.” Anh miệng nói, mắt liếc cô đầy ám áp, nở nụ cười rạn rở.

“Anh còn muốn xấu xa đến bao giờ?”

“Làm người xấu cũng khổ lắm đó. Em động viên anh một chút không được sao?” Anh chậm rãi cài cúc áo, “nhốt” con thỏ dọa người của mình lại. Nói với cô một câu như băng quơ. “Này, tóc của em dài đến vai rồi đấy.”

“Tóc là ba nghìn sợi phiền não.” Lúc đó, cô mới thực sự thấm thía được ý nghĩa của câu nói này. Tóc, thực ra chẳng phải là thứ gì tốt đẹp. Cô động lòng với con thỏ kia rồi. Cô có lỗi với chính cái tên của mình. Tội lỗi...

Con thỏ kia có lẽ là khúc dạo đầu cho cuộc sống xui xẻo của Huỳnh Nhất Nhị. Không có nó, cuộc sống của anh có lẽ đã không bận rộn đến thế. Đang mãi tránh một vật thể lạ từ trên trời rơi xuống thì bị ngay một chiếc xe từ “địa ngục” lao ra sát qua người. Hết trời hại lại tới người hại, anh chỉ biết ngậm ngùi mỉm cười mà chờ đón những mối “họa vô đơn chí”.

Cho đến một ngày anh bị ướt sũng nước mưa, từ cảm cúm chuyển thành viêm phổi, phải đưa đi bệnh viện. Nhìn anh nằm trên giường bệnh, co giật rất dữ dội, cô mới ý thức được đây không phải chuyện đùa nữa. Xui xẻo không phải trò chơi, mà là một căn bệnh. Căn bệnh này cô nhất định phải chữa khỏi.

Bằng giá nào cô cũng phải chữa khỏi nó.

“Kính coong, kính coong, kính coong”.

Chuông cửa liên tiếp kêu lên kéo cô ra khỏi những giấc mơ đẹp thời thơ ấu. Cô nằm trên giường, từ từ mở mắt, thấy đầu đau như búa bổ. Mùi thuốc bắc nồng nặc từ chiếc tủ đầu giường bay vào mũi, cô cựa mình, ngồi dậy, nhìn sang bên đó, bát thuốc đã lạnh ngắt, cô liền thè lưỡi.

Thời buổi này còn ai uống thuốc bắc để chữa cảm cúm nữa chứ? Uống hai viên thuốc cảm cúm là được rồi. Cô khoác lên người chiếc áo, lê cái thân xác mềm rũ, không sức hướng về phía cửa.

“Kính coong

“Đến đây... khụ... tốt nhất đừng có là mấy người tiếp thị sản phẩm. Nếu không tôi sẽ cho các người một trận toát mồ hôi.” Cô vừa khe khẽ lau bầu vừa kiễng chân nhìn qua lỗ cửa.

Kẻ vừa mới xuất hiện trong giấc mơ giờ đang đứng trước cửa nhà cô với một cánh tay cuốn băng chằng chịt. Đúng là cái gã xui xẻo mới bị đâm xe đó. Cô đã ngủ bao lâu? Bây giờ là mấy giờ? Cô đập tay lên cái đầu vẫn mơ màng, quay cuồng của mình, lại nhìn ra bên ngoài, một màu tối đen như mực, mưa vẫn như trút nước.

“Rẹt rẹt”, chiếc điện thoại vút trên mặt bàn rung lên, cô giật mình, phát hiện mình đang đứng ngây như mất hồn. Cô lại gần chiếc bàn cầm chiếc điện thoại lên, nhìn màn hình, lại ngó về phía cánh cửa, khịt khịt chiếc mũi tắc nghẹt, chẳng còn phân biệt nổi mùi vị gì nữa trước khi nghe điện.

“A lô...”

“Chẳng trách không dám mở cửa gặp anh, mới hai ngày không gặp mà em đã thành bà lão như vậy sao?”

Âm thanh trong điện thoại và tiếng nói bên ngoài cửa đồng thanh cất lên. Tim cô khẽ nhói, một cơn gió lạnh buốt lạnh lẽo len qua khe cửa thổi vào lòng cô. Hóa ra, cô đã hôn mê hai ngày rồi, chẳng trách anh đã xuất viện, chẳng trách cô có cảm giác mơ màng như đang ở một thế giới hoàn toàn xa lạ.

“...” Cô khịt mũi, đầu nặng trĩu, chẳng buồn đầu khẩu với anh.

“Anh biết em rất đáng thương. Em không cần khịt khịt làm nũng anh vậy đâu.

“Tay của anh không đến mức tàn phế đấy chứ?”

“Rất khó nói, chưa biết chừng sẽ để lại di chứng gì đó cả đời, mà hình như bác sĩ ở đó rất thích cơ thể anh, nửa đêm còn mò đến sờ soạng, trước khi xuất viện, lại ép anh kí một tờ khế ước bán thân.”

“Khế ước gì?”

“Này, em nên để ý đến việc anh bị bán mới đúng chứ.” Anh khẽ cười, nói tiếp: “Chính là đợi lúc anh không may qua đời thì thi thể sẽ cho anh ta giải phẫu”.

“Khịt...”

“Em dùng tiếng khịt nước mũi để trả lời anh thế hả?”

“Chẳng lẽ lại để nó chảy ra hay sao?” Cô vừa kẹp điện thoại vào cổ vừa đưa tay rút tờ giấy ăn trước mặt.

“Em mở cửa, anh giúp em lau.”

Cánh tay cô còn chưa rút được tờ giấy ăn thì đã khựng lại. Cô há miệng để thở. Do cô đang sốt cao nên hơi thở cũng nóng bỏng. Vừa nuốt miếng nước bọt cô liền nhăn mặt lại vì cổ họng sưng vù, đau nhói. Cái mũi đang trong tình trạng “trục trặc kỹ thuật” của cô đột nhiên ngửi thấy một mùi hương hấp dẫn nhưng chân tay cô chẳng dám tin tưởng chiếc mũi này nữa, liền tự quyết định cắt đứt liên lạc với bộ não, thành ra cô đứng trơ trước cửa thế này, hồi lâu mới mở cửa ra...

Anh dựa bên cửa, một tay vẫn giữ chiếc điện thoại áp trên tai, quay đầu nhìn cô. Nhìn cánh tay phải bị băng bó chằng chịt của anh, rồi lại nhìn nụ cười nhăn nhó trên môi anh, cô không hiểu, tại sao trải qua bao nhiêu xui xẻo do cô mang tới, cả những áp lực không tên không tuổi mà anh còn cười được? Nếu đổi lại là cô, cô sẽ bỏ trốn... Thứ tình cảm vớ vẩn này không có cũng chẳng sao. Chắc chắn cô sẽ làm vậy, bởi vì ngay lúc này đây cô đã muốn bỏ trốn.

Cô đã tính toán kỹ rồi. Đến cả khế ước nhân duyên của Nhất Nhất mà cô cũng mặt dày dùng rồi, vậy cô nên tha cho anh. Cách anh càng xa càng tốt, mà tốt hơn hết là thay lòng đổi dạ, thích người khác, cũng nhân tiện chuyển cái vận xấu đó sang người khác. Rất đơn giản mà, chỉ cần cô đem thứ tình cảm rẻ mạt của mình trao cho người khác thì anh sẽ sống tốt, cô cũng thoải mái... đúng không?

Đột nhiên, anh nhấc tay phải lên, kéo dài tay áo, dùng ngón tay kẹp thật chặt, rồi ra hiệu bảo cô lại gần đây. Cô chưa kịp tránh né, đã bị một bàn tay khác của anh tóm chặt sau gáy. Khi cô định thần lại thì cánh tay phải bị thương kia đã kéo tay áo, chẳng mấy chốc giúp cô lau sạch cái mũi bướng bỉnh, không chịu nghe lời mà cứ chảy nước không ngừng.

“...” Cô cảm thấy thật mất mặt, nghiêng đầu muốn thoát ra khỏi bàn tay anh. Cô còn nhìn rõ cả thứ dịch bày nhầy dính trên ống tay áo sơ mi trắng của anh.

Anh hơi chau mày, tỏ ý bảo cô đừng cựa quậy, hợp tác tốt với anh để cùng làm công tác vệ sinh. Cứ như thế, anh chẳng thèm để ý cô có chịu hay không, lau mũi cho cô rất vui vẻ...

Nhìn anh say mê như thế chỉ mong nước mũi của cô chảy ra càng ngày càng nhiều, cô cứ đứng ngây ra. Rồi bất giác hơi kiễng chân lên, dựa sát vào anh, đưa mũi mình lại gần một chút. Nhưng chiếc mũi đáng ghét đã phản bội cô. Nó cứ chảy càng lúc càng nhiều, chỉ muốn được anh lau thật sạch, phớt lờ cảm giác của chủ nhân

“Này, anh chỉ nói là giúp em lau nước mũi, thế mà mắt của em cũng xen vào làm gì chứ?” Tay anh hơi ngừng lại, nhìn cặp mắt cô đang nũng nịu, muốn anh quan tâm.

Cô cắn môi, cố kìm để nước mắt không lăn xuống. Nhưng vô dụng, thị giác của cô bắt đầu không nghe lời. Mọi thứ trước mắt cô mờ đi, rồi đến lượt tất cả các giác quan khác đều “trái lệnh” đại não. Chân cô tiến về phía trước hai bước, tay của cô cũng không biết liềm xỉ túm lấy áo anh kéo xuống, cuối cùng là cả thân thể cô. Mấy phút trước thôi, cô còn vùng vằng muốn đẩy anh ra, thế mà bây giờ cô lại tự đổ vào lòng anh. Cô giống như một nguồn ô nhiễm, hễ đi đến đâu là để lại những vết tích lem luốc đến đâu và công cụ chính được sử dụng là nước mắt và nước mũi. Cô muốn con thỏ ăn thịt kia, dù xui xẻo cũng được, cô muốn ôm nó về nhà nuôi, nuôi cho nó béo trắng ra.

“Em hết giận rồi chứ? Hử?” Anh không quan tâm cô đang bơi bả trên ngực áo mình. Thậm chí, anh nhấc cô lên khỏi sàn nhà, để cái chân trần của cô giẫm lên giày của mình, giữ cho cô đứng vững.

“...” Cô không rảnh để quan tâm đến anh, bởi còn đang bận ôm chặt lấy cổ anh, khóc nức nở và bận tìm con thỏ ăn thịt trên ngực anh.

“Anh không có ý cho em leo cây.” Anh khom người, khoe miệng ghé sát như sắp dính vào tai cô. “Cho nên...”

Anh hơi khựng lại, khe khàng thì thầm.

“Cho nên, em cũng nói cho anh biết, em chưa dùng... chưa dùng cái phương pháp vớ vẩn kia... được không?”

“...” Cô dính sát những những lời dịu ngọt kia vừa rót vào tai thì toàn thân cô đã tê cứng như bị đóng băng.

“Cho nên em cũng nói cho anh, chuyện chị gái ly hôn, không liên quan gì đến em... được không?”

“...” Bên ngoài trời vẫn mưa, cô nghe thấy một tiếng sấm rất to.

Đoàng...

16. Chương 16: Ích Kỷ (thượng)

“Đã ích kỷ, vì sao không ích kỷ đến cùng?”

* * *

“...” Cô cúi gằm đầu, nhìn xuống bàn chân giẫm lên giày anh của mình.

“Em nói đi chứ!”, giọng nói anh trầm xuống đôi chút.

“...” Cô vẫn tiếp tục nhìn đôi chân đang giẫm lên chân anh, cô biết cảnh tượng này sẽ tan biến trong giây phút nữa thôi.

“Nhìn anh rồi nói”, giọng của anh dần dần lại.

“... Xin lỗi...” Cô nghe thấy giọng mình yếu ớt, cô tự coi thường chính bản thân mình.

“...” Sự im lặng của anh làm không khí xung quanh chìm xuống, bàn tay đang giữ cô đột nhiên thả lỏng, cô chỉ biết bám chặt vào áo anh, miễn cưỡng đứng vững.

“Em cứ tưởng rằng... tưởng rằng sẽ không... trùng hợp... như vậy...” Cô nói những lời hoàn toàn vô trách nhiệm, hoàn toàn mù quáng, đến bản thân cô còn không thấy thuyết phục, vậy mà cô mong lừa được anh.

“...”

“Em... em chỉ là muốn... cứu anh mà thôi...”

“Buông tay ra”, giọng nói của anh căng ra như nứt vỡ, từng tiếng rít qua kẽ răng.

“...” Cô đứng ngây ra đó mà nghe, bàn tay càng bám chặt lấy anh, đầu lắc mạnh. Cô vẫn không ngẩng lên, cố gắng níu giữ điều gì đó, vai khẽ rung. “Em không cố ý đâu, anh tin em... em không cố ý... em thực sự chỉ muốn cứu anh mà thôi, chị Nhất Nhất nói sẽ không sao cả, em tưởng là thật sự không có chuyện gì, em...”

“Em còn giả bộ đáng thương gì chứ?” Tay anh đã buông hẳn ra, thông xuống hai bên ống quần. Thấy những giọt nước mắt rơi xuống giày của mình, anh liếc qua chỗ khác. “Lấy anh ra làm cái cớ cho sự ích kỷ của mình, em cảm thấy dễ chịu hơn sao? Hả?”

“...” Cô im bật, tay dần rời lỏng, chân đứng không vững khiến người đổ về phía sau, mông rơi bịch xuống nền nhà. Cô ngẩng lên, ngây ra nhìn anh. Anh không lẩn tránh ánh mắt của cô, chỉ nhìn cô đứng đưng như hai người xa lạ. Anh đang kết tội cô là kẻ phá hoại hạnh phúc của chị anh, là kẻ ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình.

Cô cười lạnh lẽo, phải trắng lỏi lắm: “Cứ coi là vậy đi, thì đã sao? Tôi không thể ích kỷ một chút sao? Chưa biết chừng, tôi tiếp cận chị em các người là có mục đích, là lừa chị anh cam tâm tình nguyện nhường nhân duyên! Tôi đã xui xẻo đủ rồi, lẽ nào nghĩ inh một chút cũng không được sao?”

“...” Hơi thở của anh mỗi lúc một nặng nề, cứ như thể câu nói vừa rồi của cô đã hút cạn sức lực của anh. Anh vẫn nhìn cô, im lặng.

“Lấy người khác ra làm cái cớ, chuyện này đâu phải chỉ có một mình tôi làm, tôi chỉ học theo người ta mà thôi, không được sao?” Cô ngang bướng. “Anh thì hay lắm sao? Chẳng phải lúc nào cũng lôi tôi ra làm cái cớ đó sao? Anh ở bên tôi, không phải vì không sợ xui xẻo, chẳng qua chỉ muốn chuộc lỗi với chị gái anh mà thôi. Còn đòi can thiệp vào chuyện của tôi, ai mượn anh đến làm phiền tôi chứ!”

“...” Ánh mắt anh u tối. Anh quen cô gái đang ngồi trên sàn đất kia sao?

Cô tiếp tục than thở, từng câu từng chữ chất đầy nỗi ảm ức: “Anh cho rằng, phải chứng kiến cảnh người khác suốt ngày vì mình mà xui xẻo, cảm giác đó dễ chịu lắm sao? Anh cho rằng, tôi cũng giống như anh, tùy tiện đem người khác ra làm trò cười sao? Anh nghĩ xem, là ai hại tôi trở thành ích kỷ? Chính là tên khốn nạn, tên đểu cáng chỉ biết kiêu căng! Chính là tên luôn lấy người khác ra làm cái cớ, là anh đó! Tôi chỉ không muốn phải chịu trách nhiệm vì sự xui xẻo của anh thôi, không được sao?”

“Búp.”

Cô sợ thót tim vì một tiếng động bất ngờ. Một quả dấm của anh đang dính trên tường. Lực dấm mạnh đến mức bức tường bong ra một mảng vôi bột trắng xám. Anh cười đáng sợ, từ từ ngồi xổm xuống, giơ tay vén tóc xòa bên mang tai cô, mân mê vài lọn tóc. “Vì anh mà em phải kiêu một cái cớ phiền phức như vậy sao? Rốt cuộc là em không muốn chịu trách nhiệm...” Một câu nói chua xót vậy mà anh lại cười được. Thực hiếm có!

Cô vẫn chưa hết sợ hãi, cứ ngồi ngẩn ra đó. Mãi đến khi cảm nhận được một bàn tay đang mân mê trên tóc mình, cô mới định thần lại. Cô nghiêng rặng, hất tay anh ra. Anh cup mắt, nhìn bàn tay vừa bị cô gạt ra đang đơ cứng giữa khoảng không, môi khẽ mấp máy: “Tùy em thôi...”.

Nói xong, anh đứng dậy, quay người toan bỏ đi. Nhưng mới tới cầu thang, anh quay lại, anh không cam lòng liền kéo lấy cánh tay cô, muốn đỡ cô đứng dậy. Bị anh kéo lên khỏi mặt đất, cô vẫn cứng đầu trả đũa bằng chính câu nói của anh: “Buông tay ra!”.

“...” Tay anh càng siết chặt cánh tay cô hơn, cặp lông mày cũng theo độ siết của cánh tay mà nhíu chặt lại. Về tươi vui ngày thường của anh bỗng chốc tiêu tan cùng sự xui xẻo.

“Em bảo anh buông tay ra!” Lòng thù hận của cô càng nặng nề.

“Em không hối hận chứ?” Câu nói này anh đã kìm nén rất lâu rồi. Giọng anh chìm hẳn xuống.

“...” Anh đang cho cô cơ hội? Tại sao anh phải cho cô cơ hội sau tất cả những điều quá đáng cô đã làm? Rõ ràng cô biết, anh rất quan tâm đến chị gái mình. Rõ ràng cô biết, anh vì chị gái mà cố biến mình thành một tên chơi bời, hư hỏng, thành một kẻ vô dụng, không tiền đồ, cố ý xa lánh tất cả số tài sản của nhà họ Huỳnh. Cô biết rõ, trong lòng anh buồn bã thế nào. Vì sự ra đời của anh, vì mối quan hệ huyết thống mà chị anh bắt buộc phải chia tay với cậu anh. Cô biết rõ, sau khi chị gái kết hôn, anh buồn biết chừng nào. Còn cô, cô làm một chuyện quá đáng như vậy, chỉ là để lòng mình thanh thản hơn. Liệu cô có hối hận? Mà cô hối hận còn kịp sao? Hạ Thiên Lưu nói, cô đã giao ước với Trời, cô không có quyền hối hận. Bất luận là với anh hay với chị Nhất Nhất...

Anh nhìn cô co rúm trên mặt đất, không hề động đậy, mặc cho anh kéo tay. Mỗi một phút trôi qua, cánh tay anh lại nới lỏng hơn một chút, cho đến khi anh buông tay hoàn toàn, mặc cho cô ngồi mềm nhũn dưới đất. Cô đã nói cô không muốn chịu trách nhiệm, anh việc gì phải cho cô thêm cơ hội? Anh lấy đâu ra lòng bao dung để tha thứ cho việc làm bừa bãi của cô? Anh hoàn toàn không có ý định tha thứ cho cô. Vì cô, anh đã phá vỡ hạnh phúc của chị mình thêm một lần nữa. Cảm giác đó, tệ biết chừng nào. Anh không muốn, càng không có ý định để chuyện này lặp lại lần>

Anh kết thúc mọi chuyện bằng một câu vắn vắn, “Anh biết rồi”, rồi bỏ xuống lầu. Lần này, anh không dừng lại, thậm chí ngoảnh đầu lại cũng không. Anh không thể quay lại được nữa, anh biết rồi.

...

Khi Hạ Thiên Lưu về, nhìn thấy Hồ Bất Động thu người ngồi xổ cửa, tay ôm lấy gối gục đầu xuống, người run rẩy, anh nghĩ cô gái này bị ốm đến phát điên rồi, không nằm trong phòng lại chạy ra ngoài làm bộ dạng đáng thương gì chứ. Anh nhắc chân lên, chẳng thèm đoái hoài đến cô nữa, lướt qua cô bỏ vào phòng khách, đến một câu hỏi thăm cũng không có. Chỉ đến khi anh nhìn thấy bát thuốc đặt ở trong phòng cô vẫn còn nguyên, chưa hề được động đến thì lông mày hơi nhíu lại, anh cúi người bưng bát thuốc đã lạnh ngắt, cho vào lò vi sóng mất phút. Khi mở ra lần nữa, bát thuốc đó đã bốc khói nghi ngút...

Anh bưng bát thuốc đi ra phía cửa, rồi đưa đến trước mặt người đang gục đầu giả bộ đáng thương kia.

Cô vốn dĩ chẳng buồn để ý đến anh, xê dịch mông, nghẹo đầu sang một bên, ôm chặt đầu gối.

Lông mày anh hơi nhướn lên, chẳng buồn lời thôi với cô, anh ngồi xổm xuống, nhấc đầu cô lên, đưa cái bát đến gần miệng cô. Cô rất tức giận vì việc anh quấy rối sự riêng tư của mình, bèn mím chặt môi kiên quyết không hợp tác, cự tuyệt đến cùng cái bát thuốc chẳng có chút tác dụng nào với nỗi đau khổ của cô.

“Hừ.” Anh hơi bực mình trước thái độ ngang bướng của cô, một cánh tay duỗi ra túm chặt lấy mũi cô, đợi sắc mặt cô bắt đầu từ trắng xanh chuyển sang màu tím tái và không chịu được sự ngạt thở, hai môi vừa khê hé ra một khe nhỏ, anh lập tức đổ bát thuốc vào mồm cô. Chiếc bát sứ chạm vào răng cô phát ra tiếng lộc cộc. Cô không thể chịu đựng thêm nữa, không thể không há miệng ra hít thở, nhân cơ hội đó anh nghiêng bát, trút cả bát thuốc vào miệng cô mà chẳng thêm quan tâm liệu cô uống được nhiều hay ít, cũng mặc kệ bát thuốc nóng thế nào, chỉ cần biết cô ngoan ngoãn uống thuốc.

Bát thuốc nóng bỏng đổ vào miệng cô một nửa, nửa còn lại trào hết ra ngoài. Một thứ nước vàng sậm chảy từ cằm xuống cổ, thấm ướt cả áo cô. Cô làm sao mà uống được nhiều như thế, lập tức ho dữ dội, còn ọe ra mấy bọc đờm dính nhớp nhớp trên tay anh. Cô vừa khàn khàn cần nhằn vừa lấy tay đẩy anh ra. Tại sao con người này lại nghĩ ra trò lấy thuốc bắc giã vò cô? Tốt nhất đừng nói với cô rằng anh ta làm thế vì muốn chữa cảm cúm cho cô. Hành vi của anh ta bây giờ chẳng khác nào việc trực tiếp đem cô chìm xuống nước cho chết đuối.

“Khụ khụ... khụ khụ...” Cô bị sắc đến tối tăm mặt mày, ho rũ rượi đến chảy nước mắt. Dường như vết thương trên người cô đã lan ra toàn thân. Nước mắt cô trào ra, hòa cùng với nước thuốc vàng sẫm vừa rồi men theo cằm chảy đầy xuống áo, thấm vào lớp vải.

Anh thả mũi cô ra, nhìn nước mũi bắn của cô dính đầy trên tay mình một cái, rồi cau mày vẻ coi thường, cầm lấy bát, chuẩn bị đi tiêu độc thanh trùng cho bản thân mình.

“Đừng đi.” Một tay cô nắm lấy gấu quần anh, yếu ớt nói như cầu xin. Anh đứng im tại chỗ, mặc cho cô kéo quần mình, chỉ lạnh lùng quay lại nhìn, đợi cô nói tiếp câu sau.

“Cái khe ước nhân duyên đó... có thể hủy bỏ không?”

Một câu nói làm bước chân của Hạ Thiên Lưu khựng lại, quay đầu, cặp mắt nhìn xuống bàn tay đang run rẩy sợ hãi, cẩn trọng nắm lấy ống quần anh. Bên ngoài không gian tĩnh lặng, tiếng mưa rơi rả rích như bị nén xuống. Anh không lạ lẫm gì với việc cô nói không giữ lời. Nhưng sự hối hận lần này của cô lại khiến anh dăm chiêu, suy nghĩ.

Anh khê thở dài một cái, rồi lập tức nhếch khóe môi lên lộ ra nụ cười châm biếm, sau đó quỳ một chân, ngồi xổm xuống.

Cô ngẩng lên nhìn thẳng vào cặp mắt đang cười đầy gian tà của anh, hơi sợ hãi buông tay đang nắm lấy gấu quần của anh. Chợt nghe anh nói tiếp: “Bố c nhiên đánh giá cô hơi cao rồi”.

“Chuyện này có liên quan gì tới bố tôi?”

“Cô cho rằng cái gọi là “cam tâm tình nguyện” rốt cuộc là ý gì?”

“...” Cô nhìn anh nghi hoặc, vẫn chưa hiểu lắm.

“Anh không hiểu đâu, muốn làm một người không biết hối hận khó hơn nhiều so với làm một người ích kỷ.” Cánh tay cô siết chặt đầu gối mình hơn, chặt đến mức những khớp xương ngón tay trắng bệch. Răng cắn chặt môi, dường như đầu lưỡi cảm nhận được cả mùi tanh của máu. Cái đầu vẫn nóng hầm hập, quay mòng mòng khiến cảnh vật trước mặt cô bỗng tối sầm.

Cô nói xong câu đó thì đầu mềm nhũn ra, đổ gục xuống đất, hơi thở từ miệng phả ra nóng rực. Anh vẫn bình thản như thường, áp mu bàn tay lên trán cô, trầm ngâm hồi lâu. Có vẻ như anh thực sự không hiểu lý lẽ của cô, đối với anh mà nói, không biết hối hận và ích kỷ đều không có gì khó khăn hết.

“Đang yên đang lành lại tự đi chuốc lấy phiền phức”. Anh buông ra một câu nhận xét tự cho là quá chuẩn xác với cô. Rồi nhằn mặt, nhìn cái “xác” đã lịm đi, nằm rũ rượi trên sàn nhà. Giờ đến lượt anh tự tìm phiền toái. Lẽ ra anh nên nhân lúc cô còn tỉnh táo, đưa cô về giường nghỉ, có chuyện gì cứ nằm trên giường đang hoàng rồi nói, bây giờ thì...

“Bố, đã ôm người ta rồi, bố cũng không thể tỏ ra dịu dàng một chút được sao?” Hạ Phạn Đoàn lưng đeo ba lô đi từ dưới cầu thang lên. Không biết nó đã đứng ở đó bao lâu rồi.

“...” Anh nhìn thằng nhóc đang nhướn mày nói chuyện với mình, cũng chẳng buồn giải thích, mà quay người bước nhanh về phía phòng của người mình đang ôm trong lòng.

“Bố, chị Hồ có uống thuốc bổ sắc không? Hôm nay bố trốn làm về sớm thế sao?”

“Trốn làm?” Anh quay đầu nhìn thằng nhóc, nhắc lại cái từ hết sức ngô nghê của nó.

“Chính là trước khi được sự đồng ý của ông chủ, bố rời khỏi vị trí làm việc của mình, rồi lén lút chuồn về nhà.” Thằng nhóc lập tức giải thích thêm, giải tỏa thắc mắc cho bố mình.

Anh nheo mắt, nhìn thằng bé tỏ ý cảnh cáo. Tiếp đó anh chẳng chút nhẹ nhàng quăng luôn kẻ phiền phức trong lòng mình lên giường, kéo chăn đắp lên người cô. Xong đâu đấy, anh bỏ luôn ra ngoài mà không hề nấn ná.

“Bố, bố vừa bắt nạt vừa chăm sóc người ta, không cảm thấy mệt sao?”

“...” Anh quay đầu nhìn Hồ Bất Động còn đang sốt cao, nằm mê man trên giường, rồi mới trả lời: “Không mệt”.

“...” Hạ Phạn Đoàn nhếch môi. “Bố không thấy mệt nhưng con lại thấy mệt thay cho bố. Bố, bây giờ bố chịu thay đổi số mệnh giúp chị Hồ rồi chứ?”

“Vẫn chưa đến lúc.” Anh cười nhạt, vẫn cái vẻ thâm trầm, khó đoán.

“Bố đã thử thách chị ấy lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đến lúc à? Nhưng mà, con cảm thấy, thuốc của bố nặng quá, ngộ nhỡ chị Hồ không chịu được thì làm thế”

“Thuốc đắng dã tật mà.” Đã là thay đổi số mệnh, đương nhiên phải làm cho tới cùng, anh không giống những người khác.

“Kiếm có.”

“...”

“Ý... Bố, hôm nay con được trả bài kiểm tra, cần chữ ký phụ huynh, để con đi chuẩn bị giấy bút cho bố.” Lại lườm rồi, thằng bé nhanh nhẩu chuyển chủ đề.

“Mấy điểm?”

“Ý... Bố, nếu bố muốn con chuyển sang chuyện khác thì cứ việc nói thẳng ra. Tin tưởng con đi, mấy câu hỏi của miệng của những phụ huynh khác chẳng hợp với bố chút nào.”

“...”

17. Chương 17: Ích Kỷ (hạ)

“Có thể... trả lại cho chị sợi dây chuyền nhân duyên đó không?”

* * *

Một vệt máu...

Một vệt máu đ, không rõ nguồn gốc, có thể coi nó là bằng chứng thép không nhỉ?

Sao nó có thể mặt dày dính trên giường của Hồ Bất Động thế kia?

Áo cô bị giật đứt mấy cái cúc. Chú ý, chỉ giật đứt cúc áo, chứ không hề mở phanh ra. Chứng tỏ người gây án tuyệt đối không có ý định nhẹ nhàng vun đắp tình cảm hay không khí màn dạo đầu, mà chính là dùng bạo lực chiếm đoạt cô.

Quần áo của cô nhăn nhúm như vậy, rõ ràng cô đã kháng cự quyết liệt vì sự trinh trắng của mình.

Có lẽ do cô kháng cự quyết liệt quá nên đã khiến kẻ gây án chẳng buồn quan tâm đến chiếc áo có mặc cũng như không của cô nữa, trực tiếp thò bàn tay ma quỷ vào lần mò chiếc áo ngực mềm mại, quyến rũ của cô. Cô thì là cả đời này, cô chưa từng hận kiểu áo ngực mở cúc trước này đến như thế. Nhưng mà ở điểm này, kẻ gây án và cô giống nhau. Dù cố gắng thế nào, hắn cũng không cởi nổi chiếc áo kiên quyết bảo vệ chủ nhân ấy nên mới tức giận chọn phương thức thô bạo giống như đối với chiếc áo ngoài, dùng bàn tay to lớn giật phăng chiếc áo ngực đó ra khỏi cơ thể cô. Chiếc áo ngực vẫn miễn cưỡng treo trên người cô, chiếc khuy cài thì lẩn lóc vào một góc, trở thành bằng chứng không thể chối cãi cho việc cô bị cưỡng đoạt thô bạo. Chỉ có điều nhìn chiếc áo ngực bị giật tung một cách hoàn toàn không chuyên nghiệp thế này, lẽ nào kẻ gây án cũng giống cô... là lần đầu tiên?

Không dùng bao?

Nai tơ?

Ồ... he he, nếu cả hai đều là “nai tơ” thì kể ra cô cũng không đến nỗi chịu thiệt. Chứ ít cô cũng đã làm nhục tấm thân trinh trắng của một gã thanh niên. Vớ vẩn! Ai thèm làm nhục một gã thanh niên trong tình trạng ý thức mơ hồ chứ? Cô vẫn là người bình thường mà, những ý nghĩ vớ vẩn vừa rồi lập tức tan biến. Vừa thất tình, lại vừa mất đi sự trinh trắng, cảm giác thế nào, cô biết c

“Áaaaa!”

Một tiếng kêu thất thanh hoàn toàn không giống tiếng một cô gái dịu dàng, nữ tính bay ra khỏi phòng, khiến Hạ Thiên Lưu đang nhấp một ngụm trà nóng giật nảy mình. Anh nhếch mày, liếc về phía sau.

“Anh... anh...”

“...” Anh nuốt một ngụm trà trong miệng, chờ đợi cô nàng quần áo xộc xệch, mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp nói nốt câu.

“... Anh... anh có dùng bao đấy chứ?”

“...” Thật may vì vừa rồi anh đã nuốt hết ngụm trà nóng.

“Anh trừng mắt nhìn cái gì? Anh có dùng không?” Cô cố gắng giữ một khoảng cách nhất định với anh, tiếp tục thể hiện cái gọi là phản ứng bình thường.

“Không dùng.”

“Chết tôi rồi. Anh vừa lòng rồi chứ?” Khóe môi cô giật giật, chậm chậm gờ nắm đấm muốn đấm gã khốn khiếp kia.

“Tôi đâu có làm cô chết”. Anh thản nhiên phủ định lời tố cáo của cô, cũng nhân tiện biện hộ cho sự hưởng thụ của mình. Đột nhiên, anh sực nhớ ra chuyện gì đó, khóe miệng hơi nhếch lên, bổ sung thêm một câu: “Ồ trên giường”.

Tôi làm cô chết, ở trên giường...

Nói vậy là ý gì?

Anh ta không ở trên giường “làm gì” cô? Hay là anh ta ở trên giường, nhưng chỉ chưa khiến cô đến chết?

Cũng giống nhau mà, dù là cách nào vẫn là anh làm nhục cô! Vết máu trên giường lẽ nào là giả? Quần cũng ướt sũng. Cô quay lại nhìn những vết máu loang lổ, ngón tay chỉ lên hần học. Bằng chứng rõ ràng như vậy, anh còn định chối cãi nữa hay sao? Dám làm mà không dám nhận. Dù gì cô đã chẳng còn hy vọng vào tương lai, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho cuộc sống cô độc. Coi như gã nai tơ này gặp may. Nhưng mà, lợi dụng xong lại trở mặt, vậy thì không được!

Anh liếc nhìn vết máu trên quần ngủ của cô, thản nhiên lướt qua cô, lật tờ báo mới rao đến sáng nay ra, vừa xem vừa tiếp tục uống trà.

Cô không thể tin được mới tối qua anh còn giở trò cầm thú mà hôm nay lại coi cô như người xa lạ. Không thèm nói chuyện với tên mặt người dạ thú ấy nữa, cô quay về phòng, khóa cửa, thay ngay bộ đồ nhơ nháp trên người mình ra.

Nhìn cô từ phòng trở ra, lại toan chạy như bay ra cầu thang, anh dựa lưng về sau ghế, lạnh lùng hỏi: “Đi đâu vậy?”

Cô đứng đứng ngón tay giữa lên, giọng khinh miệt trả lời: “Mua que thử thai!”

“...” Anh đợi cô đi giày xong, mở cửa, bước ra ngoài, mới chậm rãi nói: “Tôi khuyên cô, tốt nhất là nên đi mua bông y tế”.

Anh nghe thấy một tiếng trượt ngã khá mạnh thì thoải mái nhếch miệng cười, một tay chống cằm, tiếp tục đọc báo.

“Bố, bố không thấy bộ dạng giả vờ như không có chuyện gì của chị Hồ nhìn rất khổ sở sao?” Phan Đoàn đang ngồi bên bàn ăn làm bài tập, ngẩng đầu cất lên một câu cảm thán, cắn cắn đầu bút.

“Vấn ỉn.” Anh lật trang báo khác, tiếp tục nhấp một ngụm trà.

“Nếu như bài kiểm tra hàng tuần của con viết về lịch trình trong ngày của một người phụ nữ bị thất tình, không biết có được thầy giáo tuyên dương không?”

“Con có thể thử xem.”

“Hay là thôi vậy, thông thường những chuyện mà bố đề nghị người khác thử, đều chẳng có kết quả gì tốt đẹp, nhìn chị Hồ là biết.” Nó xua tay, từ chối đề nghị của bố mình. “Nhưng mà... con vẫn muốn tìm mẹ. Cứ coi như bố bảo con thử, con cũng phải tìm bằng được.”

“...” Anh đặt chiếc cốc vốn chẳng phải dùng để pha trà trong tay xuống, nhìn thẳng nhóc đang ngồi bên cạnh xếp chữ, lại đưa tờ báo lên. “Tùy con thôi, dù gì, bố cũng rảnh mà.”

“Rảnh mà không chịu giúp con tìm.”

“Con có dám nhờ bố giúp không?” Anh nhướn mày, hoàn toàn chẳng có vẻ hứng thú với việc giúp đỡ này.

“Thôi, bố cứ rảnh rang thế này vẫn hơn. Trước giờ, cứ lúc nào bố giúp là chỉ làm mọi chuyện càng rối lên thôi.”

Thằng nhóc nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi bên cạnh vẫn ung dung uống trà hồi lâu, lòi từ trong lòng ra một bức ảnh đã cũ, mỉm cười nói: “Mẹ con rất xinh đẹp, chắc không khó tìm, chỉ là không biết, mẹ có nhận con không nữa?”

“Khi hết hạn rồi thì con không được phép tìm nữa.”

“Con biết rồi. Hết hạn rồi, mà con vẫn chưa tìm thấy mẹ, thì sẽ phải theo bố trở về núi. Nhưng mà... bây giờ bố chịu quay về sao?”

“...” Anh chau mày, ánh mắt đe dọa nhìn thẳng bé chẳng chịu chuyên tâm học hành, lại đi bắt chước vẻ mặt thâm trầm của anh. “Con thấy thế nào?”

“Chúng ta có thể thử xem mà!”

“...”

Hồ Bất Động đứng trong một góc cửa hàng tạp hóa, mấy lần thò tay ra toan với gói que thử thai trên giá, phát hiện góc tường này thực sự là vị trí lý tưởng để cô đứng cân nhắc có nên bước tiếp bước quyết định trong đời người này không? Mấy lần thò tay ra lại rút về, xem ra đã từng có rất nhiều thiếu nữ đứng trước cái ngã rẽ định mệnh này mà đắn đo, phân vân. Nhân viên cửa hàng cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên liền lập tức nhìn đi chỗ khác, tiếp tục dán mắt vào cuốn tiểu thuyết ngôn tình, chẳng thèm để ý đến cô.

Cô trưng ra bộ mặt “lấy bụng tiểu nhân đo lòng người quân tử”, suy nghĩ xem có nên tin lời của tên cầm thú đội lốt người kia không? Nghĩ đi nghĩ lại, mức độ thành thật của anh ta cao nhất cũng chỉ chạm mức không, liền lập tức tóm chiếc que thử thai, nhét vào đồng đồ vệ sinh trong giỏ, nhân tiện đeo chiếc khẩu trang đã chuẩn bị sẵn lên, lăm lét đi đến quầy thu ngân.

“Nghe nói, con gái lớn nhà họ Huỳnh ly hôn rồi?”, một người phụ nữ tay xách mấy mớ rau, khẽ nói. Hồ Bất Động chuẩn bị đi rồi, nghe vậy liền đứng ngậy ra. Lát sau cô mới đưa tay kéo chiếc khẩu trang, khẽ khàng lại gần bà ta, tiện tay vớ lấy một mớ rau, vờ như đang mua

“Thế à? Tôi biết ngay hai người họ chẳng được mấy năm đâu mà. Tôi đã nói với bà rồi, năm đó, chính mắt tôi nhìn thấy, con gái nhà đó với người cậu dắt tay nhau đi dạo phố, bà còn nói là tôi bịa đặt.” Một thím khác vứt toẹt mớ rau trong tay xuống quây, nói: “Cả vợ chồng ông bố nữa, không biết còn ăn ở với nhau được bao lâu? Thật không hiểu nổi, bà nói xem, có cần thiết phải vì tiền mà lấy một ông già như vậy không? Còn phải làm mẹ kế một đứa con gái nữa chứ.”

“Người ta biết tính toán mà. Lại đẻ được một đứa con, còn là con trai nữa, tài sản nhà đó chẳng phải bị nó nuốt gọn sao? Phải nói là cô con gái đầu nhà họ Huỳnh cũng dốt, dù gì cũng nên sinh lấy thằng cháu ngoại, sau này còn được hưởng chút gia tài. Bây giờ ly hôn rồi, chẳng biết sau này núi tiền nhà họ sẽ chia thế nào đây.”

“Nhưng mà, thằng em Huỳnh Nhất Nhị đó cũng có ra gì đâu. Cả ngày chỉ biết lông bông trên chiếc xe máy, đến thi đại học cũng rớt. Tôi lúc nào cũng nhắc thằng con trai tôi tránh xa cậu ta ra một chút. Bà không biết cậu ta kiêu ngạo, hư đốn thế nào đâu. Hồi nhỏ, nó đề thằng con trai nhà tôi xuống mà đánh túi bụi, tôi đến nhà nó làm cho ra lẽ, mẹ nó chỉ nói đúng hai chữ ‘xin lỗi’. Đúng là tự cho rằng nhà mình có tiền thì giỏi lắm.”

“Thằng bé đó hồi nhỏ rất thông minh, hàng xóm xung quanh ai nhìn thấy cũng quý. Nhưng chẳng biết vì sao càng lớn càng hư đốn, ăn mặc thì chẳng ra làm sao, tối ngày phì phèo điếu thuốc. Cứ coi như bố nó đem hết gia sản giao cho nó thì sớm muộn cũng lụi tàn thôi, bần nát sao xây được tường.”

“Lũ trẻ con nhà giàu có đứa nào ra gì đâu, ra khỏi cửa thì chẳng là cái gì hết. Tốt nghiệp cái trường bỏ đi kia thì tương lai có thể làm gì chứ? Con nhà tôi một khi đã tốt nghiệp đại học thì tiền đồ rộng mở, dù thế nào đi nữa cũng không thể bị người nhà đó xem thường được.”

“Con nhà đó cần bằng cấp làm gì? Cứ vào bừa một trường học nào đó, tốt nghiệp rồi thì tới luôn công ty của bố nó làm việc. Dù gì bố nó cũng có tiền, nuôi nó cả đời cũng chẳng thành vấn đề.”

“Cũng đúng, còn cô con gái cả, bỏ chồng rồi thì về ở với bố mẹ đẻ sao?”

“Thiên kim tiểu thư mà, làm sao chịu nổi khổ sở, có thể trụ lâu như vậy cũng là giỏi lắm rồi. Số rau này xem ra không tươi lắm, không mua nữa.”

Hai người phụ nữ vứt lại mớ rau có vài lá hơi úa vàng, quay người đi ra khỏi tiệm tạp hóa. Cô đứng ngây ra một lúc, cầm bó rau bị vứt lại kia lên, ném vào trong làn, rồi quay ra chỗ thu ngân thanh toán sau đó xách túi nylon ra khỏi tiệm tạp hóa.

Chiếc khẩu trang đeo trên miệng dần dính sát lấy mũi mỗi khi hít thở. Cảm thấy hơi ngột ngạt, cô liền kéo kéo sợi dây đeo trên tai, chợt nghe thấy động cơ xe máy quen thuộc. Cô gỡ chiếc khẩu trang ra, đứng ở bên đường, bỗng nhiên cảm thấy muốn chạy trốn.

Mới một ngày thôi, cô chưa có ý định xin lỗi anh. Mới một ngày thôi, cô không cần xin lỗi sớm như vậy. Mới một ngày thôi, những lời lẽ quá đáng đó đến bản thân cô còn chưa tiêu hóa hết. Mới một ngày thôi, cô vẫn chưa hết áy náy. Mới một ngày thôi, cô không cần phải hèn nhát đến như vậy.

Cô không nên nghe mấy chuyện nhảm nhí kia, không nên thấu hiểu cảm giác của anh, không nên cảm thấy anh rất đáng thương, càng không nên cảm thấy mình thật quá đáng. Chuyện anh giả vờ chơi bời, lêu lổng thì liên quan gì đến cô, chuyện phức tạp trong nhà của anh cũng chẳng phải chuyện của cô. Không sai, chính là như vậy!

Cô nuốt nước bọt, ưỡn ngực, vắt túi nylon trên tay lên vai, thong thả tiến về phía trước.

Một trận gió rít qua bên tai cô, cô ngậy ra rất lâu không có động tĩnh gì giống như vừa bị ăn một cái tát đau điếng. Tiếng động cơ đó không dừng lại mà lướt vù qua người c>

Cô hơi sững người, cổ duỗi thẳng đơ, nhìn theo cái bóng dáng mới lướt qua người mình. Xem ra anh không cho cô cơ hội để xin lỗi. Sự đấu tranh của cô lúc này thoát cái trở nên thật buồn cười. Trước giờ anh luôn là

người dứt khoát hơn cô, cô biết câu “tùy em” kia không phải thuận miệng nói ra, lần này anh thật sự muốn bỏ cuộc.

Rất tốt, đường anh anh đi, đường tôi tôi đi. Cô sẽ không phải chịu trách nhiệm vì sự xui xẻo của anh nữa, sẽ cảm thấy thanh thản hơn nhiều, he he. Cô chỉnh một chút chiếc khẩu trang hơi ẩm ướt của mình, tiếp tục đi về phía trước. Tại cô dường như vẫn nghe văng vẳng tiếng động cơ mỗi lúc một xa.

Cô xách chiếc túi nylon về đến trước cửa nhà mình. Có ai đó đang buồn bã đứng trong sân. Vừa nhìn thấy người đó, phản ứng đầu tiên của cô là muốn chạy trốn nhưng chân như bị dính chặt tại chỗ không sao nhấc lên được, chỉ đành qua một lượt khẩu trang cất tiếng gọi run run: “Chị Nhất Nhất?”

Bóng người đó ngậy ra mấy giây, ngai ngai ngộ nguậy cái đầu rồi quay người lại. “À, hóa ra em không ở nhà... Ý... Sao lại đeo cái khẩu trang to thế kia?”

“Em bị cảm cúm, ra cửa hàng tạp hóa mua ít thuốc.”

“Em có nhìn thấy thằng nhóc đó chứ?”

“Ai?”

“Còn ai vào đây nữa, Nhất Nhị đó, cơm không ăn mà đã chạy ra ngoài.”

“Em không nhìn thấy.”

“Chắc nó đi rồi... hình như nó không thích gặp chị ở nhà...” Nhất Nhất cười gượng gạo. “Chị thật xấu hổ, lại... ly hôn rồi...”

“Anh ấy không phải như vậy!”, cô vội vã cắt ngang lời Nhất Nhất, “Chỉ là anh ấy cảm thấy... có lỗi thôi”. Đúng, anh cảm thấy có lỗi thay cô, vì cô mà cảm thấy có lỗi, tất cả đều tại cô. Nếu như không vì cô, chị Nhất Nhất sẽ không ly hôn, anh cũng sẽ không cảm thấy có lỗi đến mức không dám đối mặt với chị ấy. Anh có lý do tức giận.

“Ngốc ạ! Gì mà có lỗi chứ. Chẳng liên quan gì đến nó cả, là chị tự đánh giá mình quá cao thôi... Chị không tin lời của em, cho rằng đó là thứ mê tín, phong kiến, giờ chịu báo ứng là đáng rồi, hi hi...”

“Tại sao chị ly hôn?” Cô cắn môi, khó khăn lắm mới thốt nổi câu này.

“Chị cũng không biết, cứ cảm thấy có gì đó là lạ. Thật ra cũng chẳng có vấn đề gì to tát. Nhưng chị không kìm nén được bản thân mình. Cho nên... có lẽ... đúng là vì tờ khế ước nhân duyên đó chẳng?” Nhất Nhất chau mày, “Bất Động... có thể nào... trả lại chị sợi dây nhân duyên đó... không?”

“...” Cặp môi giấu sau chiếc khẩu trang của cô run run. Cô gần như nghẹn thở đến nỗi phải há to miệng ra để hít khí ôxy.

Huỳnh Nhất Nhất cúi gằm nhìn xuống đất, không dám ngẩng lên nhìn cô: “Nếu như... chị muốn hối hận... có được không?”

Chân cô hơi loạng choạng. Bên tai vang lên giọng nói thờ ơ của Hạ Thiên Lưu:

“Cô hãy nhớ, con người, ai cũng ích kỷ.”

Hóa ra anh ta nói đúng. Hóa ra anh ta luôn nhìn xa hơn cô. Hóa ra... cô luôn sai...

Hồ Bất Động không nhớ sau khi nghe thấy câu đó của Huỳnh Nhất Nhất, mình đã lên nhà như thế nào? Khi cô định thần lại, đã thấy mình ôm một cốc trà nóng ngồi trên sofa, ngáy ra nhìn Hạ Thiên Lưu bên cạnh đang ung dung đọc sách.

Anh vắt chân chữ ngũ, chăm chú nghiên cứu một cuốn sách cổ, được mang từ trên núi xuống, bởi vì cô đang có ý định tiếp cận anh nên từ từ nhìn đi chỗ khác, thay đổi tư thế ngồi, nhất quyết giữ khoảng cách với anh.

“Này... tôi nói... việc làm ăn của tiệm trai bao các anh gần đây có phải là không tốt không?” Cô đặt tách trà nóng hổi trong tay xuống bàn trà trước mặt anh, dạo đầu bằng một chủ đề chẳng mấy hấp dẫn.

“...” Quả nhiên anh chẳng thèm đáp lời cô.

“Này, tôi nói... anh và Phạn Đoạn xuống núi lâu như vậy, sao chẳng thấy hai người có hành động gì thế? Chẳng phải anh xuống núi để tìm người vợ chạy trốn của mình sao?” Cô tiếp tục ý đồ của mình bằng cách khai thác chuyện riêng tư của người khác.

“...” Anh hơi ngẩng đầu lên, quay sang nhìn cô.

“Haizzz?? Anh... anh... đeo kính sao?” Cô bị dọa chết khiếp vì cái bộ mặt giả dạng thư sinh đó của anh. Nhìn cặp kính lừng lờ trên mũi anh đầy quái dị. Ngay lập tức, cô nắm lấy cơ hội này chuyển phất đề tài: “Hóa ra... anh... cận thị à?”>

“...” Anh khó chịu lườm cô. Anh đã ở đây một thời gian, mà cũng không hề có ý định che giấu chuyện thị lực của mình kém mà sao cô lại không hay biết gì? Sao cô có cảm giác hôm nay mới quen anh. Cô nhìn anh mà cứ như mới phát hiện ra một châu lục mới.

“Hóa ra, mắt của anh... lại ‘lãng lơ’ như vậy à?” Cô xuyên qua cặp kính, lần đầu tiên nhìn vào đôi đồng tử đen láy và hàng mi dày của anh. Anh có đôi mắt thật hấp dẫn, dịu dàng, lại yếu điệu, hoàn toàn khác ánh mắt của bọn đàn ông, một ánh mắt đủ sức câu hồn hàng trăm cô gái. Chẳng trách bà chủ câu lạc bộ trai bao lần đầu tiên nhìn thấy anh đã “chấm” luôn, rồi dụ anh vào chốn hồng trần. Hóa ra, bà chủ đó cũng có con mắt đầy chức, chỉ có cô là ngốc nghếch không nhìn ra giá trị của anh. Ừm... Đeo cặp kính để ngăn cản anh phóng điện bừa bãi cũng tốt.

“...” Đường như anh đã quen với vẻ ngoài “lãng lơ” của mình, nên chẳng phủ nhận, chỉ nhắm chặt mắt, chậm rãi đưa tay gỡ chiếc kính trên mũi xuống, hít thở một hơi thật sâu, rồi mở mắt ra nhìn thẳng vào cô. “Cô lại hối hận rồi chứ gì?”

“...” Một câu nói của anh dập tắt luôn nụ cười giấu cợt của cô, cũng đi thẳng vào chuyện chính mà nãy giờ cô vẫn vòng vo chưa chịu nói. Cô bĩu môi, bỏ tất cả những câu trêu chọc trong đầu, trả lời: “Tôi biết tôi không thể hối hận, nhưng nếu như người nhường tôi sợi dây nhân duyên hối hận thì sao? Có phải là sự việc vẫn có thể xoay chuyển?”

“Ồ?” Anh chạm chiếc kính lên môi. Mắt long lên, nhìn cô không chớp mắt. “Cô ta... đến tìm cô đòi tờ khế ước nhân duyên đó sao? Sớm hơn nhiều so với tôi sự tính. Vậy thì, cô muốn trả lại cô ấy không?”

“...” Hai tay cô nắm lại ngón tay đan chặt vào nhau, hít thở thật sâu, cắn môi, cân nhắc, dường như muốn moi cái đáp án ra khỏi đầu – cái đáp án đã chôn giấu trong đầu cô từ rất lâu rồi.

“Thế nào? Muốn hay không?” Anh hoàn toàn không thông cảm trước sự đấu tranh của cô, thúc giục cô mau chóng đưa ra lựa chọn.

“Anh còn hỏi tôi làm gì, chẳng phải anh sớm biết đáp án của tôi rồi sao?” Giọng nói thúc giục của anh khiến cô cảm thấy bức bối. Rõ ràng anh ta đã biết sự lựa chọn của cô, biết rằng bốn chữ “cam tâm tình nguyện” kia chính là nút thắt trong số mệnh của cô. Cô sao có thể để cho người khác nguyện vì cô hy sinh, cũng không thể để người đó vì mình mà thật sự “cam tâm tình nguyện”. Số mệnh của cô hoàn toàn không có thuốc chữa. Nếu anh muốn cô chấp nhận số mệnh thì anh đã làm được rồi đó.

Anh cười nhạt rồi đứng lên trước mặt cô, cái đầu cô ương ngạnh cúi gằm xuống đất không chịu nhìn anh. Anh không để tâm, rút tay vào túi quần, móc ra một tờ giấy nhăn nhúm, đưa đến trước mặt cô.

Cô liếc nhìn tờ giấy được giơ đến trước mặt mình. Toàn thân bỗng cứng đờ.

Cái tờ giấy đó cô rất quen thuộc, đã mấy lần cô uất ức vò nó trong tay, hết lần này đến lần khác lôi ra rồi lại cất đi. Nó bị cô làm cho nhàu nát đến mức không còn nhìn ra được nữa. Đó là tờ giấy cô coi như báu vật, cô cho rằng cô có thể dựa vào tờ giấy này để thay đổi vận mệnh của mình, đó là tờ giấy ký tên Huỳnh Nhất Nhất. Chị ấy đã từng bật cười và nói là không tin vào chuyện sợi dây nhân duyên ấy, thế mà giờ lại nói muốn thu lại lời hứa ngày xưa. Đó là tờ giấy cô tự tay đưa cho anh và bị anh vứt vào lư hương chẳng chút lưu luyến. Đúng ra nó phải hóa thành tro bụi rồi chứ, tại sao giờ lại xuất hiện trước mắt cô thế này?

Chẳng phải nó đã bị thiêu trụi rồi sao? Nó đã đốt cháy sợi dây nhân duyên của Nhất Nhất, sự tin tưởng của Nhất Nhị và niềm hy vọng của cô. Nó đã thiêu rụi tất cả! Nếu không, tại sao chị Nhất Nhất lại ly hôn? Tạo sao cô lại đi nói với Nhất Nhị những lời quá đáng, chôn sâu trong đáy lòng đó? Tại sao chiếc xe máy kia lại lướt qua cô, không dừng lại, chủ nhân trên xe t không cười chào cô lấy một tiếng?

Cô trút toàn bộ tội lỗi lên tờ giấy đáng chết này. Vậy mà lúc này đây, nó lại nhờn nhờn trước mắt cô như khiêu khích và cố chứng minh rằng nó vô tội, nó không sai, nó không có lỗi... Vậy cô nên trách ai đây? Những bí hiểm của cô nên đổ lên đầu ai đây?

“Đây... đây là thứ gì? Anh... đừng hòng dọa tôi.” Cô luống cuống hất bàn tay đang chìa trước mặt mình ra, vờ như chẳng thấy gì toan đứng dậy, bỏ đi, nhưng bị anh từ phía sau níu lấy cánh tay, kéo về phía mình, ép cô quay người lại. Anh nhét tờ giấy tội nghiệt kia vào bàn tay cô, ép cô thừa nhận sự ngây thơ, yếu đuối và ngu ngốc của bản thân.

“Theo cô thì đây là gì?” Giọng nói vốn sắc lạnh của anh lúc này nghe sao mà vô tình đến thế! Lưng của cô ghi sạt vào ngực anh, một luồng hơi lạnh thấu vào tận xương tủy. Giọng nói đáng sợ vừa rồi lại vang lên: “Đây chẳng phải là lá bùa cô dùng để thay đổi số mệnh sao? Nhìn rõ rồi chứ?”

Anh cầm tờ giấy tưởng chừng nặng như trái núi đó, nhẹ nhàng đặt vào tay cô. Người cô mềm nhũn rồi từ từ sụp xuống. “Tình cảm của hai người chẳng qua chỉ như một tờ giấy mà thôi.”

Nghe những lời lẽ khinh thường của anh, cô vò chặt tờ giấy, rồi uất hận vung tay lên, muốn tặng cho kẻ từ đầu đến cuối luôn lòi cô ra làm trò đùa kia một cái tát trời giáng. Nhưng anh không né tránh, chỉ lạnh lùng đứng ở đó, nụ cười mỉa mai bỗng chốc biến thành ánh mắt khinh bỉ. Trước đây, cô không hiểu rõ cuộc anh cười cợt điều gì, cũng không hiểu anh làm bộ thanh cao nổi gì, nhưng bây giờ cô đã hiểu tất cả.

Anh ta cười cô và Huỳnh Nhất Nhị, không thoát nổi sự đeo bám của tờ giấy kia. Làm mọi thứ đảo lộn chỉ vì một tờ giấy bỏ đi. Nào là tình yêu, tình cảm, nào là ích kỷ, tư lợi, tất cả chẳng qua chỉ là tự lừa gạt bản thân. Chẳng qua chỉ để che giấu nỗi sợ hãi, lo lắng, sự nghi ngờ người khác. Mọi thứ xem ra quá nực cười. Thật sự quá nực cười!

Trái tim con người hóa ra yếu đuối như thế, dễ vỡ như thế, lúc nào cũng đầy rẫy sự nghi ngờ...

Những thói đồ kị, soi mói, những lời không tiện nói ra miệng, những mong muốn lo sợ không đạt được, giống như chiếc gai chìm, chưa đến lúc bắt đầu đâm thì chưa chịu lộ ra. Bí mật đó nếu được giữ kín sẽ khiến chúng ta cảm thấy an tâm, nhưng một khi bị phanh phui, nó sẽ lao ra khỏi lồng ngực, làm tổn thương mình và tổn thương người khác.

Cô không tin tưởng số mệnh của mình, không tin tưởng Nhất Nhị, cho nên, mới cảm thấy anh làm tất cả chỉ vì chuộc tội. Cô không tin tưởng chính mình, nên khẳng khái lấy sự xui xẻo ra để chứng minh điều gì đó. Chị Nhất Nhất cũng vậy, cô cho rằng chị ấy không tin vào mấy thứ phong kiến, mê tín này, không quan tâm đến gia đình hiện tại của mình, cô những tưởng chị ấy sẽ đặt hạnh phúc của em trai mình lên hàng đầu. Hóa ra, đều chỉ là “cho rằng”, “những tưởng”. Nói cách khác, bọn họ đều đang tự lừa dối mình.

Tay cô cứng đờ, không sao hạ xuống được. Bởi vì người thực sự đáng đánh chính là cô, kẻ đang giơ tay chực đánh người. Anh lôi cô ra làm trò đùa, chẳng qua chỉ muốn giúp cô hiểu rõ bản thân mình.

Anh nhìn bàn tay muốn giáng thẳng vào má mình lại đang đơ cứng trên không. Người cô dựa sát vào anh, thân mật, ấm áp khiến anh bất giác liếc qua chỗ khác. Cô hít một hơi thật sâu, thu tay về, nhân tiện thu luôn hơi ấm của mình. Lui quân thôi, phải bảo vệ “bông hoa hái ra tiền” đó chứ!

Cô khịt mũi, giọng khản đặc: “Cám ơn anh đã ức hiếp tôi”.

“...” Nụ cười mỉa mai trên môi tắt hẳn, anh chỉ lạnh lùng nhìn cô quay người bỏ đi.

“Nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy không thoải mái!” Cô quay ngoắt đầu lại, kéo lấy tay anh, nghiêng rằng nghiêng lợi cần. Chiêu báo thù rửa hận này thật quá độc!

Anh đau đến nhăn mày nhưng không hiểu sao lại không rút tay về, mặc cho răng cô cắm sâu vào da thịt mình. Cô chỉ muốn trút hết cơn giận trong lòng mà hoàn toàn không biết thương xót. Đến khi ngửi thấy mùi máu tanh, cô mới há dạ thả tay anh ra, hăm hăm quệt miệng, bỏ về phòng. “Rầm”, cánh cửa phòng ngủ bị ngược đãi không thương tiếc.

Anh đứng nguyên tại chỗ, nhìn cánh tay vừa được cô tặng cho hai vết răng sâu hoắm, đang rỉ máu tươi, rồi lạnh lùng “hừ” một tiếng. Vừa quay người định nhặt cuốn sách rơi trên mặt đất rồi trở về phòng, thì thấy Phan Đoàn đứng giữa cửa lắc đầu lia lịa.

“Bố, bố có cảm thấy không?”

“Chuyện gì?”

“Con xong rồi...”

“...”

“Không cứu được rồi...”

“...”

“Haizzz! Xem ra vụ này con vẫn phải giúp bố thôi.” Thằng nhóc nói rồi đưa tay ôm đầu, ngúng nga ngúng nguẩy, vừa rên rĩ một câu hát vừa quay vào phòng...

18. Chương 18: Công Việc Của Trai Bao

“Cuối cùng thì chị cũng cảm thấy bố em có chút đáng yêu rồi đây...”

* * *

Sau mùa mưa, những cơn gió se lạnh báo hiệu mùa thu đến. Hạ Phạn Đoàn cuộn tròn cơ thể bé nhỏ trên giường, rúc đầu vào ngực bố. Cậu định nũng nịu để bố gọi điện cho cô giáo, xin phép nghỉ học một hai ngày. Nhưng còn chưa kịp mở miệng đã bị một cơn gió lùa qua chăn, lạnh đến cứng đờ.

“Soạt.” Chiếc chăn bị kéo ra hẳn khỏi người cậu, cơ thể nhỏ bé lộ hết ra gió rét.

Hạ Phạn Đoàn dụi cặp mắt còn ngái ngủ, bất đắc dĩ bò dậy khỏi giường, lên tiếng phản đối: “Ôi, chị Hồ... bố em mới là người đắc tội với chị, phiền chị lần sau kéo chăn thì kéo của ông ấy, đừng lúc nào cũng đổ họa cho người vô tội... Còn nữa...”

Thằng nhóc nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn đang vùi đầu vào gối ngủ ngon lành, liền gơ tay đẩy tấm lưng trần của bố mà nói: “Bố... con biết bố đã tu luyện đến một trình độ nhất định rồi nhưng bố cũng không thể không có chút phản ứng gì như vậy được?”. Thời tiết khắc nghiệt như vậy mà Hạ Thiên Lưu cũng ngủ được, thật đúng là khiến nó phục sát đất.

“Dậy! Ăn cơm thôi!” Hồ Bất Động lạnh lùng hươ hươ quả đấm đe dọa, sau đó lại chìa ngón tay cái về phía bàn ăn sáng đã chuẩn bị sẵn bên ngoài. Thằng nhóc Phạn Đoàn nuốt nước bọt ừng ực. Nó khẳng định, cô chỉ vào gọi hai bố con nó dậy ăn cơm, chứ không có âm mưu dụ dỗ họ ra ngoài, đánh ột trận như tử rồi bán thẳng cho lũ buôn người, để họ mãi mãi biến mất khỏi mắt cô. Ồ, những chuyện khủng khiếp như thế, cô không có gan làm đâu. Đúng là bố biết nhìn xa trông rộng nên đã tự bán mình trước rồi... Bố sớm đã có sự chuẩn bị, tìm bọn xã hội đen để nương nhờ, tránh bị “người khác” báo thù.

“Bố ơi, dậy ăn sáng thôi, bố...” Phạn Đoàn lay gọi bố. Hạ Thiên Lưu vẫn ngủ say như chết.

Hồ Bất Động ngăn cậu bé lại, nói:

“Để chị!”

“Phù”, Hạ Phạn Đoàn thở mạnh. “Chị Hồ, chị muốn làm gì?”

“Gọi tên ‘tử tế’ này dậy ăn cơm”. Nói đoạn, cô tóm lấy cánh tay anh kéo mạnh một cái. “Phập”, anh nhào luôn xuống đất.

“Bố!” Thằng nhóc xót xa cất tiếng gọi bố. Hạ Thiên Lưu nằm dài trên mặt đất từ từ mở mắt ra, chau mày, thấy cô từ trên cao chiếu xuống nụ cười nham hiểm, có vẻ vô cùng hài lòng với cách đánh thức người khác không chút dịu dàng này.

“Nhìn gì mà nhìn, gọi anh dậy ăn cơm thôi. Anh tưởng mình là VIP trong cái nhà này chắc?” Chưa hài lòng, cô còn định gơ chân đá cho anh thêm vài cước nữa nhưng bất gặp ánh mắt ẩn chứa cả sự trong sáng, tội nghiệp lẫn chút khó chịu kia, cô thoáng chốc cảm thấy luống cuống, chân đã gơ lên cao nhưng bỗng khựng lại trên không. Tư thế thì sẵn sàng nhưng khí thế đã tiêu tan.

“Chị Hồ, mỗi lần bố em ngủ dậy đều đỡ đỡ rất lâu. Chị... chị... chị dịu dàng chút được không?” Phan Đoàn vội nhẩy xuống giường, kéo tay cô nàng ghê gớm, hung dữ kia.

“Đỡ đỡ? Đỡ đỡ nổi gì! Chẳng phải anh ta luôn tự hào là người tỉnh táo nhất trên đời sao? Anh ta cần gì phải ngủ chứ?” Cô bóng gió, chỉ thẳng vào gã đang lồm nhồm bò từ dưới đất lên giường, vùi đầu vào gối ngủ tiếp. “Tôi kêu anh dậy cơ mà! Anh còn ngủ nữa sao?”

“Chị Hồ, chị đừng hét nữa... Bố em mà bị đánh thức thì sẽ đáng sợ lắm. Chị làm ông nổi giận, ông sẽ...”

“Dù gì thì bây giờ, chị cũng chẳng còn gì để anh ta nắm thóp nữa. Chị việc gì phải sợ anh ta!” Cô không nghe lời khuyên can, tiếp tục hét.

Anh nghe thấy tiếng ồn ào không ngừng rót vào tai mình, cuối cùng không chịu được những tiếng ồn ào mãi không dứt, anh giận dữ, kéo ngay cái “nguồn phát thanh” kia, đè xuống giường.

Cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị một gã hung tợn kéo ngã vật xuống giường, càng chưa kịp kêu lên tiếng nào đã bị một chiếc gối úp lên mặt không chút nương tình, tiếp đến, một thân thể lạnh buốt đè lên người cô. Trong chốc lát, cô bị cướp hết không khí, giãy giụa dưới thân thể anh. Miệng lúng búng mấy tiếng “u u” sợ hãi. Một cánh tay bị bẻ vụn ra sau người, cánh tay còn lại yếu ớt vẫy vẫy cầu cứu Phan Đoàn.

“Em đã nói với chị rồi... Đừng làm ồn lúc bố em mới ngủ dậy. Chị muốn trả thù thì thiếu gì cách, sao lại chọn cách ngốc nghếch này?”

“...” Cánh tay đó vẫn cố sức vùng vẫy, lúc thì chỉ vào kẻ đang đè trên người mình, lúc lại đập “phịch phịch” xuống ga giường vì ngạt thở. Chắc cô đang muốn nói: Chị làm sao biết được bố em cầm thú như thế. Mau kéo anh ta ra cho chị, chị sắp không thở được rồi!

“Chị Hồ, em khuyên chị, tốt nhất đừng giãy giụa lung tung nữa... Nếu chị còn động đây, em cũng không biết rõ bố em còn có thể làm những gì với chị đâu...”

“...” Cánh tay đang vẫy vùng kia nghe thấy lời cảnh cáo, đột nhiên cứng đờ lại, không nhúc nhích nữa.

“He he, chị cứ ở đây ngủ với bố em nhé, em ăn cơm xong sẽ quay lại gọi hai người.”

“...”

Đúng là Hồ Bất Động đã nghĩ trăm phương ngàn kế báo thù Hạ Thiên Lưu. Ví dụ như chuẩn bị cho Phan Đoàn một bữa ăn sáng thật thịnh soạn nhưng chỉ dành cho anh ta một gói mì tôm. Hoặc lôi hết quần áo bẩn của anh ta ra khỏi máy giặt rồi nói rằng đã giặt sạch cả rồi. Còn một cách nữa, đem toàn bộ đĩa phim A anh ta thuê ném vào thùng rác sau đó đổi thành phim kinh dị...

Nhưng kết quả là gây ông đập lưng ông. Thứ nhất, vị giác của anh ta chắc chắn có vấn đề rồi, bất kể ăn mì tôm gói hay sơn hào hải vị cũng như nhau hết. Tương tự, anh ta xem phim A, phim tâm lý xã hội hay phim kinh dị cũng đều giống nhau. Khủng khiếp nhất, người chịu hậu quả lại chính là cô, dù đã rúc kỹ trong chăn nhưng những tiếng ma quỷ rùng rợn kia vẫn văng vẳng bên tai, đến mức cô chẳng thể ngủ nổi, phải chạy ra ngoài khuyên anh ta, đêm hôm khuya khoắt nên để ý hàng xóm xung quanh. Ai dè cô vừa thò mặt ra khỏi cửa, một con quỷ mắt đỏ, lưỡi thè nhẩy bổ ra làm cô khiếp sợ hét toáng lên... Hóa ra chỉ là một cảnh trong phim. Hạ Thiên Lưu đã ngủ say như chết trên sofa chẳng mấy may sợ hãi gì. Thế đã là gì! Điều tồi tệ hơn nữa, ngày thứ hai sau khi cô cự tuyệt giặt quần áo cho anh ta, bà chủ xã hội đen đã gọi điện cho cô.

“Tôi cảnh cáo cô, vẻ ngoài của trai bao là yếu tố quan trọng nhất. Khi tiếp một cô gái, tuyệt đối không được để lưu lại mùi nước hoa của cô gái khác. Đây là đạo đức nghề nghiệp, cô hiểu không? Nếu máy giặt nhà cô bị hỏng, bắt đầu từ hôm nay, cô dùng tay giặt đồ của Thiên Lưu cho tôi! Nghe rõ chưa hả? Giặt cho sạch chút! Nếu vẫn còn mùi, cô liệu hồn đó.”

“...” Có nhầm không vậy? Là cô đang trả thù người ta hay bị người ta trả thù đây? Tại sao việc gì với cô cũng phản tác dụng vậy? Mỗi lần giặt bộ quần áo dính đầy mùi nước hoa phụ nữ của anh ta, cô đều tự hỏi lòng mình điều này.

Lúc này đây, khi cô bị cơ thể nặng trĩu của anh đè đến mức khóc không thành tiếng, cô mới hiểu ra, số mệnh của mình đã thay đổi rồi. Sự xui xẻo đã chuyển từ người cô yêu sang chính bản thân cô. Chết tiệt>

Ăn sáng xong, Hạ Phạn Đoàn vẫn như thường lệ nhảy lên chiếc xe cà tàng của Hồ Bất Động, ngồi ngay ngắn. Nhìn Hồ Bất Động bị đè đến đau khắp mình mẩy, vừa tự nắn bóp vai mình vừa nguyên rửa bố cậu, lần đầu tiên cậu cảm thấy cần phải bảo vệ danh dự của bố mình.

“Chị Hồ, chị còn trách bố em sao?”

“Hả?” Cô nghi ngờ quay lại, nhìn thẳng nhóc đang ngược mắt lên nhìn thẳng vào mình. “Ăn oán của người lớn, không liên quan đến em.”

“Nếu như bố em không dùng cách đó thì chắc bây giờ chị vẫn còn tin vào cái khế ước nhân duyên kia. Toàn là lừa bịp thôi, chị à!” Thằng nhóc cao giọng đưa ra một nhận xét sâu xa, “lớn” hơn hẳn so với tuổi của nó. “Giống như những bạn gái trên lớp em, cứ thích xem những cung sao hay trắc nghiệm tâm lý gì đó. Chẳng qua là tự tìm tòi một cái cớ thôi”.

“Em chớ bắt chước giọng điệu của bố em! Nghe mà muốn đánh!”

“Vâng, bố em nói, sự thực luôn mất lòng cho nên, em mới phải học cách lừa người. Giống như cái chị đã nường nhân duyên cho chị, lúc nào cũng nói không để ý thứ gọi là nhân duyên. Kết quả thì sao? Khi gặp chuyện rồi, chị ấy lo sợ, hối hận, đem mọi sai lầm đổ cho thứ mà chính mình cũng không tin, chẳng phải sao?”

“...”

“Cho nên bố em nói, lòng người là thứ khó lường nhất.”

“Vậy tại sao anh ta còn thử lòng chị?” Hề nhắc đến vấn đề này là mặt cô lại ó, giọng nói cũng to lên.

“Chẳng phải là chị muốn bố em giúp chị thay đổi số mệnh sao? Chị không cảm thấy... chỉ có như vậy, bố em mới có thể giúp chị thay đổi hoàn toàn cái số mệnh mà chị đã chấp nhận đó sao?”

“...”

“Bởi vì nếu nói với chị, chị đừng tin vào số mệnh gì đó, chắc chắn không có tác dụng, đúng không? Nếu bố em không làm như vậy, chị sẽ chẳng bao giờ chịu tin rằng số mệnh của mình hoàn toàn không có vấn đề gì hết. Bố nói, số mệnh tất có Trời định nhưng mà, người muốn làm gì, ông Trời cũng không thể quản được.”

“...”

“Cho nên đừng ức hiếp bố em nữa nhé. Ông ấy rất đáng thương đó.”

“Anh ta đáng thương chỗ nào? Người đáng thương là chị đây này. Bị dọa ma hết hồn, còn bị uy hiếp phải giặt quần áo cho anh ta.” Cô hạ thấp giọng, nhảy lên xe, khởi động, lái xe về phía trước.

Thằng nhóc im lặng hồi lâu lại nói tiếp:

“Chị Hồ, tuy bố em muốn tốt cho chị, nhưng đúng là cũng có phần quá đáng. Chị trả thù bố em một chút cũng là lẽ đương nhiên.”

“Em lại có âm mưu quỷ kế gì?” Cô cười mỉa mai một tiếng, dường như không trông đợi thằng nhóc phía sau có thể đưa ra ý kiến hay h

“Chẳng phải chị không tin rằng bố em thực sự giúp chị thay đổi được số mệnh hay sao? Sao chị không thử thích ông ấy, xem ông ấy có xui xẻo không? Cứ coi như chị không thay đổi được số mệnh thì cũng có thể khiến ông ấy nếm chút mùi xui xẻo?”

“Kít...”

Tiếng phanh xe chói tai như sắp xuyên thủng màng nhĩ của thằng nhóc.

Hồ Bất Động quay ngoắt đầu lại. Thằng nhóc thấy vẻ mặt nghiêm nghị của cô thì sợ rúm ró. Bỗng nhiên đập vào mắt nó là một nụ cười ám muội. “Hừ... Ý kiến này hay đấy!”

“...” Phạn Đoàn nuốt nước bọt, hối hận vì câu nói lỗ lòi của mình. Bố, con... con ... không cố ý... lòng báo thù của chị ấy quả thực đáng sợ.

Thế là, từ đó Hạ Phạn Đoàn được thăng chức thành quân sư kiêm cố vấn tình cảm của Hồ Bất Động, được cô hối lộ bằng một cốc kem dâu lớn trong quán cà phê bên cạnh, nhân tiện, giải quyết luôn bữa tối ở ngoài, mặc cho gã coi mỳ ăn liền sánh ngang với sơn hào hải vị kia nếm mùi giản dị, thanh đạm đến cực điểm. Vì báo thù, cô không ngại tiến hành một cuộc nghiên cứu gian khổ. Đáng tiếc, thằng bé không hề nhận ra, cứ nghĩ mọi chuyện chỉ đơn giản như trò chơi.

“Này, chị hỏi em. Bây giờ, chị rất nghiêm túc hỏi lại em vấn đề này. Em nghiêm túc một chút được không?” Hồ Bất Động gõ gõ xuống mặt bàn, gọi thằng nhóc Phạn Đoàn đang mải mê “liếc mắt đưa tình” với chị bán hàng xinh đẹp.

Phải nói là, sau mấy ngày miệt mài nghiên cứu, cô cũng không phải không có thu hoạch gì, ít nhất cũng biết được trước khi gặp cô, hai bố con nhà này làm thế nào để không bị chết đói. Phải công nhận khả năng bắt chuyện và giả bộ ngây thơ, đáng yêu của thằng nhóc này thật sự vượt xa ông bố tượng đất của nó. Cốc kem trước mặt nãy ắp, chị bán hàng xinh đẹp cứ cười suốt. Nó đã quen được với người ta nên cốc kem dâu của nó cứ vui lại đây, dâu tây cứ hết lại có. Đến cô cũng được ké phần, chị bán hàng kia liên tục rót thêm nước lạnh cho cô, nhân tiện nói chuyện với thằng nhóc mấy câu.

“Chẳng phải em đang rất nghiêm túc giúp chị nghĩ cách đây sao?” Thằng nhóc cắn thìa, đầu ngẩng nhìn trần nhà, làm bộ trầm ngâm suy nghĩ. “Nhưng mà chị bán hàng đó cứ nhìn em chằm chằm làm em không thể tập trung được.”

“Rõ ràng hai ngày trước tự em nắm tay người ta, khăng khăng đòi tự giới thiệu. Lại còn hỏi người ta có đứa con trai nào thất lạc từ nhiều năm trước không? Chị thật xấu hổ vì phải nói là quen biết em.”

“Đó là vì em muốn tìm mẹ mà. Không thể nào bỏ qua bất cứ một tia hy vọng nào được. Miễn là phụ nữ thì đều có khả năng, hơn nữa, chị bán hàng đó lại rất đáng yêu.” Thằng nhóc nói rồi, lại quay sang phía chị bán hàng tươi cười, duyên dáng kia.

“Vậy em có thể trả lời chị một câu mà chắc chắn mẹ em từng nói cho em đáp án rồi được không? Rốt cuộc, bố em có điểm nào đáng để người ta thích không? Vấn đề muôn thuở này, chị thực sự không tìm được đáp án! Không biết đáp án, chị không thể thích được, không biết được thì không thể báo thù được, em hiểu không?”

“Ồ, bố em có điểm nào đáng để người ta thích à? Thực ra vấn đề này, em còn muốn biết hơn cả chị Hồ đó... Ấy ấy, được rồi, được rồi, đừng có giơ tay đánh em, lẽ nào chị không cảm thấy bố em rất đẹp trai sao?”

“Ngoại hình của anh ta không phải đẹp trai mà là lãng lợ, phong lưu đa tình, trắng gió lẳng nhăng”.

“...” Phạn Đoàn im bật, nhiệt liệt hưởng ứng mấy câu thành ngữ chuẩn xác đến vào đâu được. “Ấy... Bố em, ông ấy... trưởng thành, chừng trạc.”

“Em chắc chắn anh ta trưởng thành, chừng chạc chứ? Chị cảm thấy nên gọi là dờ dẩn, lãnh cảm mới đúng”.

“...” Nghe cũng có lý mà. “Này... Bố em... thân thể đáng giá.”

“Lũ trai bao dù có đắt giá đến đâu chẳng nữa thì cũng chẳng có gì đáng tự hào cả”.

“Này, chị cứ luôn miệng chê bố em cái này chê bố em cái nọ, chí ít cũng phải nghĩ đến người thừa hưởng gene của ông ấy như em chứ.” Thằng nhóc bĩu môi, hai chân không với tới đất, đứng đưa trên ghê xô pha.

“Được, được rồi! Cứ coi như chị sai.” Cô vỗ vỗ cái đầu đang căng phình ra của mình, quyết định đổi phương pháp.

“Nếu không thì em nói cho chị, em thích điểm nào ở bố em? Chưa biết chừng chị có thể từ đó nhanh chóng phát hiện ra vài ưu điểm của ông ấy...”

“Ồ... Bố em ấy à... Hồi còn nhỏ, sức khỏe của em không tốt, ông thường xuyên đưa em đi lạc ở nơi rừng núi hoang vu. Ông đi nhanh như bay, em đuổi theo không kịp, liền bị ngã oạch xuống đất, em khóc tru tréo, bò đến bên cạnh ông nhưng ông trừng mắt, rồi cười dọa nạt nói, em phải tự đứng dậy, đừng hy vọng ông ấy đỡ... Lúc đó em cảm thấy bố rất vĩ đại.”

“Chị không muốn bị ngược đãi.”

“Còn nữa, thuốc của bố em sắc rất đắng, em rất gh. Nhưng mỗi lần bố bắt em uống thuốc, ông mắ chặt môi, mắt trợn trừng, rất là đẹp trai!”

“Hừ, nếu thế chắc bố em mà bón thuốc cho em nữa thì em phải yêu ông ý vô bờ bến...” Cô nhớ lại cảm giác bị anh vành miệng, đổ bát thuốc đắng ngắt vào mồm. Không nghĩ đến thì thôi, hễ nghĩ đến cái cảm giác sắc thuốc đến tối tắm mặt mũi đó là cô liền muốn bóp chết anh ta.

“Ồ, nhưng mà, đáng về bố em cười rất mê hồn. Đó là điểm em thích nhất, chị đã nhìn thấy chưa?”

“Em muốn nói nụ cười lạnh lùng, cười nham hiểm, hay là cười mỉa mai?”

“Là mỉm cười đó...”

“Cười thật lòng?”

“Vâng, nụ cười bất khả chiến bại. Chỉ cần nhìn một lần, đảm bảo chị sẽ thích bố em ngay.”

“Cái hiện tượng nhân gian trăm năm hiếm gặp như thế, em kêu chị đi đâu mà tìm.” Lãng phí cả nửa ngày trời, trẻ con vẫn cứ là trẻ con. Chỉ biết chơi với học, cười ngô nghê cả ngày, chẳng đưa ra được sáng kiến nào. Xem ra, việc cô thích anh còn khó hơn lên trời.

“VẬY chị thử nghĩ cách để bố em cười cho chị xem một lần đi.” Thằng nhóc Phạm Đoàn lại hồn nhiên gợi ý, nhún nhún vai. Thấy Hồ Bất Động ngồi đối diện ho sặc sụa, cho rằng cô quá sợ hãi, liền an ủi thêm một câu: “Thực ra bố em rất hiền lành, rất dễ dỗ dành”.

“Tốt nhất là em quay đầu nhìn lại xkia có phải là ông bố rất hiền lành, rất dễ dỗ dành của em không?” Đột nhiên cô cúi thấp đầu, run rẩy chỉ ra cửa quán cà phê sau lưng Phạm Đoàn...

Phạm Đoàn nghi ngờ quay đầu lại. Quả nhiên, thấy bố mình khoác một chiếc áo choàng dài đầy cửa bước vào. Ngay lập tức anh thu hút được sự chú ý của cô bán hàng, người mà nó mất mấy ngày mới “tiếp cận” được. “Đó... đó... người đó là ai?”

“Theo quan sát, có lẽ là bố em...”

“Chị đang nói đến cô nàng đứng bên cạnh anh ta kia!” Một cô gái trang điểm lòe loẹt, tóc tai xoắn tít nhưng lại khoác trên mình bộ đồng phục của trường nữ sinh.

“Thế cũng phải hỏi, đương nhiên là khách hàng của... bố em.” Hóa ra ngày nay đội ngũ khách hàng trong nghề này đang có xu hướng trẻ hóa. Có tiền là có thể đi bao... bao... bao... trai.

“Chị ta làm gì mà kéo tay bố em chặt vậy? Lại còn dán cả bộ mặt sung sướng vào ngực bố em nữa chứ!”

“Chẳng nhẽ em nghĩ người ta bỏ tiền ra chỉ để giữ một khoảng cách an toàn rồi nghe bố em giảng triết lý, giảng lý luận về lòng ích kỷ của con người sao? Này, này, này, em cúi đầu thấp chút đi, bọn họ đến rồi kìa.”

“Nhưng, bố em, ông ấy...”

Hồ Bất Động bịt chặt cái mồm đang bị bô của thằng nhóc, ấn thằng nhóc cúi xuống ghế sô pha, không để nó nhìn thấy cảnh tượng 18+ diễn ra tiếp đó. Còn mình thì nhấp nha nhấp nhồm, lén lút thông qua lưng ghế sô pha theo dõi bàn bên cạnh.

Một người đàn ông không biết đã ngồi đó bao lâu và hút hết hơn nửaaa thuốc. Vừa thấy hai người đi vào, liền luống ca luống cuống, đứng ngồi không yên, dụi cái điếu thuốc trong tay vào gà tàn, siết chặt nắm đấm.

Woa... Vỡ kịch này gay cấn đây! Hóa ra, công việc của anh lại lắm thử thách như vậy. Không những phải chiều lòng khách hàng, mà còn phải đối mặt với anh bạn trai cũ của khách hàng nữa. Mà chiếc áo choàng kia của anh, chắc là sản phẩm của công ty, trước giờ có thấy anh mặc ở nhà đâu.

Cả ngày thấy anh khoác bộ áo dài truyền thống, khiến cô có cảm giác mình đang quay ngược dòng thời gian.

“Người đàn ông này là ai?” Tiếng quát tháo của người đàn ông kia khiến cô không thể không chú ý.

“Không nhìn thấy sao, đương nhiên là bạn trai mới của tôi rồi.” Mắt cô ta nhướn lên vẻ thách thức, người thì dựa sát hơn vào tấm ngực phía sau.

“Cô ta đang khinh bạc bố em!” Cuối cùng thằng nhóc Phan Đoàn cũng vùng thoát khỏi sự khống chế của Bất Động, ghéch cầm lên ghế sofa, cùng Bất Động xem trộm màn kịch hấp dẫn trước mặt.

“Nghề của bố em chính là để người ta khinh bạc.” Cô thần nhiên trả lời một câu, rồi tiếp tục quay đầu xem kịch.

“Anh ta là bạn trai mới của cô? Vậy tôi là gì?” Người đàn ông bật dậy khỏi ghế sofa.

“Cũng là bạn trai, nhưng là bạn trai cũ.” Cô nàng nữ sinh nhướn mày, hoàn toàn không thêm đoái hoài đến cái gã mới bị “giáng chức” làm bạn trai cũ, quay lại, âu yếm nhìn anh chàng cũng vừa được “thăng chức” bạn trai mới. “Cục cưng! Anh nói câu gì đi! Người ta vì anh nên mới chia tay với bạn trai trước đó.” Hạ Thiên Lưu này giờ vẫn đứng một bên, yên lặng xem kịch. Anh liếc nhìn người đàn ông vừa mới nhảy bật khỏi ghế sofa... Sau lưng hai cái đầu thấp thò bắt đầu nhăn nhó.

“Bạn gái của anh sao?” Anh chỉ vào cô nàng đang uốn ẹo bên mình, nói với người đàn ông dường như đang muốn xé xác anh trước mặt.

“Vớ vẩn, cô ấy là bạn gái tao, tao theo đuổi mấy tháng trời mới giành được. Hai người vừa quen mấy ngày, tao tuyệt đối sẽ không nhường cô ấy ày. Vì theo đuổi cô ấy, tao ngày nào cũng mua đồ ăn sáng cho cô ấy, còn đưa đón đi học, đến ngủ cũng không ngon giấc, bây giờ mắt đã thành gấu trúc rồi, mày xem đi. Cô ấy kêu đói bụng, nửa đêm tao phải lái xe đi mua đồ ăn đêm cho cô ấy, lái xe quá tốc độ bị công an tóm, tao phải giải thích gây lười, cuối cùng vẫn phải lãnh một hóa đơn phạt. Rồi còn hy sinh cho tình yêu, cô ấy kêu buồn, tao buồn điện thoại thâu đêm với cô ấy, phí điện thoại tháng này đến tao cũng chẳng dám tưởng tượng, cô ấy...”

“Bây giờ là của tôi rồi.” Anh cắt ngang dòng bi phần của người đàn ông đang chẳng chút do dự đem thiên tình sử của mình chia sẻ với tình địch. Mặc xác anh ta nói gì, anh gọn lỏn kết thúc vở kịch bằng câu thoại hết sức súc tích, nói xong, kéo luôn cô ả xinh đẹp bên cạnh đi ra khỏi quán cà phê.

Người đàn ông kia còn chưa kịp nói hết, hắn ta vẫn đôi mắt đỏ ngầu lên nhìn theo đôi tình nhân. Hắn phân vân không biết nên một mình trút nỗi phần uất với trời cao, hay nên đuổi theo. Cuối cùng hắn cũng quyết định chọn cách thứ hai, cất bước chạy ra ngoài cửa.

“Này... Phan Đoàn...” Hồ Bất Động lay Hạ Phan Đoàn đang ngây ra như khúc gỗ, mắt vẫn không rời cánh cửa quán cà phê đang đóng chặt.

“Không, chị Hồ, chị tin em đi. Bố em tuyệt đối không phải loại người có thể nói ra những câu đó...”

“Cuối cùng chị cũng cảm thấy bố em có một điểm khiến người ta thích rồi đấy...” Cô ngây ngất nhìn cánh cửa được anh nhẹ nhàng mở ra, sau đó lại bị hất mạnh cái “phập”.

“...” Hạ Phan Đoàn giật giật khóe miệng, không dám tin vào tai mình nữa. Thậm chí, cậu còn phát hiện chị bán hàng xinh đẹp cùng tất cả sinh vật giống cái có mặt tại đây lúc này đều ngây ngất hết như cô gái bên cạnh mình. Thế mới biết, con mắt thẩm mỹ của mình hoàn toàn không theo kịp thời đại. “Hóa ra... bọn chị... thích thứ như vậy...” Cướp phụ nữ của người khác, có gì hay chứ? Thực sự không hiểu con gái bây giờ nghĩ gì nữa.

“Ồ... thật nam tính! ‘bây giờ là của tôi rồi’... rất MAN...”

“Này... Chị thích là được rồi... Không cần khách sáo...”

“Còn ngây ra đó làm gì, chưa biết chừng bên ngoài còn có kịch hay để xem. Đi nhanh nào!” Cô lập tức bỏ lại chút tiền lẻ, chộp lấy túi, kéo thằng nhóc chạy ra ngoài. Đã có một chút rồi đấy, xem ra tôi sắp “thích” anh rồi! Anh đợi đó mà nếm mùi xui xẻo đi! Hạ Thiên Lưu!

19. Chương 19: Thực Tập Sinh Trai Bao

“Hừ, cô nghĩ cô có thể yên ổn mà ra khỏi cánh cửa này sao?”

* * *

Nào ngờ, cô lại theo dõi anh đến thẳng “hang ổ” trai bao. Trước mặt cô là một ngôi nhà xa hoa. Ánh chiếu nhập nhoạng mạ thêm chút ảm áp cho chiếc biển quảng cáo chằng đèn sáng trưng, chút mơ màng, nhả nhặn của hai tia sáng bạc và tím nhạt đan xen nhau làm nổi lên hàng chữ - C>

Hồ Bất Động và Phan Đoàn há hốc miệng, quay sang nhìn nhau một hồi. Hai người cùng nuốt nước bọt, không thể không “ồ” lên...

“Chị Hồ... bố em... làm... làm ở đây sao?” Xem chừng bên trong đó còn hấp dẫn hơn nhiều.

“Đừng hỏi chị, chị chưa từng gọi trai bao, con phố này... chị chưa từng tới...”, cô lấp bắp. Như thể cô gái nhà quê lần đầu ra thành phố, cô cứ dán mắt vào những chiếc xe hơi cao cấp xếp hàng đỗ trước cửa, những cô gái từ trên xe bước xuống, ai cũng tươi cười rạng rỡ được các chàng trai đợi sẵn ở cửa đón rước ngay vào trong. Cúi xuống nhìn chiếc xe máy cà tàng của mình, cô nghĩ, mình vào đó thế nào cũng bị xếp vào loại “áo quần lôi thôi, xin miễn tiếp đãi”.

“VẬY... chúng ta phải vào trong sao?” Phan Đoàn cắn ngón tay, dường như cũng cảm thấy bộ dạng của cô và những cô gái bước xuống từ những chiếc xe kia khác nhau quá xa. “Chị cảm thấy chúng ta vào được sao? Hay là, chúng ta quay về nhà đợi bố em là được rồi. Dù gì lúc nào bố em tan làm thì sẽ tự về nhà mà...”

“Không được.” Cô trừng mắt một cái, nhảy xuống xe. “Bố em về nhà là ngẩn ngẩn ngơ ngơ khiến người ta chẳng có chút hứng thú nào cả. Chị thích cái dáng vẻ vừa rồi của anh ta hơn!”

“Dáng vẻ cướp bạn gái của người khác ấy à?”, Phan Đoàn hỏi lại.

“Không sai!”

“...”

Cô mạnh miệng, dường như hạ quyết tâm rồi, hít thật sâu, nhìn khung cửa bán nguyệt có treo một chiếc pha lê và phía trước đặt la liệt những chậu hoa đủ màu sắc. Hai người đàn ông mặc bộ âu phục màu xám nhạt nghiêm trang đứng ngay cửa, chắc là đang đợi khách. Cô nuốt nước bọt, chậm chạp lê từng bước khó nhọc đến trước cửa. Dưới chân cô là những bậc thềm bằng pha lê trong suốt, đôi giày thể thao của cô lại không sạch sẽ lắm. Chết... làm bẩn sàn nhà, sẽ không bị phạt tiền chứ? Cô liếc nhìn đôi giày đen bóng loáng của hai anh chàng đứng trước cửa, do dự, liệu có nên cởi giày ra đi chân đất mới có thể bảo vệ được môi trường không?

“Thưa cô!” Giọng nói du dương như gió bông vang bên tai cô. Cô dường như cảm thấy tai mình tê dại, toàn thân lập tức mềm nhũn ra. “Cô muốn tìm người sao?”

Cô vực cái cơ thể mềm nhũn như sắp đổ của mình lên, lấy hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn thẳng vào nụ cười chết người khiến cô ngạt thở. Cuối cùng cô cũng biết vì sao nơi này lại làm ăn phát đạt như vậy rồi, đến anh bảo vệ còn “sát gái” thế kia... Con mắt của bà chủ này quả nhiên lợi hại.

“À... tôi... tôi...”

“Cô có người quen không? Hay là lần đầu tiên đến? Anh chàng mặc bộ âu phục màu tím nhạt kia tiếp tục mỉm cười, nhìn cô đã nhấc chân lên nhưng vẫn chần chừ không bước tiếp, liền đưa tay về phía cô. “Có cần tôi đỡ cô không?”

“Ờ... đỡ một cái bao nhiêu tiền?” Cô còn chưa mê muội đến mức cho rằng trai bao miễn phí, mỗi bước ở đây đều mất tiền, vẫn nên cẩn thận là hơn.

Người đàn ông đó nghe vậy, hơi bất ngờ một chút, rồi bật cười ha hả. “Cô cảm thấy tôi đáng giá bao nhiêu tiền?”

“...” Thật đáng sợ, lại để cô tự nguyện ra giá, quả nhiên là cao th

“Xem ra cô đến đây lần đầu tiên rồi, có cần người giới thiệu không?”

“Nếu... nếu như miễn phí... tôi... tôi sẽ...”

“Vâng...” Người đàn ông kia tiếp tục cười lớn. “Tôi có thể giúp cô tìm một người hướng dẫn miễn phí nhưng cô cũng phải giúp tôi một việc.”

“Giúp việc gì?”

“Đây là nơi trẻ vị thành niên không thể vào, có thể bảo con trai cô tạm thời đứng đợi ở bên ngoài được không?” Anh ta đưa tay chỉ vào cái đuôi phía sau cô, rồi lại chỉ lên cái biểu tượng “18+” ở ngay bên cạnh...

“Anh tin em đi, em còn hiểu biết hơn cả các anh chị trên mười tám tuổi ấy!” Hạ Phạn Đoàn khó chịu chau mày. Nó đương nhiên ghét việc bị người ta nghi ngờ về độ trưởng thành của mình.

“...” Anh ta không nói gì thêm, chỉ mỉm cười có chút khó xử, nhìn “bà mẹ tương lai” của thằng nhóc.

“Không sao cả, cứ để nó đứng bên ngoài!” Mẹ thằng nhóc rất nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn sáng suốt giữa thằng bé và anh chàng đẹp trai.

“Hả? Chị Hồ, sao chị có thể như vậy? Sao chị có thể để em đứng ngoài?” Phạn Đoàn lập tức tóm lấy áo cô, giật mạnh.

“Đừng giật nữa, có trách thì hãy trách bố em không sinh em ra sớm hơn mấy năm, nếu vậy em đâu cần phải đứng ở ngoài này.” Cô kéo vạt áo của mình lại, nhìn thằng nhóc đang tru tréo phản đối. “Này... chị cho em tiền ăn kem, được không?”

“Thêm một cuốn tiểu thuyết thể loại “Tình yêu” nữa!”

“...”

“Chấp nhận không?”

“Chấp nhận!” Cô buồn bã móc ví ra, dùng cách bịt miệng con cái thông dụng của các bậc cha mẹ, đồ dành nó để tiện làm cái việc không thể cho người khác biết được. Thằng nhóc cầm tiền vui vẻ bỏ đi. Lúc sắp đi còn nói với cô, nó sẽ ngoan ngoãn về nhà, không cần lo lắng cho sự an nguy của nó, rồi tình quái chớp mắt với cô một cái, bảo cô cứ thoải mái vui vẻ mà hưởng thụ sự ấm áp...

“Anh à, anh xem nó có chỗ nào giống trẻ chưa đầy mười tám tuổi chứ?” Cô chỉ về phía thằng nhóc đang tung tăng chạy đi, nói với anh chàng trước mặt. Mấy chuyện thể này thực ra anh ta quên lắm rồi.

“...” Người đàn ông đó vẫn mỉm cười nhưng rõ ràng ánh mắt thay đổi ít nhiều. Dường như không muốn xen vào cuộc chiến tranh giữa mẹ con họ, anh sai người đàn ông đang quay lưng về phía cô hút thuốc: “Này, cậu đưa cô đây vào nhé. Một lát nữa tôi còn có khách phải đón”.

Người đàn ông bị sai kia hơi lừ mắt, khó chịu “hừ” một tiếng rồi nói: “Gì chứ! Tôi ra đây là để hút thuốc, muốn dẫn, anh tự đi mà dẫn”.

“Tôi nói này thiếu gia, tốt nhất cậu đừng tỏ thái độ này với tôi. Nếu như tôi báo cáo lại với bà chủ, trừ điểm thái độ làm việc của cậu, cậu sẽ không đủ điểm qua đâu. Cứ chuẩn bị mà cuốn xéo.” Người đàn ông kia lừ mắt, thấp giọng dọa nạt.

“Tần Vĩnh Thi, đừng có ép tôi biến bộ mặt kiêu căng của anh thành cái gạt tàn thuốc.”

“He he, bộ mặt này của tôi tuy không cao giá bằng Tiểu Thiên Lưu nhưng cũng không rẻ lắm đâu. Cậu cứ thử phá hỏng mặt tôi xem, bà chủ có bắt cậu bán thân mà thay tôi trả nợ không?” Anh chàng Tần Vĩnh Thi thần nhiên nhún vai cười. “Tôi biết, cậu không thích bị bà chủ ép tiếp khách. Nhưng mà, đã đến đây rồi thì cũng nên biết điều một chút, đừng có đập vỡ tấm biển kiêu căng của chúng tôi.”

“Đập đi càng tốt. Khốn kiếp!” Anh ta gí chân giẫm tất điều thuốc, đút tay vào túi quần. “Là mụ tú bà đó muốn tôi làm trai bao ở đây đủ một năm, nếu tôi kiên quyết không làm thì đã cút từ lâu rồi.”

“Cậu cút đi đâu chứ? Bà chủ là mẹ cậu, cậu cút đi đâu rồi cũng phải quay về tiếp quản cái câu lạc bộ này thôi.” Tần Vĩnh Thi phũ phàng đập tắt giấc mơ của người đàn ông kia.

“Trác Duy Mặc tôi tuyệt đối không bao giờ làm trai bao!”

Người đàn ông đó lớn tiếng quát rồi quay ngoắt người lại. Một khuôn mặt không thể quen thuộc hơn đập vào mắt cô.

“Cô (anh) làm gì ở đây?” Một câu hỏi kinh ngạc cùng lúc thoát ra từ miệng của hai người, khiến cả hai đều sững sờ.

“Cô mà cũng tới đây tìm đàn ông sao?” Trác Duy Mặc nhìn cô khinh miệt.

“Chẳng phải anh đây làm trai bao sao?” Hồ Bất Động không chịu lép vế.

“Tôi đúng là nhìn nhầm cô (anh) rồi.” Một tiếng cảm khái nữa lại đồng thanh cất lên. Sau đó, hai bên trừng mắt nhìn nhau mà không nhận ra rằng mình hoàn toàn chẳng có tư cách gì để khinh bỉ đối phương.

“Cô đây quen biết thiếu gia nhà chúng tôi sao?” Tần Vinh Thi cười nhạo nói xen vào.

“Họ Tần kia, tốt nhất anh câm miệng cho tôi. Ngay lập tức!”

“Này, cậu vẫn thực sự coi mình là thiếu gia sao? Bà chủ đã quyết định rồi. Cậu, từ bây giờ là thực tập sinh. Cậu có hiểu thế nào là thực tập sinh không? Hả?” Tần Vinh Thi lạnh lùng nhếch mép cười, chọc đúng vết thương của Trác Duy Mặc. “Là một nhân viên quen chưa kiếm nổi một đồng tiền phí, giá trị bằng không. Trước khi có vị khách đầu tiên tình nguyện trả tiền cho cậu, cậu phải nghe tôi sai bảo. Con trai bà chủ cũng không được ưu tiên gì hết.”

“...”

“Ha ha, hóa ra anh chỉ là thực tập sinh sao?” Người nào đó nhướn mày, lập tức nắm ngay lấy chứng cứ, đã kích kẻ địch không chút nương tình.

“Cô cũng hay lắm nhỉ?” Trác Duy Mặc hằm hằm lườm cô. “Cô cho rằng hạng người nào mới đến tay của thực tập sinh chứ? Hừ!”

“...” Đúng... đúng rồi... cho thực tập sinh đến phục vụ cô, vậy chẳng phải là coi thường cô sao?

Cô buồn bã nhìn gã Tần Vinh Thi vẫn thản nhiên mỉm cười. Thế mà vừa rồi cô tán thưởng anh ta không phải hạng nhìn mặt bắt hình dong chứ! Hóa... hóa ra, anh ta sớm đã có ý định sắp xếp cô ột thực tập sinh. Đáng ghét! Cô lẽ ra không nên để nụ cười thiên thần giả tạo kia lừa gạt mới phải. Đây là đâu chứ? Là chốn ăn chơi, sa đọa, đáng ghê tởm! Bạch mã hoàng tử... Nghe mà nổi da gà!

“Xin hỏi anh, chỗ các anh tính phí như thế nào?” Cô nhìn nụ cười rạng rỡ mà xảo quyệt của Tần Vinh Thi đầy cảnh giác. Vừa rồi suýt nữa cô đã mất cảnh giác bởi nụ cười đó. May là cô chưa để anh ta chạm vào người cái nào, nếu không, chắc cô bị cái hóa đơn thanh toán ở đây đè chết rồi!

Tần Vinh Thi liếc sang phía Trác Duy Mặc đầy ẩn ý, Trác Duy Mặc tức mình đá phốc mũi chân vào không khí. Lúc này Tần Vinh Thi mới chậm rãi nói: “Câu lạc bộ của chúng tôi không thu tiền”.

Anh ta ngừng lại một chút, nhìn về mặt không tin tưởng của Hồ Bất Động, nói một câu: “Nếu như cô cảm thấy nhân viên phục vụ cô không đáng tiền”.

“Là ý... gì vậy?” cái gì gọi là cảm thấy không đáng tiền thì không cần trả tiền?

“Chính là, trả bao nhiêu tiền do cô tự quyết định. Cô cảm thấy người phục vụ cô đáng bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu. Nếu cô hài lòng, một đêm có thể đáng giá nghìn vàng. Nhưng... nếu như cô cảm thấy xoàng xĩnh...” Nói đến đây, anh ta đưa mắt quét qua chỗ Trác Duy Mặc. “Thì không trả xu nào, cũng chẳng sao hết.”

Hồ Bất Động bấy giờ mới vỡ lẽ gật đầu. Đột nhiên cô thấy ngưỡng mộ phương thức tính phí đầy “tính nhân văn” ở đây. Thế mới đúng là coi “khách hàng là Thượng Đế”, tất cả đều do khách hàng làm chủ!

“Có nghĩa là tôi có thể không cần trả tiền?” Cô cảm chiếc ví của mình hươ hươ trước mặt Trác Duy Mặc, rồi mới nhét lại vào túi mình, bộ dạng như dùng xương để dụ dỗ chó vậy

“Bản thiếu gia không cần tiền của con gái, càng không thèm tiền của kẻ nghèo rớt mồng tơi như cô.” Trác Duy Mặc lạnh lùng “hừ” một tiếng, hếch mũi lên coi thường cô.

“Duy Mặc, cậu đã quên hợp đồng cậu ký tối qua rồi sao? Trong vòng một năm, nếu không kiếm đủ một triệu, cậu phải thừa kế câu lạc bộ trai bao này và bán mạng ẹ cậu nữa.” Tần Vinh Thi hờ hững nhắc nhở. “Một triệu tuy không phải là một con số lớn. Nếu là Tiểu Thiên Lưu, người ta chỉ trong vòng một tháng là

kiếm đủ. Nhưng mà, với tình hình trước mắt của cậu mà nói... tương lai không lạc quan lắm. Tôi khuyên cậu nên trân trọng từng đồng thì hơn.”

“Cái tên Hạ Thiên Lưu đó rốt cuộc là cái thá gì? Hắn ta sinh ra để làm trai bao chắc?” Anh ta ném ra một câu với thái độ vô cùng khinh bỉ. Hồ Bất Động cố gắng tai nghe ngóng tin tức...

“Cậu ta à? He he... là một cao nhân.” Tần Vĩnh Thi chỉ nhận xét một câu ngắn gọn, không nói gì nhiều.

“Hừ, đến anh cũng cam chịu lép vế?” Trác Duy Mặc cố ý khiêu khích.

“Đối với Tiểu Thiên Lưu, tôi cam chịu lép vế.” Anh ta vẫn không để ý, gơ hai tay lên. “Tôi khuyên cậu, tốt nhất là học hỏi theo anh ta, đối với việc đổi lấy tự do của cậu thì chỉ có lợi chứ không có hại.”

“Tôi hỏi!” Cô nàng này giờ vẫn hóng tin tức vội vã gơ tay lên. “Tôi có thể không chọn thực tập sinh không? Tôi muốn chọn... chọn... chọn cái người tên Hạ Thiên Lưu kia!” Cô mừng thầm. Cho dù có bao anh ta, cô cũng tuyệt đối không trả một đồng nào, ha ha. Muốn bảo vệ túi tiền của mình thực sự là quá dễ dàng!

Trác Duy Mặc cảm cô gái dám phủ phàng vứt bỏ anh, phân vân không biết có nên tặng vài cú đá khiến cô ta bay thẳng về nhà với đồng tiểu thuyết ngôn tình hay không?

Tần Vĩnh Thi càng cười tươi, trả lời: “Cô muốn tìm Tiểu Thiên Lưu?”

“Đúng, đúng, đúng.” Cô gật mạnh đầu...

Trác Duy Mặc bắt đầu gơ chân lên, mũi giày da đen bóng gi xuống đất, dường như đã sẵn sàng để “đi từ nhận thức đến thực tiễn”.

“Việc này không được.” Tần Vĩnh Thi gơ ngón tay lên, khua khua trước mặt cô, coi như cô thoát được cú đá trời giáng. “Bởi vì Tiểu Thiên Lưu bận đến mức cậu ấy rất ít khi có mặt ở câu lạc bộ. Nếu cô muốn tìm cậu ấy thì phải bỏ tiền mời cậu ấy xuất hiện trước. Đây là ưu tiên đối với VIP.”

“Vây, phải mời anh ta xuất hiện như thế nào?” Hóa ra anh ta ở đây nổi tiếng đến như vậy. Còn nhảy lên hàng VIP rồi cơ đấy. Chẳng trách vừa rồi ngạo mạn như vậy, hót tay trên bạn gái của người khác. Thực ra, ngày nào cô chẳng thấy anh ta đi đi lại lại trong nhà nhưng những thứ không mất tiền thường cảm thấy không quý giá. Những thứ có được quá dễ dàng lại không biết trân trọng, con người ai cũng ngốc nghếch vậy đấy.

“Cái này thì... cô phải trực tiếp tìm bà chủ chúng tôi thương lượng mới được. Bởi Tiểu Thiên Lưu gần đây tính khí thất thường, hay kén chọn khách hàng, đến tôi cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa. Hay là thế này đi,” Tần Vĩnh Thi ngược mắt lên nhìn Trác Duy Mặc, người luôn trước sau tỏ rõ thái độ khoanh tay đứng ngoài, “để anh chàng thực tập sinh này đưa cô đi tìm bà chủ, được không?”

Đi tìm mục tiêu bà đã mấy lần dọa nạt, uy hiếp, bắt nạt cô đó sao? Cô chẳng qua chỉ muốn xem anh bạn cùng phòng của mình ở “cơ quan” làm ăn thế nào mà thôi, có cần thiết phải gặp bà trùm xã hội đen nói chuyện không? Không... không cần thiết? Cô rụt cổ lại, quyết định bảo toàn tính mạng là trên hết. Nhưng vừa lùi lại, chưa kịp mở miệng nói một tiếng cảm ơn cho phải phép trước khi rút đã bị Tần Vĩnh Thi kéo vào trong cửa rồi.

“Cô chặn đường xe chạy rồi kìa.” Anh ta chỉ về phía chiếc xe cao cấp từ đằng sau đang lái đến phía cô. “Khách của tôi đến rồi, không tiếp chuyện với cô nữa, để Duy Mặc đưa cô vào là được rồi.”

“Tôi...” Không muốn vào nữa. Cô quyết định về nhà ngồi đợi chàng VIP kia làm xong quay về vẫn là an toàn nhất. Cô muốn về nhà.

“Hừ, bây giờ muốn chạy trốn thì quá muộn rồi.” Biết cô đang tính kế chuồn, Trác Duy Mặc kéo cổ áo cô lôi vào trong đại sảnh.

“Anh, anh, anh làm gì vậy? Bỏ, bỏ, bỏ tôi ra!” Cô bị anh ta lôi xềnh xệch vào phòng khách, đến mức chẳng còn phân biệt được phương hướng nữa. Woah... chiếc đèn pha lê trên trần nhà sao mà chói thế. Ở đây chuyên bán đèn chắc? Sao mỗi chiếc một sáng hơn vậy? Woah... cô gái đứng bên trái kia ăn mặc thiếu vải quá, đây là câu lạc bộ trai bao kia mà, tại sao phụ nữ mặc đồ còn bóng mắt hơn cả đàn ông vậy?

“Tôi phải làm gì? Hừ!” Trác Duy Mặc lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Đương nhiên là hoan nghênh cô đã đến!”

“Tôi, tôi, tôi sẽ không trả anh một đồng nào đâu. Tuyệt đối không!”

“Hừ, cô không trả, tôi không biết cướp chắc? Cô quên là tôi làm gì rồi à?” Anh trừng mắt lườm, tiếp tục kéo cô vào một góc, không quên nhắc nhở cô rằng anh ta là một gã thanh niên lêu lổng, chuyện này có vẻ khá hợp với công việc trai bao.

“Anh... anh... anh... mọi người ở đây đều kiểm tiền hợp anh cũng nên nhập gia tùy tục chứ? Tươi cười với tôi một chút, chưa biết chừng tôi sẽ cân nhắc và vứt cho anh một, hai đồng.”

“Cô cảm thấy con số một triệu so với hai đồng của cô thế nào?”

“Ít nhất cũng giúp anh qua điểm không, coi như làm kỷ niệm...”

“Thế sao? Nhưng tôi lại không muốn cô trở thành khách hàng đầu tiên của tôi. Chuyện lưu niệm này chắc để lần khác!” Anh ép cô vào góc tường đã được lót sẵn chiếc túi da êm ái. “Đưa ví tiền đây.”

Kiểu bạo lực này cô cũng chẳng lạ. Ở trường, chuyện đám thanh niên đầu gấu đe dọa, “xin tiền” các em học sinh ngoan hiền xảy ra như cơm bữa. Nhưng mà, đây là câu lạc bộ trai bao cơ mà, sao cô lại thê thảm thế này? Lần đầu tiên đến tìm trai bao, lại bị một thực tập sinh ép vào góc tường cướp giật. Ở trường, cô chưa từng bị thế này bao giờ, thế mà vừa tới đây...

“Hừ, thái độ của cô là gì vậy? Chưa từng bị cướp bóc sao? Cô cho rằng vì sao từ trước đến giờ cô chưa từng bị bắt nạt ở trường?” Câu này của anh ta ám chỉ điều gì? Vừa thò tay vào túi cô toan tìm ví tiền, đột nhiên anh khựng lại, thả cô ra, rồi bực bội rút chiếc điện thoại đang rung rung trong túi bộ âu phục, nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình. Anh ta khó chịu nghe điện.

“Sao vậy?”

“Con còn có thể làm gì nữa? Hừ, đương nhiên là như mong muốn của mẹ, phục vụ phụ nữ.” Anh vừa nói vừa liếc cô gái được anh phục vụ đến mức run cầm cập ở góc tường. Mặt dày vô sỉ trả lời.

“Sao? Mẹ nói bây giờ con đưa cô ta lên gặp mẹ?” Anh ta ngạc nhiên nhìn Hồ Bất Động đang sững rên vì được phóng thích.

“Cô ta là khách của con, mẹ gặp làm gì?” Anh cau mày.

“Biết rồi!” Anh ta gạt mạnh điện thoại, nhìn Hồ Bất Động đang chờ đợi anh thả ra, chỉ lên lầu. “Bà ấy muốn gặp cô.”

“Bà ấy? Ai cơ?”

“Bà chủ ở đây...” Anh ngừng lại một chút, bĩu môi, chú thích thêm cho thân phận người phụ nữ kia: “Mẹ tôi!”

“...” Con trai của bà chủ câu lạc bộ trai bao hoàn toàn không có chút tố chất nào của trai bao. Đúng là quả báo. “Tôi có thể không đi không?”

“Hừ, cô nghĩ cô có thể bình yên mà ra khỏi cánh cửa này sao?” Anh chẳng buồn quan tâm cô chịu hay không, tóm lấy cổ tay cô lôi vào thang máy. “Tôi cảnh cáo cô, gặp mẹ tôi không được nói lung tung, nếu không thì...” Anh giơ tay lên xoa cổ, rõ ràng đang uy hiếp người khác...

“...” Cô thầm nguyện rửa sự uy hiếp của anh. Xí.

20. Chương 20: Giá Tiền Của Trai Bao

“Bây giờ, chúng ta có thể bàn về giá tiền rồi.”

* * *

“Con vào rồi!” Trác Duy Mặc vừa nhẹ nhàng giơ chân, cánh cửa thủy tinh tội nghiệp đã ngoan ngoãn mở toang. Đến cả câu chào hỏi cũng chẳng có chút lễ phép.

Nhìn cách đập cửa xông vào quá chuyên nghiệp của anh, Hồ Bất Động sợ chết khiếp, chân anh vẫn chưa dừng lại, nó duỗi ngang ra chặn lấy cánh cửa đang tự động khép lại. Hai tay đút vào túi quần, anh hất cằm ra hiệu bảo cô đi vào.

“Anh phục vụ khách như vậy sao?” Anh ta cho rằng cách miễn cưỡng giúp khách mở cửa như vậy được gọi là phục vụ tận tình sao? Cô thất vọng khua tay trước mặt anh.

Không phải cô so đo chuyện trước đây, mà là anh chàng này thật sự chẳng có chút tư chất trai bao gì cả. Làm gì có ai mời gọi khách như anh ta. Cô nhất quyết sẽ không trả cho anh ta dù chỉ một đồng, thậm chí sẽ đánh một dấu “X” to tướng vào tờ đánh giá, nhận xét. Không biết ở đây có quy định phạt lương không nhỉ?

“Tốt nhất là cô đừng bắt tôi dùng cánh cửa này để kẹp cái đầu cứ nghiêng qua nghiêng lại của cô. Vào đi!” Anh hất mạnh cằm, mấy sợi tóc mai rủ xuống trước mặt theo động tác của anh.

“Vào... vào thì vào. Dù sao thì ở đây cũng có pháp luật, tôi không tin các người dám ép uổng người khác!” Cô lầm bầm. Cái nơi đứng ra phải khiến người khác mơ màng, phiêu diêu trong đỉnh cao của quyền lực nhưng vừa bước vào, thay vì cảm giác bay bổng là sự sợ hãi như có trăm mối nguy hiểm đang rình rập.

Mùi nước hoa nồng nặc khắp phòng, xộc thẳng vào mũi, cô nhất thời chưa thích nghi được liền khịt khịt mũi mấy cái, điều hòa hơi thở, xong mới dám mạnh dạn bước vào... Một chiếc bàn làm việc cao cấp, màu đen khá lớn kê ngay trước khung cửa sổ sát đất. Chiếc ghế sofa da thật trông không. Giấy tờ, tài liệu vứt ngổn ngang trên bàn. Bó hồng trắng ở góc trái bàn làm việc được cắm khéo đến mức ai đi qua cũng phải liếc nhìn. Máy tính phát ra tiếng kêu ro ro.

“Gì thế này? Sao lại hôi vậy chứ? Đã nói bà ấy đừng có xịt nhiều nước hoa như vậy. Già rồi còn dè dòi.” Trác Duy Mặc đưa tay lên bịt mũi, cứ đứng lì ở ngoài cửa không chịu vào trong.

Mùi nước hoa nồng nặc trong căn phòng này thực sự khủng khiếp, Hồ Bất Động cũng sắp ngạt thở phải đưa tay bịt chặt mũi. Cô quét mắt khắp căn phòng làm việc rộng lớn, rõ ràng chủ nhân căn phòng này đang cố khoe rằng “ta là một tỉ phú”. Chiếc đèn pha lê đỏ, ánh sáng hơi tối treo giữa trần nhà. Mấy chai rượu đắt tiền đặt trong chiếc tủ rượu tao nhã với mấy ngọn đèn chiếu phía dưới, một bộ sofa xịn kê ngay bên cạnh, một mỹ nhân xem ra giá cũng không rẻ đang nằm ngủ ngon lành trên sofa...

Haizzz! Sao đột nhiên lại xuất hiện một người thế kia?

Cô thu ánh mắt về phía người đang nghiêng đầu tựa vào sofa, thở đều đều... tóc mai anh hơi dài rủ xuống, che kín mắt, đầu ngoẹo sang trái, lộ ra phần cổ trắng nõn, khuôn mặt hồng hào, môi mỏng khê mím, cái cằm nhọn hơi vểnh lên, bộ âu phục đen trên người bị tư thế ngủ co ro của anh ta làm cho nhăn nhúm, chiếc áo sơ mi mặc bên trong bị tháo hai khuy trên cổ, phần xương quai xanh thoát ẩn thoát hiện, lên xuống đều đều theo nhịp thở của mỹ nam. Thật là một mỹ nam gợi cảm.

“Hình như mẹ anh mới gây án xong, để lại chứng cứ và dọn chỗ tẩu thoát rồi”. Cô vừa chỉ vào tội chứng rành rành là mỹ nam vẫn nằm ngủ say sưa trên sofa kia vừa nói với Trác Duy Mặc.

“Người này là ai?” Anh chau mày, bịt mũi miễn cưỡng đi vào mấy bước. Nhìn kẻ đang nằm mềm nhũn dưới ánh sáng ảm áp của ngọn đèn trần, nói: “Anh ta chết rồi hay sao vậy? Nom bộ dáng như có bệnh ấy”.

“Nếu anh ta chết, mẹ anh sẽ là hung thủ tình nghi số một, không phải chúng ta đang chứng kiến một vụ giết người trong mật thất chứ?” Cô danh chính ngôn thuận giơ một ngón tay, để ngang trước cái mũi dẹt của mỹ nam. Một luồng hơi thở ấm áp tỏa ra, phả vào ngón tay cô, đổi lại là cô được một trận nổi da gà đầy mãn nguyện. “Ừm... vẫn còn sống... Mẹ anh có thể coi là vẫn còn nhân tính.

“Thứ nhân tính này, mỗi lần tôi tìm người khác tính sổ đều không cần.” Một giọng nữ quen thuộc, lạnh lùng vang lên từ phía sau cô, khiến sống lưng cô lạnh buốt, cô cứng đờ không dám động đậy. Có lẽ là vì thế nên ngón tay đang trêu ghẹo mỹ nam của cô cũng bất động tại đó, người phụ nữ phía sau càng không hài lòng. “Cô có thể để gần thêm một chút, để cả bộ mặt cô dính lên cũng không sao. Nhưng, giá tiền chạm vào mặt Thiên Lưu không giống với giá của thực tập sinh kia đâu, cô có mang đủ thẻ ngân hàng để thanh toán cho tôi không? Thu phí với xử nữ còn cao hơn đó!”

Thiên, Thiên, Thiên, Thiên, Thiên Lưu?

Hạ Thiên Lưu?

Cô hoảng hốt, vội vàng thu bộ móng vuốt của mình về, nhìn kỹ lại mỹ nam kia. Cổ anh hơi ngo ngậy có lẽ khó chịu vì những tiếng ồn ào bên ngoài quá nhiều giấc ngủ của mình, nhờ vậy mà khuôn mặt anh tuần đó cũng lộ ra rõ hơn.

Cô ngồi phịch xuống đất, tận dụng tối đa sức lực của cả hai chân lẫn hai tay, bò ra khỏi phạm vi thể lực của Hạ Thiên Lưu. Nhưng bởi quá vội vàng nên vừa quay lại, đầu cô đập luôn vào cái người không biết đã đứng sau mình từ lúc nào.

Cô ngồi phệt trên mặt đất, ngẩng đầu lên. Đập ngay vào mắt cô là bộ nội y màu đen hết sức gợi cảm nằm ẩn sau chiếc váy tím sang trọng cùng cặp đùi thon thả bọc ngoài bằng đôi tất da.

“Vừa rồi thì muốn lợi dụng VIP của tôi, giờ lại muốn sàm sỡ cả đàn bà, phụ nữ sao? Cô rất được đó? Tốt nhất là cô nên lập tức bò ngay ra khỏi váy của lão nương!”

“...” Trời ơi! Cảnh tượng trước mắt cô sao lại kỳ lạ thế này. Hóa ra, cô lăn xuống dưới váy của người khác. Cô lập tức vén cái váy ngập mùi nước hoa kia lên, lồm cồm đứng dậy. Trác Duy Mặc vẫn trừng mắt lườm cô, dường như không muốn thừa nhận là người quen của cô. Cô ngại ngần giãi đầu, nhìn anh như xin lỗi. Thật không phải, lần đầu tiên gặp đã biến mẹ anh ta thành trò cười, còn tận mắt nhìn thấy cái thứ rất hạn chế kia. Tuy vậy cô cũng chẳng hứng thú gì với phụ nữ, đặc biệt là với các bà già.

Cô hơi ngẩng lên nhìn người phụ nữ mặc chiếc sơ mi, cổ chữ V tím đậm rất hợp với chiếc váy dài kia, tóc dài xoăn gọn sóng, màu hạt dẻ xoa trên vai. Qua lớp trang điểm cầu kỳ, thật không thể đoán ra tuổi thật của bà ta, càng không nghĩ bà ta đã có một thằng con to xác như Trác Duy Mặc.

“Này, xử nữ, đến đây ngồi!” Bà ta ngoắc ngoắc ngón tay với Hồ Bất Động, rồi chỉ vào hai chiếc sofa đặt trước bàn làm việc, nói như ra lệnh.

Cô rụt cổ lại ngay tức khắc, răm rắp nghe theo mệnh lệnh của nữ ma đầu xã hội đen, đặt mông lên ghế, không dám có bất cứ động tác thừa nào. Lại nghe bà ta nói tiếp, nhưng không phải với cô, mà là giáo huấn con trai mình.

“Này, con còn đứng ngây ra đó làm gì? Con không xuống dưới tiếp khách đi.”

“Lão thái bà à, mẹ giành mất khách của con rồi, giờ lại kêu con đi tiếp ai đây?” Trác Duy Mặc bực bội chỉ vào vị khách đầu tiên của mình chính là cô nàng đang ngồi thần thờ trên ghế sofa trước mặt mẹ mình kia.

“Ha ha, thằng nhóc chết tiệt, mẹ biết mất thẩm mỹ của con kém nhưng không ngờ lại kém đến mức như thế này? Thật đúng là làm mất mặt mẹ con quá.”

“Lão thái bà chết tiệt...” Trác Duy Mặc rửa thắm, “Tốt nhất mẹ đừng giở trò với con. Hợp đồng hết hạn, bản thiếu gia đây tuyệt đối không ở lại cái nơi quỷ quái, ăn bám này đâu!”

“Đúng, mày thanh cao! Từ nhỏ đến giờ không phải mày toàn ăn bám mà lớn như vậy sao? Nếu mày có bản lĩnh được như Thiên Lưu, lão nương đây không còn gì để nói, lập tức thả mày tự do, muốn cắt đứt tình mẹ con cũng không sao hết. Thế nào?”

“Lão thái bà chết tiệt... Chỉ là một triệu thôi mà, tôi kiếm cho bà xem! Hạ Thiên Lưu kia một tháng kiếm được bao nhiêu, thiếu gia đây cũng có thể kiếm được bấy nhiêu!”

“Ha ha, tiểu tử đáng chết, dám so sánh với Thiên Lưu cơ à? Được đấy, lão nương muốn đợi xem, mày làm nổi trò trống gì. Lão nương tin chắc, một tuần lễ mày cũng chẳng kiếm được đồng nào đâu! Mày cho rằng kiếm tiền của phụ nữ dễ lắm sao?”

“Cứ ngủ như chết giống anh ta thế kia là phụ nữ thích sao? Xem ra, mẹ đã quên mất con trai mẹ từ thời tiểu học đã nổi tiếng sát gái rồi. Hừ!”

“Tao đương nhiên chưa quên chuyện mày bị cấm sừng. Sao? Mùi vị đội mũ xanh dễ chịu lắm hả?”

“Lại là tên Tần Vĩnh Thi khốn kiếp kia ton hót với bà?”

“Hừ, mấy chuyện mắt mặt đó của mày, lão nương chẳng thèm quan tâm. Có thời gian ở đây lồi thoi chi bằng xuống dưới nhà khóc lóc ôm chân phụ nữ, xem xem có người nào rủ lòng thương bố thí ày chút ít không!”

“Không thiếu của bà đồng nào đâu, bà vội gì chứ? Tôi ở đây hút thuốc xong sẽ đi!” Anh ta sầm mặt, giọng nói cao ngạo vừa rồi cũng đột nhiên biến mất.

“Chẳng phải lúc nào mày cũng chê chỗ này hôi sao? Vậy còn đứng hút thuốc ở đây làm gì?”

“Gã kia có thể nằm chết khô ở đây, tại sao tôi lại không thể? Bản thiếu gia cứ muốn ở đây hút thuốc!” Đột nhiên anh ta lại cao giọng: “Lo cho tôi, chẳng thà bà lo cho kẻ nghèo rách mồng tơi đang ngồi trên ghế kia đi. Hừ, cô ta nổi tiếng là keo kiệt. Bà gọi cô ta đến đây làm gì?”

“...” Bà chủ nhìn cậu con trai mình nghi ngờ, rồi quay sang phía Hồ Bất Động đang âm ỉ vì đột nhiên bị lôi ra làm đề tài. Bà ta húng hắng ho mấy tiếng, rồi sải bước đi về phía cửa, ghé sát vào tai Trác Duy Mặc, nham hiểm cười nham nhở, “Xem ra mày rất để ý nó?”

“...” Anh ta liếc về phía Hồ Bất Động, cô cũng đang nhìn hai mẹ con họ, ánh mắt sợ hãi không hiểu chuyện gì. Bao thuốc đã móc ra rồi lại nhét trở lại túi, anh thì thầm: “Vớ vẩn, cô ta là bạn gái của bạn tôi. Tôi cảnh cáo bà, đừng có làm bừa đó!”

“Ha ha, bạn gái của bạn? Mày cũng có nghĩa khí đấy chứ! Có cần tao vỗ tay hoan hô không? Hả?” Giọng cười của bà ta nghe sao mà giả tạo. “Nhưng mà, nếu đã là bạn gái của bạn mày, vậy nhờ mày chuyển lời đến hẳn ta, chiếc mũ xanh này, tao chắc chắn phải đội cho nó!”

“...”

“Không quản được bạn gái của mình, để cô ta chạy đến đây tìm đàn ông, vậy đương nhiên tao chẳng có lý do gì để từ chối vụ làm ăn này. Chỗ mẹ mày chẳng treo tấm biển trình tiết nào đâu! Tiểu tử chết tiệt!”

“...”

“Lo lắng cho người khác, chẳng thà tự lo mình trước đi!” Bà ta đột nhiên điều chỉnh “âm lượng”, cố ý để cô nàng đang tựa vào sô pha kia nghe thấy. “Vượt qua Thiên Lưu thì mày chẳng có thời gian đứng đây lồi thoi đâu!”

“Hừ, bà cứ lo cho tiệm của bà trước đi. VIP nổi gì mà ngủ trên sô pha như kẻ ngốc thế kia? Theo tôi, bà đợi mà dẹp tiệm đi!” Trác Duy Mặc trừng mắt lườm sang phía chiếc ghế sô pha. Hạ Thiên Lưu vẫn ngủ ngon lành, hoàn toàn không biết mình đã trở thành mục tiêu bị nhắm đến. Trác Duy Mặc lại quay sang phía Hồ Bất Động đang ngu ngơ nhìn mình. “Này, tôi gọi điện cho tôi! Nghe thấy chưa?” Nói xong, anh đập cửa, bỏ đi.

Bà chủ quán huyết một tiếng sáo, nhìn cánh cửa đang tự động bật trở lại. Hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi cất đôi cao gót đi về phía Hồ Bất Động vẫn đang ngồi nuốt nước bọt không ngừng trên sô pha. “Bây giờ, chúng ta có thể bàn bạc về giá tiền rồi.”

21. Chương 21: Phân Loại Trai Bao

“Yêu ý mà, thực ra rất đơn giản, đúng không?”

* * *

“Đây là thứ gì?”

Hồ Bất Động vâng vâng tập giấy trong tay, không vừa lòng nhìn bà chủ quán. Bà ta vừa xem tài liệu vừa tanh tách gõ máy tính dường như rất bận rộn, chẳng có thời gian đâu để nói chuyện với cô. Thật coi thường người khác quá đáng! Việc làm ăn của bà ta tốt như vậy sao? Làm bộ! Bà ta tưởng tất cả những cô gái nghèo đều thèm khát chỗ này của bà ta sao? Xem lại đi, Hồ Bất Động cô chẳng nhàn rồi đến mức tới đây để mua vui đâu. Ở nhà, cô còn một đồng quần áo sạch sủa mùi nước hoa từ hàng trăm người phụ nữ của anh chàng VIP thuộc quyền sở hữu của bà ta cần phải giặt. Nếu mọi người đều bận thì giải quyết nhanh gọn một chút được không?

“Này, xử nữ, cô chưa từng thấy đàn ông, chẳng lẽ đến hợp đồng cũng chưa nhìn thấy sao?” Bà chủ quán khinh khỉnh ngược mắt lên khỏi đồng giấy tờ, cầm chiếc bút gỗ vào tập giấy trong tay cô. “Bên A là cô, bên B là tôi, cô điền hết vào trang đầu tiên trước. Bút ở kia.”

Nói xong, bà ta lại cầm đầu vào chiếc máy tính của mình, không giải thích thêm cho cô một câu nào về bản hợp đồng.

Hợp đồng, khế ước, toàn mấy thứ rác rưởi, không đáng tin. Cô nhìn tập hợp đồng trong tay mình đầy cảnh giác, tự thề rằng sẽ không sa vào vết xe đổ một lần nữa. Cô dụi mắt, chuẩn bị nghiên cứu thật kỹ cái gọi là điều khoản của hợp đồng có tính ràng buộc với xã hội đen kia, thiếu một chữ, có thể sẽ dẫn đến nợ chồng chất, nhà tan cửa nát, thân bại danh liệt, sớm lên thiên đường.

Trang thứ nhất: Thông tin cá nhân của khách hàng.

Họ tên, tuổi, giới tính.

“Chỗ các bà tiếp cả đàn ông sao?” Cô trợn mắt, dừng lại hồi lâu trước mục giới tính.

“Lão nương đang cân nhắc xem có nên cho thêm mục ‘chủng tộc’ vào không? Bây giờ ở nước ngoài đang thịnh hành việc đem gia tài của mình để lại cho chó mèo.” Trên thương trường nói chuyện làm ăn, làm gì có ai chê khách hàng của mình quá nhiều chứ, không ngừng mở rộng sự nghiệp là mục tiêu của bà ta.

“...” Cô chẳng nói gì, nhìn chằm chằm bà chủ xã hội đen trước mặt, lại quay sang cảm thông nhìn Hạ Thiên Lưu, nét mặt vô tội vẫn đang dựa vào sô pha ngủ chẳng biết trời đất gì. Thật khổ cho anh ta, nhân viên VIP ở đây nhất định rất khổ sở. Sau một phút thông cảm, cô tiếp tục điền vào cột thông tin.

“Cái... cái mục hứng thú này là ý gì?” Cô chỉ vào cái cột trống lớn nhất trên giấy, dường như muốn giúp khách hàng thoải mái nêu ý kiến, thậm chí bên dưới còn thêm ghi chú: “Nếu có miêu tả cụ thể nào, vui lòng tự lấy giấy điền

“Cô không biết chữ à? Tức là cô thích mẫu đàn ông thế nào? Ví dụ như mẫu trưởng thành, trầm tĩnh; hay mẫu dịu dàng, nhút nhát; hoặc thô bạo, điên cuồng; hoặc lực lưỡng, mạnh mẽ; hay âu yếm, lãng mạn.”

“Tôi... hình như hiểu chút chút rồi...” Thì ra nghề này bây giờ đã đạt đến trình độ cao thế rồi, cô nuốt nước bọt. “Tôi điền thế nào cũng được, phải không?” Cô cầm bút, nhăn mày suy nghĩ làm sao phát huy trong không gian có thể cho bất cứ người nào đó ảo tưởng.

“Cô đem tất cả đặc điểm của mối tình đầu của cô điền vào đó cũng không thành vấn đề.” Bà chủ vừa lật tài liệu vừa thuận miệng trả lời.

“...” Chỗ này hay là cứ để điền sau cùng, cô nhìn xuống phần tiếp theo. “Tại sao đến cả vùng nhạy cảm cũng phải điền vậy?” Đột nhiên, cô cảm thấy đây như thể xâm phạm quyền riêng tư.

“Đương nhiên là để đề phòng trường hợp đột xuất.” Bà chủ bỗng nhướn mắt lên nhìn cô dịu dàng khiến cô nổi cả da gà.

“Giá... giá cả thì sao?” Cô bỏ qua tất phần thông tin khách hàng, hỏi thẳng vào vấn đề chính.

“Chuyện giá cả chưa cần vội.” Cô toan lật mặt sau bản hợp đồng xem giá cả thì bị bà chủ ngăn lại, bàn tay bà ta đặt lên bản hợp đồng, nhếch mép cười gian xảo. “Sau lần đầu tiên, nếu cô hài lòng, chúng ta lại bàn về giá tiền. Nhưng có một số quy tắc quan trọng hơn cô cần phải hiểu.”

“Quy tắc gì?” Cô chớp chớp đôi mắt ngây ngô của kẻ ngoại đạo, nhìn bà ta mỉm cười mà>

Bà chủ quay chiếc bút trong tay, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Hạ Thiên Lưu. “Đầu tiên, không được ghen.”

“Ghen? Ghen gì chứ?” Cô cũng thuận theo ánh mắt của bà ta... Ý của bà ta là không được ghen với cái người đang nằm ở kia sao?

“Đúng, không được ghen, không được làm phiền khi cậu ấy tiếp khách hàng khác, cô phải giả vờ như không biết cậu ấy. Sau khi hợp đồng chấm dứt, cô không được có bất cứ tiếp xúc thân thể nào với cậu ấy. Tức

là, cô chỉ mua cậu ấy trong một khoảng thời gian nhất định. Thời gian còn lại, cô cần phải rút đi càng xa càng tốt, hiểu chưa?”

“...” Sao cô có cảm giác anh ta là người bán mà còn được tôn trọng hơn cô là khách hàng vậy? Cô chẳng khác nào cô gái đã được định hôn ước, chỉ đợi người ta đến đón đi.

“Được rồi, cô cứ điền đầy đủ thông tin vào trước. Hợp đồng này, đợi sau lần phục vụ đầu tiên, cô ký cũng chưa muộn.” Bà chủ rút tay về, tiếp tục công việc của mình.

Cô cầm bút điền ba chữ “Hồ Bất Động” vào cột họ tên. Chợt nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức “tít tít” ở góc bàn vang lên. Cô ngẩng đầu, bà chủ tắt báo thức, rồi khoanh tay trước ngực đứng dậy, lại gần chiếc sofa cao cấp, hơi khom người xuống, dịu dàng gọi: “Thiên Lưu, ngủ đủ chưa? Khách của cậu đến rồi?”

Cô cứ giương mắt nhìn mục chủ phân biệt nam nữ quá đáng kia, đột nhiên cảm thấy vô cùng nghi ngờ về thái độ phục vụ tận tình của câu lạc bộ này.

“...” Một tiếng ngái ngủ, mơ màng bay ra từ khe môi mím hờ của Hạ Thiên Lưu. Cô bất giác cảm thấy có luồng gió xuân thổi khắp căn phòng làm việc rộng lớn này. Chỉ là ảo giác thôi... Chắc chắn là ảo giác. Ở nhà, ngày nào cô chẳng thấy cái vẻ ờ ờ dẫn cùng đôi mắt lim dim ngái ngủ kia. Sao trước đây cô không phát hiện ra bộ dạng của anh ta lúc mới ngủ dậy lại hấp dẫn như vậy?

Hạ Thiên Lưu chậm chậm xoay người, mấy sợi tóc bay bay. Anh ngồi dậy, mái tóc cũng rời khỏi lưng ghế. Anh nhăn mặt, nhắc cánh tay đã tê dại vì nằm bất động quá lâu, ngón tay dài khe khẽ cử động. Đôi mắt còn lơ lơ như chưa muốn mở ra của anh đột nhiên in vào một người, chính là Hồ Bất Động đang há hốc mồm ngồi đung đưa chân trên chiếc sofa cao, nhìn anh không chớp mắt.

“Giờ gì rồi?” Anh mở miệng hỏi bà chủ, mắt vẫn không rời khỏi Hồ Bất Động.

“Chín rưỡi. Cậu phải đi làm việc rồi. Khách hàng của cậu lái xe đến đón cậu kìa.” Bà chủ theo thói quen mở tủ lạnh lấy ra một cốc nước lạnh đã chuẩn bị sẵn cho anh.

Anh đón lấy cốc nước, mắt hơi cụp xuống, nhấp mấy ngụm, rồi lại đặt cái cốc xuống. Anh đứng dậy nhưng nom vẫn chưa tỉnh hẳn. Áo vest vốn xộc xệch, sau động tác đột ngột của anh, cổ áo sơ mi bị kéo lộ ra da thịt trắng nõn. Cô nhìn mà nuốt nước miếng ừng ực. Anh ngó lơ.

“Này, Thiên Lưu, cắt hàng đi. Tôi không thích phục vụ miễn phí xử nữ! Cô xử nữ bên kia, cô nên quay lại với những ô trống cần điền của mình đi.” Bà chủ khó chịu nói cô từ thiên đường trở về mặt đất.

Thấy cô hau háu nhìn vào ngực mình, anh cúi đầu kiểm tra lại bộ y phục. Vẻ mặt tỉnh bơ, kèm thêm chút ngái ngủ, kéo lại áo, miễn cưỡng che bớt chút gợi cảm.

Cô buồn bã nhìn bà chủ, kẻ vừa phá vỡ giấc mơ thiên thần của cô, toét miệng, ngượng ngập cười khan. “Hi hi... hi hi... Thật, thật, thật là trùng hợp, lại gặp anh ở đây. Tôi muốn đến tìm hiểu một chút về công việc của anh, Phạm Đoàn nói không yên tâm về anh mà. Tôi thì... tôi...”

Cô cố gắng giải thích nhằm vớt vát chút danh d mình. Anh lại như chẳng nghe thấy gì, quay đầu lại phía bà chủ. “Tôi có cần thay đồ không?”

Bà chủ đưa tay chỉnh sửa lại cái cổ áo nhăn nhúm của anh. “Thay đi, ngủ dậy, nhăn hết rồi, tôi đã bảo người chuẩn bị cho cậu một bộ khác rồi.”

“Ừ.” Anh đáp lại một tiếng gọn lỏn, sau đó quay người bỏ đi luôn.

“Này, sao anh không để ý gì đến tôi?” Anh ta ngó lơ cô? Cô hươ hươ tay trước mặt anh, cố thu hút sự chú ý của anh. Cho dù anh ta sắp lên thiên đường thì cũng không cần phớt lờ người quen dưới mặt đất chứ!

“Lạch cạch.”

“Rầm.”

Câu trả lời cho cô là một tiếng mở cửa và một tiếng đóng cửa.

“Đây chính là thái độ đối đãi với khách hàng của VIP chỗ bà sao?” Cô chỉ vào phía cánh cửa đã trống không, bất bình tố cáo với bà chủ: “Tiền, tôi sẽ trả. Nhưng tôi không bỏ tiền ra để cho người ta khinh thường đâu”.

Anh ta ở đây còn quá quất hơn ở nhà. Ở nhà, ít nhất anh ta vẫn ậm ừ được mấy tiếng. Còn ở đây, anh ta là VIP, nên lên mặt, chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Bà chủ nhún vai, có vẻ rất hài lòng với thái độ của Hạ Thiên Lưu. “ Đây là tinh thần tôn trọng nghề nghiệp của Thiên Lưu. Khi cậu ấy tiếp khách, sẽ không nói với cô lời nào đâu!”

“Tại sao? Nói một câu thì có sao chứ?”

“ bắt đầu từ bây giờ cho đến lúc tan làm, thời gian của cậu ấy đều thuộc về người khác, đây là quy tắc. Đừng nói là trò chuyện, đến nhìn cô cũng không có đâu!”

“Vừa rồi rõ ràng anh ta nhìn tôi chăm chăm hồi lâu!” Cô không tin trong mắt anh ta, cô lại là người vô hình!

“Thiên Lưu mới ngủ dậy thường đỡ dần một lúc. Cậu ấy chỉ nhìn về phía đó theo thói quen mà thôi! Tưởng bở!”

“Cứ để tôi mơ mộng một chút thì sao nào? Việc gì phải dập tắt mộng đẹp của tôi như vậy?” Cô biết thân biết phận quay đầu tiếp tục điền vào tờ thông tin trong tay.

“Này, cứ nói mãi mà đến tận bây giờ, tôi vẫn còn chưa biết cô muốn bao ai?” Bà chủ với một chai rượu và một chiếc ly trên tay, keo kiệt đến mức không có ý định mời cô một ly.

“À! Chính là anh ta!” Cô chăm chú điền thông tin, trả lời qua quýt.

“Ai cơ?”

“Hạ Thiên Lưu.”

“Phụt, phụt.” Ngụm rượu vừa vào đến miệng bà chủ đã phun sạch ra ngoài. “Khụ khụ... khụ khụ khụ... cô muốn bao Thiên Lưu?”

“Sao nào? VIP thì không cho tôi bao sao?”

“...” Bà chủ hiểu ngay mọi chuyện, vừa vuốt ngực vừa ười nham hiểm. “Hóa ra cô không thích cậu ấy.”

“Thích ai?”

Bà chủ quán không trả lời, mà đổi luôn câu hỏi khác. “Này, xử nữ, cô có người yêu rồi chứ?”

“Trước đây có, giờ thì chia tay rồi.”

“Ồ? Thế à? Bây giờ chia tay rồi? Vậy là cô thất tình nên chạy đến đây tìm đàn ông an ủi?”

“Bà còn kiêm cả việc động viên các cô gái thất tình sao?” Cô dừng bút lại, quay đầu đầu khẩu với bà chủ nhàn rãi, lăm chuyện này.

Bà chủ quán nhướn mày lên, quay ngoắt chủ đề: “Haizzz, cô quen thằng con chết tiệt nhà tôi sao?”

“Không tính là quen.” Cô vừa tiếp tục điền vừa thuận miệng trả lời.

“Thế nào gọi là không tính là quen.”

“Tức là gặp thì chào nhau một câu. Thỉnh thoảng sợ phiền phức thì phải tránh cho xa.”

“Vậy là không hề thân.”

“Bởi vì gặp con trai bà thường chỉ có hai tình huống

“Tình huống nào?”

“Loại thứ nhất là lúc anh ta ngồi trên xe máy phóng vèo qua một cái. Tình huống thứ hai là khi anh ta và phụ nữ làm việc mờ ám... Bà cảm thấy trong hai tình huống này, loại nào thích hợp để chào hỏi?”

“...”

“Thứ nhất, tôi không muốn bị xe máy đâm gãy thành hai khúc. Thứ hai, không muốn bị phụ nữ chặt thành hai đoạn.”

“Vậy chuyện cô gái cầm sừng nó là thế nào?”

“Cô gái nào?”

“Nó có bao nhiêu bạn gái?”

“Chi bằng bà cứ hỏi trên đầu anh ta có bao nhiêu sợi tóc. Trả lời câu hỏi đó nghe chừng dễ hơn nhiều đấy.”

“Không thể nào...” Bà chủ nghi ngờ nhăn mày. “Bạn gái của nó nhiều như vậy, tại sao không có chút tổ chất trai bao nào? Cả ngày cứ đứng ngây ra đó, ngô nghê chẳng khác nào con gà con mới nở. Làm tôi mất hết thể diện!”

“Tôi diện xong rồi.” Cô không để ý đến lời của bà ta, vút cái bút xuống bàn, vươn vai nói: “Như thế này là được rồi phải không?”

cầm tờ thông tin của cô lên, đưa mắt lướt qua một chút. “Chỗ nhạy cảm của cô là cổ và tai? Người như cô chắc chắn ba phải. Xử nữ vẫn là xử nữ, ngay đến chỗ mẫn cảm cũng chẳng thấy chút tiền đồ gì?”

“Bà có thể giúp tôi giữ bí mật không?”

“Yên tâm, thông tin của khách hàng đều được bảo mật, nhưng thỉnh thoảng tôi chỉ lên xem trộm rồi cười thôi.” Bà ta vừa cười cợt vừa tiếp tục đọc xuống dưới. “Cô đã từng làm ni cô?”

“Từng trót đại...” Tháng ngày đau khổ đó, cô đã sắp quên đi rồi... Vẫn là hồng trần tốt, khiến cho cô sa đọa.

“Ồ... hóa ra... chính là cô sao?” Bà ta lại khẽ nhếch môi cười. “Để xem xem cô thích mẫu đàn ông nào!”

“Bí mật đấy!” Cô nhấn mạnh.

Nhưng bà chủ tăng lơ, vừa xem vừa nhăn mặt cười. “Nói cô không có tiền đồ đâu có sai. Hóa ra cô thích mẫu đàn ông này à? Ha ha ha ha, buồn cười chết đi mất! Xử nữ quả nhiên là xử nữ. Chẳng có chút sáng tạo nào cả.”

“...”

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi.” Bà ta vừa thu dọn tài liệu của cô vừa nhin cười nói tiếp: “Nhưng mà, nhắc nhở cô, Thiên Lưu, cậu ấy là VIP, cô biết chứ?”

“Ừ, vậy thì sao?”

“Cho nên, cậu ấy có một đặc quyền.”

“Đặc quyền cái gì?”

“Chính là cậu ấy có thể từ chối khách hàng.”

“Từ chối khách hàng?”

“Đúng. Nói cách khác cậu ấy có thể lựa chọn khách hàng. Nếu như cậu ấy không duyệt cô, tôi cũng không dám bảo đảm với cô.”

“Không, không phải chứ. Còn làm cao đến thế cơ à?”

“Đúng. Chuyện này không phải vì tiền, tôi muốn đảm bảo hứng thú cho VIP của tôi. Nếu cô không hợp khẩu vị của cậu ấy, vậy tôi không giúp nổi cô rồi. Tự cầu nguyện đi. Được rồi, cửa ở bên kia, cô tự đi nhé.”

Tuy cô không hề hy vọng sẽ có người tiễn cô ra cửa. Nhưng không ngờ lần đầu tiên trong đời đến câu lạc bộ trai bao lại bị người ta khinh thường tống ra khỏi cửa thế này. Đến bản thân cô còn cảm thấy đáng tiếc! Cô ra khỏi thang máy, phát hiện Trác Duy Mặc đã không còn đứng ở cửa nữa, không biết lại bị sai vật đi đâu rồi? Mùi nước hoa đủ loại quện lẫn mùi rượu nồng nặc. Trên sàn nhảy, mấy đôi nam nữ âu yếm dính lấy nhau. Ánh đèn mờ ảo làm tăng chút âm áp và không khí “tự nhiên” cho bọn họ. Đây chính là hồng trần...

“Cô đi rồi sao?” Một giọng nói êm như ru vang lên phía sau lưng cô. Cô quay đầu lại, Tần Vinh Thi đang cầm mấy ly rượu rỗng, mỉm cười

“À, à... Tôi gặp bà chủ của anh rồi, phải về thôi. Ý... Anh đây là...”

“Trong phòng bao có thêm mấy vị khách nữa, nên tôi ra ngoài lấy mấy chiếc ly.”

“Ồ, anh đang làm việc à? Mà chẳng phải là các anh không được nói chuyện ngoài khách hàng sao?” Cô tự chỉ vào mình.

“Quy tắc là chết, người là sống. Tôi lại không cứng nhắc tuân thủ quy tắc như Tiểu Thiên Lưu. Đầu óc chẳng mềm dẻo chút nào.” Anh ta nhún vai. “Duy Mặc vẫn còn trong phòng bao đó, cậu ta chẳng chịu nề mặt ai, tôi sợ cậu ta sẽ làm loạn. Tôi đi trước đây. Có thời gian đến chơi nhé.”

Anh ta chào hỏi xong, liền rẽ sang phía hành lang bên phải với cả dãy dài phòng bao. Cô đứng nguyên tại chỗ, cố tiêu hóa cái câu “chào hàng” của anh ta “có thời gian lại đến chơi”. Tội lỗi, đây đâu phải nơi chỉ cần rảnh rỗi là đến được, cứ làm như đi thăm họ hàng ấy... Không có tiền thì chớ mơ tưởng!

Cô bước nhanh ra khỏi cái chốn ăn chơi này, nhảy lên chiếc xe cà tàng dựng ở một góc, vi phạm luật an toàn giao thông nghiêm trọng, chưa đội mũ bảo hiểm đã định phóng xe đi. Đột nhiên, điện thoại rung lên, cô móc điện thoại ra. Màn hình xuất hiện một dãy số lạ, cô cau mày nghi ngờ.

“Alô... ai vậy?”

“Cô đi rồi chứ?” Giọng của Trác Duy Mặc đột nhiên vang lên, kèm theo âm thanh ồn ào, huyên náo.

“À> Đúng vậy, tôi nói chuyện với mẹ anh xong rồi, anh được bao rồi chứ?” Cô nghĩ ngay đến việc anh ta vẫn chưa qua “điểm xuất phát”.

“Liên quan gì đến cô. Tốt nhất cô lập tức cút về nhà cho tôi. Sau này không cho phép xuất hiện ở đây nữa, nghe thấy chưa? Ni cô nên giữ đạo hạnh của ni cô. Sao lại dám tìm đến câu lạc bộ trai bao chứ?”

“Chẳng phải đến để nuôi sống các anh sao? Anh nhiều chuyện gì chứ? Tốt nhất anh nên lo cho bản thân mình làm sao để qua được ‘vạch xuất phát đi’!”

“Cô đúng là chẳng biết tốt xấu...” Anh ta đang muốn giáo huấn cô một trận, chợt đầu dây bên kia vọng vào giọng của Tần Vĩnh Thi: “Duy Mặc, trong giờ làm mà cậu dám gọi điện thoại sao? Cậu có biết, dưới thực tập sinh còn có lao công quét dọn nữa đấy? Cậu muốn bắt đầu công việc từ chức vụ đó sao? Vậy kiếm một triệu càng không tưởng.”

“...” Ông nghe im lặng một lát, sau đó là tiếng anh ta buồn bã: “Dập máy đi. Về đến nhà tôi sẽ gọi điện cho cô”.

“Sao hôm nay tôi thấy anh rắc rối thế nhỉ?”

“Vớ vẩn! Gặp cô ở cái chỗ này, nếu cô có mệnh hệ gì, tôi phải ăn nói với tên khốn Nhất Nhị thế nào đây?”

“...” Cô lườm nguýt, bĩu môi. “Tôi đã chẳng còn liên quan gì với anh ta nữa rồi.” Dứt lời, cô tắt luôn điện thoại.

Chiếc xe cà tàng cứ kêu “rẹt rẹt” suốt cả quãng đường. Cô ngoặt tay lái, rẽ vào khu dân cư sầm uất. Hy vọng thẳng nhóc Phạn Đoàn ngoan ngoãn về nhà

...

Cửa phòng làm việc khẽ mở ra, bà chủ hơi ngẩng đầu lên, ngáp dài, nhìn người đi vào. “Làm xong rồi sao?”

“Ừ.” Anh cời cà vạt, để nó vắt lơ lửng trước ngực.

“Tôi lái xe đưa cậu về, tránh việc cậu bị lạc đường.” Bà chủ cầm áo khoác như thói quen. “À, nhân tiện gọi luôn thằng con bất hiếu của tôi, xem ra nó sắp phát điên rồi.”

“Cô ấy đến đây làm gì?”

“Thằng con tôi sao? Nó đến làm việc. Nếu như nó không thể làm trai bao, thì phải dùng cả đời để học, đây là điều kiện của chúng tôi!”

“Tôi không hỏi con trai bà.”

“À, cậu muốn hỏi cô em ni cô sống cùng với cậu chứ gì?” Bà chủ nhếch mép cười, đưa tờ giấy trước mặt cho anh. “Xem đi, khách hàng tiếp theo của cậu đây.”

“...” Hạ Thiên Lưu đón lấy tập giấy, đọc lướt qua một lượt, lông mày nhíu chặt.

“Cậu có hứng thú không? Nếu không muốn, tôi sẽ đuổi cô ta đi.”

“Hóa ra cô ta thích mẫu đàn ông đó, cậu không cảm thấy buồn cười sao? Ngày nào cô ta chẳng gặp cậu, thế mà vẫn chạy đến đây bao cậu, hơn nữa còn là loại này.”

“...”

“Haizzz, Thiên Lưu, cậu cứ nhăn mày như vậy sẽ sớm có nhiều vết nhăn đấy, ảnh hưởng đến giá của cậu nữa, đừng nhăn nữa. Nếu cậu muốn tiếp cô ta, tôi sẽ sắp xếp cho cậu. Nếu không tiếp thì vứt sang một bên, cậu chọn đi!”

“...” Anh nhìn đi chỗ khác, vứt tập giấy đó trở lại chiếc bàn làm việc. “Tôi mệt rồi, muốn ngủ.”

“Được, về nhà, về nhà thôi.” Bà chủ không gặng hỏi đến cùng, chỉ cầm chìa khóa xe, đi ra ngoài. “Tôi nói này Thiên Lưu, nếu như con trai tôi có lên nhờ cậu truyền nghề, cậu hãy nể mặt tôi, dạy nó một chút nhé.”

“Bà có thể trực tiếp dạy cậu ta mà.”

“Nếu nó chịu đến tìm tôi thì đã chẳng phải là con tôi nữa. Tính cách công tử! Cậu cứ dạy nó một nửa những thứ tôi dạy cậu là tốt lắm rồi.”

“...”

“Tình yêu thật ra rất đơn giản, đúng không?”

“Cũng bình thường.” Anh lạnh nhạt trả lời, liếc tập tài liệu mình vừa vứt trên bàn một lần nữa.

22. Chương 22: Dừng Thử Trai Bao

“Tan làm rồi.”

* * *

“Reng reng reng...”

Chuông báo tan học vang lên, các phòng học ầm ĩ tiếng cười nói, trêu đùa. Thầy cô giáo sau một hồi “độc thoại” cuối cùng cũng có thể thu dọn giáo án, họ cũng muốn được hò hét, xả căng thẳng giống như sinh viên. Hồ Bất Động ngáp dài, ngồi thẳng dậy, vỗ vỗ cái đầu vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn của mình, đây chính là cái giá của việc “hoạt động đêm”. Đến bây giờ cô còn không nhớ mình bỏ ra khỏi giường như thế nào, rồi phóng xe đến trường ra sao nữa.

“Tí tách, tí tách.”

Trời đang mưa, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Không biết mưa từ khi nào? Đang ừ ừ vì không thể lập tức phóng chiếc xe cà tàng của mình chạy thẳng về nhà thì trong hành lang vọng lại tiếng bước chân vội vã, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Cửa phòng học bị đẩy tung, một cô gái lạ hoắc thò khuôn mặt đỏ lựng vào, giọng nói oang oang như hét vào mặt cô:

“Hồ Bất Động, bên ngoài có người tìm!”

Bên ngoài có người tìm? Thông thường khi nghe thấy câu này, bạn phải chuẩn bị sẵn sàng tiền tiêu vặt của mình để cung phụng cho gã Trác Duy Mặc ăn no bụng mỡ, tối ngày chỉ biết dọa nạt, “xin tiền” những học sinh ngoan hiền để lấy tiền mua thuốc hút, không, lấy tiền tự sát dần dần. Nhưng học ở đây mấy năm rồi, chuyện này chưa từng xảy ra với cô. Hay hôm qua, bị cô nhìn thấy chuyện anh ta bán thân chốn phong trần, nên hôm nay muốn giết người diệt kh

“Hồ Bất Động, cậu trào cửa sổ làm gì vậy?”

“Tôi tìm không thấy có đường nào chạy trốn tốt hơn cả...” Cô vấp một chân lên cửa sổ, nhìn cô gái báo tin đang ngậy ra không hiểu vì sao cô lại kích động đến vậy. Cô ta hiểu kỳ nhìn cô lâm vào đường cùng chỉ còn nước nhảy lầu tự sát. Lẽ nào cô ta lại hứng thú với những vụ án giết người diệt khẩu như vậy? Mặt cô ta đỏ ửng lên, có vẻ hơi ngượng ngùng... Này, này, này tuy cảnh tiếp theo khá hiếm gặp, nhưng là cảnh máu me be bét, không thích hợp với vẻ mặt như thấy bạch mã hoàng tử của cô ta đâu...

“Có một anh chàng tốt như vậy tìm cô, cô còn thời gian nhảy lầu sao? Nếu cô không nhanh chân lên, chắc chắn anh ta sẽ bị người khác hớt tay trên mất đó!” Cô nàng báo tin có vẻ còn sốt sắng hơn cả cô, chân luống cuống muốn chạy lại phía cô. Nhưng nghĩ mình chẳng quen thân gì với nhân vật nữ chính đang muốn nhảy lầu kia nên không dám lao tới kéo cô xuống, chỉ đành dùng lời lẽ để cảm hóa.

“Loại đàn ông đến trai bao cũng không làm nổi, mượn tiếng bán thân mà tống tiền người khác thì có gì tốt chứ? Chi bằng tôi sớm lên Tây Thiên, ít nhất cũng để lại tiếng thơm cho đời...” Cô vẫn chưa quên cái thảm cảnh bị Trác Duy Mặc ép vào tường trần lột tọt qua. Nếu không phải mụ tú bà đó kịp thời gọi điện thì bây giờ cô đã mất cả tiền lẫn thanh danh rồi...

“Làm sao anh ấy có thể trần lột tiền của cô được chứ? Anh ấy nói đến đón cô về nhà mà! Anh ấy nói, cô không mang theo ô, nên đến đón cô!” Sự nhẫn nại của cô nữ sinh kia xem ra sắp quá giới hạn rồi, hai bàn tay cô ta nắm chặt thành quả đấm để trước ngực... Chỉ là đưa ô thôi mà, có cần cảm động đến thế không?

“Phiền cô nói với Trác Duy Mặc, người chết không biết nói chuyện, tôi sẽ ngậm chặt miệng. Cô bảo anh ta tha cho tôi nhé. Đừng ép tôi, nếu không thì... tôi thực sự sẽ nhảy xuống đó...” Cô “tĩnh lược” hết phần khóc lóc, tốt nhất cứ nói thẳng ra thì hơn.

“Anh Trác? Hôm nay, anh ấy không đi học mà.” Cô nữ sinh kia nghi ngờ chớp chớp mắt, thì ra hai người không nói về cùng một người. “Tôi đang nói đến người kia kìa, cái người đang cầm chiếc ô đợi ở cổng trường đó!” Cô ta thuận tay chỉ ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của Bất Động cũng theo đó nhìn ra phía cổng trường.

Hú vía! Bóng dáng đó, tư thế đó, cả vẻ đẹp trai đó nữa thật sự quen thuộc. Cô hít một hơi, bấy giờ mới hiểu ra mọi chuyện, liền lập tức thu cái chân đã vấp hẫng ra ngoài cửa sổ kia lại, không may trượt chân... “rầm bụp”, cô ôm cái chân đau lặn lộn trên mặt đất, lát sau mới lồm cồm bò dậy, lê lét về phía cổng trường. Mưa rơi lộp bộp trên đầu. Bóng người đó càng lúc càng gần, anh ta tay cầm chiếc ô, ung dung đứng đó, đôi giày da đen bóng thỉnh thoảng bị dính vài giọt nước mưa nhỏ. Cô cúi đầu định chui vào chiếc ô, nhưng mới hơi khom người nhìn lên thì đột nhiên cô sững sờ, miệng há càng lúc càng to, cảm sắp chạm cả xuống đất.

Trời, trời, trời, trời, trời ơi... Cô, cô, cô, cô, cô, cô nhìn thấy gì thế này? Thật, thật, thật, thật, thật, thật khủng khiếp... Hạ, Hạ, Hạ, Hạ, Hạ, Hạ Thiên Lưu... anh, anh, anh, anh ta đang... mỉm cười?

Không phải cười lạnh lùng, không phải cười mỉa mai, càng không phải cười nham hiểm... mà là mỉm cười... Kiểu cười chỉ khẽ nhếch khóe miệng, dịu dàng, ấm áp và rất tự nhiên... Nhìn cô ngây ra tại chỗ, mặc cho nước mưa rót đầy mặt, anh giữ nguyên nụ cười đó, cầm chiếc ô tiến về phía cô, vũng nước mưa bắn tung lên theo bước chân của anh. Cuối cùng cô đã hiểu ý nghĩa câu thơ “Hài văn lần bước dặm xanh, một vùng như thể cây quỳnh cành dao”... Một làn gió ấm lướt trên mặt cô. Té ra đây chính là nụ cười ấm áp mà trong tiểu thuyết vẫn hay miêu tả.

“Dáng vẻ mỉm cười của bố em rất đẹp, chị nhìn qua chưa?”

Phạm Đoàn quả nhiên không nói ngoa, hiện tượng nhân gian trăm năm hiếm gặp này quả nhiên khiến người ta động lòng. Chẳng trách nét mặt em gái kia lại thẹn thùng không nói lên lời, chỉ nhìn cô tiếc nuối... Nhưng... nhưng... sao bỗng nhiên anh ta lại rảnh rỗi chạy đến trường mỉm cười với cô? VIP mà nhàn rồi thế sao?

Một chiếc ô đưa cô vào thế giới của anh. Thật ra cô đã ướt sũng nước mưa rồi, có cầm ô cũng chẳng ăn thua gì. Chỉ tại vẻ mặt của anh lúc cúi xuống nhìn cô thực sự khiến cô không thốt nổi câu từ chối, chỉ muốn thấm hết nước mưa trên người mình sang anh ta.

“Anh... anh... hôm nay tâm trạng có vẻ rất tốt.” Cô cười gượng, chợt nhận ra trước giờ, hình như mình chưa từng nói với anh ta câu nào lịch sự, dịu dàng như thế này. Đến cô cũng cảm thấy khó tin...

“Ừ.” Anh mỉm cười trả lời, đưa tay giúp cô lau nước mưa trên trán.

Cô nghe rõ cả hơi thở “phì phò” của mình. Người cô mềm nhũn tưởng chừng sắp ngã vật xuống. Đành cắn răng giữ vững đôi chân đang run lẩy bẩy của mình, cảm nhận được những ngón tay lạnh lạnh và ánh mắt dịu dàng của anh đang lướt trên mặt mình, vén mấy sợi tóc bị gió thổi, rồi tung trên trán cài phía sau tai. Đột nhiên anh liếc xuống cổ cô, rồi một tay giữ lấy cằm, khẽ xoay nghiêng đầu cô, khom lưng, áp đôi môi mình lên đó, một lần hơi ấm quét lên chiếc cổ lạnh cứng của cô. “Có nước chảy trên cổ cô.”

“A...” Giữa ban ngày ban mặt, một tiếng rên đầy nữ tính bay ra từ miệng cô, mặt của cô bỗng chốc đỏ như gấc, ôm lấy cái cổ mẫn cảm vừa bị liếm, lao ra khỏi chiếc ô, nhìn anh như nhìn một sinh vật hoang dã... Chuyện, chuyện, chuyện gì vậy? Vùng nhạy cảm của cô, mẩu đàn ông cô thích, anh, anh, anh ta sao lại biết hết? Lẽ nào là... anh ta nhận vụ làm ăn của cô rồi? Không... không phải chứ? Cô thực sự bao một trai bao rồi sao? Lại còn là một trai bao VIP nữa chứ?

Một bàn tay thò ra khỏi chiếc ô, dừng lại trước mặt cô, chiếc ô đen hơi nghiêng nghiêng, nụ cười dịu dàng trên môi vẫn chưa tắt, anh khẽ mở miệng, giọng nói cũng không còn lạnh nhạt như thường ngày mà êm ái, cuốn hút “Tôi đến đón cô về nhà”.

“...” Cô cảm thấy hít thở khó khăn hơn, cúi đầu không dám nhìn anh, một đường nóng rực chạy từ tai đến cổ...

“Xoảng, xoảng, choang.” Cô nghe thấy tiếng ví tiền và trái tim nhỏ bé của mình vỡ vụn, nhưng quyết tâm chết không hối hận, coi cái chết nhẹ như lông hồng. Phạm Đoàn à Phạm Đoàn, chị thích bố em rồi đấy, đặc biệt thích nụ cười của anh ta. Hóa ra chuyện này cũng không khó như cô từng nghĩ, trái tim của cô thật chẳng ra gì... Mới vậy mà đã động lòng! Ông Trời sẽ không đánh cô chứ? Tội lỗi...

Tay cô xoa xoa vào ống quần. Phải tính toán một chút, rốt cuộc là nên thiên vị tay trái trước hay chiều chuộng tay phải trước. Cuối cùng, bên nào cũng tiếc, cô quyết định không nên lãng phí tiền của mình, gơ cả hai tay ra, giống như kiểu phạm nhân gơ tay tự thú, cam tâm tình nguyện bị bắt giải đến trước mặt anh. Anh cười càng tươi, không nắm tay nào hết mà tiến về phía trước, đưa tay kéo cô vào lòng, hướng ô về bên cô, nói: “Đi thôi?”.

“...” Trời ơi, hiểu sở thích của cô như lòng bàn tay. Đứng vững, đứng vững, bây giờ không phải lúc khụy xuống. Cô phải xài cho đã, không thể lãng phí “của Trời”!

Thế là, cô thu người trong lồng ngực không có mùi nước hoa của bất kỳ cô gái nào ấy. Thầm xuất xoa tinh thần hết mình làm việc thực sự khiến người khác cảm động của anh, chẳng trách Trác Duy Mặc không thể so sánh với anh. Té ra. Danh hiệu VIP của anh không phải hư danh. Cũng không uống phí anh ta đọc nhiều truyện ngôn tình như vậy. Nhưng không biết những kỹ xảo trong phim A anh ta tiếp thu được đến đâu. Anh ta đơn giản chính là một viên ngọc thô, mặc cho người ta mài giũa, mặc cho người ta dạy hư, để rồi từ từ sa đọa. Đây chính là cám dỗ của hồng trần...

Cô lén ngẩng đầu lên khỏi ngực anh, nhìn cái cằm cong cong đẹp đẽ, cái cổ trắng ngần, ăn mặc đầy phong cách cùng tư thế phóng khoáng của anh. Tại sao, tại sao, tại sao từ trước đến nay cô chưa từng thấy anh ta đẹp trai như vậy? Hóa ra, “hàng” cao cấp ngày nào cũng ở ngay bên cạnh mà cô còn ngốc nghếch ném tiền cho câu lạc bộ trai bao. Đ hoàn toàn, rõ ràng là không cần thiết. Cô trực tiếp hưởng thụ phục vụ ở nhà là được rồi, cô sung sướng như bắt được ngọc cười gian trá trong lòng anh, thân thể bởi thế mà run run, anh hỏi han đầy quan tâm:

“Lạnh à?”

“Hả? Không phải đâu... không... tôi...”

“...” Anh không nói thêm gì, nhét cái ô vào tay cô, khẽ mím môi, cởi chiếc áo choàng ra khoác lên cho cô.

“...” Đột nhiên cô cảm động vô cùng trước hành động của anh, lại đang đứng gần thế này, lãng mạn như thế này, đến tư thế cũng sẵn sàng rồi, không “cẩn môi” thì thật lãng phí. Hơn nữa cũng phải kiểm tra xem kỹ năng hôn của anh ta có xứng đáng là VIP không? Càng quan trọng hơn là, lần này là hàng miễn phí, sau này có lẽ sẽ chẳng có cơ hội nữa đâu. Hàng ngon thế này, không thể lãng phí được. Thế là, cô kiễng chân lên, tru môi ra trưng cái bộ dạng mặc kệ anh ném thử...

“...” Nụ cười của anh vẫn không tắt, ngón tay đang cởi khuy áo ngoài dừng lại.

“...” Cô sợ anh không lý giải nổi hành động tự nguyện của mình liền chỉ tay vào miệng, như muốn mời anh không cần khách sáo, mau chóng kề làn môi nhỏ xinh, hồng hào của anh lên đó mà bắt nạt cô, xâm chiếm cô! Cô cũng sẽ hết sức hợp tác.

“...” Anh hết nhìn trái lại ngó phải, cuối cùng hai tay nắm lấy vai cô, hơi khom người xuống.

“...” Nhìn khuôn mặt điển trai của anh đang từ từ ghé sát xuống, cô phân vân không biết nên tiếp tục chiêm ngưỡng cảnh đẹp bên ngoài hay tạo không khí cho nụ hôn... Cuối cùng, cô quyết định nhắm mắt lại để tăng phần hưng kỳ thực vẫn lên ti hí... Hai tay còn nhiệt tình hơn nữa, vòng ra ôm lấy cái cổ nõn nà mà cô đã thêm thường từ lâu.

Bóng đen đang chậm chậm phủ xuống. Cô lâng lâng như bay giữa mây trời, đầu óc trống rỗng, thế giới như tràn ngập sắc hồng. Thậm chí, cô lên cả kế hoạch sau khi kết thúc nụ hôn, cô sẽ sung sướng, e ấp mà xoa xuyết đôi môi mình thế nào. Đột nhiên, có tiếng “tít tít” vang lên phá tan bầu khung cảnh lãng mạn.

“...” Cô hực hắng thu miệng lại, hăm hừ oán trách: “Sau này đi làm không được mang điện thoại nữa!”. Thật mất hứng! Mới khen anh ta chuyên nghiệp, lập tức mắc sai lầm...

“Không phải điện thoại.” Anh ta lạnh nhạt trả lời, tức thì thả vai cô ra. “Mà là đồng hồ...”

“Là gì cũng được, bây giờ...” Cô lại tru miệng chờ đợi nhưng cái bóng đen kia đột nhiên tản ra, ngay đến cái cổ vừa rồi còn cúi xuống cũng ngẩng lên. Mũi chân cô kiểng cao quá mức, loạng choạng, đổ vào người anh. “Anh làm gì vậy?”

Cô xoa xoa cái mũi vừa bị đụng đau điếng của mình lùi lại, trừng mắt định trách móc anh. Nhưng khuôn mặt bánh bao, dịu dàng, đầm thắm, ấm áp vừa rồi đã biến mất không còn tăm tích. Trước mặt cô bây giờ lại là Hạ Thiên Lưu mà ngày ngày đi đi lại lại trong nhà cô, cùng nụ cười lạnh lùng, nham hiểm mà cô đã quá quen thuộc. Thiên đường sụp đổ trước mắt cô. Môi anh vẫn cong lên nhưng hơi ẩm đầu xuân trong mắt anh đã biến thành cơn gió lạnh cắt da của mùa đông. Cô có cảm giác nhiệt độ xuống tới âm mấy chục độ.

“Anh... anh là ai?” Cô không bỏ cuộc. Người trước mặt với cô chẳng xa lạ gì, cũng không cần thiết làm quen...

“Hừ, cô nói đi!” Anh trừng mắt lờ cánh tay vẫn sống chết ôm chặt lấy cổ mình, cảnh cáo cô, tốt nhất nên lập tức buông tay ra, sau đó cách xa anh một mét, nếu không thì, anh không đảm bảo sẽ không hất cô ra

“Anh đem anh ấy của tôi giấu đi đâu rồi?” Cô run run, hạ mũi chân xuống, cánh tay cũng buông khỏi cổ anh. Nhưng không cam tâm, cô muốn vạch áo anh ra, kiểm tra một chút, có phải anh đã giấu mỹ nam kia vào trong áo khoác hay không.

“...” Anh lạnh lùng nhìn bàn tay đang lăm le động chạm bừa bãi vào người mình, nhìn đến mức cô cảm giác tóc gáy dựng ngược, đành ngậm ngùi thu tay về. Anh mặc lại chiếc áo khoác vừa rồi còn định cởi ra dịu dàng khoác cho cô, cài khuy chỉnh tề, lại giờ ô lên, phũ phàng bỏ đi, chẳng khác nào loại đàn ông ăn ốc xong lại không chịu vỏ.

“Này! Sao đột nhiên anh lại trở mặt như vậy? Tôi vẫn chưa hài lòng mà!” Cô thật khó có thể tin rằng, đây chính là người đàn ông mới một phút trước còn trêu đùa cái cổ vô tội của cô?

Anh ngoảnh lại, ánh mắt kkhinh khỉnh, giơ chiếc đồng hồ đeo thay lên, giải thích cụt ngủn: “Tan làm rồi”.

“...” Vào cái lúc này anh buộc phải tôn trọng nguyên tắc nghề nghiệp như vậy sao? Tuy bây giờ cô mới dùng thử thôi nhưng dù gì cũng phải được lợi chút chứ! Thật không hổ danh là VIP, trở mặt như trở bàn tay! Vừa rồi còn nói tới đón cô về nhà, thế mà chớp mắt đã bỏ mặc cô, mặc cho gió mưa xối vào mặt. Rốt cuộc cô cũng hoàn toàn hiểu thế nào gọi là “khách hàng là Thượng Đế”.

“Này! Dù gì cũng phải nhường ô tôi chứ!” Cô đuổi theo anh, muốn chui vào trong ô. Cho dù cô không phải là khách hàng nhưng chí ít cô cũng là chủ nhà của anh. Nể mặt chút không được sao?

Anh dừng lại, không phản đối việc cô chui vào ô, nhưng muốn sấn vào lòng mình thì không được. Khôn ôm ấp gì nữa, anh lạnh lùng cảnh cáo: “Đứng xa chút!”.

“...”> Xí! Sao thái độ lại thay đổi đến mức này? Cô thích Hạ Thiên Lưu vừa rồi, cô thích nụ cười tan chảy bằng giá đó, cô lại muốn được anh ôm vào lòng. Còn kẻ ác ma ngu ngốc, lãnh cảm, đờ đẫn này là ai?

Bà chủ, coi như bà giỏi! Có thể dạy cái khúc gỗ này thành một tuyệt tác! Cô quyết định rồi! Ngày mai, ngày mai cô phải đi mua thời gian của anh ta!

Bất kể giá cả đắt thế nào!

Chỉ là bây giờ... có thể cho chiếc ô xích lại gần cô chút được không? Cô đang tắm mưa à?

23. Chương 23: Lời Mời Hẹn Của Trai Bao

“Tôi tạm thời còn cười được, không cần cô phòng bị thế này.”

* * *

“Tôi muốn bao Hạ Thiên Lưu! Tức khắc, lập tức, NOW!” Đây là câu đầu tiên Hồ Bất Động hét trước mặt bà chủ Câu lạc bộ Bạch Mã, khi lần thứ hai cô xông vào đó.

Bà chủ quán vui đầu vào đồng tài liệu chất như núi, tay bưng hộp cơm, vừa xem tài liệu vừa cắn đũa, chẳng buồn ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, chỉ ậm ừ đáp: “Ừ, ký hợp đồng nhé”.

“Phập”, một bản hợp đồng vút toẹt trước mặt Hồ Bất Động. Hôm nay, cô không thận trọng từng ly từng tí như hôm trước nữa. Cô thở hồng hộc, vợ lấy bản hợp đồng trên bàn, tóm bữa chiếc bút, không kịp xem xét, lật thẳng đến trang cuối cùng, thoăn thoắt ký tên mình vào, rồi vút hợp đồng lên bàn, hùng hổ nói: “Gọi anh ta đến cho tôi!”.

Cô tận dụng triệt để quyền lợi của khách hàng. Đôi mắt cô như sắp nổ tung vì chờ đợi. T tình thần tôn trọng nghề nghiệp của Hạ Thiên Lưu đáng sợ đến mức khiến người ta phát điên. Hôm qua, cô dùng đủ mọi cách, mềm có, rắn có, uy hiếp rồi dụ dỗ, dọa nạt rồi xu nịnh, anh đều không chịu hé môi cười lấy một lần, chỉ lạnh lùng ngồi trên sô pha, dán mắt vào cuốn sách của mình. Chẳng coi cô ra gì.

Phạm Đoàn thấy vậy cũng mủi lòng, bèn giúp cô lấy lòng bố mình. Đúng là, khách hàng như cô không bằng thằng nhóc Phạm Đoàn. Thằng nhóc nháy mắt đến lần thứ năm, cuối cùng kẻ đang vui đầu vào cuốn sách kia cũng nhận ra sự tồn tại của họ. Anh đứng dậy, bố thí cho họ một nụ cười. Khóe miệng anh khẽ cong lên, quét ánh mắt qua hai người, khiến họ phải ôm lấy nhau, run lấy bầy. Đó đâu phải mỉm cười. Cái đó giống bản án tử hình dành cho tội phạm hơn. Chẳng khác nào đang cảnh cáo bọn họ muốn sống thì hãy lập tức ôm cổ cút ngay vào chần mà run rẩy với nhau.

Thấy vậy, Tiểu Phạm Đoàn lập tức không chút nghĩa khí bỏ chạy thoát thân, về phòng mình, không thò mặt ra nữa. Hồ Bất Động bị chặt đứt vây cánh, ai oán nhìn nụ cười đáng sợ kia một lát mới ngậm ngùi bỏ về phòng. Tự giải tỏa nỗi đau khổ bằng trí tưởng tượng phong phú. Suốt đêm không ngủ, hôm sau, mới sáng sớm cô đã vội vàng chạy thẳng tới câu lạc bộ trai bao, trở thành vị khách đầu tiên trong ngày của họ...

Bà chủ câu lạc bộ vừa nhشم nháp bữa sáng vừa liếc nhìn Hồ Bất Động. “Cô đã bao giờ thấy Thiên Lưu đi làm sáng chưa? Cậu ấy có quyền ngủ nướng.”

“...” Đúng... đúng rồi! Hôm nay, khi cô ra khỏi cửa, anh ta vẫn còn nằm ngủ ngon lành chẳng biết trời đất là gì. “Vậy... vậy khi nào thì anh ta mới có thể phục vụ tôi?” Cô ỉu xiu như cô dâu mới bị mẹ chồng mắng mỏ.

“Xếp hàng đi!”, bà chủ vừa ăn sáng vừa miễn cưỡng nói.

“Xếp hàng cái gì?”

“Vớ vẩn! Ai bảo cô tìm VIP chứ? Thời gian của Thiên Lưu rất bận, cô phải đợi đến lúc cậu ó thời gian mới tiếp cô được. Cho nên, xếp hàng đi.”

“Bà muốn tôi xếp hàng bao điểm sao?” Cô trợn trừng mắt. Làm sao có thể ngờ lần đầu tiên đến bao trai, lại phải xếp hàng chờ đến lượt cơ chứ!

“Cẩn thận với phát ngôn của cô. Tôi có thể kiện cô tội xúc phạm nhân phẩm của người khác. Thiên Lưu nhà tôi không phải là điểm!”

“Đúng. Tôi cũng cảm thấy không phải tôi bao anh ta, mà là anh ta bao tôi. Tôi còn phải chi tiền mời anh ta đến bao mình...”

“Hừ... Tiền là chuyện nhỏ, chỉ sợ cô phải lấy cả người cô ra mà đền.” Bà chủ khua khua đôi đũa, nói nửa chừng.

“Bà có ý gì chứ?”

“Chẳng gì cả.” Đột nhiên bà hít một hơi thật sâu. “Tôi đợi cô lần sau đến tìm tôi đấy. Hừ hừ...”

“Trực giác của tôi mách bảo rằng, bà có âm mưu.”

“Đối với người như cô mà phải dùng tới âm mưu sao? Hừ.” Bà ta gõ gõ vào bản hợp đồng cô vừa hạ bút ký bừa, “Dù cho cô ký khế ước bán thân, cô cũng chẳng biết gì đâu nhỉ?”

Vừa nghe thấy mấy chữ “khế ước bán thân”, mặt cô lập tức biến sắc, cũng may bà chủ đính chính: “Haizzz, yên tâm! Lão nương từ trước đến nay chưa từng làm cái trò lừa đảo bần thủ. Cứ coi như muốn mua, cũng phải là cô cam tâm tình nguyện mới được. Hừ hừ...”

“Nghe bà nói, có vẻ như, một ngày nào đó, tôi sẽ cam tâm tình nguyện bán thân cho bà vậy. Ha ha!”

“...” Bà ta không trả lời, chỉ nhướn mày, chuyển ngay sang vấn đề tiếp theo. “Cô cảm thấy con trai tôi thế nào?”

“Á? Đùa gì vậy?” Đầu cô quay cuồng vì tốc độ chuyển chủ đề của bà ta.

“Cô cảm thấy... nó có thích hợp làm trai bao không?”

“Trác Duy Mặc?”

“Ừ.”

“Anh ta? Một tên phá gia chi tử như anh ta không học nổi nghề cao quý như trai bao đâu.”

“Cô cũng cảm thấy nó kém cỏi sao?”

“Anh ta rõ là tên ngốc mà.” Cô biết đương sự không có ở đây, liền công kích người ta không chút nể nang.

“Vậy cô cảm thấy nó thiếu điểm gì?”

“Đối với phụ nữ anh ta hoàn toàn không tâm lý cũng không đến nỗi, tiêu tiền hào phóng, có cô nàng còn cảm thấy anh ta chẳng khác nào mấy nhân vật nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình. Nhưng mà, đầu anh ta chứa toàn bã đậu. Con gái thích nghe những câu gì, anh ta không biết. Con gái thích dùng đồ gì, anh ta cũng chẳng biết nốt. Tuy thay bạn gái như thay áo, nhưng kỳ thực, anh ta chẳng hiểu thế nào là yêu.” Nói xong, cô còn phụ thêm một nụ cười mỉa mai, khinh thường, chẳng cần biết kẻ bị xem thường kia là con trai người ta, hay nói cách khác mẹ đương sự đang ở ngay trước mặt.

“Ừ, tôi cũng cảm thấy như vậy. Lúc nó mười bốn tuổi, tôi đã phát hiện chiếc bao cao su đầu tiên trong ví của nó, liền nghĩ rằng tương lai nó sẽ rất xuất chúng. Ai ngờ, lại bị một đứa xử nữ chê bai. Thật làm tôi mất mặt.” Bà ta đặt hộp cơm trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn cô dò xét, rất quái dị. “Haizzz, không ngờ, cô cũng hiểu mấy chuyện đó nhiều đấy chứ? Có phải tối qua cô tắt điện thoại không?”

“... Tôi nói này, tư duy của bà có thể không cần nhạy bén nhanh như vậy không?”

“Hi hi, tôi đang định hỏi cô, bạn trai trước của cô có phải là cái người luôn thích cười hi hi không?”

“...”

“Được rồi, được rồi! Xem ra tôi buộc phải dạy dỗ thằng con bất hiếu này đến nơi đến chốn rồi, haizzz.” Bà chủ thở dài, ngẩng đầu nhìn Hồ Bất Động đang chuẩn bị bỏ đi. “Ê, bạn trai trước đây của cô có hứng thú làm trai bao không?”

“Bà muốn làm gì?”

“Không có gì! Tôi chỉ cảm thấy, cậu ta rất được đấy, chỗ tôi cần người tài thế này. Nếu như cô gặp lại cậu ta, phiền cô chuyển lời giúp tôi một tiếng. Nếu như cậu ta có hứng thú, giá cả

“Nhà anh ấy cái gì cũng thiếu nhưng chỉ có tiền là không thiếu.”

“Giá cả tôi nói ở đây, cũng không hẳn là tiền bạc. Gãi đúng chỗ ngứa của người khác là sở trường của tôi mà.”

“Nếu như tôi còn gặp lại anh ấy, nhất định sẽ giúp bà chuyển lời.”

“Ừ, vậy cô mau biến đi, chớ làm phiền tôi ăn sáng!”

“ ... ”

Hợp đồng ký rồi, Hồ Bất Động nghiêm nhiên trở thành khách hàng của Hạ Thiên Lưu. Nhưng ngày nào cô cũng phải khóc thầm nhìn anh bận bịu tiếp các cô gái khác. Ngày nào anh cũng ra khỏi nhà với dáng vẻ khác nhau và trở về với mùi nước hoa khác nhau. Mỗi ngày, khách hàng của anh ta đều thay đổi nhưng có một điều không thay đổi đó là, cứ hết giờ làm là anh ta trở mặt.

Cô nhớ rõ, hôm đó, cô từ trường về tới nhà, thấy anh ngồi trên sofa nhếch miệng mỉm cười. Cứ tưởng rằng, cuối cùng cũng đến lượt người khách hàng bị lãng quên trong xó nhà này rồi, liền định lớn tiếng hoan hô và lao ngay đến bên anh. Nhưng trong tay anh cầm chiếc điện thoại không biết là của cô ả nào tặng cho, anh giơ một ngón tay, đặt ở giữa môi, ra hiệu cho cô im lặng, tốt nhất là tránh sang một bên, không được làm phiền anh làm việc. Cô phồng miệng, cố vểnh tai lên nghe xem cô gái kia là ai mà dám tranh giành người đàn ông cô thích. Có vẻ cô gái kia đang ồng ọ, nũng nịu, Hạ Thiên Lưu chỉ nghe, thỉnh thoảng khẽ ậm ừ vài tiếng, tiếp chuyện cô ta một cách chuyên nghiệp.

Cô nghe mà ghen nổ mắt. Đột nhiên, lại nghe thấy tiếng “tít tít” báo hết giờ làm việc

“Em mặc kệ! Nói yêu người ta đi, nếu không người ta sẽ chết cho anh xem!” Cô nghe rất rõ tiếng nũng nịu vọng ra từ điện thoại. Nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt Hạ Thiên Lưu cũng tức thì biến mất khi vừa nghe tiếng chuông đồng hồ.

“Vậy cô đi chết đi.” Một câu nói lạnh băng thốt ra từ miệng của kẻ mới phút trước còn mỉm cười dịu dàng kia.

“Tút.” Điện thoại bị dập mạnh, vút lên mặt bàn, anh dựa lưng vào ghế sofa, với lấy cặp kính trên mặt bàn, rồi đeo lên sống mũi, lật lật cuốn sách đang đọc dở, nhàn nhả đọc...

“...” Nhìn dáng vẻ ung dung, thản nhiên của anh mà cô toát hết mồ hôi lạnh, gắng sức nuốt nước bọt, hết sức thông cảm với cô gái kia. Chắc cô ta còn chưa hết há hốc nhìn điện thoại, không dám tin vào tai mình nữa, càng không biết nên chết đi hay ngồi khóc. Xem ra lần trước anh chỉ vút cô lại rồi bỏ đi là đã rất nể mặt rồi... Hóa ra, anh ta phũ phàng hơn cô tưởng nhiều. Càng ngày cô càng cảm thấy một phút hồ đồ bỏ tiền bao một trai bao thực sự là hành động không sáng suốt. Không biết bây giờ trả hàng, có coi là vi phạm hợp đồng không và phải trả bao nhiêu tiền vi phạm hợp đồng nhỉ?

“Cô về rồi à?” Một tiếng có thể coi như lời chào hỏi thoát ra từ miệng Hạ Thiên Lưu.

“Hả? Ừ... he he...” Bây giờ anh ta không cười, tốt nhất cô nên tránh xa một chút. Đây không phải mẫu đàn ông cô thích.

“Cô có rảnh không?” Câu này có thể coi là lời hẹn hò của anh ta không nhỉ?

“...” Cô ngây ra. Anh ta không hề mỉm cười mà, xem ra vẫn chưa đến lượt cô hưởng thụ đâu, cô hoàn toàn không có hứng thú khi anh ta không cười. “Anh muốn làm gì?”

Anh nghiêng khuôn mặt đang đeo kính, nhìn thẳng vào cô, định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi, mắt sụp xuống, lông mày chau lại. Cô nhìn thái độ trầm tư của anh, không hiểu anh đang phân vân điều gì ghê gớm đến vậy? Đường như đang có một cuộc tranh đấu tư tưởng rất nghiêm túc. Nói chuyện với cô thực sự vất vả vậy sao? Cô thừa nhận nhiều lúc cô ương bướng, không nữ tính, cũng không đẹp như anh. Nhưng cái bộ dạng như cầm ghét ai đó của anh là sao chứ? Khi anh không cười, có cho không cô cũng chẳng thêm...

Cô đang cúi đầu, lăm râm trách móc anh thì lại nghe tiếng anh cất lên lần nữa. Không hiểu vì giọng nói lạnh lùng như băng của anh hay vì nội dung của câu nói đó khiến toàn thân cô đông cứng...

“Tôi còn thừa hai tấm vé xem phim, muốn đi xem không?”

“ ... ”

“Đi không?” Anh cứng nhắc lặp lại câu hỏi.

“ ... ” Bây... bây giờ là thế nào vậy? Anh ta đang phục vụ khách hàng, hay là Hạ Thiên Lưu, anh ta đang mời cô đi xem phim? Nếu như là phục vụ cô, anh ta nên nở nụ cười mê hồn và dịu dàng nói với cô mới đúng chứ. Đằng này, anh ta vẫn lạnh nhạt như vậy là có ý gì? Lẽ nào là Hạ Thiên Lưu, anh ta mời cô đi xem phim? He he... Cô chưa từng thấy thiên thần muốn mời nữ sinh đi xem phim, bọn họ thường chỉ phụ trách diễn phim thôi.

“Đi không?” Lần này nhỏ nhẹ hơn một chút.

“ ... ” Nghe giọng điệu của anh ta mỗi lúc một dịu dàng hơn, cô len lén ngước mắt lên, muốn nhìn cho kỹ xem rốt cuộc có phải anh đang tiếp khách hay không. Bọn họ vẫn nên duy trì quan hệ giữa trai bao và khách hàng thì tốt hơn...

“Muốn đi không?” Giọng nói của anh lại dịu dàng hơn chút nữa, kèm theo đó là một nụ cười nhả nhận bay đến trước mặt cô.

Vừa thấy nụ cười ngọt ngào khác hẳn nụ băng ngày thường của anh, cô lập tức thở dài, yên tâm phần nào. Anh nhẹ nhàng gấp sách lại, đứng dậy nhìn cô.

Cô lau mấy giọt mồ hôi lạnh túa ra trên trán vì bị anh dọa hết hồn, trưng ra một nụ cười gượng gạo. “Có phải cuối cùng cũng đến lượt tôi rồi không? Bây giờ là anh đang tiếp khách à?”

“ ... ” Anh chỉ cười, không gạt cũng chẳng lắc, thò tay với chiếc áo khoác ngoài bị vứt bừa trên sofa, ra cửa đi giày.

“Muốn đi, muốn đi! Tôi đương nhiên muốn đi. Anh đợi tôi một chút, tôi đi lấy áo khoác. Tối rồi, bên ngoài rất lạnh!”

Cô mừng quýnh lao về phòng mình, không phát hiện Phan Đoàn đang thò đầu ra khỏi phòng.

“Bố, con phải làm bài tập rất vất vả thế mà hai người lại chạy ra ngoài chơi!”

“ ... ”

“Bố, bố làm gì mà đứng nghệt mặt ra ở đó thế? Rõ ràng vừa nãy còn cười tươi như vậy...”

“ ... ”

“Ừm, đừng mình con như vậy mà. Lần trước bố ký tên cho con trên bài thi đẹp quá, cô giáo môn thư pháp của bọn con ngưỡng mộ bố vô cùng... He he...”

“ ... ”

“Con đã chuyển chủ đề rồi, sao bố vẫn còn nhìn con vậy? Ồ, chị Hồ sắp ra rồi...” Thằng nhóc thấy cửa phòng Hồ Bất Động khẽ động dậy, đang định rút đầu lại thì chợt nghĩ ra chuyện gì đó. Nó tỉnh quái liếc nhìn ông bố mặt đầm đẫm, lạnh lùng của mình, lém lỉnh hỏi: “Bố, tự ghen với chính mình, cảm thấy thú vị chứ?”

Nói xong, nó tự rút vội về phòng không dám thò mặt ra ngoài nữa.

Hồ Bất Động chạy ra khỏi phòng, vội vội vàng vàng đi giày. Nhìn nụ cười vẫn thoáng trên môi Hạ Thiên Lưu, cô cắn môi, hỏi: “Ừm, tôi có thể nắm tay anh không?”

Anh giơ tay đến trước mặt cô, mặc cho cô ôm lấy cánh tay lạnh băng và bắt đầu chui vào lòng mình, chẳng chút đắn đo. Dường như cô đã quyết định phải gỡ lại vốn, phải tận hưởng anh cho đã mới chịu.

Một tràng cười như châm chọc phát ra từ lồng ngực anh, cô sợ hãi, tưởng rằng anh lại hết giờ làm, liền ngẩng đầu lên nhìn.

“Tôi tạm thời còn cười được, cô không cần thiết phải đề phòng vậy đâu.” Anh cúi đầu xuống, nghiêng đón ánh mắt thăm dò của cô chẳng chút lẩn tránh.

“Ồ... he he...” Cô nghe câu nói ngang tàng đó lại đi kèm nụ cười tủm tỉm của anh, rõ thật chẳng có chút nào ăn ý cả. Còn chưa kịp suy nghĩ, bước chân của anh đã bắt đầu hướng về phía trước.

“Tôi ghét bị lỡ mất phần đầu, đi nhanh chút.>

“... Ừ!” Cô ậm ừ đáp lại. Anh kéo cô băng băng xuống lầu. Bàn tay anh nắm hờ lấy tay cô, chỉ cần kéo mạnh một chút là tuột ra ngay. Có vẻ hôm nay anh ta hơi tức trách thì phải. Con gái thường có cảm giác không an toàn, không thể nắm chặt hơn chút sao? Thật là!

24. Chương 24: Cái Giá Của Việc Bao Trai

“Có quan hệ gì đâu, cứ xem như không nhìn thấy bản chính, bản lậu tôi cũng không để ý.”

* * *

Phải nói là trên thế giới này có rất nhiều hình thức chào hàng. Tiệm cơm, tiệm vải hay nghề nào cũng phải chào hàng. Ngay đến tiệm cho thuê sách mà Hồ Bất Động làm thêm, thỉnh thoảng cô cũng phải chào hàng một cuốn sách, bằng cách cầm cuốn sách mà mình chẳng chút hứng thú giả bộ đọc một cách say mê. Nói cách khác, mấy chuyện đó, cô chẳng lạ lẫm gì. Nhưng khi bản thân cô trở thành một người tiêu dùng, hơn nữa còn là tiêu những đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình, cô không thể không bảo vệ một chút quyền và lợi ích người tiêu dùng của mình.

Hạ Thiên Lưu từ khi bước vào rạp chiếu phim, vừa ngồi vào chỗ liền ngoẹo đầu qua một bên, ngủ bù. Nhìn cảnh đôi nam nữ chính trong phim chuẩn bị sinh ly tử biệt, cô nắm chặt tay, cũng muốn “sinh ly tử biệt” với anh một phen, muốn anh tôn trọng chút quyền lợi người tiêu dùng của cô. Mà công nhận anh rất có tinh thần trách nhiệm, nụ cười trên môi vẫn không hề tắt. Nhưng anh ta ngủ khì thế kia, cười thì cũng có tác dụng gì chứ?

Không nên như vậy. Anh ta nên cười hi hi và ôm cô xem hết bộ phim, chứ không phải tủm tỉm cười rồi ngủ lả ra thế kia. Bỏ mặc cô bơ vơ ôm túi bắp rang bơ. Tại sao thái độ lần này lại khác hoàn toàn với lần đầu tiên anh ta đi làm vậy? Thì ra anh ta dụ dỗ cô ký hợp đồng, thanh toán xong thì bắt đầu lãnh đạm với khách hàng. Rõ là loại thực dụng, hám tiền. Đây là một âm mưu, là âm mưu mà anh ta và mụ tú bà kia bày ra! Cái danh hiệu VIP của anh ta hóa ra chỉ là chào hàng!>Anh ta muốn lãnh đạm với cô sao? Cô không dễ dàng buông tha anh vậy đâu. Cô đã bỏ tiền ra, cô có đối xử thế này hoặc thế nọ với anh ta, cũng là hợp tình hợp lý. Nghĩ vậy, cô vứt ngay túi bắp rang bơ đi, lúi gãi đang gật gù kia về phía bên mình, hoàn toàn không doái hoài đến cảm nhận của người ta, tựa đầu lên ngực anh, kéo một cánh tay anh vòng qua vai cô. Bày xong “trận giả”, cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện, cười hi hi nhìn đôi nam nữ đã chia ly trên màn hình.

Điện thoại trong túi áo anh rung lên, anh khẽ trở mình, một cánh tay vẫn khoác qua vai cô, dùng cánh tay còn lại móc điện thoại ra. Bất chấp quy định của rạp chiếu phim, anh nhấn nút nghe sau đó áp điện thoại vào tai.

“Ừ?” Tiếng ừ bực bội phát ra từ lồng ngực anh, mới tỉnh dậy nên giọng anh mơ màng, vừa dịu dàng vừa trầm ấm khiến cô nghe mà ngây dại. Không giống mọi người, anh không thích nói “a lô” khi nghe điện thoại, mà chỉ “ừ” một tiếng cộc lốc.

“... Tôi đang xem phim...” Anh xem phim gì chứ? Đang ngủ trong rạp chiếu phim thì đúng hơn.

Hình như anh đang báo cáo hành tung với ai đó. Cô chau mày, chẳng phải nói khi tiếp khách không được nói chuyện với khách hàng khác hay sao? Cô ngẩng đầu, định lên tiếng phản đối thì thấy anh một tay cầm điện thoại, một tay vẫn vòng qua vai cô, đầu hơi tựa ra sau ghế, thu lại nụ cười, quan sát cô nàng đang vui đầu vào ngực mình.

Anh ... không phải đang “xem” phim sao... nhìn cô chằm chằm thế làm gì? Cười vờ kịch vụng về cô đang diễn sao? Cả cô và anh chẳng phải đều giống nhau sao?

Thấy cô đột nhiên ngẩng đầu lên, anh lập tức mỉm cười, trong bóng tối mập mờ, nụ cười gượng gạo như vừa bị ai đó ức hiếp, chà đạp, xỉ vả mà vẫn phải cố mỉm cười... Cô đã làm chuyện gì bỉ ổi với anh sao? Sao cô không biết nhỉ?

“Cô đứng đó đợi tôi.” Anh đột nhiên sầm mặt lại, dường như biến thành một người hoàn toàn khác. C buồn bã không biết mình đã giầy vò anh khi nào thì thấy anh đứng dậy. Cô giật nảy. Đầu cô bị hất khỏi lồng ngực ấm áp kia, suýt chút nữa té văng khỏi ghế...

Anh đứng dậy, nói lỏng cổ áo, dáng vẻ ung dung. Cô không thể không nhỏ tiếng phản kháng: “Này, thời gian của tôi vẫn chưa hết, anh đã vội bỏ đi tiếp người khác rồi sao?”

Anh chau mày, nụ cười đã hoàn toàn tắt hẳn, cúp mắt, lạnh lùng nhìn cô rất lâu rồi quay người bỏ đi. “Tôi cho cô cơ hội rồi.”

“Anh cho tôi cơ hội gì chứ? Anh ngủ từ lúc bắt đầu vào phòng chiếu đến giờ. Tôi còn chưa vừa lòng, anh đã chạy đi tiếp khách hàng khác. Tôi biết nổi giận đó!” Cô không còn hứng thú với đôi nam nữ chết đi sống lại, đầu thai chuyển kiếp trên màn hình nữa, cũng đứng dậy, giận dữ bỏ ra ngoài. Cuộc đời cô còn không rõ đi đâu về đâu, làm gì rảnh rỗi đi lo chuyện kiếp này kiếp trước của người khác. Khốn kiếp!

“...” Anh cho cô cơ hội giữ anh lại, nhưng rõ ràng, cô không thể, thậm chí còn không hiểu dụng ý của anh!

“Này! Tôi đang nói chuyện với anh đấy! Anh không nghe thấy sao?” Vừa ra khỏi cửa phòng chiếu, cô lập tức điều chỉnh âm lượng to lên.

“...” Nghe cô hét gọi, anh dừng lại, quay đầu, quắc mắt nhìn cô. “Cô muốn trả thù tôi?”

“...” Anh không nể nang lột trần mưu đồ của cô. Cô mồm môi, giọng nói như hụt hơi: “Tôi... tôi, tôi nào biết được việc anh nói số mệnh tôi đã thay đổi rồi là thật hay giả. Tôi muốn thử xem sao. Liệu tôi thích anh, anh có xui xẻo hay không mà thôi? Từ báo thù khó nghe quá”.

“Thử thế nào rồi? Kết quả

“Lần đầu tiên tôi khá hài lòng. Nhưng, bây giờ, anh... thế nào đây? Định cầm tiền rồi trở mặt chắc?”

“...”

“... Xí... Được rồi! Tôi dùng tiền anh bán thân để bao anh... He he, anh không cảm thấy vòng tuần hoàn này cũng không tồi sao?”

“... Cô đúng là kẻ chẳng biết tốt xấu!” Anh rít qua kẽ răng. Không cần dài dòng với cô nữa, anh bước nhanh ra khỏi rạp chiếu phim.

Cô đứng trơ ra đó, trừng mắt lườm hồi lâu, rồi xua xua tay, rút ra một kết luận: “Không biết cô nàng nào ngu ngốc lại đi thích cái loại lạnh lùng, tẻ nhạt thế này? Trả lại tôi nụ cười dịu dàng đó!”. Khi anh đã đến bên người phụ nữ khác thì không được nói chuyện với cô nữa. Cái gì mà không biết tốt xấu? Cái gì mà báo thù? Bộ mặt anh ta nom thật đáng sợ. Cô gái bao anh ta tối nay, chắc chắn thích những mối tình bi thảm!

Bị bỏ lại một mình, Hồ Bất Động ngẩng đầu hứng gió thu lành lạnh. Cô về nhà, cuộn chặt áo khoác ngoài. Lúc này mới hiểu, cái bàn tay nắm lấy tay cô lúc tới rạp chiếu phim tuy không nóng rực, nhưng ít nhiều vẫn truyền cho cô chút hơi ấm. Một mình về nhà thật thê thảm, đây chính là điểm khác biệt giữa trai bao và một người bạn trai thực sự. Khi anh đi tiếp khách hàng khác, cô phân vân không biết nên đi tìm một trai bao khác hay về nhà một mình ủ rũ. Nếu xét theo tiêu chuẩn nụ cười dịu dàng thì Tần Vĩnh Thi là lựa chọn không tồi, Trác Duy Mặc thì thôi đi, kêu anh ta trưng ra một nụ cười gượng gạo, đầu tiên anh ta sẽ hất tung bàn, rồi dùng ghế đập cho cô hôn mê. Ừ... Hay là cô nên đòi bà chủ câu lạc bộ cho cô xem danh sách trai bao thượng hạng, nhân tiện cô tố cáo thái độ phục vụ khách hàng của VIP mà bà ta cung cấp, đã vứt bỏ cô giữa đêm lạnh như thế nào. Thật là!

Oán thán cả đoạn đường, về đến nhà, cô uể oải định tới đẩy cửa xếp. Mùi thuốc lá quen thuộc từ góc tường nhà hàng xóm bay đến. Cô dừng lại, tay vẫn đặt lên cửa xếp. nh cửa sắt han gỉ lạnh buốt như tảng băng màu xám nhưng nhờ bàn tay của cô giữ nguyên trên đó hồi lâu mà được hưởng chút hơi ấm đáng lý không thuộc về nó. Cô lùi lại sau một bước, làn khói thuốc đỏ bay lên từ sân nhà bên cạnh. Cô hít sâu, nhích mũi

chân sang trái, bước hai bước, lại nhích sang phải. Trước mắt cô xuất hiện một đôi giày bóng rổ đế dày, làn khói thuốc lập lờ từ trên đầu cô tỏa xuống...

Chân cô cứ thế đóng băng tại chỗ, đầu cúi gằm, im lặng. Mãi đến khi chọn lựa xong thái độ thích hợp nhất, cô mới ngẩng đầu, nói: “Ý? Đêm khuya vắng vẻ, anh đứng ngoài này hóng gió lạnh, coi chừng dọa chết người khác đấy, biết không?”.

“...” Huỳnh Nhất Nhị hờ hê môi, ném mẩu thuốc lá xuống đất. Anh không nghĩ câu đầu tiên cô nói lại thần nhiên đến thế. Anh hơi lưỡng lự, nhấc mũi chân giẫm lên điều thuốc mới cháy được một nửa, rồi giấu giếm ánh mắt của mình vào mấy chậu hoa trong sân.

“Không phải anh vẫn còn giận em đấy chứ? Em không hề biết là anh lại nhỏ mọn như vậy!” Cô ngẩng đầu, cười títt mắt, đến mức chẳng nhìn thấy phản ứng của anh thế nào. Nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ tự nhiên, cô giơ tay lên định vỗ vai anh, phóng khoáng như huynh đệ thân thiết.

“...” Anh mặc cho bàn tay cô vỗ vào người mình, anh biết, cô đang giả vờ. Anh cũng biết, đây là cách để cô xa lánh anh... Nói một đằng làm một nẻo là sở trường của cô, bất cứ lúc nào cũng có thể phát huy.

“Em đang nói chuyện với anh đó. Chuyện sợi dây nhân duyên gì đó kia, chỉ là chuyện đùa thôi. Đừng có để bụng nữa. Đây là tờ giấy ngày xưa chị Nhất Nhất cho em, trả lại anh, đừng suy nghĩ nữa. Hàng xóm, láng giềng ra vào chạm mặt, anh không thể làm như không quen biết em được, đúng không?”

“...” Anh thực sự cảm giận tờ giấy nhàu nát vừa được móc ra từ túi của cô, anh không muốn nhìn thấy nó nữa. Nhưng cô không chịu bỏ qua, nhét tờ giấy đáng ghét đó vào túi áo ngoài của anh

“Này, là bạn bè thì đừng có nhỏ mọn như thế mà. Em đã xin lỗi anh rồi, là em không hiểu chuyện, không nên đùa quá đáng như vậy.”

“...” Hóa ra không chỉ đơn giản là xa lánh, mà còn vội vàng vạch rõ khoảng cách với anh... “Cô biết sai rồi” có nghĩa là cô không nên quen người như anh, đúng không? Trong ký ức của anh, cô chưa từng nhận sai trước mặt anh như vậy. Trong ký ức của anh, cô cũng chưa từng nói chuyện với anh quá lạ như vậy. Trong ký ức của anh, cô càng chưa từng chủ động nói mọi người chỉ là bạn... Quan hệ giữa bọn họ từ khi nào trở nên hơi hợt đến mức chỉ cần dùng hai chữ là đã có thể khái quát được?

“Em nói với anh một chuyện rất buồn cười. Một lần em đến câu lạc bộ trai bao, kết quả gặp ai, anh biết không?”

“...”

“Trác Duy Mặc đó!” Cô vút toẹt lời hứa giữ bí mật với Trác Duy Mặc, đem tên trai bao đáng thương đó ra làm chủ đề tán róc sôi nổi. “Anh ta đi làm trai bao, anh có biết không? À, nói đến trai bao, bà chủ của câu lạc bộ trai bao đó còn hỏi anh, có hứng thú làm trai bao hay không đấy!”

“... Em muốn anh làm không?”

Một câu nói khê vang lên, xuyên thủng bức màn yên tĩnh của đêm lạnh, phủ lấp tiếng ồn ào của cô, cô gần như ngạt thở.

“Nhà anh chẳng thiếu tiền, đi làm nghề đó làm gì? He he. Ý, không còn sớm nữa, em về trước đây.” Chuyện trò xong rồi, cô quyết định rút lui trong vinh dự. Nhưng vừa mới quay người đi thì bị một cánh tay

“Làm gì vậy? Muốn em giúp anh xin nghỉ học ngày mai à?”, cô nghiêng đầu hỏi anh. “Chuyện anh bỏ học đến giờ đã thành danh chính ngôn thuận rồi mà.”

“...” Anh vẫn im lặng, chỉ nắm tay cô chặt hơn, kéo về phía mình.

“Đau quá, anh bỏ tay ra được không?”

“...”

“Ê, thực sự rất đau đấy. Anh đừng có thô bạo thế. Sau này, anh sẽ không xui xẻo nữa, không cần trả thù em tàn nhẫn vậy đâu.” Cô cười vụng về. Lực siết trên cánh tay cô biến mất hoàn toàn... “Anh sẽ không xui xẻo nữa”, ẩn ý trong câu này lẽ nào anh không hiểu?

“Em cần gì nói như vậy? Để anh cảm thấy mình là kẻ đàn độn sao? Em cho rằng anh đang giận cái gì?” Anh cười nhạt, lùi xa cô một chút, móc cái tờ giấy đầu xỏ tội ác kia ra khỏi túi, chẳng thèm nhìn lấy một cái, đã vo nó thành một cục, ném toẹt vào đồng bồn đất trong chậu hoa, quay người đẩy cửa nhà mình, trước khi mở còn dừng lại một chút, nhìn tay nắm cửa. “Ai muốn làm bạn của em?”

“Rầm.”

Cô nhìn tờ giấy bị anh ném đi, cắn cắn môi, xoa xoa mũi. Chết rồi! Chưa biết chừng khéo quá lại hóa ra vụng! Xem ra lần này cô thực sự đắc tội với hàng xóm rồi. Mà thôi, chuyện hàng xóm, lằng giằng để sau hãy nói, bây giờ cô phải nhanh chóng chui vào chăn đệm của mình đã. Cô sắp đông cứng rồi!

Cô chà hai bàn tay vào nhau, chạy về phía căn hộ của mình. Nhưng vừa vào đến cửa thì thấy kẻ bỏ rơi cô ở rạp chiếu phim khi nãy, không biết đã đứng trời trông ở đó từ bao giờ.

“Á!” Cô bị cái người đột nhiên xuất hiện làm cho giật mình nhảy dựng lên. Cô vuốt vuốt ngực, trấn tĩnh lại. “Chẳng phải anh đi tiếp khách sao? Sao lại đột nhiên chui ra... Này... Anh làm gì mà cười ngọt ngào... như vậy chứ?”

“...”

“... Không phải là anh tặng ca đêm với tôi chứ? Tôi thì chẳng vấn đề gì... nhưng tôi không trả thêm phí tặng ca đâu.”

“...”

Anh mỉm cười, ánh mắt vẫn không rời khỏi người cô. Không phải mẫu đàn ông dừng dừng, lãnh đạm mà chính xác là mẫu đàn ông cô muốn, cô thích. Cô khịt khịt cái mũi hơi ngạt, sải bước về phía anh, đầu dựa vào ngực anh, tay bám lấy eo anh. “Có quan hệ gì đâu, cứ xem như không nhìn thấy bản chính, bản lậu tôi cũng không để ý.”

“...” Cơ thể anh hơi cứng lại, nheo mắt quan sát cô nàng ngốc nghếch trong lòng mình. Anh mammals, không cười nữa, rồi đẩy cô ra. “Tôi tan làm rồi.”

“Ý? Này, tại sao giờ giấc làm việc của anh bây giờ lại thất thường như vậy? Tôi dứt khoát yêu cầu anh phải đưa cho tôi một bảng thời gian biểu, tôi cũng có thể làm tốt...” Ừm! Còn chưa... chuẩn bị tinh thần, môi cô đã bị ép chặt.

Mắt cô trợn trừng nhìn Hạ Thiên Lưu đột nhiên nâng đầu cô lên. Cô còn chưa kịp hiểu đầu của tai nheo thế nào thì môi anh đã hạ xuống. Trước mắt đen thui, cô không sao nhìn rõ khuôn mặt trước mặt mình, chỉ cảm thấy môi mình nóng rực. Anh hơi nghiêng mặt, mắt nhắm hờ, muốn quan sát phản ứng của cô. Có vẻ như biểu hiện của cô khiến anh rất không hài lòng, anh chau mày, nụ hôn càng mạnh hơn>Môi cô bị giày vò không chút thương tình. Gương mặt dịu dàng vừa rồi bỗng chốc biến mất, anh lạnh lùng đứng qua một bên, đưa tay phải lên quẹt quẹt cặp môi mỏng, thấp giọng nói: “Lần này cô hài lòng chưa?”.

Cô đứng ngây ra lấy tay che miệng, nhìn anh như không dám tin chuyện vừa xảy ra. Cô nuốt nước bọt, lắp bắp: “Anh... sao lại... hôn tôi?”. Chẳng phải anh ta tan làm rồi sao? Hạ Thiên Lưu tan làm rồi mà vẫn hôn cô, chuyện này thật kỳ lạ.

“Chẳng phải cô thích bản lậu sao? Hừ.” Anh lạnh lùng cười một tiếng, rồi đẩy rào sắt ra, bỏ vào nhà trước... Anh không thể quên đêm hôm đó, anh từ trên cao nhìn qua cửa sổ thấy cảnh tượng đó. Cô đã thích bản lậu, vậy cho cô yêu một lần. Nhưng anh không thể dừng lại cảnh vợ chồng ở tầng trên cãi nhau ném hết nôi niêu xoong chảo xuống, cô cũng chỉ có thể chín bỏ làm mười cho anh!

“...”

Một người đàn ông làm nghề trai bao, trong một đêm mùa thu trăng thanh gió mát, hôn một cô gái vừa mới chia bạn trai, chính xác hơn, hôn một cô gái vừa chia tay với một người không biết có nên coi là bạn trai cũ không. Sự việc vốn dĩ phức tạp lắm rồi, không cần ai đến phá quấy nữa đâu, nhưng có một số kẻ không biết điều, luôn quấy rầy cô...

“Cô nói làm thế nào đây?” Bà chủ câu lạc bộ ngồi dựa lưng vào ghế, chỉ vào mấy bức ảnh một đôi nam nữ đang hôn nhau nóng bỏng ở nhà riêng do đám săn ảnh chụp lén được, nhìn Hồ Bất Động đang cố gắng giải

thích rằng chuyện này chỉ là ngoài ý muốn. Hừ, may mà bà ta sớm đã có chuẩn bị trước, biết ngay cô không đáng tin, quả nhiên bị bà ta bắt được. “Tôi nói gì với cô rồi nhỉ? Ngoài hợp đồng ra, ngoài thời gian làm việc ra không cho phép cô chạm vào nhân viên của tôi, cô coi lời của bà chủ tôi như gió thoảng qua tai à? Hả?”

“...” Cô đã hiểu vì sao Hạ Thiên Lưu lại hôn cô rồi, chắc chắn là anh ta cố ý, anh ta biết có người theo dõi, liền cố ý bày ra chuyện này để hãm hại cô. Không ngờ anh ta dùng thủ đoạn này để báo thù cô, cô chỉ nói một câu mà... bản lậu có gì không tốt chứ, bản lậu rẻ hơn, dùng sẽ không thấy xót ruột. “... Không phải lỗi của tôi...”, cô cố gắng biện bạch lần cuối.

“Cô có đẩy cậu ấy ra không?”

“... Tôi...” Tại cô mãi nghiên cứu thái độ của anh ta.

“Cô có chống cự cậu ấy không?”

“...” Cô bận cảm nhận đôi môi mềm mại đó.

“Cô có hét lên ‘đừng’ không?”

“...” Cô còn phải hít thở và tranh giành không khí từ miệng của anh ta chứ.

“Cô còn bận hưởng thụ đúng không? Nhìn dáng vẻ khoan khoái của cô, máu nóng trong tôi sôi lên sung sức! VIP của tôi lại bị cô bao như thế sao? Mặc kệ, cô phải chịu trách nhiệm!”

“Tôi vẫn chưa đến tuổi pháp luật quy định, không thể kết hôn...”

“Ai nói gả Thiên Lưu cho cô? Đừng có tưởng bở. Cô nằm mơ giữa ban ngày mà không sợ cắn phải lưỡi, sớm đi đầu thai sao?”

“Vậy... vậy bà nói xem phải làm thế nào?” Hôn cũng hôn rồi, cũng không thể bắt cô cắt miệng mình ra tặng cho

“Tất cả căn cứ theo hợp đồng, bồi thường tiền nhé!”

“Bao... bao nhiêu?”

“Hừ, chắc chắn không phải là con số cô có thể trả được, hơn nữa, tiền của Thiên Lưu, cô đừng hòng động đến một đồng, kẻ ức hiếp Thiên Lưu nhà tôi phải trả giá bằng tiền! Hừ! Dám cầm tiền Thiên Lưu kiếm để bao cậu ấy!”

“...” Tại sao chút chuyện xấu của cô mà tất cả mọi người đều biết. “Rốt cuộc bà có âm mưu gì?”

“Hừ hừ... Bây giờ cô thiêu nợ tôi một khoản tiền lớn, cô nói xem nên làm thế nào? Tiểu xử nữ?”

“...”

“Đồng ý với tôi một điều kiện, có lẽ tôi sẽ cân nhắc bỏ qua cho cô chuyện này.”

“Sao tôi lại cảm thấy chuyện này hoàn toàn là do bà sắp đặt.”

“Hừ, vậy cũng phải trách cô quá dễ cắn câu.”

“Nói đi, điều kiện gì? Haizzz, nói rõ ràng trước, tôi không làm những chuyện trái lương tâm, đạo nghĩa ép uống người khác hay những chuyện trái pháp luật! Bà đừng hòng muốn tôi giúp bà lừa ai đó đến làm trai bao cho

“Chuyện đó tôi tự có cách, trước mắt, tôi có một chuyện quan trọng hơn cần cô giúp!”

“...”

“Đi dụ dỗ con trai tôi!”

“Phụt!” Cô muốn nôn ra máu, thật sự là rất, rất, rất muốn nôn ra máu.

“Cô phun nước bọt gì chứ! Bắn quá đi!” Bà ta khinh bỉ lườm cô.

“Bà nên thấy may mắn bởi đó là nước bởi đó là nước bọt chứ không phải máu... Bảo tôi đi dụ dỗ con bà... chuyện này mà bà cũng nghĩ ra được.”

“Cô coi thường con tôi hay là coi thường chính bản thân mình vậy?” Bà ta dữ tợn lườm cô. “Nhờ có cô lần trước nhắc nhở, tôi quyết định mở một môn học cho con trai tôi, tên của môn học này là tình yêu nảy nở. Hơn nữa, quan sát sự đào hoa của con trai tôi, tôi phát hiện ra một quy luật kỳ lạ.”

“Quy luật dở hơi gì chứ? Ngay cả béo, gầy, xấu, tốt, anh ta đều chơi tuốt!”

“Nhưng trong số đó chẳng có lấy nổi một xử nữ!”

“Phụt!”

“ô lại thế nữa rồi? Phun gì mà phun chứ!”

“Ngay đến chuyện này mà bà cũng tra ra? Chẳng trách Trác Duy Mặc muốn tránh bà thật xa...”

“Cô thì hiểu gì chứ, thế gọi là yêu con với cả tấm lòng, chỉ mong con cái thành người.”

“Chỉ mong con thành trai bao thì đúng hơn!”

“Cũng có thể nói như vậy.” Bà ta xua xua tay, tiếp tục quay lại việc chính. “Tóm lại, chẳng có một xử nữ nào!”

“He he he...” Cô cất tiếng cười khan. “Anh ta coi mình là nam chính trong phim ngôn tình, còn để ý gì đến xử nữ hay không nữa chứ.”

“...” Bà ta trợn mắt lườm cô nàng đang cố tình đánh trống lảng.

“Ý... bà tiếp tục đi, tôi nghe đây...”

“Nó chưa từng yêu một xử nữ nhằm chán lại dần dần, đây rõ ràng là thiếu sót của cuộc đời! Chẳng trách nó hoàn toàn chẳng hiểu chút gì về tâm tư các cô gái, hoàn toàn không biết chăm sóc phụ nữ!”

“Khuyết điểm mà bà nói, tôi gơ cả hai tay đồng ý nhưng nhằm chán lại dần dần mà bà nói là ý gì?”

“Cô giúp tôi đi biệt huấn luyện nó thành trai bao đạt tiêu chuẩn nhé, xử nữ!”

“Tôi từ chối, dẹp sang một bên đi! Yêu Trác Duy Mặc, chẳng thà tìm một kẻ ngốc...”

“Cô nói tiếp đi? Hử?”

“Bà lấy máy tính ra tính gì vậy?”

“Tính xem cô nợ tôi bao nhiêu, cô tiếp tục nói đi.”

“...”

“Nghĩ kỹ chưa?”

“Cũng không nhất định phải dụ dỗ anh ta... Tôi giúp anh ta hiểu hơn về phụ nữ là được rồi.”

“Vậy cũng được, dùng sự giả hoạt của cô để khai thông cho con trai tôi nhé! Tốt nhất là làm nó đau lòng một chút, kích thích nó mạnh vào, ức hiếp nó nhiều vào!”

“Thực sự là anh ta đầu thai nhầm rồi...”

“Đúng, là nó đầu thai nhầm. Còn cô, chắc cô tự chọn bố mẹ ỉn?”

“...”

25. Chương 25: Đt Phá Khỏi Vạch Xuất Phát

Đàn bà, đúng là đám sinh vật ngang ngược, khó hiểu...

* * *

“Bà nói cái gì? Muốn tôi học ni cô này cách làm trai bao sao?”

Tiếng Trác Duy Mặc oang oang, có lẽ đây là chuyện nực cười nhất mà anh từng nghe, Giọng nói kỳ quái, đáng sợ của anh khiến Hồ Bất Động đứng bên cạnh mà nổi hết da gà. Lại cộng thêm đôi mắt trợn trừng và lông mày nhướn cao, cô không buồn rầu, không dựng tóc gáy sao được. Cô nhón chân toan chuồn ra ngoài cửa, nhưng lại không gian cho hai mẹ con họ mặc sức “tâm sự”.

Trác Duy Mặc đâu có hiểu cho nỗi khổ tâm của cô. Anh nheo mắt, kéo kẻ đang muốn bỏ trốn kia trở lại, chỉ tay vào cô bật và bật lên tràng cười khinh khỉnh, nói: “Bà muốn tôi học làm trai bao với loại này sao? Ha ha! Lão thái bà ơi, bà nghĩ gì vậy?”

“...” Thế nào gọi là “loại này”? Cho dù anh ta muốn nói xấu cô, cũng nên để cô rút lui trước đã chứ, việc gì phải kéo cô lại? Còn dè bĩu nhìn cô từ đầu đến chân nữa chứ.

Bà chủ câu lạc bộ một tay chống cằm, một tay xoay chiếc bút, nở nụ cười gian xảo. “Kinh nghiệm yêu đương của cô ta phong phú hơn mày, cô ta đọc tiểu thuyết ngôn tình hơn mày. Đầu óc cô ta tuy không thông minh nhưng so với cái đầu bã đậu, chẳng hiểu gì về con gái của mày thì sáng suốt hơn nhiều.”

“Khốn khiếp! Bà nói đầu óc tôi bã đậu? Kinh nghiệm yêu đương của cô ta phong phú hơn tôi sao? Ha ha, một ni cô? Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in cái đầu trọc lóc, hề nhìn thấy con trai là lẩn như trạch của cô ta. Loại như vậy mà bà nói kinh nghiệm yêu đương phong phú hơn tôi sao?” Trác Duy Mặc đập tay xuống bàn, rồi quay đầu nhìn cô gái đột nhiên chỉ số EQ tăng vọt. Có chết anh cũng không chịu thừa nhận. “Làm gì có chuyện tôi không hiểu con gái. Số con gái tôi đã từng sờ mó nhiều hơn số con trai cô ta từng nói chuyện.”

“Tao không cần mày làm nhà sinh vật học để nghiên cứu cấu tạo con gái, còn nữa, từ ‘mẹ’ không phải để ày nói năng bậy bạ đâu”

“...” Anh ta bĩu môi khinh bỉ. “Lão thái bà, tôi đã nhịn lâu lắm rồi. Bà chó được voi đòi tiên.”

“Thằng con bất hiếu, tao cũng nhịn mày lâu lắm rồi. Mày có biết doanh thu làm ăn trong mấy ngày nay của mày khiến Tần Vĩnh Thi cười bò lẩn không? Bây giờ còn chưa có chút tiến triển gì mà dám lớn tiếng nói doanh thu sẽ vượt qua Thiên Lưu. Dù mày không cần thể diện nhưng cũng đừng để liên lụy cả mẹ mày” Bà chủ câu lạc bộ đập bàn, đứng dậy.

“Khốn khiếp. Vì thiếu gia đây đâu có muốn làm trai bao. Kêu Trần Vĩnh Thi với cái tên ‘Hạ Lưu’ gì đó thử đua xe với bản thiếu gia xem. Thiếu gia đây sẽ cho bạn chúng nát như thành tương.”

“Đua xe, đua xe! Có giỏi thì mày ôm xe máy cả đời đi, đừng có đi tìm phụ nữ để phát tiết thú tính nữa!”

“Khốn khiếp. Hai chuyện đó chẳng liên quan gì đến nhau cả. Đàn bà các người đúng là vô cùng ngang ngược, khó chịu. Chỉ việc ăn no rồi lại nằm kho mà vẫn phiền phức!”

“Bà nghe rồi đấy, bà chủ. Tôi nghĩ chúng ta nên từ bỏ ý định dạy dỗ gã vô dụng này đi.” Hồ Bất Động run rẩy nói xen vào. Cô thực sự không nhẫn tâm nhìn mẹ con họ vì chuyện của mình mà trở mặt thành thù.

“Câm miệng! Ở đây không đến lượt cô nói chuyện!” Hai ngọn súng cùng lúc chĩa thẳng vào cô.

“...” Cô có ý tốt mà... Câm miệng thì câm miệng.

“Cộc, cộc”. Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên phá tan bầu không khí im ắng trong phòng làm việc. Bà chủ lườm cậu con trai vô tích sự rồi điều hòa hơi thở, đằng hắng một tiếng để lấy lại giọng bình tĩnh sau đó hắt hàm ra hiệu cho Trác Duy Mặc cút sang một bên.

Trác Duy Mặc cười lạnh, khinh bỉ nhìn mẹ mình nhưng vẫn quyết định giữ thể diện cho bà ta. Anh sải bước bỏ sang một góc. Chợt phát hiện, Hồ Bất Động không biết đã đứng bên mình từ lúc nào liền trừng mắt nhìn cô khó chịu. Cô vờ như không có chuyện gì, liếc nhìn về phía cửa...

“Vào đi!” Bà chủ trở lại ghế sofa, nhìn cánh cửa phòng đang từ từ mở ra.

Một cô gái để kiểu tóc búp bê uốn dài, chau mày bước nhanh vào phòng làm việc. Cô ta mặc bộ đồng phục của một trường dân lập dành cho con nhà giàu, đi đôi giày da đen bóng kết hợp với tất công chúa, dáng vẻ vô cùng kiêu sa. Vừa bước vào, cô ta đã đưa mắt quét khắp lượt căn phòng, dường như không lấy gì ngạc

nhiên với cách bài trí xa hoa, tráng lệ ở đây. Nhưng khi chạm phải khuôn mặt cau có đang đứng khoanh tay trước ngực của Trác Duy Mặc, cô ta bèn dừng lại một lát rồi cúi nhìn xuống đất.

Trác Duy Mặc chớp mắt, quay sang Hồ Bất Động đã thấy cô đứng cách anh khá xa. Hóa ra cô gái đó nhìn mình. Được nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ mà anh ta tỏ ra khá khó chịu, to tiếng quát: “Này, cô nhìn cái gì mà nhìn! Quay đi chỗ khác!”

“Haizzz!” Hồ Bất Động đứng bên thở dài não ruột. Hết thuốc chữa rồi, anh chàng này hoàn toàn không hiểu thế nào là liếc mắt đưa tình. Tắc não cho đồ đầu đất này thực sự là một công trình vĩ đại.

Cô gái kia bị quát tỏ ra khó chịu, cau mày, “hừ” một tiếng lạnh lùng cao ngạo rồi quay đầu đi, bước thẳng, đến trước mặt bà chủ quán, chẳng nói chẳng rằng cứ thế kéo ghế ngồi mặt bà ta mà không đợi được mời.

“Bà chủ”, giọng nói non choẹt thốt ra từ chiếc miệng nhỏ xinh, ngữ khí như ra lệnh.

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Bà chủ quán mỉm cười hòa nhã. Hồ Bất Động đứng một bên thấy vậy liền siết chặt quả đấm. Rõ là bên trọng bên khinh, thấy người ta có tiền thì đổi giọng ngọt như đường phèn... Một ngày nào đó, cô cũng phải bắt bà ta phục vụ mình như thế!

“Tôi muốn bao một anh chàng!” Cô bé búp bê kiêu ngạo hất cằm, ném cái thẻ tín dụng trong tay xuống, rồi gác hân chân lên bàn. Thật chẳng có chút nữ tính gì cả!

“Ý cô là... Cô muốn đưa anh ta ra khỏi đây?”

“Đúng! Tôi muốn anh chàng tốt nhất ở chỗ bà! Tiền không thành vấn đề!”

Đến khi nào thì cô mới có thể hét lên rằng “tiền không thành vấn đề” và không bị người khác dùng tiền để ép dạy dỗ một gã trai bao chẳng có tiền đồ như thế này? Hồ Bất Động buồn bã than một tiếng, trút hết nỗi bất mãn với cuộc sống. Đột nhiên nghĩ lại lời của cô nàng búp bê kia, cô giật mình, muốn anh chàng tốt nhất, chẳng phải chính là... Hạ Thiên Lưu sao?

Môi cô mấp máy, mười đầu ngón tay đan vào nhau. Ồi... Chua, chua quá... Không được! Cô không có tiền để hủy hợp đồng nữa. Không được ghen, không thể ghen... Chỉ cần anh ta không mỉm cười lúc tiếp khách là được... Với cá tính của cô này, chắc chắn thích mẫu người đàn ông lạnh lùng, lãnh đạm.

“Anh chàng tốt nhất?” Bà chủ cao giọng hỏi lại đầy ẩn ý, rồi liếc mắt nhìn thời gian biểu trên bàn, lại quay sang Hồ Bất Động đang đứng bên. Hồ Bất Động ngay lập tức trưng ra bộ mặt “Tôi hoàn toàn không để ý gì hết. Chẳng đời nào tôi ghen tuông vợ vãn.” Bà ta nói tiếp: “Thật không may, gần đây Thiên Lưu kín khách rồi, không có thời gian rảnh. Chi bằng cô nói cho tôi biết, cô thích mẫu người như thế nào, tôi sẽ giúp cô tìm một người như vậy.”

“...” Cô gái kia nhướn mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi cần một...anh chàng thật côn đồ, lưu manh, khôn nặn. Một cao thủ hút thuốc, uống rượu, không phải chuyện xấu xa thì không làm, không biết dịu dàng, chiều chuộng, còn phải dám quát nạt bản tiểu thư.”

“...”

“...”

“...”

Sự im lặng bao trùm căn phòng. Ai nấy đều há miệng tròn mắt không tin vào tai mình. Phải ít nhất ba mươi giây sau bầu không khí im lặng mới bị phá vỡ bởi tiếng của Trác Duy Mặc... giọng anh nghe vô cùng bực bội.

“Các... các người đều nhìn tôi để làm gì?”

“Không có gì, chỉ cảm thấy mẫu người mà cô ấy vừa nói rất quen”, giọng Hồ Bất Động vang lên tiếp theo.

“Con trai, cuối cùng con cũng có cơ hội bứt phá khỏi vạch xuất phát rồi. Người làm mẹ này rất cảm động” Đến lượt bà chủ lên tiếng.

“Chính là anh sao? Bản tiểu thư muốn bao anh ra ngoài.” Và cuối cùng cô gái kia chốt lại.

“Khốn khiếp! Bản thiếu gia đây không muốn bị một đứa vất mũi chưa sạch bao. Cô mới tí tuổi đầu đã học đòi chuyện bao trai. Bản thiếu gia không yêu trẻ con! Cút ra xa cho tôi!” Trác Duy Mặc hoàn toàn không biết rằng trai bao không có quyền lựa chọn khách hàng. Anh ta găm lên một hồi cùng chẳng ai buồn để tâm.

Cô gái kia cười rạng rỡ nhìn anh đang hét vào mặt mình rồi quay lại đập bàn, mặc xác anh ta chịu hay không chịu. “Chính là anh ta. Anh ta tên gì? Tôi muốn bao anh ta.”

“Trác Duy Mặc, chỉ trầm mặc! Nhưng tính khí của anh ta lại khác xa cái tên ấy”. Hồ Bất Động lập tức vì tiền đồ của người mình cần dạy dỗ mà tiến hành giới thiệu. Cô không muốn mấy câu khó nghe của anh ta làm của mình.

“Tôi tên Nguyễn Ly. Bản tiểu thư cho phép anh gọi là Ly Ly!” Cô ta vừa gan dạ lại gần Trác Duy Mặc vừa chỉ vào mình, kiêu ngạo giới thiệu.

“Nếu cô không cút khuất mắt bản thiếu gia, tôi sẽ bóp nát quả lê mềm [1] cô thành quả cà chua đấy!” Bàn tay trong túi quần Trác Duy Mặc đã siết chặt, bất cứ lúc nào cũng có thể rút ra hành hung người khác.

[1] Nguyễn Ly và quả lê mềm trong tiếng Trung đều được phiên âm Ruan Li, nên Trác Duy Mặc mới gọi Nguyễn Ly là quả lê mềm.

“Rất tốt! Bản tiểu thư thích một người như vậy. Anh phải nhớ, khi làm việc, phải hung hãn như vậy, không được thương xót nương tình, bộc lộ hết sự lưu manh, côn đồ, khốn nạn của mình, khiến tôi phải sợ hãi bỏ lên bỏ xuống mới được.” Nói đoạn, cô ta móc trong túi ra một tấm ảnh, chìa trước mặt Trác Duy Mặc. Hồ Bất Động lập tức ngó xem trong bức ảnh là ai.

Đó là đứa bé rất đáng yêu, tóc cắt ngắn, mặc chiếc váy dài có viền đăng ten màu hồng nhạt, vẻ mặt đáng thương như bị ai đó dọa nạt. Nó cắn đầu ngón tay run rẩy nhìn vào ống kính máy ảnh, mí mắt sụp xuống, nước mắt lưng tròng chỉ chực rớt xuống. Nói tóm lại, bức ảnh đó làm nổi lên thú tính trong lòng người khác

“Cô ta là ai?” Hồ Bất Động chớp mắt hỏi Nguyễn Ly đang một tay chống eo, một tay cầm ảnh giơ ra trước mặt họ.

“Mạn Đồn Đồn!”

“Mạn Thôn Thôn[2]?”

[2] Trong tiếng Trung, các phiên âm của Mạn Đồn Đồn và Mạn Thôn Thôn giống nhau, nhưng ý nghĩa khác nhau.

“Không phải Mạn Thôn Thôn mà là Mạn Đồn Đồn! Bố cậu ta nói ngũ hành của cậu ta thiếu thủy, sợ không nuôi được, nên mới lấy tên một loài cá để đặt cho cậu ta. Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là...” Nguyễn Ly nhét bức ảnh vào tay Trác Duy Mặc. “Nhiệm vụ của anh là bắt nạt cậu ta, càng ác độc càng tốt, phải bắt nạt hết sức mình ... Và yêu tôi!”

“...Vớ vẩn!” Trác Duy Mặc trừng mắt, muốn bỏ đi, chợt thấy Nguyễn Ly co kéo Hồ Bất Động.

“Cô có bán không?”

“Tôi? Đây, tôi không bán mình, tôi là...”, Hồ Bất Động xua tay thanh minh.

“Tôi mặc kệ bản tiểu thư muốn mua cô, tôi muốn cô yêu cậu ta!” Nguyễn Ly chỉ tay về phía Trác Duy Mặc đang chuẩn bị bỏ đi.

“...” Hồ Bất Động không nói gì chỉ nhìn Trác Duy Mặc. Anh dừng lại một chút, hơi nghiêng đầu, lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi tiếp tục bỏ đi.

“Nghe cũng được đấy chứ” Bà chủ câu lạc bộ này giờ vằm im re đột nhiên cất tiếng khen ngợi, giơ những ngón tay thon thả được sơn vẽ cầu kỳ lên gãi gãi cằm. “Nguyễn tiểu thư dường như đã lên kịch bản hết rồi thì phải?”

“Hừ, bản tiểu thư nhất định bắt cậu ta hối hận! Đây, vậy rốt cuộc bọn họ có tiếp khách không?”

“Tiếp! Kiểm được tiền tại sao lại không tiếp chứ?” Bà chủ quán vút ra một bản hợp đồng đã đóng dấu đầy đủ. “Ký xong hợp đồng, hai người này cho cô tùy ý đưa đi.”

“Này! Bà chủ, tôi không phải là...” Hồ Bất Động vội vã giơ tay muốn đòi lại quyền nhân thân của mình. Cô đến để tìm thú vui chứ không phải đến mua vui cho người khác.

“Cô có tư cách mặc cả với tôi sao?” Bà chủ trừng mắt lên, Hồ Bất Động lập tức im re. “Cô hiểu ý của Nguyễn tiểu thư rồi chứ? Vậy thì mau đi chuẩn bị đi?”

Hồ Bất Động vỗ cái đầu đau nhức của mình, nhìn cô nàng Nguyễn Ly ngang ngược, bá đạo bên cạnh. “Cô... muốn trả thù cậu ta, hay là chọc tức cậu ta?”

“Tôi muốn cậu ta hối hận, hối hận, hối hận!”

“Có lẽ tôi hiểu rồi...”, cô than một câu ái oán, rồi giơ tay ra giữ lấy Trác Duy Mặc. “Ra chiến trường thôi.”

“Này! Chuyện quái gì vậy? Cô đã câu kết gì với cô ta? Cô lôi tôi đi đâu thế?” Trác Duy Mặc bị kéo áo lôi đi

“Trở lại với bộ dạng lưu manh của anh để đi ức hiếp người khác.”

“Khốn khiếp! Tại sao bản thiếu gia lại phải ức hiếp một con bé chỉ chụp ảnh thôi cũng khóc lóc, méo máo?”

“Đó là một người đàn ông mà.” Hồ Bất Động vẫn không chịu buông anh ra. Nhưng nghĩ cậu bé đó suốt ngày bị ức hiếp cô hy vọng lát nữa Trác Duy Mặc sẽ nhẹ tay một chút. “Này, chỉ dọa nó một chút thôi, đừng gây ra án mạng đấy... Tôi còn thăm hơn, phải sắm vai cô gái lãng lơ... Tội lỗi.”

“...” Trác Duy Mặc chau mày, không lên tiếng. Anh còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thế mà cô có vẻ rõ như lòng bàn tay. Lẽ nào level của cô cao hơn anh sao? Lẽ nào từ trước đến nay anh đã quá xem thường cô rồi? Thật ra cái gì cô cũng biết chẳng qua là chân nhân bất lộ tướng thôi sao? Dùng cái đầu trọc của cô mà biết được quả là mềm điên khùng muốn làm gì? Lão thái bà kia còn trưng ra cái bộ mặt “Bắt tay vào làm đi, mẹ ủng hộ con” nữa chứ. Đàn bà, đúng là đám sinh vật ngang ngược, khó hiểu...

26. Chương 26: Công Viên Giải Trí (thượng)

Số mệnh chúng ta không hợp nhau, đúng không?

* * *

“Này, cô muốn làm gì vậy? Khốn khiếp, bản thiếu gia không thích kiểu quần áo buồn nôn như thế này. Nó bó sát vào người khó chịu vô cùng, cô biết không?” Tiếng phản kháng của Trác Duy Mặc truyền đến từ căn phòng cạnh phòng làm việc của bà chủ nhưng chẳng thu hút được sự chú ý của bà ta và Nguyễn Ly ngồi bên ngoài. Người mua kẻ bán sốt ruột ngồi chờ gã bị Hồ Bất Động lôi vào phòng thay đồ làm cuộc cải cách nh

“Này, cô cầm kéo làm gì thế? Tôi cảnh cáo cô, tránh xa tôi ra. Này, tại sao cô cứ cầm kéo nhằm xuống phía dưới của tôi thế?”... Một tràng tiếng “tách, tách, tách, tách” từ trong phòng thay đồ vang lên. Bà chủ dường như chẳng quan tâm đến việc mình sắp mất cơ hội bông chấu, tỉnh bơ ngáp dài. Thâm chí còn mỉm cười nhìn Nguyễn Ly mà chẳng nghĩ rằng chuyện xấu trong nhà nên đóng cửa bảo nhau. Trong khi đó, Nguyễn Ly sốt sắng chờ đợi hàng của mình được đóng gói.

Bụp, bụp, bụp... Những âm thanh long trời lở đất không ngừng vọng ra từ trong phòng. Lâu sau, tiếp một tiếng “rầm” vang lên, cửa kính bị đập thò bạo. Tiếng một anh chàng khó chịu lâu bầu:

“Mẹ kiếp! Thứ quái quỷ gì đây không biết. Bản thiếu gia tuyệt đối không mặc thứ này ra ngoài.”

Nguyễn Ly quay đầu về phía vừa phát ra âm thanh, bắt gặp một anh chàng đầu tóc rối bù đang tự vò đầu bứt tai, vẻ mặt cực kỳ khó chịu, vô tình để lộ ra chiếc khuyên tai lấp lánh, tưởng như khiến người khác chói mắt. Nguyễn Ly nuốt nước bọt, tiếp tục nhìn xuống dưới, cổ anh lộ ra một khoảng da thịt vô cùng quyến rũ, kết hợp với sợi dây chuyền hình đầu lâu rờn rợn. Bộ đồ da đen ôm sát cơ thể, phần eo thắt thêm sợi dây xích bạc. Nhìn anh bây giờ thực sự bụi bặm, hoang dã. Nguyễn Ly há hốc miệng, vội lướt tiếp xuống dưới, nhân tiện để xác định xem phần bên dưới của anh ta sau khi được cắt gọt, tỉa tót lại đã hoàn hảo hay chưa.

Một chiếc quần bò sẫm màu rộng thùng thình chỉ kéo mỗi khóa, chiếc cúc mở phanh, hai ống bị đục khoét nham nhở, nhất là đầu gối bị khoét thủng hai cái lỗ lớn khá lớn, đầy phóng túng!

Nom dáng vẻ thật sự....

“Côn đồ quá! Lưu manh quá! Tôi rất thích!” Nguyễn Ly đứng hẳn dậy.

“Cô thích? Cô thích kiểu ăn mặc nhố nhăng này sao?” Trác Duy Mặc “hừ” lạnh lùng, đưa ngón tay đeo mấy chiếc nhẫn hình đầu lâu lên tự chỉ vào mình. Nháy mắt mà anh đã biến thành gì thế này? Khốn khiếp! Ăn mặc thế này ra ngoài đường, chỉ bằng đeo luôn tấm biển “tôi đang ngứa đòn, mau đến đánh tôi đi.” Nếu mà gặp loại con trai ăn mặc thế này trên phố, bất luận có quen hay không, anh đều kéo vào góc khuất dạy dỗ một trận. Không thể để mất mặt cánh đàn ông thế được!

“Sao anh chạy ra đây rồi? Vẫn chưa xong mà!” Hồ Bất Động từ trong phòng chạy ra, muốn lôi cái gã chẳng chịu hợp tác kia vào để tiếp tục trang điểm. “Còn khuyên môi, khuyên môi nữa. Anh chưa xỏ khuyên môi mà”. Cô miệng nói, chân kiễng lên, tay kéo lấy cằm Trác Duy Mặc. Ngón tay xoa lên môi anh đến nỗi anh hết chịu nổi liền đẩy cô ra.

“Khốn khiếp, đừng động vào tôi!” Nói xong, anh gơ bàn tay có đeo chiếc nhẫn hình đầu lâu, dùng mu bàn tay lau đôi môi hồng vừa bị cô nàng kia xâm phạm.

“Này, anh nên hiểu nỗi khổ tâm của tôi một chút chứ. Tôi trang điểm cho anh như thế này mà nom anh cứ ngượng ngùng, e dè thế kia. Thật chẳng phù hợp chút nào cả.” Cô ngán ngẩm lắc đầu, hy vọng anh ta không lam hổng thiết kế của mình. Ngày thường, anh ta lưu manh là thế, ngang ngược là thế mà hôm nay biến đi đâu hết cả rồi. Đây chẳng phải cơ hội tốt nhất để anh ta phát huy sở trường của mình sao?

“Đúng vậy! Anh phải côn đồ, hung hang như vừa rồi. Bỏ ngay cái vẻ ngượng ngịu khi bị con gái chạm vào đó đi.” Nguyễn Ly cũng lườm anh. “Tôi ghét nhất lũ con trai giả bộ trong sáng, hừ! Éo lả!”

“Cô nói ai éo lả? Khốn khiếp! Môi bản thiếu gia là dùng để hôn. Xỏ khuyên nổi gì? Anh ta chau mày, quát lớn. Thật không thể hiểu nổi con mắt thẩm mỹ của hai cô gái này nữa. Trước giờ anh vẫn là một gã côn đồ, đâu phải cứ ăn mặc nhố nhăng mới giống bụi đời chứ? Anh xấu xa nhưng thích mặc đồ sao cho thoải mái, để tóc sao cho phù hợp. Bây giờ bắt anh khoát thứ quần áo quỷ quái này khiến anh khó chịu, bức bối vô cùng. Nào đây chuyền, nhẫn tay, còn cả keo vuốt tóc nữa. Áo da gì mà bó sát lấy cơ thể chẳng khác gì đồ lót của đám phụ nữ. Khốn khiếp, quần lành lại đi đục rách. Anh mà bị viêm khớp, ai sẽ chịu trách nhiệm chứ?”

“Đúng, anh cứ giữ thái độ này.” Nguyễn Ly đặc biệt hài lòng với những câu thô lỗ của anh. Cô ta quay sang thấy Hồ Bất Động vẫn chưa thay đổi chút nào thì không vừa lòng nói: “Cả cô nữa! Bản tiểu thư cũng mua cô! Làm việc nghiêm túc một chút!”

Hồ Bất Động ầm ức nhìn bà chủ câu lạc bộ, bà ta đang mỉm cười, ngấm nghĩa cậu quý tử của mình đầy vui mừng, tán thưởng. Cô lại quay sang Nguyễn Ly, cô ta đứng đó nhìn cô bằng ánh mắt khó chịu. “Tôi chỉ cần cô làm bộ lẳng lơ là được rồi, mặc cái gì cũng được mà.”

“Vây cũng được. Này, nhớ phải lẳng lơ một chút!” Nguyễn Ly lại gần Trác Duy Mặc, trong khi anh chỉ muốn tránh xa cô gái có vấn đề về tâm thần này một chút. Cô vòng tay khoác tay anh. “Bắt đầu từ bây giờ, anh chính là bạn trai của tôi.”

“Ai muốn làm bạn...” Tiếng phản kháng của Trác Duy Mặc còn chưa kịp trôi ra, bà chủ câu lạc bộ đã cầm một bản hợp đồng, lạnh lùng khua trước mặt anh.

“Nói năng cẩn thận một chút! Không làm việc cho tốt, mà còn cố ý gây sự thì mẹ sẽ bắt con làm thêm mấy năm nữa đấy. Hừm!” Bà chủ câu lạc bộ gửi đến anh một câu nói và ánh mắt uy hiếp.

“Xì...” Trác Duy Mặc đành nuốt nửa câu sau vào bụng, mắt trừng lên trắng dã.

Hồ Bất Động thì hợp tác hơn nhiều, cô lập tức đi theo sau Nguyễn Ly. “Chắc là không tan làm muộn quá chứ? Tôi còn phải về nhà nấu cơm, trong nhà còn mấy cái miệng đang đợi cơm nữa.”

Nguyễn Ly quay đầu nhìn Hồ Bất Động đang xoa hai tay vào nhau, mỉm cười rạng rỡ. “Mất thẩm mỹ của cô cũng không tồi. Bản tiểu thư không làm khó cô, sẽ cho cô về đúng giờ làm bà nội trợ!”

“He he he he... Cảm ơn đại tiểu thư đã thông cảm.” Hồ Bất Động cười nhạt. “Vây... bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Đi dạy dỗ tên ẻo lả, nhát gan kia!” Nguyễn Ly khoác chặt tay Trác Duy Mặc đi về phía trước. Trác Duy Mặc bất giác liếc nhìn đồng hồ, phát hiện mình chỉ cần phải điều chỉnh cho đồng hồ chạy nhanh lên.

“Dạy dỗ cậu bé Mạn Thôn Thôn kia sao?” Hồ Bất Động giật khóe miệng, nhớ lại cậu bé đáng thương, run rẩy trong tấm ảnh.

“Đúng vậy!” Nguyễn Ly hít một hơi thật sâu, giơ thẳng cánh tay còn lại lên trời, hùng hổ tuyên bố: “Bây giờ chúng ta đến công viên giải trí hẹn hò!”

“Hả? Công ... công viên giải trí?” Hồ Bất Động và Trác Duy Mặc cùng há hốc miệng, đồng thanh kêu lên. Đến nơi đông vui náo nhiệt đó để dạy dỗ tên nam sinh ẻo lả, bộ dạng đáng thương, thích mặc váy đỏ khóc thút thút thút thút? Nay. Cô ta có nhầm không vậy?

Công viên giải trí...

“Nơi đây thực sự là chốn thiên đường của tình yêu và hẹn hò chứ không thích hợp để gọi trai bao, càng không thích hợp để bắt nạt kẻ yếu đuối.” Hồ Bất Động nghĩ bụng. Nhưng Nguyễn Ly đại tiểu thư lại không thấy vậy, nếu không thì vẻ khiêu khích đã không lộ rõ trên nét mặt của cô ta thế kia, lại còn sốt ruột gõ mũi giày, một tay kéo Trác Duy Mặc, mắt nhìn chăm chăm anh chàng đáng thương đang thở hồng hộc vì vừa chạy quá sức. Lát sau, dường như sợ tiếng thở của mình ồn ào quá, anh ta đưa tay lên bịt mồm.

Nam sinh kia không đến nổi thấp nhưng vẫn kém Trác Duy Mặc nửa cái đầu, tóc tai gọn gang, mặc bộ đồng phục màu xám nhạt. Cậu ta hơi khom người nên không nhìn rõ gương mặt, chỉ cảm thấy ta đề phòng đứng ở chỗ cách Nguyễn Ly một khoảng nhất định.

“Mạn Đồn Đồn! Cậu lại dám đến muộn,” Nguyễn Ly cau mày, dữ dằn quát mà chẳng để ý câu nói của mình nghe rất buồn cười. Cậu ta tên Mạn Thôn Thôn thì đến muộn là điều hiển nhiên.

“Xin... xin lỗi... tiểu thư...” Cậu ta ngẩng đầu lên, hai hàng nước mắt lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn, tuần tú. Đôi mắt to hấp háy đã ướt sũng, đáng vẻ vô cùng tội nghiệp. Giọng nói nhản nhẹn của cậu ta không thể không khiến người khác động lòng trắc ẩn. “Tôi đã chạy nhanh hết sức rồi.”

“Giả vờ đáng thương vừa thôi! Chiều nay cậu làm gì có tiết, bản tiểu thư đã điều tra rõ rồi, cậu cố ý đến muộn đúng không?” Không hiểu vì sao nhưng thái độ ngang ngược, vô lý của Nguyễn Ly khiến ai nhìn vào cũng nghĩ người sai là cô ta.

Thế là, người qua đường không ai không liếc nhìn cô ta. Bọn họ dùng ánh mắt để lên án cô gái hung hăng, không hề biết lý lẽ này, nhân tiện cảm thông với anh chàng yếu đuối kia. Và đương nhiên, gã thanh niên ăn mặc bụi đời đứng bên cạnh cô ta cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì nên bị ném cho những ánh mắt khinh bỉ. Thậm chí cả cái đuôi phía sau cũng bị họ đánh đồng tẩy chay.

“Nhưng... nhưng mà, tôi muốn về nhà hỏi mượn mẹ đồ rồi mới ra ngoài.” Giọng nói của Mạn Đồn Đồn có chút hơi run rẩy, run đến mức khiến người khác se lòng.

“Rõ ràng là cậu không coi bản tiểu thư đây ra gì, bắt bản tiểu thư ở đây đợi cậu!” Cô gái ác độc vẫn tiếp tục công kích.

“Tiểu thư... cô đừng có tiến lại gần nữa...” Anh chàng đáng thương lùi lại hai bước, duy trì khoảng cách an toàn.

“Cậu còn dám ghét bỏ bản tiểu thư?”

“Không có, không có, chỉ là... chỉ là tôi sợ...”

“Còn nói là không có, rõ ràng cậu ghét bỏ tôi! Cho nên mới đến muộn, cho nên mới trách xa tôi, cho nên cậu cũng không nhìn, cũng chẳng hỏi người đàn ông bên cạnh tôi.”

“Tại sao tôi thấy càng ngày càng có nhiều người nhìn tôi? Rõ ràng tôi không nói lời nào mà.” Trác Duy Mặc rầu rĩ đứng nguyên tại chỗ, chẳng buồn để ý tới vụ cãi cọ trước mặt. À không, nói chính xác là một người

mắng, một người bị mắng. Anh hơi nghiêng đầu về phía sau, đưa tay che miệng, liếc nhìn Hồ Bất Động đứng sau lưng, thấy cô đang tròn mắt nhìn người đi đường.

“Tôi còn thảm hơn anh. Thậm chí người ta còn chẳng thèm khinh bỉ nhìn tôi, xem tôi như vô hình vậy.” Cô vẫn không rời mắt khỏi dòng người qua lại. Rõ ràng ai nấy đều nhìn bọn họ hai ba lần, tại sao chẳng thèm nhìn cô lấy một cái vậy? “Tôi cảm thấy, một lát nữa anh sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng đấy.”

“Nguy hiểm đến tính mạng? Dựa vào cậu ta?” Trác Duy Mặc nhướn mày, hoàn toàn không cảm thấy năm chữ “nguy hiểm đến tính mạng” này sẽ ứng nghiệm. Có vụ đánh nhau nào anh chưa từng chứng kiến, chẳng lẽ lại sợ cái kẻ ảo tưởng, gió thổi cũng bay đang sợ hãi phát khóc trước mặt sao? Hóa ra anh ăn mặc thế này, vẫn chưa phải là việc làm mất mặt cánh đàn ông nhất. Hừ... núi cao còn có núi cao hơn.

“Anh không cảm thấy ức hiếp kẻ yếu, bắt nạt người khác, làm điều xấu xa thì sẽ trở thành đối tượng ngứa mắt”

“Liên quan gì đến cô chứ?”

“Bây giờ anh chính là...” Cô cẩn thận chỉ rõ cho anh hiểu, đồng thời tránh xa anh ra một chút. Nhiều khi làm người vô hình cũng chưa hẳn đã không tốt. Ví dụ như bây giờ, xin hãy quên cô đi! Cô cam tâm tình nguyện thu vào một góc khuất, bị người ta quên lãng và âm thầm rơi lệ.

“Hai người! Không mau tới giúp tôi dạy dỗ cậu ta, lại còn ở đó thì thầm, liếc mắt đưa tình với nhau gì chứ?” Nguyễn Ly một tay kéo Trác Duy Mặc lên phía trước, để anh ta đối diện với Mạn Đồn Đồn đang sợ hãi đến mức sắp ngã khụy. Hồ Bất Động lùi về phía sau một bước dài, ngược mắt nhìn làm bộ như không quen biết bọn họ.

Mạn Đồn Đồn khoanh tay che chắn trước ngực, cảnh giác nhìn bóng đen đang phủ xuống mình, lại chớp chớp cặp mắt đáng thương. Thấy Trác Duy Mặc chau mày cau có, anh chàng nhút nhát tưởng anh đang muốn đá bay mình. Ôi! Thật đáng sợ... Nhìn quần áo của anh ta kìa! Lưu manh, đầu gấu... Thật khủng khiếp!

“Này!”, giọng nói của Trác Duy Mặc không nhẹ nhàng, thân mật cho lắm khiến Mạn Đồn Đồn càng run như cây sậy.

Giọng nói của cậu ta rất sợ hãi, dường như chỉ muốn chạy trốn ngay tức khắc. Nhưng... thấy Nguyễn Ly đang hằm hằm nhìn mình, cậu chỉ đành mím môi đứng nguyên tại chỗ mà run rẩy.

“Mày...”

“Oa! Anh đừng đánh tôi. Tôi biết tôi sai rồi, lần sau tôi không dám đến muộn nữa. Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Mạn Thôn Thôn vừa ôm đầu vừa xin lỗi rối rít.

Trác Duy Mặc nhìn hai bàn tay vẫn dúi trong túi quần, hoàn toàn không có ý định rút ra của mình, lại nhìn anh chàng sợ hãi đến mức ngồi thu lu thành đồng trước mặt, ngán ngẩm khẽ nhếch miệng. Rồi anh quay sang nhìn Nguyễn Ly. Cô ta nhìn cái sinh vật đang ngồi xổm cầu xin sự thương xót mà tức đến nổi sắp xì khói. Anh nhẹ nhàng nói: “Này, tôi có thể tan ca làm được chưa? Cậu ta đã bị dọa phát khóc rồi.”

“Mạn Đồn Đồn!” Nguyễn Ly lớn tiếng gọi rồi rải những bước dài về phía Mạn Đồn Đồn, mặc kệ xung quanh bao nhiêu con mắt hình viên đạn đang chĩa thẳng vào mình, cô ta co chân toan đá cho cậu ta một trận. Loại con trai yếu đuối thế này thì có gì đáng thương đâu. Cậu ta bị như vậy là đáng đời! Lúc nào cũng chỉ biết nhần nhục chịu đựng, ba phải vô dụng, lại chẳng bao giờ để ý tới cảm nhận của bản tiểu thư. Cô phải giẫm nát cái đầu bã đậu này cho thiên hạ thái bình, cho ranh giới giữa nam và nữ được phân định rõ ràng. Đúng! Giẫm nát đầu cậu ta!

“Mẹ nói hôm nay ra đường sẽ gặp tai nạn đổ máu. Không phải tôi có ý đến muộn, tôi thực sự không có ý mà.” Mạn Đồn Đồn lí nhí thanh minh. Một chân của Nguyễn Ly vừa co lên, nghe cậu ta nói thế thì khựng lại, giữ nguyên tư thế đứng một chân. Trông ngộ ngộ!

“Số mệnh không hợp, chung sống với nhau ắt sẽ đổ máu”, tiếng cậu ta càng lúc càng yếu ớt. Nguyễn Ly hạ cái chân đang co lên xuống. Buồn bã cúp mắt.

“Cậu đứng lên đi”, cô ta hạ thấp giọng điệu, dường như có chút sầu não.

“...”Anh chàng ôm đầu ngồi xổm kia từ từ ngẩng mặt lên, nhìn cô đề phòng. “Tiểu thư...”

“Số mệnh chúng ta không hợp nhau, đúng không?”

“Ừ, mẹ tôi nói như thế... hơn nữa...” Cậu ta cup đôi mắt vô tội nhìn xuống đất, hình như sắp khóc.

“Hơn nữa bố cậu chỉ là tài xế của bố tôi, cho nên càng không hợp, đúng không?”

“...” Mạn Đồn Đồn mím chặt môi, dáng vẻ thật sự rất đáng thương.

“Không sao. Tôi cũng không thêm để mắt đến cậu. Tôi nói rồi, tôi ghét nhất loại con trai ẻo lả!” Cô nhún vai quay người đi, không nhìn anh chàng đang ngồi xổm, vẻ đáng thương kia nữa. “Loại con trai chẳng có chút nam tính, còn giả vờ ngoan ngoãn như cậu có gì tốt chứ? Mỗi lần ở bên cạnh cậu đều là tôi phải làm người xấu bị người khác chửi mắng, tôi muốn tìm một người xấu xa hơn tôi, bất lương hơn tôi, lưu manh hơn tôi giống như anh ta kia!” Ngón tay của cô chỉ thẳng vào mặt Trác Duy Mặc đang đứng ngấp dãi chẳng chuyên tâm làm việc.

Trác Duy Mặc bị điểm mặt chỉ tên mà chẳng hiểu gì hết, anh chớp chớp mắt, tự gơ tay chỉ vào mũi mình. Từ nãy đến giờ, bao nhiêu người qua đường chỉ trỏ anh còn chưa đủ sao, tại sao bây giờ đến quả lên mềm này cũng góp vui vậy? Chưa kịp mở miệng cần nhần thì Hồ Bất Động đã kéo áo ra hiệu cho anh tốt nhất đừng nói gì, anh nghi ngờ chau mày nhìn đôi nam nữ trước mặt. Này... bọn họ đến đâu rồi? Sao lại nhìn anh chằm chằm vậy? Một người thì ánh mắt như tóe lửa, còn người kia thì nhìn anh ngưỡng mộ.

“Cho nên, hôm nay tôi muốn cậu nhìn cho kỹ, mẫu đàn ông tôi thích là như thế nào? Thứ ẻo lả chỉ biết đến tướng số với tai họa đổ máu, lúc nào cũng lo xúng hay không thì sẽ chẳng có ai thích hết! Cậu có nhìn thấy cô gái đang đứng như kẻ ngốc bên kia không? Cô ta cũng rất thích mẫu con trai như Trác Duy Mặc, đúng không?”

Nói xong, cô ta quay sang Hồ Bất Động đang cau mày nghe cuộc đối thoại của bọn họ.

“> Hả?” Đột nhiên bị nhắc đến, cô đứng ngẩn ra, thấy Trác Duy Mặc cũng ngượng ngập nhìn đi chỗ khác, đại tiểu thư hung hãn lẫn anh chàng Mạn Đồn Đồn đều đang chờ đợi câu trả lời của mình, đành miễn cưỡng đáp: “Ồ... à... thích... thích.”

Trác Duy Mặc có chút không tự nhiên giật giật khóe môi, ho một tiếng để át giọng nói của cô. Cô nói xong liêng cúi gằm mặt xuống.

“Tiểu thư...”, giọng nói tủi thân đến cực điểm của cậu ta lại vang lên, Nguyễn Ly nghe thấy thì máu nóng lại sôi sung sức.

“Cút đi, ai muốn nghe cậu gọi tiểu thư gì đó? Duy Mặc, chúng ta đi chơi đu quay. Một số người sợ độ cao thì cút sang một bên, bản tiểu thư không muốn nhường nhịn cậu nữa!”

Cô ta nói xong, liền kéo Trác Duy Mặc đi thẳng đến chỗ mình muốn đến. Chẳng thêm để ý đến Mạn Đồn Đồn vẫn rúm ró ngồi trên mặt đất.

27. Chương 27: Công Viên Giải Trí (trung)

“Ồ...tại sao nhất định phải đánh nhau mới là nam tính?”

* * *

Đợi khi hai người đã đi xa rồi, Mạn Đồn Đồn mới đứng dậy, phủi sạch bụi đất bám trên người, khóe miệng xùi xuống thở dài thườn thượt, sau đó quay lại nhìn bóng người đã đi khuất hẳn.

“Chẳng phải cậu nói có tai nạn đổ máu sao? Cậu còn không mau về nhà đi?” Hồ Bất Động này giờ chỉ đứng một bên quan sát, thấy anh chàng đáng thương kia lại muốn lao đầu vào chỗ chết. Mẹ cậu ta nói không sai, hôm nay cậu ta thực sự gặp tai nạn đổ máu, hơn nữa nếu cậu ta thực sự đi theo, chưa biết chừng điều đó sẽ xảy ra ngay bây giờ. Nếu Trác Duy Mặc không thể hoàn thành nhiệm vụ....

“Người gặp tai nạn đổ máu là tiểu thư.” Cậu ta măm môi. “Các người là bạn bè hay tình địch?”

“Hả? À... không phải là tình địch.”

“Nhưng cả hai cô đều thích gã hung hăng đó?”

“Này... Đối với chuyện tình cảm, tôi rất lý trí, he he he he. Tuyệt đối sẽ không đóng vai cô gái xấu xí đi bắt nạt nhân vật nữ chính đâu.” Cô lấy nhân cách ra để đảm bảo. Cho dù cô đang diễn một vai cô nàng lẳng lơ nhưng cũng phải có điểm dừng chứ, hơn nữa vai diễn của cô vừa rồi đã thất bại hoàn toàn.

“Vậy thì tốt!” Đột nhiên cậu ta nở nụ cười ngọt ngào như thể muốn mua chuộc người khác vậy. Mà cô lại rất dễ mủi lòng trước nụ cười của người khác. “Tiểu thư tuy tính khí không tốt lắm nhưng bản chất không hề xấu.”

“...” Nhìn Mạn Đồn Đồn, đột nhiên cô bắt chước những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, bao dung, dịu dàng mà tha thứ mọi lỗi lầm cho cô gái xấu xa thậm chí hối hận vì mình đã đứng về phía kẻ xấu bắt nạt người tốt. “Rốt cuộc cậu muốn nói gì?”

“Ồ, chị có thể giúp tôi đưa cái này cho tiểu thư không? Cho dù cô ấy không tin, cũng nhờ chị đeo lên cổ cô ấy. Một ngày thôi là được.” Cậu ta móc túi lấy ra một miếng ngọc phỉ thúy hình phật tổ.

Cô chìa tay đón lấy miếng ngọc, cảm thấy cảnh tượng này sao mà quen đến vậy. “Cậu tự đưa cho cô ấy

“Không được. Tôi tặng không hay lắm...” Cậu ta cắn môi, cảm giác bất lực.

Có gì mà không hay chứ? Nguyễn Ly và anh chàng ka chỉ là diễn kịch thôi, cô ấy không hề thật lòng với anh ta, người cô ấy thích là cậu! Cô suýt nữa thì đã thốt ra mấy câu này. Nhưng nghĩ kỹ lại đây mới chỉ là cảm nhận của bản thân mình, nếu nói ra, e là người khác sẽ không tin. Bởi vậy cô chỉ run run khẽ hỏi: “Là bởi số mệnh không hợp nhau sao?”

“Haizzz! Chị cũng hiểu chuyện này sao?” Cậu ta có vẻ hơi kinh ngạc, cười khỏ, nói tiếp: “Đúng vậy, chính là số mệnh không hợp nhau. Mẹ tôi nói, tôi đáng lẽ phải là con gái cho nên từ nhỏ đã chiều chuộng tôi như con gái, bởi vậy tôi mới... ẻo lả... như thế này... he he. Ngũ hành của tôi khuyết Thủy cho nên mới đặt cái tên kỳ quái, lẽ mà chậm chạp. Tiểu thư thường mắng tôi ngốc nhưng cô ấy thì cứ lại không bằng tôi nên quay sang mắng tôi là đồ mọt sách. Tiểu thư thuộc mệnh Hỏa. Mẹ tôi nói, nếu chúng tôi đều là con gái thì sẽ bổ sung cho nhau, nhưng tôi lại là con trai, lại khuyết Thủy, thì... tương khắc.”

“...” Cô rất muốn nói rằng cô rất thấu hiểu và đồng cảm với nỗi khổ tâm của cậu ta nhưng rốt cuộc cô chỉ có thể nhếch miệng, phát ra một tiếng cười yếu ớt.

“Thực ra, tất cả những điều này chỉ là cái cớ mà thôi. Bản thân tôi cũng biết...”

“...”

“Chỉ là kiếm một cái cớ để không bị mất mặt thôi.”

“Tôi biết mình không tốt. Ở bên cô ấy, tôi rất lúng túng. Tôi không nam tính, cũng chẳng biết thế nào mới được coi là nam tính. Hơn nữa vừa nghĩ cô ấy không thích, không thể làm như vậy thì một giây sau, tôi đã ôm đầu ngồi thu lu dưới đất. Tiểu thư nói, cô ấy ghét tôi vì tôi còn hèn nhát hơn cả cô ấy.”

“Hí... khi... À, xin lỗi. Tôi không cẩn thận...” Cô vừa bật cười lại vội vã kìm lại ngay, dường như hiểu ra điều gì đó liền nhướn mày.

“Không có gì. Dù gì tôi cũng thấy mình rất vô dụng, nhưng người... người đó, anh ta không hề thích tiểu thư. Tôi...”

“Không cam tâm?”

“Tôi không yên tâm.” Cậu ta lắc đầu.

“Vậy cậu còn không đi sao? Tôi nghe bọn họ nói muốn đi ngồi đu quay.”

“Đu... đu quay thì sao?” Cậu ta chớp mắt, không hiểu. Khuôn mặt ngây ngô đó thật khiến người khác có cảm giác mình đang chà đạp một mầm non.

“Đu quay chính là nơi lý tưởng để ‘tấn công’. Cậu nghĩ xem, hai người cùng ở trong một không gian bé xíu, kín mít, lại lên cao như vậy, bên cạnh chẳng có ai. Nếu anh chàng rất nam tính kia đột nhiên có ý định xấu với tiểu thư nhà cậu. Cậu nói xem cô ấy yếu ớt như vậy thì chạy đâu cho thoát? Cậu không sợ khi xuống khỏi xích đu, cô ấy đã bị tên cầm thú kia “xơi tái” rồi sao?”

“Xơi tái tiểu thư?” Chàng ngốc kia vẫn ngoẹo đầu một bên, chưa hiểu.

“Gạo nấu thành cơm.” Đã nói đến vậy, nếu cậu ta vẫn không hiểu thì cô sẽ cực lực lên án sự non nớt, ngô nghê của cậu ta. Cô thực sự không nhẫn tâm nhìn vào cặp mắt hấp háy ấy.

“Haizzz!” Phù... May mà câu này cậu ta hiểu.

“Này, cậu muốn chạy đi đâu vậy?” vừa hiểu ra, cậu ta đã chạy đi đâu vậy? Hay những cậu con trai ẻo lả thường có tính hấp tấp, nóng vội.

“Tôi phải đến ngay chỗ đu quay. Tiểu thư không thể bị xơi tái!” Cậu ta quay đầu lại nói lớn, quên bồng cả cái cơ tai nạn đổ máu gì đó, cũng chẳng để tâm đến cái vẻ ẻo lả của mình luôn.

“Cậu... không phải sợ độ cao sao?” Cô nhắc nhở cậu ta chớ nên quên khuyết điểm lớn của mình nhưng cậu ta chẳng thèm ngoái đầu lại. “Này! Bọn họ đã lên cao rồi, cho dù cậu muốn lên theo cũng phải xếp hàng đã chứ.”

Cậu ta đột nhiên nhớ ra phải xếp hàng, nhìn hàng người dài dằng dặc, tìm cậu chùng xuống. Quá nóng lòng, cậu bèn xông thẳng lên đầu hàng. Ai ngờ, vừa tới nói cậu đã trượt chân ngã đáng “phịch”, cả người nằm song soài trên mặt đất. Hồ Bất Động tự đập tay lên trán, sao mà cậu ta yếu ớt như vậy?

Người đứng xếp đầu hàng đột nhiên thấy có người ngã bổ nhào trên mặt đất thì giật nảy mình, anh ta khom người hỏi han mấy câu thì thấy Mạn Đồn Đồn ngóc đầu dậy, gương mặt đáng yêu rơm rớm nước mắt, miệng khê rên rỉ vì đau.

“Này... Tại sao cô ấy không chịu tin, đây chẳng phải là tai nạn đổ máu sao? Thực sự rất linh nghiệm... rất đ

“Cậu không sao chứ?” Người đứng đầu hàng nhìn Mạn Đồn Đồn quan tâm hỏi.

Cậu ta mím chặt môi, ép cho nước mắt trào ra, hai hàng mi rũ xuống, đôi mắt nai tơ kia vẫn tiếp tục tranh thủ sự thương hại, giọng cậu hơi lạc đi: “Xin... xin anh... nhường... nhường... nhường tôi lên trước được không... tôi... tôi... hu... tôi...”

“Đây... nhưng xếp hàng...” Người đầu hàng hơi khó xử, tuy cậu dự đoán được anh ta nhưng phía sau còn rất nhiều người đang xếp hàng...

“Xin anh đó, tôi thực sự... thực sự phải lên ngay bây giờ. Hu... Cầu xin anh!”

“Haizzz, người ta đã khóc lóc như vậy, anh nhường cho người ta lên trước đi!” Những người đứng xếp hàng bắt đầu lên tiếng bênh vực.

Đúng vậy. Nhìn cậu bé meo máo tội nghiệp chưa kìa! Sao anh lại nhẫn tâm không chịu nhường cho người ta lên trước?” Bênh vực kẻ yếu là trách nhiệm của mọi người.

“Đúng vậy, chắc là cậu ấy muốn ngồi ở khoang xích đu đó để nhớ về một ai đó. Haizzzz, nhường cho người ta đi mà!” Lòng đồng cảm của mọi người còn vượt xa cả mong đợi. Đây là chân lý!

“Được. được, được rồi, cậu lên trước đi. Tôi, tôi, tôi xếp sau. Sợ cậu rồi đó.”

“Cảm ơn anh, anh thật tốt, mọi người đều là người tốt! Hu hu!” Cậu ta ôm lấy cái đầu gối đau nhức, vội vã đứng dậy, kéo vạt áo lau mấy giọt nước mắt sắp rơi xuống rồi xông thẳng lên bậc thềm, nhìn chiếc xích đu trên à nuốt nước bọt đáng sợ! Cao quá! Chóng mặt quá!

Hồ Bất Động theo sau nghiêm nhiên được hưởng lợi mà chẳng phí chút sức lực, cô cười xòa lém lỉnh. “Tôi đi cùng cậu ấy.” Cứ thể cô không chút ngại ngùng mà lên thẳng đầu hàng.

“Cậu thực không sao chứ? “ Nhìn Mạn Đồn Đồn chưa ngồi lên ghế đu mà mặt đã tái xanh vì sợ, cô phân vân liệu có nên mang theo bình dưỡng khí để phòng cậu ta ngất xỉu hay không.

“Tôi nghĩ... chắc không sao đâu. Tôi nhắm mắt lại là được mà.” Cậu ta nhìn khoanh xích đu đang từ từ hạ xuống liền theo nhân viên phục vụ đi vào.

“Nhắm mắt lại? Vậy chẳng phải là không nhìn thấy gì nữa sao? Nếu thế, kế hoạch của tôi phải làm thế nào?” Cô nhắm mắt, vừa đi theo vừa nhìn mẫu tin nhắn mới gửi đi.

“Này, muốn tan làm sớm thì nấu một nồi cơm nhé! Đừng nói là anh không hiểu ý tôi, đừng hòng, giả bộ tỏ non với tôi. Nhưng cũng đừng tuyệt tình quá, biết điểm dừng đó!” Cô nhắn tin cho Trác Duy Mặc.

...

“Chụt, chụt, chụt...”

Một tràng âm thanh quái dị, rờn rợn phát ra từ túi của Trác Duy Mặc, thu hút sự chú ý của Nguyễn Ly đang ngồi ngây ra, tay chống cằm, mắt nhìn về nơi xa xăm. Trong không gian chật hẹp này, muốn bỏ qua một âm thanh trao đổi nước bọt khêu gọi như thế thực là rất khó. Nhìn về nhãn nhó, thò tay vào túi quần, khó chịu móc cái vật thể quái dị kia ra của anh chàng trước mặt, cô nói: “Chuông điện thoại của anh đúng là quê mùa.” Nguyễn Ly không giấu được sự bất mãn, cô vuốt mái tóc xoăn như muốn phô trương đẳng cấp

“Hừm. Hơn nhiều loại đàn ông cô thích.” Anh trừng mắt lườm cô, vắt chân chữ ngũ, rồi hí hoáy đổi nhạc chuông điện thoại.

Một hồi nhạc chuông mới vang lên, những âm thanh cứng nhắc, chẳng có chút giá trị nghệ thuật gì. “Tút, TUT...”

“Này, anh đổi nhạc chuông làm gì?”

“Đó là nhạc chuông mà cô bạn gái trước đây cài cho tôi, bây giờ tôi giữ lại làm gì?” Anh không ngẩng lên nhìn cô mà vẫn cúi húi với chiếc điện thoại của mình.

“Anh từng yêu rồi?”, giọng Nguyễn Ly lên cao dường như không tin những gì mình vừa nghe thấy. Thật là quá xem thường sự tôn nghiêm đầy tính đàn ông của anh ta.

“...” Anh hơi ngược mắt lên, trừng trừng nhìn cô, rít từng tiếng qua kẽ răng: “Có muốn bản thiếu gia nói cho cô biết số lượng bao cao su mà tôi đã dùng không?”

“Vậy có nghĩa là anh đang thất tình? Anh vừa bị người ta đá sao?”

“Không hợp thì chia tay tôi. Hừ, chẳng lẽ phải học theo cô, tìm một cô gái tới để chọc tức người ta sao? Vớ vẩn!” Ngón tay của anh gõ vào mục hộp thư đến, mở cái tin nhắn mới. Anh vẫn chẳng thích thú gì với phương thức liên lạc nhằm chán này. Dù gì trước đây mấy cô bạn gái cứ nằng nặc đòi anh nhắn tin chuyện trò với họ nhưng anh đều phớt lờ. Điện thoại là để gọi, có chuyện gì thì gọi điện nói cho tiện, nhắn qua nhắn lại phiền phức chết đi! Chuông điện thoại có gì hay chứ, cứ cách mấy phút lại kêu ầm ĩ. Thật khó chịu!

Cho nên mỗi lần nhận được tin nhắn vớ vẩn đại loại “Anh đang ở đâu thế?”, “Anh nhớ em không?”... thì phản ứng đầu tiên của anh là gọi lại phủ đầu người ta bằng câu:

“Có việc gì?” Anh gắt lên.

Thông thường đối phương sẽ ngây ra một lát, ấp úng không thành tiếng.

“Có chuyện thì nói đi”. Anh lạnh lùng

Đối phương im lặng thêm mấy giây nữa, sau đó mới lí nhí: “Không có việc gì.”

“Không có việc gì đập máy đây.” Tắt máy...

Nguyễn Ly nhăn mày, nở nụ cười châm chọc. “Nói trước bước không qua đó. Đợi khi nào anh tìm được một cô gái mà khiến anh muốn tìm một cô gái khác để chọc tức cô ta, bản tiểu thư sẽ kể tình chuyện hôm nay mà giúp anh.”

“Bản thiếu gia đây không thèm.” Anh từ chối không chút đắn đo, rồi nhìn dòng chữ đang hiện trên màn hình. Lần đầu tiên thấy tên cô xuất hiện trên màn hình điện thoại của mình khiến bàn tay anh bất giác

run run. Nguyễn Ly nhìn anh nghi hoặc. Anh lập tức ho khan một tiếng, lấp liếm sự lúng túng của mình, ngón tay cái nhẹ nhàng ấn phím mở tin nhắn.

“Này, muốn tan làm sớm thì nấu một nồi cơm nhé! Đừng nói là anh không hiểu ý tôi, đừng hòng, giả bộ thờ non với tôi. Nhưng cũng đừng tuyệt tình quá, biết điểm dừng đó!”

“...”

“Là bạn gái cũ nhắn tin cho anh sao?” Nguyễn Ly chớp mắt.

“Không phải.”

“Vậy sao nhìn anh buồn thiu như thấy người yêu cũ của mình đi yêu người khác vậy?” Nguyễn Ly vươn cổ ra, muốn đọc trộm đoạn tin nhắn vừa khiến anh ta biến sắc kia.

“...” Anh bóp mạnh chiếc điện thoại, vút luôn vào túi, một cảm giác rất khó diễn tả dâng trào. Anh dự định, nếu cô gửi một tin nhắn tương tự những tin anh thường nhận được như: “Anh đang ở đâu đấy” hay “Tôi không tìm được anh, đến đón tôi đi.”, anh sẽ gọi lại theo thói quen nhưng câu mở đầu có lẽ thay đổi một chút.

“Đứng im đó, đợi tôi đến tìm cô.”

Nhưng tin nhắn này lại khác hẳn, anh nhất thời không phản ứng kịp. Hừm, câu mở đầu mà anh chuẩn bị sẵn cũng coi như bỏ đi! Khốn khiếp!

“Đến đây!” Anh vươn tay, những thứ đồ trang sức đeo lủng lẳng khắp người phát ra tiếng leng ca leng keng, ngón tay ngoắc ngoắc trước mặt Nguyễn Ly.

“Này, bản tiểu thư vừa mới nói sẽ giúp anh chọn tức một cô gái mà anh nhanh như vậy đã... Woah!”

Chưa nói dứt lời, cô đã bị anh kéo vào lòng, dường như cố ý để cổ của cô vượt qua vai mình. Qua ô cửa kính chắn gió sau lưng anh, cô nhìn thấy trong khoang đu cách khoang của họ không xa, có một khuôn mặt đỏ bừng đang dính sát vào kính, những ngón tay cào cấu vào mặt kính. Tuy khoảng cách khá xa nhưng nhìn Hồ Bất Động đang bịt chặt tai, mặt mày nhăn nhó, cô biết người đó đang gào thét rất lớn.

Cô tựa đầu lên vai Trác Duy Mặc, chuyển động cảm, lạnh nhạt nói: “Chẳng phải cậu ấy sợ độ cao sao? Trèo lên đó làm gì chứ? Thật là!” Cô mỉm cười, trong lòng đã có sẵn câu trả lời, nói tiếp: “Lần đầu gặp nhau, cậu ấy mặc một chiếc váy ren, màu hồng nhạt xấu chết đi được! Rõ ràng cắt tóc con trai thế mà lại mặc váy. Tôi liền kéo cả váy lẫn quần trong của cậu ấy xuống, chỉ vào ‘chỗ đó’ mà dọa nếu cậu ấy còn mặc váy, chỗ đó sẽ thối rửa. Lúc đó cậu ấy khóc lóc rồi bỏ chạy. Từ đó về sau không dám mặc váy nữa. Nếu biết trước sau này, bản tiểu thư sẽ động lòng với cậu ấy, thì tôi đã không tình nguyện như vậy.”

“Xí...”, anh bật cười mỉa mai. Nghe câu chuyện của Nguyễn Ly, anh đột nhiên nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy cái đầu trọc lóc. Lúc đó, anh đang học dở nửa tiết học, à không... chính xác là anh đang ngủ trong tiết học, vừa mở mắt ra liền phát hiện trước mặt mình không biết từ lúc nào xuất hiện một vật thể kì dị, khiến anh không sao ngủ tiếp được. Thế là, anh chẳng chút lịch sự vỗ vào cái đầu trọc lóc của em ni cô vừa chuyển vào lớp kia, dọa nạt: “Này! Đem cái đầu trọc lóc của cô tránh xa tôi ra một chút!”

Bị vỗ “bốp” cái lên đầu, cô sợ hãi rụt cổ lại, ôm lấy cái đầu xui xẻo nhìn anh âm ỉ.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Có cần bản thiếu gia giúp cô mua một bộ tóc giả không? Cứ nhìn thấy cái đầu trọc của cô là bản thiếu gia không sao ngủ nổi.”

“...” Cô bĩu môi, kiềm chế để không lao tới cắn xé gã kia, khóe mắt ươn ướt. Lúc đó, anh hoàn toàn không hiểu gì, chỉ thấy cô ôm đầu quay đi, nằm bò ra bàn, không để cái đầu trọc lóc của mình làm phiền giấc ngủ của người khác nữa. Anh nhếch khóe môi hài lòng với thái độ nghe lời của cô. Cứ thế, anh ngủ, còn cô ngúc đầu xuống bàn, có lẽ vì thế nên cô cũng thường xuyên ngủ thiếp đi. Chỉ có điều cô không may mắn như anh, anh xấu xa nên thầy giáo không dám động vào, còn cô gần như quá quen thuộc với hình phạt xách xô nước đứng ngoài hành lang.

Lúc đầu, anh thấy vô cùng hãnh diện vì không ai dám động đến mình, cho cô hiểu thế nào gọi là “phân biệt đối xử”. Nhưng thấy cô suốt ngày bị thầy giáo bắt phạt rồi lại bị các bạn trong lớp trêu chọc, thật sự đáng

thương! Thế là, lòng tốt hiếm hoi của anh nổi lên, lúc đi qua tiệm tạp hóa, thấy có bày một chiếc mũ khá hợp với cái đầu trọc lóc của cô... Khi anh định thần lại thì tiền đã chiu tọt vào túi của chủ cửa hàng. Thôi, dù gì cũng mua rồi, anh mang đến trường, tình bơ vút lên bàn cô, huyết một tiếng sáo rồi lướt qua, thế là xong.

Kế hoạch gần như đã chu toàn nhưng khi đến trường, anh lại thấy cô đang gật đầu, khom lưng với một cô nàng rất xinh đẹp. Chẳng thêm để ý cô ta nữa, anh về bàn đánh một giấc thật say, định bụng lúc vào lớp sẽ kiếm bừa cái gì đó rồi ném chiếc mũ cho cô. Ai ngờ, vừa nghe thấy tiếng chuông vào lớp, anh ngẩng đầu lên, trước mặt anh đã là một người khác.

Đập vào mắt anh là một mái tóc đen óng ả, xoa ngang vai, bay phấp phới trong gió. Chẳng hiểu sao lúc ấy, anh chỉ muốn cầm kéo cắt phẳng mái tóc vô tích sự cứ lả lướt trong gió kia, cho nó ném chút mùi đau khổ. Anh đưa mắt tìm cái đầu trọc mọi ngày, thấy cô đối được chỗ ngồi mà cuối cùng có thể ngẩng thẳng cổ, tha hồ ngọ nguậy. Nhìn vẻ sung sướng, thoải mái như trút được gánh nặng của cô, anh nghiêng rằng vò cái mũ giấu trong ngăn bàn.

Anh trừng trừng nhìn mấy sợi tóc đang bay lất phất trước mặt, đến mức khiến cô nữ sinh kia mơ màng quay đầu lại, dường như hiểu ra chuyện gì, cô nở nụ cười ngọt ngào. Sau đó, cô ấy chạy đến tìm anh, nói muốn làm bạn gái của anh, anh chau mày, chẳng hiểu bạn gái là gì, chỉ hằm hằm thốt ra một câu: “Được. Vậy cắt ngay mớ tóc chướng mắt của cô đi cho tôi!”

“Hả?”

Thế là, bạn gái đầu tiên của Trác Duy Mặc là một cô gái tóc ngắn. Khi cô ta cắt đi mái tóc dài óng mượt của mình thì tóc trên đầu cậu Hồ Bất Động bắt đầu nhú lên. Anh chẳng thêm để ý gì đến cô nữa.

Đẹp bỏ hết mớ ký ức vớ vẩn đó qua một bên, anh nghe thấy Nguyễn Ly tiếp tục nói:

“Thực ra... tôi biết.” Cô khịt khịt mũi, nhìn người đang sống chết dán mặt vào cửa kính kia. “Cái gọi là số mệnh không hợp kia, cái gọi là tai nạn đổ máu đều là cái cớ. Cậu ấy trốn tránh tôi chỉ vì nghe lời lúc khốn nạn, lăm mồm trong trường nói chúng tôi không x với nhau, nói nhà cậu ấy không có tiền như nhà tôi. Cậu ấy là người cả tin, người khác nói gì cũng cho là thật. Suốt ngày bị đám thanh niên xấu bắt nạt. Nếu tôi không bảo vệ cậu ấy, cậu ấy làm gì còn sống mà đứng trước mặt tôi nói những gì số mệnh không hợp với tai nạn đổ máu chứ. Rõ ràng cậu ấy không tin tưởng tôi nên mới để ý những chuyện đó. Trong cuộc sống, làm gì có ai cả đời thuận buồm xuôi gió, lẽ nào hề gặp chút chuyện xui xẻo là đem mọi tội lỗi đổ cho số phận sao? Nếu cậu ấy thực sự nhàn rồi như vậy, chi bằng dành thời gian quan tâm tôi một chút không phải hơn sao?”

“...” Nghe những lời oán trách của Nguyễn Ly, rõ ràng chuyện chẳng liên quan gì đến mình, sao anh lại có cảm giác rất quen thuộc, khéo miệng bắt giắc khê động đây, yết hầu cuộn hần lên như thể vừa nuốt một thứ gì đó rất đắng vậy. Anh đứng đó nhìn Huỳnh Nhất Nhị cảnh cáo đám học sinh xấu trong trường không được ức hiếp cô, không cho phép được động vào bạn gái của anh ta. Huỳnh Nhất Nhị cười khổ sở giải thích hình xăm con thỏ trước ngực anh ta là bị cô uy hiếp bắt xăm, rồi anh ta hùng hồn tuyên bố muốn hẹn hò với cô, ấy thế mà người chủ động hẹn lại biến mất tăm.

Đúng là cô rất ngốc, đầu óc cô quá đơn giản! Việc gì cô phải đứng trong mưa chờ đợi chứ? Cô đang chứng tỏ rằng mình rất si tình sao? Cô cũng đâu khác gì những cô gái khác vừa nhỏ mọn, hẹp hòi vừa đa nghi Tào Tháo, lúc nào cũng không tin tưởng cái này, nghi ngờ cái nọ. Đã không muốn nói thật thì cần gì phải tỏ ra vĩ đại, cao thượng chứ? Lúc anh đưa chiếc ô cho cô, vốn định tiện thể đá cho cô một cái, để cô tỉnh ngộ nhưng anh viện cớ gì mà lo chuyện bao đồng này chứ? Cô đâu phải là bạn gái anh, cô là bạn gái của cậu bạn chí cốt của anh. Là anh quen cô trước cơ mà, chiếc mũ kia anh còn chưa kịp tặng, tuy... Khốn khiếp, cuối cùng anh đã dừng lại.

Anh dựa vào sau ghế, hơi khom người để không cản trở tầm nhìn của Nguyễn Ly, hai tay đút trong túi quần, cho cảm cô tựa vào vai mình để nhìn xuống khoang của Mạn Đồn Đồn. Mọi thứ chỉ có vậy nhưng người khác nhìn vào lại cảm thấy tư thế đó rất mờ ám.

“Chết rồi, bọn họ thực muốn nấu cơm! Hu hu... Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?” Trong khoang xích đu vừa chật vừa kín, giọng hoảng hốt của Mạn Đồn Đồn nghe càng chói tai, ngắt

đầu nhìn đôi nam nữ đang ôm nhau ở khoang trên. Này, này, này chỉ là đóng kịch thôi mà, làm gì mà phải quần quýt như thật thế kia? Cứ như thể bọn họ từ thông cảm đến yêu rồi từ yêu đến... Ỗ, nhìn động tác cuối cùng của anh ta xem. Dù gì đây cũng là trên xích đu, ở nơi công cộng, cho dù Trác Duy Mặc quen thói cầm thú ở mọi lúc mọi nơi nhưng không thể... như thế chứ?

“Tôi nói này, Mạn Đồn Đồn, cậu muốn la hét, muốn chóng mặt, nôn mửa, hay muốn ôm lấy của kính, muốn lẫn lộn, run rẩy gì cũng được. Nhưng... có thể chỉ làm một thứ thôi được không? Nghe những tiếng lắc lư kéo kẹt này, tôi thực sự lo lắng cho tính mạng của mình.”

“Nhưng mà... huh u... chóng mặt quá! Ỗ... bọn họ... huh u... nẫu... chín cơm rồi. Vậy tôi...”

“Bây giờ hối hận rồi?”

“...”

“Đừng có cắn môi giả bộ đáng thương, chiêu này không có tác dụng với con gái đâu, quả lê mềm đó chắc chắn cũng không thích!” Hồ Bất Động xua tay.

“Vậy... vậy con gái... phải thế nào mới được?”

“Cậu thiếu bản lĩnh đàn ông!” Hai ta cô làm như đang xin lỗi và đáp án lại chính là thứ mà cậu ta thiếu. Haizzz, xem ra ông trời cố tình trêu chọc người ta mà.

“Rốt cuộc thì thế nào mới gọi là nam tính?”

“Nói chung không giống như cậu. Khi hỏi thì ngân dài tiếng cuối cùng, lại còn luyến láy, rồi hể mở miệng là ‘hu hu’. Chẳng đâu vào đâu cả”, Hồ Bất Động giải thích một cách rõ ràng thẳng thắn. “Không được bịu môi!”

“...” Cậu lập tức thu miệng lại.

“Không được vịn ngón tay!”

“...” Cậu buông thông hai tay.

“Không được rũ mày xuống!”

“...” Cậu liền nhướn mày.

“Hình như khá hơn một chút rồi đấy. Cậu vốn rất đẹp trai nhưng sao lúc nào cũng nước mắt lưng tròng thế kia?” Hồ Bất Động vòng tay trước ngực lùi lại hai bước, nhận xét thật tỉ mỉ. “Vẫn còn thiếu một điểm then chốt.”

“Điểm... điểm gì?”

“Vết thương.”

“Hả?”

“Đàn ông con trai không thể không có vết thương. Đúng! Một vết thương rớm máu, kết hợp với đôi mắt này sẽ vô cùng nam tính.” Hồ Bất Động đang vẽ hình tượng một người đàn ông nam tính trong đầu

“Nhưng... tôi vừa bị ngã, cả đầu gối và tay đều bị thương rồi. Hu hu, không tin thì chị nhìn xem!” Cậu ta kẹp quần lên, để lộ chiếc chân nuột nà, trắng trẻo. Chân cậu ta thật chẳng khác nào đôi chân ngọc của các mỹ nữ.

“Cậu thả ngay quần xuống cho tôi. Vẻ nữ tính của cậu lại lộ ra rồi đấy!”

“Hu hu...”

“Bắt đầu từ bây giờ, cậu không được nói gì nữa, càng không được bật ra mấy ‘hu hu’ đó. Lát nữa xuống khỏi xích đu, cậu hãy đến trước mặt người đàn ông kia.” Cô chỉ tay lên trên thì phát hiện xích đu của hai người kia đã hạ xuống, Trác Duy Mặc và Nguyễn Ly vốn đang trên đỉnh đầu họ giờ đã lại thành ra ở phía dưới, cô bèn chỉ tay xuống.

Đầu Mạn Đồn Đồn cũng di chuyển theo hướng tay cô chỉ, phát hiện mất dấu hai người kia thì sốt sắng nhảy dựng lên. “Sau đó thì sao? Tôi xông đến trước mặt anh ta sao?”

“Không phải xông tới trước mặt mà là thế này, cậu đứng phía sau, vỗ và vai anh ta, đợi anh ta quay đầu lại cậu hãy chỉ vào Nguyễn Ly mà hỏi...”

“Hỏi cái gì?”

“Đó là cô gái của anh?” Nhướn mày, nhướn hết cỡ.

“Tiểu thư không phải cô gái của hần!”

“Khô cật ngang lời tôi!” Cô trừng mắt nhìn Mạn Đồn Đồn đang bấn loạn, đạo diễn tiếp vở kịch của mình. “Sau đó không cần đợi anh ta trả lời, cậu trực tiếp đâm cho anh một cái rồi nói tiếp...”

“Nói... nói cái gì?”

“Bây giờ là của tôi rồi!” Hồ Bất Động héch mũi, trong lòng không ngớt cảm ơn Hạ Thiên Lưu đã dạy cô tuyệt chiêu đó. Vì tinh thần trách nhiệm với công việc, xin lỗi, chỉ còn cách bắt chước kịch bản cướp bạn gái lần trước của anh. “Woa, ha ha ha! Được đấy chứ? Phải như thế! Đúng, phải như thế!”

“Chị muốn tôi đi... đánh, đánh, đánh, đánh, đánh anh ta?” Mạn Đồn Đồn ôm lấy đầu, chuẩn bị ngồi xổm xuống.

“Tôi không làm được đâu. Tôi sợ lắm, anh ta sẽ dùng đôi bốt đen đó đạp chết tôi, và dùng chiếc nhẫn hình đầu lâu kia khoét lỗ trên người tôi. Tôi... Tôi không muốn.”

“Ồ, vậy cậu tiếp tục khóc đi. Dù gì tiểu thư nhà cậu cũng chưa bao giờ nghĩ cậu nam tính.” Cô nhìn chiếc xích đu sắp chạm đất, gãi đầu, vờ bỏ đi. “Cô gái của mình mà để người khác lợi dụng còn không biết đi đòi lại. Tôi mà là cậu, thà tôi chết quách đi cho xong!” Hóa ra kẻ khích tướng này cũng hay đấy chứ!

“Chị bảo đảm, nếu tôi đánh anh ta... tiểu thư... sẽ cảm thấy tôi nam tính chứ?”

“Ừ ừ ừ, chắc chắn cô ấy sẽ ôm lấy cậu cảm động phát khóc, sau đó lấy thân mình đền đáp, đá gã chẳng ra gì kia bay đến Siberia chẵn cừu

“Tiểu thư không biết Siberia ở đâu đâu.”

“Cậu thật chẳng biết nói đùa gì cả.” Cô trừng mắt lườm cậu ta, chợt thấy nhân viên phục vụ đã chuẩn bị mở cửa khoang xích đu, liền hỏi: “Này, rốt cuộc cậu có đánh không?”

“Đánh!” Cậu ta đứng bật dậy, hùng hổ ôm nắm đầm xông ra ngoài. Kết quả là nhân viên phục vụ còn chưa kịp cho khoang xích đu dừng lại hần thì đã thấy một bóng đen lù lù lao ra, bóng đen đó “bỏ qua” bậc thang, cứ thế nhào thẳng xuống bãi đất bùn.

“Hu hu... tại sao cứ phải đánh nhau mới được coi là bản lĩnh? Thườn tích đầy mình thế này vẫn chưa đủ nam tính sao? Tai nạn đổ máu... tai nạn đổ máu!” Cậu ta bò lê trên mặt đất rồi lấy bẫy đứng dậy. Nhìn cặp nam nữ cách đó không xa đang muốn bỏ đi, liền cố gắng đứng dậy, xông lên. Hu hu... tại sao nam tính lại khó thế này?

28. Chương 28: Công Viên Giải Trí (hạ)

“Không phải cậu thực sự thích người kia chứ?”

* * *

“Đợi đã!”, giọng nói yếu ớt của Mạn Đồn Đồn vang lên sau lưng Trác Duy Mặc.

Trác Duy Mặc cảm thấy có một bàn tay run rẩy từ phía sau tóm lấy vai mình, còn Nguyễn Ly thì đứng ngây ra đó, lướt qua vai anh nhìn Mạn Đồn Đồn vừa đang sợ hãi đến mức mặt mày tái mét, thở hồng hộc rồi buông tay khỏi vai anh, rúm người lại.

“Làm gì vậy?”, Trác Duy Mặc hỏi>

Hu hu... nghe giọng điệu của anh ta có vẻ tâm trạng không tốt lắm, hay là để lúc khác tôi nói với anh ta chuyện phụ nữ? Mạn Đồn Đồn lùi lại hai bước, quay sang nhìn Hồ Bất Động đang trống trong một góc nhìn lén, ánh mắt cô như muốn nói:

“Cậu đúng là vô dụng. Lúc này mà cậu định rút lui, chẳng lẽ muốn đợi đến lúc tiểu thư nhà cậu ôm cái bụng to kèn đi tìm cậu khóc lóc sao? Gã đàn ông trước mặt cậu là một tên cầm thú, cầm thú, cậu hiểu không? Sở trường của hắn chính là dụ dỗ các cô gái, đến khi no xôi chán chè thì rũ bỏ trách nhiệm. Nếu cậu muốn đưa tiểu thư nhà cậu đi phá thai thì cứ để ngày khác đến tìm anh ta thương lượng!” Hồ Bất Động bắt chéo hai cánh tay thành hình chữ “X”, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Mạn Đồn Đồn quay đầu lại, Nguyễn Ly đã quay đi chỗ khác, không ngó ngang đến cậu nữa. Cậu nuốt mạnh một miếng nước bọt, lấy hết dũng cảm lí nhí: “Đó... đó là cô gái của anh sao?” Ánh mắt vừa hướng về phía tiểu thư, đổi lại một cái nhìn trợn trừng của cô. Hu hu... Cậu chỉ đang diễn theo kịch bản của người khác thôi... Sao lại trừng mắt nhìn cậu như vậy?

Nhìn Mạn Đồn Đồn lo lắng đan các ngón tay vào nhau, không dám nhìn thẳng Trác Duy Mặc, Hồ Bất Động ngán ngẩm lắc đầu. Tại sao những lời nói “man” đó khi kết hợp với tư thế của cậu ta lại thành ra lỗ bịch vậy? Lãng phí kịch bản hay của cô. Tội lỗi!

“Thế nào?”, giọng Trác Duy Mặc đầy vẻ khiêu khích. Anh bực bội móc bao thuốc lá trong túi quần ra, chẳng thèm đoái hoài đến thẳng nhóc yếu ớt trước mặt, rút một điếu thuốc rồi kẹp lên miệng, đứng kiêu bợ đầu gấu. “Tạch”, anh bật lửa châm thuốc.

Hồ Bất Động chán nản lắc đầu. Này, này, này, giờ là lúc nhân vật nam chính đang thể hiện mình, sao tên nam phụ kia không biết tránh sang một bên, lại còn cố hoàn thành vai diễn quyến rũ phụ nữ của mình nữa chứ? Giờ thì cô đã hiểu lời thoại chỉ là phụ, tư thế mới là chính. Trác Duy Mặc chỉ cần nói đúng hai chữ, kèm theo một loạt hành động thì đã ăn đứt anh chàng lả lướt kia rồi.

“Bây... bây... bây giờ cô gái này của anh là... là... là của tôi rồi!” Mạn Đồn Đồn ngược đôi mắt xinh đẹp hơi ngấn nước của mình lên, một tay tóm lấy cổ áo Trác Duy Mặc mà ra sức kéo. Hồ Bất Động thấy vậy cũng cảm động.

Rất tốt, mấy chữ cuối cùng rất có uy lực, có lẽ cậu ta đã lấy hết sức bình sinh ra để hét. Động tác cuối cùng cũng khá nam tính, cậu ta kéo mạnh quần áo của Trác Duy Mặc khiến nó... Ấy, ấy, ấy... chuyện gì thế kia? Sao cậu ta lại ngồi phệt xuống đất mà ôm đầu rồi?

“Hu hu... Thật đáng sợ! Thật khủng khiếp! Anh ta... trên người anh ta có... có... có...”

Có cái gì?

Thấy Mạn Đồn Đồn khiếp sợ đến vậy, Hồ Bất Động tò mò nhìn lên người Trác Duy Mặc. Anh vẫn đứng nguyên ở đó, áo ngoài bị kéo tụt khỏi vai để lộ phần lưng đầy cuốn hút, xăm hình đầu một con sói đen, miệng đầy máu tươi, đáng vẻ khiêu khích. Tuy cô có nghe học sinh trong trường đồn trên người anh ta có xăm hình dã thú, nhưng thường ngày khi xuất hiện trước mặt cô, dù gì anh ta cũng mặc quần áo chỉnh tề, ngay cả vừa rồi, lúc cô hóa trang, anh ta cũng quay đi chỗ khác thay đồ, kiên quyết không chịu quay đầu lại, hóa ra là sợ cô bị cái thứ đồ chơi trên người anh ta dọa cho sợ phát khóc. Kể cũng đúng... cô mới chỉ nhìn thấy hình con thỏ trên người Huỳnh Nhất Nhị, nhưng con thỏ biết cắn người kia cũng chẳng hiền lành gì hơn con sói trên lưng Trác Duy Mặc.

Anh nheo mắt nhìn cái lưng đã bị hở quá nửa của mình, nở nụ cười nguy hiểm. Chẳng cần quan tâm ánh mắt của mọi người đang hằm học nhìn mình như nhìn một gã chuyên đi ức hiếp người khác, anh hơi gập đầu gối, ngồi xuống, tóm lấy cổ áo Mạn Đồn Đồn kéo lên, ép cậu ta nhìn vào mình, điếu thuốc lá đang ngậm trong miệng rụng tàn lả tả. “Ờ ờ, cậu làm loạn đủ chưa? Nếu như không có bản lĩnh thì hãy cút sang một bên cho bản thiếu gia. Thiếu gia đây không nhàn rỗi để chơi với cậu!”

“Tôi...”

“Cậu không hiểu lời của bản thiếu gia sao? Cậu đang nhìn đi đâu vậy?” Anh nheo mắt lại, nâng cằm cậu ta lên, vẻ mặt vẫn như hung thần ác sát. “Cậu trông chờ vào những ánh mắt đồng cảm kia sao? Cậu nghĩ

những người qua đường đó thực sự sẽ tới bệnh vực cậu sao? Cậu cho rằng lần nào giả vờ đáng thương cũng có tác dụng sao? Bọn họ chỉ muốn xem kịch thôi, không ai thèm để ý đến một kẻ vô dụng như cậu đâu!”

“....”

“Bỏ ngay cái bộ mặt hèn nhát, không có chút bản lĩnh đàn ông đó đi. Nếu cậu không muốn bị người khác ức hiếp thì phải mạnh mẽ lên. Ngoài chuyện giả bộ đáng thương ra, cậu còn biết gì nữa?” Quát xong, anh toan hất “chú gấu bông” mềm nhũn kia xuống đất thì bị một bàn tay trắng nõn túm chặt lấy.

“Tôi không cho phép anh mang tiểu thư đi!” Chú gấu bông kia không rủ mảy, không khóc lóc meo máo nữa mà nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh bắt gặp nở một nụ cười mỉa mai.

“Cậu dựa vào cái gì chứ?”

“....” Mạn Đồn Đồn trầm ngâm hồi lâu, nhìn Nguyễn Ly đang muốn tiến đến ngăn cản Trác Duy Mặc. Thật ra, cô chỉ muốn thử lòng Mặc Đồn Đồn một chút, chứ không có ý khiến cậu ấy bị tổn thương. Vừa rồi Trác Duy Mặc nói có phần quá quắt khiến cô giận sôi lên.

“Dựa vào bộ dạng ôm đầu khúm núm như rùa rút cổ của cậu sao? Dựa vào cái mồm lắp ba lắp bắp chẳng nói nổi một câu hoàn chỉnh của cậu sao? Dựa vào bộ dạng ẻo lả này mà đòi tranh giành bạn gái với bản thiếu gia sao?” Anh ngẩng cao đầu nhìn kẻ đứng không nổi, phải ngồi bệt dưới đất kia đầy khinh bỉ, đến lời nói cũng không chút tôn trọng. Hồ Bất Động đứng bên mà toát mồ hôi lạnh. Anh ta làm sao vậy? Rõ ràng vừa rồi còn miễn cưỡng, gượng gạo lắm mà, sao loáng một cái đã nhập vai hoàn hảo như vậy? Nói toàn câu chí lý. Chẳng lẽ anh ta là con người đa nhân cách?

“Dựa vào việc anh hút thuốc trước mặt tiểu thư, tôi sẽ không cho phép anh đưa cô ấy đi!” Mạn Đồn Đồn chống tay ra sau lấy đà từ dưới đất đứng bật dậy.

“Hút thuốc?” Trác Duy Mặc nhìn vào điếu thuốc đang tỏa khói, rồi quay lại nhìn Nguyễn Ly. Cô ta chỉ cúi đầu, không nói, khoe miệng nở một nụ cười hạnh phúc.

“Tiểu thư từ nhỏ đã bị bệnh về đường hô hấp, thế mà anh dám hút thuốc trước mặt cô ấy?” Cậu ta chen vào giữa Nguyễn Ly và Trác Duy Mặc, cuối cùng cũng tách được hai người họ ra. “Đúng, tôi ẻo lả, tôi không có bản lĩnh đàn ông, là con một sách, là kẻ vô dụng nhưng vẫn còn tốt hơn cái kẻ hoàn toàn chẳng để ý đến cảm nhận của người khác!”

“Kẻ không để ý đến cảm nhận của người khác?” Trác Duy Mặc “hừ” nhẹ một tiếng rồi nheo mắt, đứng dậy, anh nhướn mày lên, vẻ mặt như cảnh cáo “mày chán sống rồi à”, sau đó hỏi: “Cậu đang nói bản thiếu gia sao?”

“Vớ vẩn!” Đây là câu thô lỗ nhất mà cậu ta từng nói, cái mũi hếch lên, toan xắn tay áo để “mở hàng” quả đấm không mấy lợi hại của mình. Chẳng vì lý do gì cả, cậu chỉ muốn dạy cho tên dám hút thuốc trước mặt tiểu thư một bài học. Nhưng còn chưa kịp chuẩn bị xong bỗng cảm thấy sau lưng có một vật gì đó hết sức mềm mại dựa vào. Cậu hơi nghiêng đầu lại, nói: “Đừng ngăn cản tôi. Tôi phải dạy cho tên này một bài học. Tránh ra!”

Nguyễn Ly giật bắn vì mấy câu nói đầy mạnh mẽ của Mạn Đồn Đồn, lập tức ngẩng cái đầu mới dựa vào lưng cậu, ngoan ngoãn đứng tránh sang một bên. “Cậu... cậu thực sự muốn đánh nhau với anh ta sao? Tôi bịt mũi lại là sẽ không ngửi thấy gì nữa mà. Không... không nghiêm trọng vậy đâu.”

“Chuyện gì cũng nghe theo tiểu thư nhưng hôm nay tiểu thư phải nghe theo tôi. Không nghiêm trọng à? Lần trước chẳng phải tiểu thư đã bị ngắt vì khó thở đó sao? Tránh sang một bên cho tôi. Cho dù tiểu thư thích hắt ta thì hôm nay tôi cũng phải dạy cho hắt ta một bài học.”

“Tôi... tôi có bao giờ nói thích hắt ta đâu. Tôi chẳng qua chỉ...”

tiểu thư không thích hắt ta thế tại sao lúc ở trên khoang xích đu lại ôm ôm ấp ấp hắt ta? Tiểu thư coi tôi như chết rồi sao?”

“Tôi chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Sao tự nhiên cậu nói chuyện lại mạnh mẽ, nam tính như vậy?” Cảm nhận được những lời nói khác thường của Mạn Đồn Đồn, Nguyễn Ly thở thở. Cái vẻ dịu dàng thực nữ kia lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt cô.

“Hả? Hóa ra như vậy là nam tính sao?” Cậu như ngỡ ra chân lý, liền vò đầu bứt tai, lẩm bẩm một mình: “Hóa ra ghen chính là nam tính. Thật kỳ lạ! Anh ta mạnh mẽ như vậy, chẳng phải là...”. Cậu bỗng nhìn Trác Duy Mặc bằng ánh mắt đầy thông cảm mà chẳng phát hiện ra anh khởi động xương khớp chuẩn bị dạy dỗ mình, lại nhìn Hồ Bất Động mồ hôi đang vã ra như tắm. Tuy chưa hết sợ hãi nhưng vẫn quan tâm hỏi: “Anh hay ghen lắm phải không? Sống như vậy chẳng phải rất đau khổ sao?”

“...” Dừng mày, xắn tay áo, đánh người! Khốn kiếp, thằng nhóc này, bản thiếu gia có lòng tốt giúp đỡ thế mà mày cảm ơn bằng câu ngu xuẩn đó sao? Đáng đánh!

“Woa!”

“Vừa rồi chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao? Cô với cậu ta đã ôm nhau say đắm, hòa giải hết hiềm khích, cũng ép được cậu ta bộc lộ nam tính rồi. Sao đột nhiên lại đánh nhau vậy?” Hồ Bất Động nấp trong một góc vội vàng chạy ra. Thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Ai mà biết được.” Nguyễn Ly nhún vai, vừa nhếch mép cười, có vẻ rất hài lòng với “bộ phim hành động” vừa rồi.

“Cô nhìn cậu ta bị Trác Duy Mặc đánh cho thâm tím mặt mày thế kia mà còn vui được sao?”

“Như thế mới là đàn ông! Coi như cậu ta có chút hy vọng rồi. Đây là thù lao của hai người!” Nguyễn Ly nhét tờ séc vào tay Hồ Bất Động, nghiêm nhiên coi cô là người đại diện của Trác Duy Mặc.

“...” Vất óc nghĩ kể cả nửa ngày, vậy mà câu chuyện này kết thúc lại không phải nhờ vào kinh nghiệm tình trường dày dặn của cô, mà là nhờ vào mấy câu nói vớ vẩn của gã Trác Duy Mặc chẳng hiểu chút gì về tình cảm kia. Nhìn tờ séc trong tay, cô đứng ngây ra, khóe miệng giật giật, rồi vờ như băng quơ hỏi: “Nếu như, Mạn Thôn Thôn không theo đuổi cô mà nói muốn làm bạn bè bình thường với cô, cô sẽ thế nào?”

“...” Đến lượt Nguyễn Ly ngây người ra. Trước nay, cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, liền đảo mắt một vòng, ngẫm nghĩ. “Cậu ấy không vậy đâu.”

“Vì sao? Cô đối xử không tốt với cậu ấy, không hề thông cảm cho cậu ấy, còn tìm người con trai khác đến chọc tức cậu ấy. Nếu tôi là cậu ấy, tôi chắc chắn rất coi thường cô, vô cùng coi thường cô, rồi cũng sẽ tìm một cô gái để chọc tức cô, khiến cô thổ huyết, tức đến ngạt thở rồi ngất xỉu đi mới hả lòng!”

“Cô đang nói chính bản thân cô?” Cô ta liếc xéo Hồ Bất Động, chẳng thèm quan tâm đến những giả thuyết ác độc của cô.

“Thì sao? Không được sao?”

“Nếu cậu ấy thực sự làm như vậy, hoặc cô thực sự làm như vậy, thì chứng minh một điều!”

“Điều gì?”

“Cô không thật lòng yêu người đó?”

“...”

“Gì mà số mệnh không hợp? Gì mà bản mệnh khuyết này khuyết kia? Tất cả thật ra đều là cái cớ. Miệng thì nói quan tâm cô, muốn tốt cho cô nhưng lại giữ khoảng cách với cô, cô nghĩ đó là tình yêu thật sự sao?”

“...”

“Tôi không thấy thế.” Nguyễn Ly nhìn Mạn Đồn Đồn đang bị đè xuống đất mà dạy dỗ, nói tiếp: “Tôi biết cậu ấy để ý mấy chuyện Bát quái, Ngũ hành đó, nhưng hề tôi xảy ra chuyện hay hôn mê là cậu ấy liền tức tốc chạy đến. Những lúc đó, cậu ấy không bao giờ thần nhiên bỏ đi, không bao giờ nói những gì mà số mệnh không hợp hay cô tìm người khác đưa đi bệnh viện thì hơn. Con người ta chỉ khi bị ép đến đường cùng mới chịu bộc lộ tình cảm thật”.

“Đúng! Chỉ bị ép đến đường cùng mới chịu bộc lộ tình cảm thật.” Chân cô mềm nhũn ra, rồi khụy xuống. “Hóa ra, tôi... he he...”, cô bật tiếng tự cười nhạo bản thân, nhìn Mạn Đồn Đồn đang bị đè dưới đất chịu đòn, đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ cậu ta vô cùng. Cùng là để ý đến cái vợ vắn đó, tại sao tình cảm của cô không thể đơn giản một chút? Thực ra, không phải cậu ta cần học nam tính, mà chính cô mới là người phải học lấy hai chữ “tin tưởng”.

...

“Khốn kiếp, tên khốn! Đánh không lại bản thiếu gia liền quay sang cắn ông!” Trác Duy Mặc ngồi trên chiếc ghế trong góc một tiệm tạp hóa cách Cầu lạc bộ Bạch Mã không xa, một tay bịt vết răng còn rỉ máu trên bả vai trái, vẫn hậm hực vì chưa ép được tên ẻo lả đó xuống đất đập ầy nhát thì đã bị con bé lè mềm kia kéo ra. Đúng lúc đó, hết giờ làm, muốn tìm người trút giận cũng không có. Nhìn Hồ Bất Động đang lật tìm gì đó trên giá hàng, anh cau có mặt mày, vẻ không vui, “Này, rốt cuộc cô muốn mua cái gì mà tìm lâu vậy?”

Hồ Bất Động kiễng chân, với lấy mấy miếng urgo ở giá trên cùng, rồi mới lại gần anh, chìa mấy miếng urgo trong tay ra, hỏi: “Muốn dán không?”

“...” Nhìn mấy miếng urgo trong tay cô, sắc mặt anh hơi thay đổi, rồi trừng mắt phát ra một tiếng “xí” khinh khỉnh. Thay vì trả lời cô, anh thản nhiên cởi áo ngoài

“Này! Anh đừng cởi, đừng cởi!” Cô vội giơ tay giữ lấy chiếc áo ngoài sắp bị cởi phanh ra, che lấp hình xăm trên lưng anh.

Anh nhìn cô nghi ngờ, không hiểu sao cô không cho anh cởi áo. Vết cắn của tên khốn kia ở trên vai, không cởi áo thì dán urgo sao được?

“Chẳng phải hễ để lộ thứ đó ra thì sẽ thành hai nhân cách sao? Anh che lại thì hơn!” Cô có ý tốt, một tay giữ lấy áo anh, chỉ để lộ nửa bên vai anh, một tay cầm miếng urgo đưa lên miệng, dùng răng cắn rách lượt giấy bọc ngoài, rồi dán lên vai cho anh.

“Ai nói với cô bản thiếu gia đây hai nhân cách?” Anh khó chịu với cái tư thế ẻo lả như con gái của mình, chỉ muốn cởi phăng chiếc áo bó sát khiến anh khó chịu này ra.

“Vừa rồi lúc Mạn Thôn Thôn cởi áo của anh, anh nổi xung lên như muốn ăn thịt người vậy. Như thế chẳng phải hai nhân cách sao?” Cô cười châm chọc, vỗ vỗ vào tai con sói đen lộ bên vai trái của anh. Nếu chỉ nhìn cái tai, thấy chú chó sói này cũng đáng yêu, nó cứ đứng trên lưng anh mà nghe trộm câu chuyện của hai người.

Anh tóm lấy bàn tay đang vỗ bừa bãi trên vết thương của mình. Cô tưởng rằng anh muốn gạt tay cô ra, nhưng không ngờ anh lại nắm chặt lấy rồi kéo lại gần. Anh ngồi, cô đứng nên anh phải ngược lên nhìn cô, khóe môi hơi nhếch, sau đó lại cúi đầu, giọng trầm xuống: “Cô và cậu ấy... đã lên giường với nhau chưa?”

“Bụp!” Cô cảm thấy như có ngọn lửa lớn đang thiêu đốt trên mặt mình. “Anh... anh nói linh tinh gì thế?”

“Tôi hỏi cô đã lên giường với cậu ấy chưa?” Dù gì cũng nói ra rồi, chỉ nhắc lại thôi mà. Thế nên lần này anh không nhỏ tiếng nữa mà gần như quát lên, nhằm che giấu sự lúng túng của mình.

“Anh mới chính là người ngủ với anh ta đó! Hai người sut ngày ở bên nhau. Làm sao có chuyện tôi ngủ với anh ta chứ? Anh điên rồi, đầu óc thần kinh rồi. Ngoài việc ngủ với con gái ra, anh chẳng biết gì hết. Khốn kiếp!” Cô trước giờ chưa từng bị ai nói câu đó nên bối rối đến mức nói năng loạn xạ. Cuối cùng còn dậm thêm câu của miệng của anh.

“...” Nhìn chân cô luống cuống động đậy, anh đành quay đi chỗ khác, rồi dồn sức vào chân, đứng bật dậy, đẩy cửa tiệm tạp hóa, ậm ừ nói: “Tôi đợi cô ở bên ngoài”. Sau đó bỏ đi.

Cô bị anh dọa cho sợ chết khiếp, cầm chỗ urgo còn lại đến quầy thanh toán, khi mở ví mới nhớ ra vẫn chưa đưa cho anh tấm séc, liền vội vàng thanh toán rồi đẩy cửa ra ngoài, vừa ngó sang phải thì thấy anh đang ngậm điều thuốc dựa lưng vào cửa kính, phì phò nhả khói. Cô đưa cho anh tờ séc. “Này, của anh.”

“Ừ.” Anh ta uể oải đáp lại, nhận tờ séc, nhét luôn vào túi, rồi đứng dậy, ngồi lên xe máy, ngẩng đầu nhìn cô. “Lên đi.”

“Làm gì?”

“Đưa cô về nhà.”

“...” Nhìn vào chỗ trống sau xe, cô bấu môi, lăm bằm trong miệng: “Tôi không thêm ngồi xe của tên con trai chuyên làm hại xử nữ”.

“...” Anh nhăn mặt, chẳng thèm để ý cô chịu hay không, cứ thế kéo lấy tay ấn cô xuống ghế sau, rồi nổ máy, tiếng động cơ “xình xịch” vang lên.

“Ồi, anh lái chậm một chút, chậm một chút. Tôi vẫn chưa ngồi xong. Đợi tôi ngồi đằng hoàng đã rồi anh hãy lái!” Cô cuống quýt điều chỉnh lại tư thế ngồi, chỉ sợ chàng thiếu gia này mà không vui thì sẽ rồ ga hất văng cô xuống đất. Cô bước chân qua xe, chỉnh lại mông, tay nắm chắc vào phần yên sau, tạo ra một khoảng trống giữa hai người, tránh chuyện tiếp xúc cơ thể.

Thấy cô nằng phía sau đã ngồi yên vị, anh kéo g chiếc xe lao vọt đi. Cô không kịp phòng bị liền bổ nhào vào lưng anh theo quán tính, cô ôm lấy cái mũi bị đụng đau điếng xuyt xoa, nhưng vì đang trên xe máy của người ta, cô không thể không nhún nhường đành nhẫn nhịn không nói gì.

Anh cười sằng sặc, khe khẽ nói: “Thật không ngờ làm trai bao cũng không đến nỗi vô vị lắm”.

“Hừm...” Cô đảo mắt một vòng rồi quyết định dựa hẳn vào vai anh, phòng trường hợp anh phanh gấp. Nép sau vai anh, cô cũng không cần sợ những cơn gió phũ phàng tấp vào mặt, chỉ nghe tiếng ống quần bị thổi “phần phật”. “Tôi cũng không ngờ ngồi sau xe hóa ra chẳng sung sướng gì.”

“Cô nói cái gì?”, giọng anh vì thuận chiều gió nên truyền đến tai cô rất dễ dàng, nhưng lời nói của cô, anh lại nghe rất khó.

Cô giẫm nhẹ lên chỗ để chân, rướn thẳng người, tăng mức âm lượng, ghé sát vào tai anh mà nói: “Tôi nói, tôi muốn bán chiếc xe cà tàng kia! Anh có quen hàng nào mua xe cũ không?”.

“Két”, tiếng phanh xe chói tai vang lên. Cho dù cô đã hết sức cảnh giác nhưng vẫn không thể tránh việc đập đầu vào lưng anh.

“Anh cố ý phải không? Ngồi xe của anh thực sự rất nguy hiểm. Tốt nhất, tôi nên ngồi xe buýt cho an toàn.” Cô ôm lấy cái mũi tội nghiệp, toan xuống xe để đổi sang phương tiện giao thông khác an toàn hơn.

“Khi nào cô bán?” Anh dừng hẳn xe, không quay đầu lại, chẳng khác nào đang độc thoại.

“Tôi muốn rửa sạch đã rồi mới bán. Mấy hôm trước, trời mưa nên bùn đất dính đầy xe làm sao thách giá được?”

“Cô rửa xong thì bảo tôi.”

“Để làm gì?”>

“Đưa cô đi bán xe!”

“Ừ.”

Bán xe thôi, làm gì mà anh ta cười như bán thân vậy? Chắc chắn là nghiện làm trai bao mất rồi, hể nói đến mua bán, bất luận bán đồ gì cũng đều vui mừng cả. Mẹ nào con nấy mà. Nếu một ngày, tiệm trai bao đó lọt vào tay Trác Duy Mặc mà làm ăn phát đạt thì cô sẽ chẳng lấy làm lạ.

“Xịch, xịch, xịch”, một tràng tiếng máy nổ lại vang lên.

“Bụp.”

Lần thứ ba cô đập vào lưng anh.

“Này! Anh muốn lái, muốn dừng, muốn phanh xe, có thể thông báo trước với tôi một tiếng không? Chẳng trách những cô gái ngồi sau xe anh cứ thay đổi liên tục, cứ thế này thì mũi nào chịu nổi có chứ!”

“Hi hi!”

“Anh còn cười được nữa? Cười cái quái gì chứ? Lúc làm trai bao, muốn anh cười một tiếng cũng khó hơn lên trời, bây giờ chẳng có ai cho tiền thì anh lại cười nổi gì?”

“Khốn kiếp, cô im miệng đi!”

“ ... ”

29. Chương 29: Sự Từ Chối Của Trai Bao

“Tôi ghét phụ nữ>

* * *

Trác Duy Mặc không đưa Hồ Bất Động về đến tận nhà vì cô một mực nói an ninh trong ngõ nhà mình rất tốt. Anh đành dựng xe ngoài đầu ngõ, nhìn vào con đường sâu hun hút, một quán ăn đêm thấp đèn sáng trưng, anh bĩu môi. “Tùy cô”, rồi bỏ rơi cô ngay đầu ngõ, phóng xe đi.

Cô lần tìm chìa khóa, đi về phía nhà mình, lúc ngang qua chỗ ông chủ quán ăn đêm, cô chỉ định gật đầu chào hỏi qua loa rồi đi luôn, ai ngờ ông ta lại thò đầu ra, hất cằm về phía Trác Duy Mặc vừa đi mà hỏi:

“Ê, không phải mày cũng bắt chước tên tiểu tử thối đó bắt cá hai tay đấy chứ?”

“Ông chủ, không phải ông cũng bắt chước bà vợ mình ngồi lê đôi mách đấy chứ?”

“Mày mà cũng dám đấu khẩu với tao cơ đấy! Mày và tên tiểu quỷ đó thế nào rồi? Lâu lắm không thấy hai đứa đi cùng nhau? Cãi nhau sao?” Ông chủ quán nhiệt tình chạy hẳn ra ngoài hỏi han, quan tâm.

“Gã nhỏ mọn đó không thèm để ý đến cháu nữa rồi. Thôi được, lần sau cháu mời anh ta đến quán của chú ăn uống, coi như xin lỗi.” Cô cười hì hì rồi mon men lại gần quầy hàng, tay còn chưa rửa đã thò vào nồi bốc trộm một miếng đậu phụ bỏ vào miệng. Miếng đậu phụ nóng đến mức khiến cô thối phờ phù không nuốt.

“Bất Động à, chú luôn cảm thấy thằng bé Nhất Nhị đó trong lòng đầy tâm sự, cho nên làm việc gì cũng khó tránh được khó chịu, cháu...” Ông chủ quán dừng lại, nhìn chiếc xe hơi màu đen đang rẽ vào ngõ, đèn xe rọi sáng rực cả con ngõ nhỏ chỉ vừa một chiếc xe. Cô đứng quay lưng lại chiếc xe đó, còn đang mãi ăn vụng đậu phụ, chợt nghe chiếc xe phanh lại.

“Bất Động, là cháu à?” Một giọng nữ dịu dàng, nhu mì vang lên sau lưng cô. Cô ngẩng đầu lên nhìn chủ quán mặt đỏ tưng bừng, lúng túng gãi đầu gãi tai liền biết ngay người đang đứng phía sau mình là ai. Mẹ của Huỳnh Nhất Nhị...

Cô rút vội mấy tờ giấy ăn bên cạnh, cuống quýt lau miệng rồi mới quay người lại. “Cô... he he he he...”

“Cháu ăn vụng đậu phụ ở quán của ông chủ hả? Vẫn còn chưa về nhà sao?” Bà kéo kính xe xuống, ngồi trong buồng lái, mỉm cười thò đầu ra, rồi gật đầu chào hỏi ông chủ quán: “Hôm nay, ông buôn bán tốt không?”

“He he, cũng tạm tạm. Nhưng số đậu phụ con bé này ăn vụng không biết nên tính thế nào đây.” Ông chủ vừa nhìn thấy người đẹp, lập tức đứng nghiêm chỉnh, hoàn toàn quên mất chuyện vừa rồi định nói với cô. “Hôm nay, mọi người về sớm vậy?”

“Vâng. Hôm nay, chúng tôi lôi thằng nhóc ương ngạnh này đi tiếp khách. Bất Động, cháu lên xe đi cùng nhé. Vẫn còn một đoạn đường dài, để cô đưa cháu về nhà.” Bà vừa nói vừa liếc về phía ghế sau, qua cửa kính được kéo xuống một nửa, cô thấp thoáng nhìn thấy bên trong có một bóng người đang ngồi tựa lưng vào ghế.

“Thôi ạ, còn có mấy bước nữa, cháu đi bộ cũng được mà.” Cô xua tay từ chối. “Cháu còn muốn ăn chực thêm chút nữa rồi mới về, hiếm khi ông chủ nói không lấy tiền mà, he he. Cô à, mọi người về trước đi.”

“Haizzz! Cháu không lên thật sao? Mà thôi, thằng nhóc Nhất Nhị đi tiếp khách uống say bí tỉ, trước khi lên xe còn nôn thốc nôn tháo, bây giờ trong xe nồng nặc mùi rượu chửi cháu cũng không tiện.” Bà lại liếc về phía ghế sau, rồi nói tiếp, “Cháu giúp cô lấy mấy tờ giấy ăn chỗ ông chủ đưa cho nó được không?”

“Dạ...”

Nhìn sắc mặt cô hơi khó xử, bà nói tiếp: “Chẳng còn cách nào khác, nó không cho cô động vào nó.” “Vâng ạ.” Cô vâng dạ, rút lấy mấy tờ giấy ăn trên quầy rồi tiến lại gần chiếc xe, kính cửa sau hạ thấp hơn chút nữa. Anh ngã lưng vào chiếc ghế da êm ái, bộ âu phục trên người đã nhăn nhúm, chiếc nơ thắt trên cổ áo cũng bị tháo tung, ngay cả đến khuy áo sơ mi cũng mở phanh, tóc mai rủ xuống trước trán, mắt nhắm nghiền, lông mày chau lại, hai má thì đỏ ửng, dường như anh đang dùng chính thân thể mình để nói với cô, anh đang buồn lắm, buồn vô cùng.

“Nếu biết trước thế này chúng ta không nên ép nó đi tiếp khách.” Mẹ Nhất Nhị lên tiếng trách móc chồng.

“Chuyện này trước sau gì nó cũng phải học. Buổi tiếp khách hôm nay là do nó tự đồng ý với anh.” Giọng một người đàn ông vang lên ở ghế lái.

Cô không muốn nghe thấy quá nhiều chuyện riêng của nhà người khác, liền vội vàng mở cửa xe, hơi rượu nồng nặc xông vào mũi. Cổ anh rụt lại vì gió lạnh ùa vào, hai mắt vẫn nhắm nghiền, dường như đang ngủ rất say. Cô mồm môi, chỉ nhét mấy tờ giấy ăn vào tay anh, không giúp anh lau mồ hôi trên trán. Bàn tay anh không giữ chặt khiến mấy tờ giấy rơi lả tả xuống sàn xe. Cô khom người nhặt hết lên rồi nhét vào tay anh lần nữa, lần này cô kẹp chặt vào từng ngón tay anh, sau đó vội vàng chui ra khỏi xe, đóng cửa lại.

“Cảm ơn cháu nhé, Bất Động.” Bà mỉm cười cảm ơn cô.

“Vâng, không có gì đâu ạ.” Cô mỉm cười, rồi quay trở lại quán tiếp tục ăn chực, nhưng tai vẫn lắng nghe tiếng chiếc xe từ từ chuyển bánh.

“Haizzz!”, tiếng ông chủ quán thở dài, làm cô phì cười.

“Yên tâm đi, cháu sẽ không mách bà chủ quán rằng chuyện chú lưu luyến mối tình đầu, hại chú phải quỳ trên bàn giặt đầu.”

“Ai lo lắng chuyện đó chứ? Tao lo lắng cho thằng tiểu quỷ Nhất Nhị kia cơ!” Ông ấy lấy chiếc thìa khoắng canh trong nồi. “Mày biết chuyện chị cậu ta ly dị chồng chứ?”>

“Vâng, cháu cũng có nghe nói.” Cô phồng miệng thổi phù phù một xâu cá viên.

“Tao nghe mấy bà ngồi buôn chuyện với nhau nói, anh rể cậu ta đang thôn tính cả công ty nhà họ, chuyện khá ầm ĩ.”

“Ồ! Chuyện nhà bọn họ, ai mà biết được.”

“Đấy là tao nghe nói thế thì kể với mày thế, đừng nói với Nhất Nhị nhé. Mày biết tính thằng nhóc đó rồi đấy, nó ghét nhất là người khác bàn luận lung tung về chuyện nhà mình.”

“Vâng, yên tâm đi, cháu cũng chẳng có cơ hội để mách lẻo với anh ta đâu. Ồ, ông chủ, cháu ăn no rồi!” Cô vỗ bụng, vô cùng khoái trá vì bữa ăn đêm hôm nay, liền đập tay xuống bàn nói lớn: “Thêm hai phần mang về nữa!”

“Con nha đầu chết tiệt này, đã ăn chực còn muốn gói phần mang về sao?”

“Hi hi, chỗ này cháu trả tiền, trả tiền cũng không được sao? Mau mau, gói cho cháu, cho nhiều nước một chút, nếu không, sợ đến lúc anh ta về thì canh đã bị húp hết rồi!”

“Mày mua cho ai thế? Chẳng phải bố mày không có nhà sao? Đây, không phải mày sống chung với thằng nào đấy chứ? Gần đây, tao nghe mấy bà kháo nhau, trong nhà mày có người đàn ông lạ ra vào!”

“Ông chủ, thay vì lo lắng cho cháu, tốt nhất chú tự lo lắng cho bản thân mình trước đi!”

“Tao thì có chuyện gì chứ?”

“Bà vợ chú nghe ngóng tin tức giỏi như thế, chú không sợ chuyện chú giấu tiền riêng bị bại l>

“...”

“Cảm ơn đã khoản đãi, thế nhé!”

Cô trả tiền rồi xách lấy hộp đồ ăn, vừa đi vừa ngân nga mấy câu hát. Về đến nhà, tắm rửa xong, cô phát hiện thùng nhóc Phan Đoàn tuyệt đối tuân thủ thời gian biểu của học sinh tiểu học, đã tắt đèn đi ngủ mất rồi, cô muốn gọi thùng bé ra ăn đêm thế mà... Cô đặt hộp đồ ăn lên bàn, ngồi xuống sofa toan bật tivi, chợt thấy đồng đĩa phim A bị vứt bừa bãi khắp sàn nhà, cô liền thu dọn gọn gàng, nhét hết vào hộp. Nhưng sự tò mò đối với thứ cảm giác mình chưa từng thử qua khiến cô không nín nổi cười thầm rồi bỏ chiếc đĩa vào đầu máy, xem đây thích thú.

Chẳng biết có phải cô đã bị lây nhiễm chứng lãnh cảm của Hạ Thiên Lưu hay không nhưng lúc giật mình tỉnh lại cô mới phát hiện mình đã ngủ thiếp trên ghế sofa từ lúc nào không hay. Đánh thức cô là một hồi chuông cửa, liếc nhìn đồng hồ đã là quá nửa đêm. Cô đứng dậy, thấy anh đi chân trần vào phòng, nhìn đôi nam nữ đang quần lấy nhau trên màn hình tivi mà hoàn toàn vô cảm, anh chỉ đá mắt qua phía cô một cái, rồi vào nhà tắm xả nước, gột sạch những dơ bẩn trên người, khôi phục đạo hạnh tiên nhân.

“Cái đó...” Cô cất tiếng nói để chứng minh bản thân mình còn tồn tại, anh dừng bước, chậm rãi quay đầu, đợi nghe cô nói nốt.

“Tôi... giúp anh mua đồ ăn đêm, anh có muốn ăn một chút không?”

“Bây giờ tôi thực sự không cười nổi đâu, cô có thể đi ngủ đi.” Anh chẳng buồn lời thôi với cô, thẳng thắn nói cho cô biết hiện tại anh không có tâm trạng phục vụ cô và cũng khước từ luôn cả lòng tốt của cô.

Cô vẫn không chịu bỏ cuộc bám theo anh giải thích: “Không phải tôi bảo anh tăng ca, cũng không cần anh cười. Tôi biết hôm đó, tôi nói “bản lậu” gì đó rất quá đáng, anh cố gắng tôi cũng là điều đương nhiên, tôi không phủ nhận. Nhưng hôm đó, thái độ khinh bỉ ấy của anh coi như là trả thù tôi rồi, tôi quyết định không so đo với anh nữa. Dù gì chúng ta cũng quen biết nhau một thời gian rồi, tôi lại là khách hàng của anh nữa, đừng nhỏ mọn như vậy.”

“...” Anh dừng lại, quay đầu nhìn cô lạnh nhạt như muốn nhắc nhở, cô muốn gì thì nói cho ngắn gọn thôi, còn chuyện có kéo dài chiến tranh lạnh với cô nữa không, anh còn phải xem xét.

Thấy anh đột nhiên quay đầu lại, nhìn mình lạnh lùng, cô đứng ngây ra một lát. Chợt ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ thoang thoảng trên áo anh, cô nhăn mũi, không muốn nhìn thấy mặt của anh, bèn dựa đầu vào lưng anh, nhẹ nhàng nói: “Tóm tại, tôi hiểu rồi. Tôi hiểu ý anh rồi”. Bây giờ cô mới biết rằng anh đang giúp cô hiểu rõ những khúc mắc trong lòng, anh dùng phương pháp hữu hiệu nhất để giúp cô thấy được tình cảm của mình. Thật ra anh đang an ủi cô.

“...” Anh mặc cho cô dựa đầu vào lưng mình, mặc cho hai bàn tay cô vịn vào áo mình, liếc nhìn chỗ đồ ăn đêm cô mang về, rồi dịu dàng “Ừ” một tiếng, coi như đã nhận lòng tốt của cô.

“Này, anh thích nhất là thứ gì vậy?” Cô ngẩng đầu khỏi lưng anh, bất ngờ bắt gặp khóe môi hơi mỉm cười của anh. “Anh lại định tiếp tôi sao?”

“Làm gì?” Câu này là nhằm vào câu hỏi đầu tiên của cô, còn câu hỏi thứ hai bị anh bỏ qua.

Giọng anh không giống với lúc đuổi cô về đi ngủ nữa, dịu dàng hơn, ôn tồn hơn.

“Tôi muốn mua về tặng anh.”

“...” Cặp lông mày của anh mới thả lỏng một chút lại nhíu chặt, sự khinh bỉ lại trở lại trong đôi mắt, ngay cả đôi tay đang đặt trên lưng, mân mê áo của anh cũng bị gạt ra luôn.

à... làm gì vậy? Tôi nói muốn mua quà tặng anh mà, đâu phải nói định cướp tiền của anh chứ. Thái độ của anh là gì vậy? Tôi đang bày tỏ sự cảm kích của tôi mà. Tôi đang nói rất thật lòng, không phải chính anh, cũng không phải báo thù anh. Mang ơn phải báo, bố tôi từ nhỏ đã dạy tôi như thế. Anh không cần nhìn tôi như vậy đâu”.

“Không cần.” Anh lắc đầu, từ chối ý tốt của cô.

“Anh không cần tiết kiệm tiền giúp tôi đâu. Những món quà đắt tiền tôi không mua nổi nhưng một vật làm kỷ niệm thì không thành vấn đề, tôi...”

“Không cần.”

“Không có gì đâu! Tôi không dùng tiền của anh, tôi dành dụm tiền tiêu vặt của mình, tôi...”

“Không được phép tặng!”

“Hả?” Thói quen quở quái gì của anh ta vậy? Tại sao không cho phép người khác tặng quà cho anh ta?

“Tôi ghét nhất phụ nữ tặng quà cho tôi.”

“Tôi chỉ là... tôi...”

“...” Trùng mắt lạnh lùng...

“...”

Từ khi khai thiên lập địa đến giờ, lần đầu tiên Hồ Bất Động chịu hào phóng móc hầu bao, ấy thế mà lại bị thói quen cổ quái của Hạ Thiên Lưu chà đạp không thương tiếc. Nhưng không sao! Con người ai cũng vậy, càng khó khăn thì càng muốn đạt được. Cô quyết định...

Ai thèm quan tâm anh ta thích không chứ. Anh không cho cô tặng, cô cứ muốn tặng. Thậm chí còn phải khiến anh vui mừng khôn tả, nước mắt giàn giụa, quỳ xuống chân cô bày tỏ xúc động. Chưa biết chừng còn phát hiện ra một vài sở thích quái dị của anh ta cũng nên. Hừ... Đột nhiên cô lại có hứng thú tìm hiểu cuộc sống riêng tư của người khác.

30. Chương 30: Tiên Nữ Tắm Gội (thượng)

“Cho dù chị nghĩ thế nào đi nữa, cũng đừng ức hiếp bố em.”

* * *

Sáng sớm, Phan Đoàn đáng lẽ sẽ ngáp ngắn ngáp dài, uể oải ngồi vào bàn ăn sáng với món bánh mì khô khốc, do gần đây, chị Hồ và bố nó thường xuyên bận rộn. Nhưng trước mặt nó bây giờ lại là một bàn đầy ắp thức ăn, cùng đôi mắt vô cùng quái dị, quỷ kế đa đoan. Phan Đoàn lo sợ cô có động cơ bất chính nên không dám động đũa, cứ cấn móng tay,捏 cặp mắt tròn vo, đáng yêu của mình nhìn nụ cười cứng nhắc trên môi Hồ Bất Động, dùng ánh mắt để nói với cô: “Em là trẻ con, không hiểu nổi hàm ý của chị đâu”.

“Phan Đoàn, sao em không ăn đi? Ăn đi. Này... mì xào, cháo, quẩy, bánh bao, màn thầu, sủi cảo em muốn ăn gì thì chị Hồ sẽ gấp cho em”, Hồ Bất Động vừa nói vừa cầm đũa lên, toan gấp đồ ăn cho thẳng nhóc.

“Em có thể... uống một cốc nước lạnh không?” Phan Đoàn vẫn mỉm cười, giơ ngón tay nhỏ nhắn của mình lên như nói với người đối diện: “Chiều này của chị lỗi thời rồi. Bố con em đã trải qua bao nhiêu thử thách, không hạ mình trước dâm uy càng không chìm đắm trong cám dỗ. Chiều con con này của chị có là gì đâu”.

“Sao lại muốn uống nước lạnh? Chị mua sữa đậu nành cho em đây, em uống một bát sữa đậu nhé!” Cô vừa nói vừa lấy ống hút cắm vào túi sữa.

“Chị Hồ... lẽ chị không biết, đàn ông không uống sữa đậu nành sao?”

“Hả?” Túi sữa đậu trong tay cô rung lên, cô thắc mắc quay sang nhìn tên nhóc đang giơ ngón tay cái tự chỉ vào mình xua xua. “Tại... tại sao?”

“Chị nói xem là vì sao?” Thằng nhóc nhướn mày, thấy cặp mắt hiếu kỳ đang chớp chớp của cô thì chỉ cúi đầu bẽn lẽn. “Uống nhiều sữa đậu nành sẽ không sinh được em bé. Bố em đã có em rồi, chị thoải mái hăm hại ông ấy nhưng mà Phan Đoàn vẫn chưa có người nối dõi.”

“...” Nhìn túi sữa đậu trong tay, cô phải kiềm chế lắm mới không hất văng nó đi. Một thằng bé mới bảy tuổi đã nghĩ đến chuyện sinh em bé, chẳng trách bố của nó mười hai tuổi đã biết làm chuyện không đúng đắn rồi sinh ra thằng nhóc này. “Sữa đậu nành không uống thì thôi. Vậy em ăn thứ khác đi.”

“Đợi chị Hồ nói xong điều kiện Phan Đoàn mới ăn.” Thằng nhóc không nóng vội, nó đứng đưa hai chiếc chân nhỏ, không với tới đất, nhìn màn hình ti vi đang thao thao thông báo mấy tin tức buổi sáng mà chẳng ai buồn xem, quyết không để bản thân lâm vào thế há miệng mắc quai.

“...” Động cơ của cô rõ ràng như vậy sao?

“Không phải là rõ ràng, mà là không có tính sáng tạo.” Cậu ta nghiêng đầu, cười tinh quái. “Những người phụ nữ muốn lợi dụng bố em đều dùng cách của chị, lấy lòng con trai để tiếp cận bố. Thân là con trai của bố em, nếu em không đề cao cảnh giác, chẳng phải sẽ tạo cơ hội cho đám phụ nữ xấu xa ức hiếp bố em sao?”

“Đừng ép chị mới sáng sớm đã phải nạt nộ em.”

“Nhưng mà...” Phan Đoàn đảo mắt, ngân dài âm cuối, “mấy thứ đó thật sự rất trúng ý em. Thôi được rồi, chỉ cho chị vài điểm cũng không sao.”

“...” Cô đương nhiên hiểu thứ m cậu bé nói là “trúng ý” không phải mấy món bánh bao, sủi cảo trên bàn mà là ám chỉ mấy cuốn tiểu thuyết kia cơ. Dù gì thì cô cũng trót reo rắc tư tưởng 18+ vào đầu óc trong sáng của thằng bé rồi, có giả bộ cũng chẳng để làm gì. Thế là cô nhào người qua bàn, ra hiệu cho cậu ghé tai lại gần vì không muốn để gã đang ngủ say như chết trong phòng kia nghe thấy. “Chị hỏi này, bố em... có đặc biệt thích thứ gì không?”

Phan Đoàn trèo lên ghế, chống hai tay lên bàn nhào người qua chỗ Hồ Bất Động, vừa nghe cô hỏi, lập tức cậu nheo mắt, trả lời luôn: “Có chứ”.

“Cái gì vậy?”

“Phụ nữ.”

“Hả! Em nói kẻ lãnh cảm đó mà...” May mà cô kịp nhận ra mức độ âm lượng của mình đang vắn quá to liên vội kiềm chế cảm xúc, hạ thấp giọng, “... biết thích phụ nữ?”

“Bố của em không phải là hòa thượng, sao lại không thích phụ nữ chứ? Sao chị lại tỏ ra nghi ngờ khả năng của bố em như vậy?” Phan Đoàn vùng vằng không hài lòng với thái độ của cô, cậu bé gay gắt biện hộ cho “khả năng” của bố mình và cảnh cáo cô không được nghi ngờ sự thật đó.

“...”

“Ha ha ha, cái người suốt ngày bị đát vì vận mệnh sao Hồng Loan của mình bắt đầu động lòng kìa.” Tiểu Phan Đoàn cố ý nói thật to, nhưng lại bị Hồ Bất Động bịt chặt mồm. “Wu... wu, wu, wu!”

“Em im miệng cho chị. Chị chỉ động lòng một chút chút, rất nhỏ thôi! Chẳng qua chị mất khả năng miễn dịch với nụ cười của anh ta thôi!”

“Wu... wu!” Tiểu Phan Đoàn áp úng trong miệng, gật đầu thật mạnh, ra hiệu cho cô mau thả mình ra.

“Thả em ra cũng được nhưng không được nói với bố em chuyện vừa rồi nghe rõ chưa?” Cô vừa cảnh cáo, vừa bỏ tay ra.

“Biết rồi! Suýt chút nữa em bị chị bóp chết rồi. Em mà chết, xem ai có thể nói cho chị biết bố em thích gì?” Cậu bé vừa lau bầu vừa chỉnh lại quần áo bị cô làm xộc xệch. “Nhưng chị hoàn toàn không biết bố em thích gì sao? Chúng tớ chị không quan tâm đến bố em, chẳng có thành ý gì cả. Thế mà cũng đòi quyền rũ bố em.”

“Lưỡi của anh ta không phân biệt được mùi vị, trang phục của anh ta chị càng không hiểu nổi. Chị chỉ biết anh ta thích xem phim A và ngủ nướng. Chẳng lẽ chị mua tặng anh ta một chiếc gối để bất cứ lúc nào anh ta cũng có thể ngủ?” Ngón tay cô đan vào nhau, nếu không còn cách nào khác có lẽ cô thực sự sẽ tặng anh một chiếc gối.

“Bố thích cái gì nhỉ?” Phan Đoàn ngồi xuống, cũng trầm tư suy nghĩ. “Vấn đề này kể ra cũng phức tạp đấy. Lúc ở trên núi, bố thích nhất là...”

“Cái gì?”

“Đứng ngây ra trên đỉnh núi.”

“Em muốn chị mua một chiếc ghế rồi tiễn anh ta quay về núi để ngây ra sao?” Cô trừng mắt nhìn thẳng nhóc rõ ràng chẳng có thành ý giúp đỡ cô rồi thở dài. Xem ra tặng gối vẫn là sự lựa chọn tốt nhất.

“Còn có một chuyện, bố em cũng rất thích...” Phan Đoàn cầm đĩa lên, dù gì cậu cũng đã giúp cô dọn đồ bỏ mình, có công thì có thể nhận lộc, cậu có thể yên tâm ăn sáng rồi, vừa ăn vừa chỉ tay về phía chiếc tivi đang phát tin tức.

Cô thuận theo cánh tay cậu quay sang chiếc tivi. Trên màn hình là một ngọn núi xanh rì, dòng suối trong vắt từ trên đỉnh núi chảy xuống, tung bọt trắng xóa như mây mù khiến cảnh núi rừng thêm mơ màng, ẩn hiện. Cô có cảm giác rất quen thuộc, dường như đã từng đến nơi này rồi, liền đào bới trong mớ ký ức hỗn độn của mình. Đột nhiên cô đập tay xuống bàn, nói lớn: “Thanh Loan Phong! Nơi trước đây chị đi tu!”

“Sau đây là bản tin buổi sáng. Theo báo cáo, năm nay, lượng khách du lịch đến với Thanh Loan Phong đã vượt quá con số hàng triệu. Ngoại trừ khu đỉnh núi thuộc phần đất tư nhân không thể tùy ý ra vào, những khu vực khác du khách đều có thể thoải mái thăm thú. Trong đó nổi tiếng nhất chính là dòng suối mà chúng ta đang nhìn thấy trên màn hình, suối Tiên Tử. Dòng suối nằm lưng chừng núi, nước suối ẩm dần phụ thuộc nhiệt độ ngoài trời, mỗi dịp cuối thu mặt suối sương mù phủ kín chẳng khác nào chốn bồng lai thiên cảnh. Theo lời kể của nhiều người dân địa phương, thậm chí một vài du khách cũng nói rằng từng nhìn thấy tiên nữ xuất hiện ở đây. Những câu chuyện ly kỳ nửa hư nửa thực càng khiến nơi đây trở nên say đắm lòng người.”

“Woa... thì ra Thanh Loan Phong đã được khai thác thành điểm du lịch. Vậy sư phụ chắc chắn sẽ vui mừng phát điên vì tiền hương hóa thu được à xem”, Hồ Bất Động mơ màng, đột nhiên cô cau mày lại. “Nhưng mà tiên nữ đó là thật đấy! Chị cũng nhìn thấy rồi!”

“Khụ khụ... khụ...” Phan Đoàn ho sặc sụa, ngẩng đầu lên hỏi: “Chị... chị cũng nhìn thấy rồi sao?”

“Đó là hồi chị mới xuất gia. Chị không muốn cạo tóc, kết quả sư phụ chẳng thèm để ý đến cảm nhận của chị, lia lia mấy nhát dao thế là tóc của chị không cánh mà bay. Chị nhìn mớ tóc vừa bị gọt liền ôm đầu khóc nức nở rồi chạy ra bờ suối gội đầu. Lúc đó chị nhìn thấy...”

“Chị nhìn thấy cái gì?”

“Đương nhiên là tiên nữ rồi! Chị ngạc nhiên đến ngẩn người ra. Em không biết đâu, tiên nữ đó vô cùng xinh đẹp, nàng nô đùa trong nước rất vui vẻ. Nếu không phải chị quá mải mê ngắm nhìn đến nỗi không cẩn thận ngã lặn xuống nước, thì nàng ấy đã không bị dọa phát khiếp!” Cô tóp tép nhai miếng bánh bao trong miệng, quên bồng cả chuyện chính, nói đến tiên nữ mà mắt sáng lên. “Nàng ấy sợ hãi quay đầu lại, nét mặt hoảng hốt, đáng thương. Tại vì ở đó nhiều sương quá nếu không nàng ấy bị chị nhìn thấy hết rồi. Chị nắm lấy tay nàng ấy, ngắm nhìn thân thể ngọc ngà, tư thế thoát tục của nàng ấy, mũi ngửi thấy một mùi hương thơm ngát. Khi tiên đó chắc chắn em chưa từng ngửi thấy đâu. Hừ h tối ngày chỉ biết có tu tiên nhưng rồi cuộc lại không thấy được những thứ mà người phàm có thể thấy. Sau khi gặp nàng ấy, chị cứ nghĩ rằng mình có duyên với tiên nữ, nên ngốc nghếch ở lại trên núi mấy năm trời, giờ nghĩ lại mới thấy tiên nữ đó đúng là hại người thâm hiểm. Tự nhiên xuống đó tắm để làm gì? Đã làm lỡ dở tuổi xuân quý báu của chị lại còn dụ dỗ bao nhiêu người tới xem nàng ta tắm. Thật là một tiên nữ lẳng lơ!”

“Tiên nữ lẳng lơ đó đang ngủ trong phòng kia kìa, có cần gọi ông ấy dậy cho chị xử lý không? Phan Đoàn trừng mắt.

“Được thôi, nếu cô ta ở đây chị sẽ bắt cô ta bồi thường cho chị mấy năm tuổi trẻ... Em nói cái gì?” Hồ Bất Động hét thất thanh, túi sữa đậu trong tay cũng bị bóp nổ “Bụp”.

“Sở thích của bố em chính là tắm suối nước nóng trên núi. Nhưng từ khi nơi đó biến thành khu du lịch, ông ấy lúc nào cũng buồn bã rồi ngày ngày chạy lên đỉnh núi trầm tư. Thế giới rộng lớn rồi cuộc chẳng có lấy một nơi yên tĩnh cho ông tắm, may mà đỉnh núi nơi em sống thuộc về tư nhân, không cho phép người lạ vào. Nhưng bố em vẫn rất ám ức trong lòng vì bọn họ đã cướp mất cái bồn tắm ông ấy thích nhất.”

“Chị hiểu rồi, em muốn chị đi cướp lại cái “bồn tắm” đó về cho anh ta, để “tiên nữ” anh ta lại được thỏa thích tắm rửa? Nhân tiện chị cũng có thể được tận mắt ngắm nghía tiên nữ tắm, đúng không?”

“Câu sau là chị tự mình nói nhé, em không nói gì cả.”

“Bỏ chiếc quẩy trên tay em rồi cút đi học đi! Thằng nhóc chết tiệt!”. Hồ Bất Động gần như gầm lên, chẳng cần biết mình đang làm phiền giấc ngủ của tiên nữ đã lừa mất tuổi xuân quý báu của cô. Chút tình cảm

mới nhen nhóm phút chốc lại nguội lạnh. Tiên nữ tắm gội gì chứ? Chết tiệt! Chẳng trách ngay từ lần đầu gặp, anh ta đã nói cô có tóc hay không đều dễ nhận ra. Cô còn thắc mắt lúc ở am ni cô, cô đã gặp anh khi nào. Hóa ra... hóa ra là như vậy. Hại cô ăn chay niệm phật mấy năm trời, cứ tưởng rằng trên đời thực sự có tiên nữ nên một lòng hướng phật, tin tưởng cái nhân duyên, số mệnh. Trong khi cô đang chơi vui, anh ta hết lần này đến lần khác làm tổn thương trái tim cô, dùng cái phương biến thái để cô loại bỏ tư tưởng mê tín, phong kiến. Thế mà cô còn vừa cảm kích anh ta cơ đấy. Đồ đáng ghét!

“Nếu chị có thể tặng bố em cái bồn tắm đó, bố em chắc chắn sẽ cảm động đến mức lấy thân mình để đền đáp!”

“Cạch cạch”. Cửa phòng của “tiên nữ” mở ra, một khuôn mặt ngái ngủ, khó chịu, thêm chút đáng thương thò ra ngoài. Thấy hai người đang sôi nổi bàn luận về chiếc bồn tắm của mình, anh làm như không hay biết, lướt qua họ chẳng nói tiếng nào. Chợt nhìn thấy tay Hồ Bất Động dính đầy sữa đậu, mới lạnh lùng nói: “Tôi không uống”.

Rồi tiến thẳng về phía phòng tắm, bắt đầu trình diễn cảnh tiên nữ tắm gội. Nhưng do điều kiện tự nhiên có hạn, không có suối nước nóng cũng chẳng có khói mờ, chỉ có vôi hoa sen và sữa tắm... Thôi thì tiên nữ đành miễn cưỡng dùng tạm vậy.

“...” Hồ Bất Động và Hạ Phạn Đoàn còn đang túm đầu vào nhau, thấy vậy vội tách ra. Tì vi vẫn đang thao thao giới thiệu cảnh tiên nữ bay về trời như thế nào, nghịch nước ra làm sao, rồi nào là đáng yêu, thông minh, chất lọc tinh hoa trời đất, hấp thu sinh khí của vạn vật. Nhìn lại thấy tiên nữ kia vừa cau mày vừa mở vôi hoa sen nghiêng người đứng vào, bất giác cô thở dài não nuột. “Haizzz... hiện thực phía sau lưng truyền thuyết lúc nào cũng bi thương thế này đây!”

Kết quả, cô vẫn chưa nghĩ ra phải tặng anh thứ gì, nhớ lại những chuyện buồn trong quá khứ, cô uể oải vươn vai một cái, rồi cùng Phạn Đoàn đi bộ đến trường.

“Chị không lái xe máy nữa à?” Thăng nhóc hỏi dò.

Cô gật đầu trả lời: “Để cho nói nghỉ ngơi mấy hôm, đợi chị lau chùi sạch sẽ rồi sẽ đem bán đi”.

“Tiền bán nó, đủ để mua bồn tắm cho bố em không ạ?”

“Em không thể quên chuyện bồn tắm đi sao?”

“Hi hi, em chỉ cảm thấy, bộ dạng kích động sau khi biết sự thực của chị rất thú vị thôi.” Thăng nhóc vênh bộ mặt đáng ghét lên, đột nhiên đổi giọng rất nghiêm túc. “Nhưng mà... chị Hồ...”

“Hà?”

“Cho dù chị nghĩ thế nào đi nữa, cũng đừng ức hiếp bố em nhé.”

“Hà? Chị bắt nạt anh ta?” Cô định bật cười khanh khách nhưng thấy nét mặt nghiêm túc của Phạn Đoàn liền dừng người lại. Cần gì phải làm bộ nghiêm trọng vậy chứ? “Được rồi, được rồi, chị không bắt nạt bố em.”

“Vâng!” Thăng nhóc nhận được lời đảm bảo liền yên trí gật đầu, sau đó nhướn mày lên, liếc nhìn cô đầy ẩn ý. “Còn về việc bố em thích quà gì, chị tự mình nghiên cứu đi, nếu có khắc mắc thì trực tiếp hỏi em!”

“Này, em có thường xuyên câu kết làm ăn với các cô gái để bán đứng bố mình không?” Cô thực sự không tin, đây là lần đầu tiên thăng nhóc “bán bố cầu vinh”, nhìn nó xem quá chuyên nghiệp, thành thạo.

Cậu đảo mắt một lượt, lập tức chuyển chủ đề. “Chị Hồ, em nghĩ, trước khi tặng quà cho bố em, chị nên đổi mặt khẩu ngân hàng đi, 121212 mấy con số đó không an toàn cho lắm.”

“...”

31. Chương 31: Tiên Nữ Tắm Gội (hạ)

“À! Cậu ấy nói cậu ấy muốn mua chiếc bồn tắm.

“Sau khi tan học, lập tức đến Câu lạc bộ báo cáo!” Tin nhắn của bà chủ Câu lạc bộ cùng lúc chuyển đến hộp thư của Hồ Bất Động và Trác Duy Mặc. Hồ Bất Động thì thở dài não ruột, Trác Duy Mặc lại nhướn mày khó chịu. Cuối cùng, cả hai đều chần chừ đứng như trời chồng trước cửa Câu lạc bộ Bạch Mã, chỉ khác ở chỗ, trong khi Hồ Bất Động lê lét cái thân xác mệt mỏi rũ rượi sau một ngày chịu trận của thầy cô thì Trác Duy Mặc lại vui đùa vào ngủ đến chừng nào đã mất cho nên tinh thần sảng khoái, đầu óc minh mẫn. Hai người mang theo hai trạng thái hoàn toàn trái ngược vào trong thang máy, liếc nhìn nhau một cái. Người thì ngáp dài uể oải, kẻ lại khó chịu đá chân vào khoảng trống.

“Hôm nay thiếu hơn một nửa sĩ số lớp. Nguyên Đông Đông điểm danh, anh ta nói, những người không đi học sẽ bị treo bằng.” Cô vừa ngáp vừa thông báo cho anh biết tình hình nội bộ. Xem ra tám bằng tốt nghiệp lại cách anh xa hơn một chút rồi.

Trác Duy Mặc trừng mắt, “hử” một tiếng rồi nói: “Ai thèm để ý đến hần ta chứ”.

“Thực ra, anh ta rất thích anh. Ai chẳng biết, anh nghỉ học suốt hơn một tuần nay, anh ấy liệu linh không điểm danh. Nhưng mà, hôm nay thì thực sự không thể làm khác được.” Cô lau mấy giọt nước mắt mệt mỏi chảy ra mỗi một cơn ngáp.

“Khốn kiếp! Đều là đàn ông, thích cái gì chứ!”

“Cái đó gọi là gì nhỉ?” Cô ngẩng đầu, neho mắt nhìn anh, nhưng thấy anh trừng mắt nhìn mình chằm chằm liền nuốt nước bọt, đổi giọng: “Ồ, đúng rồi, chắc là anh ta ngưỡng mộ anh, ngưỡng mộ anh mà. Thực sự không hiểu nổi, có phải do anh ngáng chân để anh ta ngã phủ phục dưới chân mình hay không mà anh ta si mê đến thế? Thật không hiểu lũ con trai các anh nghĩ gì trong đầu nữa?” Nguyên Đông Đông là thầy giáo chủ nhiệm mới của lớp bọn họ. Ngày nhận lớp, lúc anh ta đang tự giới thiệu thì bị Trác Duy Mặc chơi xấu, giơ chân ngáng đường. Kết quả Nguyên Đông Đông ngã soài ngay cạnh anh, mãi không bò dậy nổi. Không biết có phải cú ngã đó làm tổn thương đến đầu óc của anh ta hay không mà sau khi lần tìm được kính, anh ta ngẩng đầu, tình tứ nhìn Trác Duy Mặc hồi lâu mới ngượng ngịu nói đúng hai tiếng: “Bỏ đi”. Có lẽ Trác Duy Mặc bị hai tiếng “bỏ đi”éo là đó dọa cho chết khiếp, anh ngồi đơ ra hồi lâu, nổi hết cả da gà, từ đó không bao giờ xuất hiện trong tiết học của anh ta nữa. Nhìn ánh mắt buồn bã của Nguyên Đông Đông mỗi lần thấy chỗ ngồi của Trác Duy Mặc trống không, cả lớp không nén nổi sự đồng cảm.

“Khốn kiếp! Cô nói đủ chưa?” Từ lúc bước chân vào thang máy đến giờ, cô thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện, duy có chuyện quan trọng tối qua thì không đã động gì. Khốn kiếp, ai thèm quan tâm gã Nguyên Đông Đông đó có ý đồ với anh không, ngày mai anh sẽ tìm vài người nện cho hần ta một trận. Chẳng phải cô nói muốn bán xe sao? Anh đã liên hệ với hãng xe đâu vào đấy rồi, thế mà chẳng thấy cô nói năng gì. Chẳng lẽ mới sau một buổi tối đã thay đổi quyết định rồi sao? Đúng là con gái!

Thấy anh nổi giận, cô sợ hãi rút cổ lại. Kể ra chuyện bị một người đàn ông yêu thầm cũng hơi nhạy cảm, cô liền ho hắng một tiếng, đổi sang chủ đề khác: “Này, anh có mang tờ chi phiếu đó không? Lát nữa gặp mẹ anh, anh phải nộp vào quốc khố nhé. Dù gì đây cũng là số tiền đầu tiên anh kiếm được”.

“Chi phiếu gì?” Anh khó chịu móc lấy bao thuốc, không muốn để ý đến bất cứ vấn đề nào cô nói nữa.

“Sao lại chi phiếu gì? Chính là tờ chi phiếu tối qua tôi giúp Nguyễn Ly đưa cho anh đó, tờ giấy anh dùng máu me của mình để kiếm được, tờ giấy có thể chứng minh sự tiến bộ của anh đó!”, giọng cô càng lúc càng lớn. Chi phiếu đâu? Tờ chi phiếu đó đâu? Tờ chi phiếu đó đâu phải như phụ nữ, anh dùng một lần rồi có thể ném đi luôn. Làm sao chỉ sau một buổi tối, anh ta quên bống số tiền mình vất vả cả ngày trời mới kiếm ra chứ? Hơn nữa, trong đó còn có phần của cô mà.

“...” Anh nhăn mày, nhìn cô đang chỉ vào miếng urgo dán trên vai mình, dường như sức nhớ ra điều gì đó thì đúng lúc cửa thang máy mở, anh bước ra không quên thản nhiên ném lại một câu: “Tôi cho người ta rồi”.

“Anh nói cái gì?!” Cô tròn tròn mắt không tin vào tai mình nữa. “Anh nói anh cho người khác rồi? Đó... đó... đó là tiền đấy! Hơn nữa là một khoản tiền lớn! Anh cho ai rồi?”

“Tối hôm qua, người anh em của tôi có việc gấp tìm tôi vay tiền, tôi liền cho anh ta vay rồi.” Anh ngậm điều thuốc nhưng vẫn chưa châm lửa, quay đầu lại thấy cô dựa hần lưng vào cửa thang máy như thể sắp ngã gục xuống vậy.

“Anh... anh... Ai tìm anh vay tiền anh đều cho vay sao? Anh ta cần tiền nhưng tôi cũng đợi số tiền đó cứu mạng, anh biết không?”

“Có liên quan gì đến cô chứ?” Anh nheo mắt, nhìn đi chỗ khác, toan đến đẩy cánh cửa thủy tinh đó.

“Bạn của anh đi vay nặng lãi bị người ta siết nợ hay phải bán mình lo tang cho cha?” Cô không hiểu gì về thứ tình cảm anh em gần bó, khăng khít mà anh nói.

“Bạn gái cậu ấy có thai, cần tiền đi phá thai và nhân tiện đòi cả phí an ủi.” Anh vừa đẩy cửa vừa nói.

“Bao cao su bao nhiêu tiền một cái?” Bây giờ cô chỉ muốn lôi gã anh em khốn nạn, vô tích sự của anh đến các siêu thị lớn, làm một cuộc điều tra thị trường. Anh ta không biết bao cao su giá bao nhiêu sao? Tờ chỉ phiếu đó đủ cho anh ta mua bao cao su dùng cả đời, anh ta lại dùng làm một lần hết khoản tiền lớn như vậy, còn hăm hại một sinh mạng vô tội!

“Cô hỏi nhãn hiệu nào?” Anh không biết xấu hổ quay lại hỏi cô.

“Nhãn hiệu mà tên phá gia chi tử mày thường dùng ấy!” Bà chủ khoanh tay trước ngực ngồi bên bàn làm việc, bộ dạng như muốn ăn thịt người khác vậy. “Mày thật hào phóng đó, chẳng thèm hỏi tao lấy một tiếng, đã dám đem tiền của tao cho người khác đi phá thai.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Rõ ràng là chẳng coi bà ra gì.” Hồ Bất Động lập tức đứng về phía bà chủ, gật đầu lia lịa. Đúng là anh ta rất quá đáng, nhưng chuyện này không liên quan gì đến cô, cô đã hoàn thành rất tốt nhiệm vụ của mình cho nên cô vô tội, về việc ai phải chịu trách nhiệm cần phải bàn bạc lại.

“Hừ, phá thai thì sao? Lẽ nào giống như bà, sinh bừa lấy một đứa con, sau đó thì bỏ mặc nó, không quan tâm.” Trác Duy Mặc thản nhiên châm một điếu thuốc, nhún vai rồi ngồi xuống ghế sofa.

Bà chủ hoàn toàn sững sờ, dường như không ngờ câu nói đó được thốt ra từ chính miệng con trai mình, bà ta bất giác quay sang Hồ Bất Động, thấy cô chỉ cúi đầu không nói gì, có lẽ đã biết mình vừa nghe câu gì đó không nên nghe.

“Sao? Nghe mày nói có vẻ như hối hận vì được lão nương sinh ra?” Bà ta cau mày, ăn miếng trả miếng: “Nếu mày thấy không thoải mái thì bỏ lại vào bụng lão nương đi”.

Bị trả đũa chua chat, anh ngẩng đầu lên, mắt trợn trừng rồi giơ hai tay bịt tai lại. Nhìn Hồ Bất Động, thấy cô bàng quan đứng ngoài cuộc, còn bà chủ điệu bộ đáng ghét vỗ vỗ vào bụng mình, như đang chờ đợi anh cút đi, anh vứt toẹt điếu thuốc, nghiêng răng ken két.

Tình hình xem ra rất không ổn, nguy cơ mẹ con họ trở mặt thành thù, cần phải có ai đó đến hòa giải trận đấu không khoan nhượng này.

Có lẽ ông Trư hầu những lời khẩn cầu của Hồ Bất Động, đúng lúc đó cửa phòng được mở ra, người kia không gõ cửa đã tự đẩy cửa vào. Cô hồi hộp nhìn kẻ bất hạnh sắp bị cuốn vào cuộc chiến một mất một còn của hai mẹ con bà chủ. Sao cô thấy anh ta rất quen...

Hạ Thiên Lưu!

Vào đúng thời điểm quan trọng cần một người để xoa dịu không khí, hóa giải mâu thuẫn thì anh ta xuất hiện... Có khác nào thêm dầu vào lửa.

Quả nhiên, Hạ Thiên Lưu chẳng có chút xíu phản ứng nào trước không khí nặng nề trong phòng, cứ đến thẳng bàn làm việc của bà chủ, cũng chẳng buồn quan tâm Hồ Bất Động đứng bên cạnh, đang cố gắng dùng tay ngấm ra hiệu, nói đúng ba tiếng: “Thời gian biểu”.

“Thiên Lưu, hôm nay cậu ngủ không ngon sao? Sao tâm trạng có vẻ không thoải mái vậy?” Vừa thấy VIP của mình xuất hiện, bà chủ lập tức thu lại ánh mắt hung dữ, tuyệt tình với thằng con trai quý tử, vừa rút tờ thời gian biểu trong máy in ra đưa cho anh vừa lấy một tờ giấy ướt giúp anh lau đôi gò má trắng nõn. Anh không tránh né, cứ để mặc cho bà ta lau, mắt không rời tờ thời gian biểu trong tay.

Vừa nhìn thấy tờ thời gian biểu, Hồ Bất Động lập tức biến sắc mặt. Cô chỉ muốn nhào qua bên đó, giật lấy tờ giấy mà xem bên trên có đề tên vị “khách sộp” là cô không. Nhưng chân cô mới khẽ nhúc nhích đã thấy

Hạ Thiên Lưu hơi khom người, đặt tờ thời gian biểu lên bàn, lấy một chiếc bút trong hộp rồi khê chau mày, đánh chữ “X” lên tên mấy khách hàng.

Cô nín thở, quét qua mấy cái tên trên tờ giấy. Phù, nguy hiểm thật! Không có tên cô. Nhưng vì sao anh ta lại gạt bỏ mấy người khách này? Chẳng lẽ anh ta gặp phải khách hàng xấu xa? Bao xong không chịu trả tiền? Tuy trước đây cô cũng từng có ý định lấy cơ chất lượng không tốt để quýt tiền, nhưng nghĩ đến việc làm ăn lâu dài, cô đành cắn răng móc ví. Thật không ngờ trên đời còn có những người keo kiệt hơn cả cô.

“Thiên Lưu... mấy người này... lại tặng quà cho cậu sao?” Bà chủ hỏi dò.

“...” Đang chăm chú đánh dấu, đột nhiên nghe bà chủ hỏi vậy, anh từ từ ngẩng đầu lên, chau mày, rồi quay sang phía Hồ Bất Động đang đứng bên cạnh nuốt nước bọt ừng ực. “Tôi ghét phụ nữ tặng quà cho tôi.”

“Anh... anh cần gì phải nói với tôi? Tôi còn chưa tặng quà cho anh mà, mới chỉ có ý định thế thôi”, cô cuống quýt giải thích. Thật không ngờ anh ta ngang ngược đến như vậy, tặng quà để vun đắp một chút tình cảm có gì không tốt chứ?

Bà chủ liếc nhìn Hồ Bất Động đầy ăn ý, rồi lại quay sang Hạ Thiên Lưu. Anh duyệt xong danh sách khách hàng thì hài lòng thở phào một tiếng, thấy vẫn chưa đến giờ làm liền rảo bước tới chiếc sofa dành riêng dành để ngủ bù. Nhưng trên ghế đó có một gã đàn ông đang phì phèo thuốc, ánh mắt khiêu khích nhìn anh từ đầu đến chân.

Anh nhướng mày, lục tìm trong trí nhớ và phát hiện không có sự tồn tại của người này. Thế là, anh thần nhiên ngồi xuống đầu kia của chiếc ghế sofa dài hoàn thành giấc ngủ sáng nay bị hai kẻ phá đám kia quấy rầy.

“Tại sao anh ta ghét phụ nữ tặng quà ỉn?” Hồ Bất Động nhìn Hạ Thiên Lưu lướt qua, bắt giác hỏi.

“Quà tặng càng đắt tiền thì phục vụ cũng càng phải nhiệt tình, cô hiểu chưa?” Bà chủ quán cầm tờ giấy đã được đánh dấu xong, hươ hươ trước mặt Hồ Bất Động. “Phải tăng cường phục vụ, cô hiểu không? Tức là phải lên giường, rồi đòi hỏi phục vụ thế này thế kia.”

“Ồ, không có công không hưởng lộc, hiểu rồi, hiểu rồi.” Hồ Bất Động gật đầu. Hóa ra anh ta cho rằng cô có ý đồ đó với anh ta.

“Xí, đàn bà nào cũng thích tỏ ra thông minh.” Trác Duy Mặc hiểu ra vấn đề, liền liếc sang Hạ Thiên Lưu đang ngồi ngay cạnh mình. Đột nhiên phát hiện ra chuyện gì đó. “Bà nói là anh ta vẫn chưa qua tay phụ nữ sao?”

“Hả? Anh ta chưa bị ‘bóc tem’ sao?” Hồ Bất Động cũng như sực tỉnh. “Anh ta đáng lẽ đã bị rất nhiều phụ nữ... như thế này, thế kia rồi chứ?”

“Ai nói với hai người, Thiên Lưu đã lên giường với phụ nữ rồi?” Bà chủ nhướng mày. “VIP đương nhiên phải cho ra VIP! Đêm đầu tiên sao có thể bán rẻ như vậy được. Hừ, phải đợi ta chuẩn bị xong rồi mới...”

“Bà muốn làm gì anh ta?” Hồ Bất Động nuốt nước bọt, nhìn anh chàng đã ngủ say như chết kia một cái. Tuy đêm đầu tiên của anh ta đã bị cướp mất vì sự ra đời của Phạm Đoàn nhưng không hiểu sao nhìn anh ta vẫn rất thuần khiết, khiến người khác chỉ muốn chiếm đoạt, muốn giằng xé... Đối với anh ta mà nói, mấy từ “đêm đầu tiên” thật ra chỉ là “đồ tái chế”.

“Đương nhiên là phải hợp khẩu vị và chịu trả giá cao! Cô nghĩ tôi đang làm từ thiện chắc?” Bà chủ cười sung sướng như thể đã nghe thấy tiếng xếp tiền ngay trước mặt vậy. Hồ Bất Động nghe mà lạnh cả người, giờ cô mới thấm thía câu “gừng càng già càng cay”. Bà ta hiểu rõ phụ nữ giống như con cừu non, anh ta vừa quyến rũ vừa cao ngạo, lại biết cách chiều khẩu vị của phụ nữ. Cô đang tưởng tượng ngày anh ta bị bán đi sẽ có cả đám sói dữ gầm thét như thế nào. Hừm, chưa biết chừng cả cô cũng nằm trong số đấy.

“Trả giá cao cho thứ đồ hẽ lên giường là ngủ như chết này? Hừ!” Trác Duy Mặc khinh khinh “hừ” một tiếng nho nhỏ, anh toan đứng dậy, tránh xa gã “cừu non” đang ngủ say như chết kia một chút thì nghe bà chủ khích tướng.

“Cậu ấy hẽ lên giường là ngủ như chết vậy còn mày thì thế nào?”

“ảo thái bà, ý của bà là gì?” Trác Duy Mặc neho mắt nghi ngờ.

“Muốn thằng vô dụng như mày xem xem Hạ Thiên Lưu tiếp khách thế nào, có giỏi thì làm được như cậu ấy đi.” Bà chủ quán chống tay lên cằm, hờ hững trả lời.

“Không cần. Anh ta... anh ta...” Hồ Bất Động chỉ chỉ vào Hạ Thiên Lưu đang ngủ say sưa, lại chỉ Trác Duy Mặc đang hằm hằm nhìn Hạ Thiên Lưu. Không phải cô muốn bênh vực Trác Duy Mặc nhưng Hạ Thiên Lưu không thể trở thành thầy giáo tốt, ít nhất là cô thấy vậy. Để Trác Duy Mặc đi theo anh ta mà học cách trở mặt như trở bàn tay khi hết giờ làm sao? Chỉ nghĩ lại thôi cũng đủ nổi da gà.

“Thế nào?” Bà chủ hất cằm về khiêu khích.

“Được, bản thiếu gia muốn xem xem hấn ta quyến rũ phụ nữ như thế nào?”

“Được. Cả cô nữa, cô cũng đi cùng đi!”

“Hả! Tôi không đi!” Bà ta lại muốn lừa cô ghen tuông, rồi phá hợp đồng và trở thành nhân viên phục vụ của bà ta sao? Cô không đi đấy, làm gì được chứ?

“Ngày Thiên Lưu được đấu giá, nếu cô muốn được vào câu lạc bộ Bạch Mã, thì cô phải ngoan ngoãn làm việc cho tôi.” Bà chủ quán đột nhiên kéo cô lại gần thì thầm vào tai.

“Bà...”

“Tuy là tôi không muốn cô có tiền để mua đêm đầu của Thiên Lưu, nhưng chẳng lẽ cô không muốn sao?”

“Bà...”

“Hai người đang thì thầm gì vậy?” Trác Duy Mặc chạy mày, nghi ngờ hai người họ đang có âm mưu gì đó với mình.

“Này, tôi đi cùng anh.” Hồ Bất Động quyết định.

“Đúng, hai người đóng giả làm người yêu, đi theo phía sau Thiên Lưu là được rồi.” Bà chủ quán in lại bản thời gian biểu khác vút lên bàn. “Thiên Lưu làm thế nào, hai người cũng làm tương tự như vậy!”

“Cái gì?” Cô trợn trừng mắt, vậy nếu Hạ Thiên Lưu hôn khách hàng của anh ta thì cô cũng phải hôn Trác Duy Mặc sao?

“Câu đó phải để bản thiếu gia nói trước. Cô trợn mắt gì chứ?” Trác Duy Mặc cau mày, vô cùng tức giận trước phản ứng của cô.

“Được, vậy tôi nhường anh nói trước. Anh nói đi.” Quan trọng không phải quá trình, mà là kết quả.

Anh lạnh lùng lườm cô, chấp nhận lời thách đố của bà chủ không chút do dự. “Anh ta làm cái gì, bản thiếu gia cũng làm cái đó, bà cho rằng tôi không làm được sao?”

“Có bản lĩnh, mày bắt chước Thiên Lưu xem, nếu có thể khiến cô ta động lòng thì coi như mày thắng. Muốn gì lão nương cũng chiều.” Bà ta chỉ tay vào Hồ Bất Động đứng bên.

“Hai... hai người không cảm thấy... tôi hoàn toàn vô tội sao?”, cô toát mồ hôi lạnh, tự lên tiếng kêu oan ình. Cô thực sự không muốn biến thành vậy hý sinh của mẹ con họ.

“Được. Đó là do bà tự nói đấy! Hừ! Chống mắt lên mà xem bản thiếu gia!” Trác Duy Mặc cười nhạt mà khiến Hồ Bất Động dựng cả tóc gáy.

“Này, tôi phải nói trước, hai người phải đảm bảo sự trong sạch của tôi đó.” Hai mẹ con nhà kia còn đang bận đấu mắt với nhau, chẳng ai rảnh rỗi mà để ý những lời cô nói.

“Tít tít.” Một hồi chuông mà Hồ Bất Động nghe rất quen tai vang lên. Hạ Thiên Lưu ngồi trên sofa dụi dụi mắt, vươn thẳng lưng, rồi ngẩng ra nhìn góc chiếc ghế hồi lâu mới đứng dậy, dừng dung lượt qua mấy người, lại gần chiếc bàn làm việc, ngó tờ thời gian biểu mới rồi kéo cửa kính bỏ đi. Tại sao Hạ Thiên Lưu anh ta không biết chọn lựa thời điểm như vậy? Luôn xuất hiện vào đúng lúc không nên xuất hiện?

“Hai người còn đứng ngây ra đó là gì nữa? Còn không mau đuổi theo đi!” Bà chủ quán hất hàm về phía Hạ Thiên Lưu.

Trác Duy Mặc lạnh lùng “Hừ” một tiếng, sải bước bỏ ra ngoài, cô cũng vội vàng đuổi theo, sức nhớ ra một chuyện liền quay lại hỏi bà chủ: “Rốt cuộc thì Hạ Thiên Lưu vì sao lại tự nguyện bán thân cho bà?”. Vấn đề này cô thắc mắc lâu lắm rồi.

“Hả?” Bà chủ hơi bất ngờ vì câu hỏi của cô, liền ngây ra mấy giây rồi nhướn mày nghĩ ngẫm. “Ừm, Thiên Lưu nói, cậu ấy muốn mua một thứ đồ rất đắt.”

“Một thứ rất đắt?”

“À! Cậu ấy nói muốn mua một chiếc

“Búp.”

Đây có lẽ là cái lý do bán chính mình vợ vẫn nhất mà cô từng nghe thấy, vì một chiếc “bồn tắm”. Tiên nữ tắm chẳng lẽ thú vị đến vậy sao?

32. Chương 32: Động Lòng (thượng)

“Cộc cộc... cạch tách!”

* * *

“Em muốn ăn không?” Một giọng nói êm như ru đến mức có thể khiến người khác tan chảy được thốt ra từ cặp môi mỏng của Hạ Thiên Lưu. Cô gái ngồi trước mắt anh hơi thẹn thùng, cúi đầu xuống, Hạ Thiên Lưu lúc lúc lại chìa tờ menu trước mắt cô hỏi, kiên trì chờ đợi cô chọn món.

“Em rất ít khi ăn đồ ở trong tiệm bánh ngọt nên thấy rất khó chọn.” Cô gái đan các ngón tay vào nhau, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sinh tố xoài nhé.” Hạ Thiên Lưu tự mình quyết định, để tránh cô gái này lại nũng nịu thay đổi ý kiến, anh lập tức đứng dậy, toan đi về phía quầy bán hàng gọi đồ, thì bị cô ta kéo áo giữ lại. Anh cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang run run trên áo mình. “Sao vậy? Đừng nói dối anh rằng em không thích ăn nhé.”

“...” Cô bé kia bị nói trúng tim thì càng đỏ mặt, chỉ nhìn anh không nói tiếng nào.

“Ngoan ngoan ở đây đợi anh nhé?” Anh âu yếm gõ nhẹ tờ menu lên mái tóc mềm của cô t

“Vâng!” Cô nhỏ nhẹ đáp lại, ngoan ngoãn vừa ngồi đợi vừa tự cười với chiếc bàn trang trí đầy sao trời.

Trong tiệm bánh ngọt vốn sẵn hương vị ngọt ngào này, những lời âu yếm, nựng nịu của một anh chàng đẹp trai dành cho bạn gái của mình khiến nhiều cặp đôi ở đó phải trầm trồ ngưỡng mộ. Hai con nai tơ thuần khiết, non nớt kết hợp với nhau luôn tạo thiện cảm với người xung quanh. Trái ngược hoàn toàn với cặp đôi bên đó, cặp đôi bên này dường như sợ căn bệnh đái tháo đường, nên từ lời nói đến cử chỉ đều giảm lượng ngọt tối đa có thể.

“Này! Cô muốn ăn cái gì?” Trác Duy Mặc sốt ruột giơ tờ menu lên hỏi Hồ Bất Động vẫn đang tỉ mỉ nghiên cứu tờ menu. Lựa chọn quán bánh ngọt chẳng đầy gấu và đáng tên này chính là cách tốt nhất để thử lòng nhẫn nại của anh ta.

“...” Hồ Bất Động nhìn cô gái vẫn đang chờ đợi Hạ Thiên Lưu cũng học theo người ta vất chân thạo đáng thực nữ, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: “Ồ! Mỗi loại có một hương vị khác nhau, người ta vẫn chưa quyết định xong mà”.

“Tốt nhất là cô quyết định nhanh một chút nếu không tôi sẽ vớt cô lại đây đấy.” Trác Duy Mặc trừng mắt cảnh cáo cô, mau bỏ cái vẻ ẻo lả, nhõng nhẽo đó đi nếu không hậu quả cô tự gánh chịu.

“...” Cô đang giúp anh ta mà! Tại sao hai người con gái nũng nịu, thỏ thẻ như nhau vậy mà chỉ vì thái độ hoàn toàn đối lập của hai người con trai mà ánh mắt mọi người xung quanh nhìn họ cũng hoàn toàn thay đổi? Cùng là một câu hỏi “muốn ăn không” vậy mà một người nghe xong thì lảng lảng như vừa uống ly

rượu ngọt trong khi cô lại có cảm giác anh đang khó chịu vì cô phiền phức. Chẳng lẽ đây chính là sự phân biệt chủng tộc sao? Lẽ nào anh không nhận ra mọi người đang nhìn họ khinh bỉ sao? Người ta thì âu yếm, tình tứ thế kia, còn cô với anh... nhìn như thể cô đang thiếu nợ anh

“Sinh tố xoài! Cô cũng uống sinh tố xoài đi.” Trác Duy Mặc rút luôn tờ menu trong tay cô ra, đưa mắt nhìn Hạ Thiên Lưu, thấy anh đã bê đồ uống quay lại bàn mình, trong khi anh bây giờ mới đứng dậy, đi đến quầy phục vụ.

“Nhưng ... nhưng mà!” Hồ Bất Động còn chưa kịp phản ứng vội tóm lấy áo anh ta. “Tôi... tôi...”

“Nếu cô còn muốn học theo cô nàng ngốc đó, tôi sẽ đá cô bay ra ngoài đấy!”

“...” Tại sao cùng là một hành động nhưng những thứ cô nhận được lại chỉ là sự phũ phàng, tàn nhẫn. Hu hu... Cô buông tay, ngồi xuống, hứng chịu ánh mắt của mọi người... Cùng là đi ăn với bạn trai trong tiệm đồ ngọt, thế mà kết cục của cô lại bi thảm như vậy.

Cô ghen tị lườm sang bàn Hạ Thiên Lưu. Cô gái kia đang cầm chiếc thìa khoắng khoắng cốc nước màu vàng tươi, chọt múc một thìa lên vẻ đắn đo, xem xét. Hạ Thiên Lưu liền nở ngay nụ cười rẻ tiền của mình rồi nói: “Muốn dứt cho anh sao?”

Trời ơi! Anh ta là ai vậy? Kể vừa nói câu gai người “muốn dứt cho anh sao” đó là ai vậy? Chẳng lẽ anh ta chính là khúc gỗ mà hằng ngày bất kể cô làm món gì cũng chỉ lạnh lùng nói đúng hai tiếng “không ăn” sao?

“Như vậy được không?” Cô gái đưa tay bịt miệng, cố gắng kiềm chế niềm hạnh phúc, đưa chiếc thìa vào giữa cặp môi mỏng đang mở ra chờ đợi kia. “A...”

Ồ giả nai! Nũng nịu gì chứ? Cứ đẩy qua đẩy lại như thế mà không biết xấu hổ. Xem ra Trác Duy Mặc nói đúng, loại con gái ảo lả kia cần bị đá bay khỏi hệ mặt trời, hất văng khỏi dải ngân hà

“Ngọt quá!” Hạ Thiên Lưu chép miệng, hơi chau mày nhưng vẫn mỉm cười. “Ngọt quá rồi.”

“Anh không thích à?”, cô gái ngạc nhiên hỏi, hai má càng lúc càng đỏ ửng liền bên lên mức thìa khác đưa lên miệng mình, liếm môi. Ngọt, ngọt! “Ồ, đúng là rất ngọt!”

Hạ Thiên Lưu cười thật tươi, không nói thêm gì, chỉ trêu mếu nhìn cô ta ăn hết thìa này đến thìa khác. Cốc cà phê cầm trong tay, anh chỉ nâng lên nhấp một ngụm tượng trưng.

“Lạnh quá. Đúng là sang mùa thu thì không nên ăn đồ lạnh. Bên ngoài lạnh như vậy, lát nữa em thực sự không muốn ra đó.” Cô gái đó uống được nửa cốc sinh tố thì ngẩng đầu lên nhìn tám biển quảng cáo ngoài cửa sổ bị gió thổi bay phấp phới.

“Lát nữa em chỉ cần dứt tay vào túi áo anh là sẽ không thấy lạnh đâu.” Anh thuận miệng đáp lại, tiện tay rút một tờ giấy ăn, với qua bàn nhẹ nhàng lau những giọt nước đọng trên đôi môi đang đỏ ửng lên vì lạnh kia.

“Vâng. Vậy cũng được.” Tiếng trả lời lí nhí, vo ve tựa như muỗi kêu, cộng thêm gò má đỏ ửng của cô gái kia khi lọt vào mắt Hồ Bất Động thì biến thành một loài động vật.

“Đồ nặng đầu đỏ! Vo ve gì chứ? Cô lâu lâu một mình, đột nhiên cảm thấy một bóng đen to lớn phủ lên người mình, ngẩng đầu lên thì ra là Trác Duy Mặc đang cầm khay đồ uống nhìn mình chăm chăm.

“Cô làm gì mà phần nộ găm khăn trải bàn vậy? Đói đến mức đó rồi sao?” Trác Duy Mặc nhìn chiếc khăn trải bàn sắp bị cô vò nát rồi nhét vào trong miệng kia, lòng phân vân không biết có nên bỏ ngay ý định vĩ đại, tìm hiểu tâm lý phụ nữ của mình.

“Tôi muốn cắn chết con nhặng đầu đỏ kia. Dám có chung sở thích với tôi!” Cô hít thật sâu cố gắng kiềm chế không nhìn đôi nam nữ mặn nồng, ân ái kia nữa mà quay sang Trác Duy Mặc cũng đang bê một cốc sinh tố xoài giống hệt cốc bên kia.

“Uống!” Anh ra lệnh.

Cô nuốt nước bọt, cầm chiếc thìa bạc giống hệt bàn bên kia, khoảng khoảng cốc sinh tố. Cô mắt môi khoảng thật mạnh, nhưng không ăn. Anh chẳng thèm để ý cô, trở về chỗ của mình uống cà phê. Đến khi cốc cà phê đã chui hết vào bụng anh ta thì cốc sinh tố bên kia vẫn nguyên si chưa động đến tí nào.

Anh chau mày, rồi quay lại nhìn đôi nam nữ cũng uống cà phê và sinh tố xoài giống mình bên kia, thấy họ đang cười nói ngọt ngào với nhau, cô gái đỏ mặt đỏ đến mức khiến người khác hiểu lầm rằng máu của cô ta đều dồn cả lên má. Còn kẻ tạm gọi là bạn gái đang ngồi trước mặt anh đây lại trừng ánh mắt uất hận mà nhìn mình. Chẳng phải anh hoàn toàn bất chúc Hạ Thiên Lưu sao? Không lẽ anh làm kém đến thế?

“Này!” Anh xua bàn tay trước mặt cô, dò hỏi: “Cô động lòng chưa?”.

“Động rồi, động đến mức muốn giết chết anh luôn đây.” Cô đẩy cốc sinh tố xoài lạnh buốt trước mắt mình ra rồi hét lên, toan đứng dậy bỏ đi. Đây hoàn toàn không phải nhiệm vụ dành cho con người. Chẳng cô gái nào có thể chịu đựng một gã thô lỗ như thế này!

“Được lắm! Cô có phải là phụ nữ không vậy? Cô không thấy cô gái góc kia cười đến mức sắp bò hồm lên người hẳn ta rồi sao? Cô không có cảm giác gì thì thôi lại còn dám hét lên với bản thiếu gia nữa.” Từ trước đến nay, anh chưa từng đích thân đi mua sinh tố cho bạn gái, lần này anh đã có thành ý như vậy mà cô còn dám nổi đóa lên

“Anh đã thấy cô gái nào “đến tháng” mà ăn sinh tố xoài chưa hả? Rốt cuộc anh có hiểu thế nào là con gái không vậy?” Cô đập bàn, đứng phắt dậy. “Hơn nữa, xoài khó ăn như vậy, anh bảo tôi ăn thế nào đây? Khốn kiếp, ai động lòng nổi với loại con trai như anh cơ chứ!” Anh ta làm kẻ thù chung của phái nữ thì hợp hơn, không hiểu tâm lý con gái đã đành, đến cả những kiến thức sinh lý cơ bản cũng không biết! Đâu phải cứ tùy tiện gọi một cốc sinh tố xoài mà đòi lấy lòng con gái!

Kết quả cuối cùng của cuộc chiến kịch liệt này là...

“Thưa anh, thưa cô! Tiệm của chúng tôi chỉ hoan nghênh những khách hàng dịu dàng, đáng yêu, nói năng lịch sự nhã nhặn, không gây náo loạn làm ảnh hưởng bữa ăn ngon miệng của người khác. Hi hi, nếu không phiền, xin hai vị từ nay về sau không ghé qua cửa hàng chúng tôi nữa. Cảm ơn vì sự hợp tác. “Cô nhân viên phục vụ hòa nhã, thân thiện khom lưng “tiền khách” rồi lịch sự đóng cửa lại.

Từng cơn gió lạnh tấp thẳng đến.

Buổi học đầu tiên thất bại ê chề. Hồ Bất Động tự thề với lòng mình, kiên quyết không rung động trước gã đàn ông chẳng hiểu thế nào là dịu dàng, chiều chuộng kia. Một chút, một chút rung động cũng không.

Buổi hẹn hò lãng mạn của Hạ Thiên Lưu hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ yếu tố bên ngoài nào. Thấy thìa sinh tố cuối cùng kia sắp được đưa lên miệng cô gái, anh gơ tay muốn giúp cô gái lau giọt nước dính trên khóe miệng thì đột nhiên một hồi “tít tít” vang lên. Tay anh cứng đờ tại chỗ trong giây lát rồi khê thả tờ giấy ăn xuống, môi mím chặt, thu hồi nụ cười ngọt ngào khi nãy. Không cần biết mới một phút trước thôi anh còn ngọt ngào, ân cần với người ta thế nào, càng không quan tâm ánh mắt của tất cả mọi người đang cho rằng mình bị trúng tà, anh đứng dậy vứt bỏ cốc cà phê đã nguội ngắt cùng gương mặt sưng sỏ của cô gái, sải những bước dài ra khỏi quán cà phê.

Anh dừng trước cửa quán, vừa cài lại khuy áo khoác vừa nheo mắt, chăm chú nhìn ngồi xổm trước cửa tiệm tạp hóa. Cô đưa lòng bàn tay lên miệng hà hơi sưởi ấm, rồi lại ôm lấy đầu gối, ngồi nhắm mắt. lát sau, thêm một ai đó từ tiệm tạp hóa đi ra, đứng chắn ngay trước mặt anh. Anh loáng thoáng thấy hẳn ta nhét một gói gì đó vào tay cô. Rõ ràng vừa rồi anh còn nghe cô lớn tiếng nói sẽ không đời nào động lòng trước anh chàng kia thế mà bây giờ mặt lại đang hồng ửng lên, chìa tay nhận lấy gói đồ thậm chí còn nở một nụ cười cực kì chường mắt. Hừ, cô ta đã thề rồi mà lại vô trách nhiệm như vậy. Mặc kệ cho cô ta hối hận. Phụ nữ đúng là hết thuốc chữa!

“Tôi cảnh cáo cô, không được phép nói với người khác tôi giúp con gái mua thứ này, nghe rõ chưa?”

Trác Duy Mặc không thể giấu được sự lúng túng trong lời nói. Hồ Bất Động chợt cảm thấy cái vẻ thô lỗ pha thêm chút lúng túng đó của anh ta đáng yêu hơn nhiều so với điệu bộ khô khan, cứng nhắc lúc trong quán cà phê. Cô đón lấy hộp thuốc, lại thấy anh khom người xuống, nhét thêm một hộp chocolate nóng có

đường vào tay cô, rồi ngồi phệt xuống thêm tiệm tạp hóa, nói: “ Con gái thật phiền phức. Nhìn cái gì mà nhìn, uống thuốc đi! Chẳng lẽ còn muốn bản thiếu gia bóc ra rồi đưa đến tận miệng cô?”

Cô lườn anh, đặt hộp thuốc lên đầu gối, bóc lấy một viên thuốc, rồi uống một ngụm chocolate nóng còn bốc khói nghi ngút. Anh ngồi trêm bậc thềm, định rút thuốc ra hút, nhưng nghe tiếng cô hắng giọng, lại nhét bao thuốc vào túi, cầm chiếc bật lửa nghịch chơi. “Khốn kiếp, cô không mệt sao? Cứ ngồi xồm như vậy làm gì? Ngồi cạnh tôi này.”

“Tôi ngồi xồm... ngồi xồm là được rồi.” Thà chết cô cũng không thể ngồi cạnh anh ta, bởi nếu để anh ấy phát hiện ra thì chết chắc.

“Cô bị bệnh gì vậy?” Anh nghi ngờ lườn cô một cái. Chỉ gọi cô lại đây ngồi cho đỡ gió lạnh thôi mà, đâu phải có ý đồ gì với cô, làm gì mà cảnh giác cao độ vậy?

Cô không nói gì, chỉ nhìn chiếc bật lửa trong tay anh cứ lóe lên rồi lại tắt, tắt rồi lại lóe. Ngụm chocolate nóng khiến cô bỏng rát cả đầu lưỡi, cô siết chặt đầu gối, cố gắng điều hòa lại trái tim đập loạn xạ không theo quy luật của mình.

“Thịch thịch... thịch thịch... thịch thịch...” Lẽ nào lời thề của cô lại chẳng đáng giá chút nào sao? Tại sao lần nào cũng vậy, lời thề còn chưa kịp trôi khỏi miệng đã bị cô nuốt lại.

“Thịch thịch... thịch thịch... thịch thịch...” May mà lần này anh không hỏi cô: “Động lòng chưa?”.

“Thịch thịch... thịch thịch... thịch thịch...” Âm thanh không đến nỗi quá lớn. Chắc sẽ không bị anh ta phát hiện ra đâu. Tốt hơn hết vẫn nên tránh xa anh ta một chút.

Cô ngẩng đầu nhìn anh bằng ánh mắt hết sức phức tạp. Anh buồn bực vừa ngẩng đầu lên thì bắt gặp ngay ánh mắt của cô, đột nhiên ngẩn ra một chút, rồi đưa tay gạt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, động tác vừa vụng về vừa lúng túng. Thì ra cô không chỉ say mê nụ cười dịu dàng, triu mến mà còn rung rinh trước kẻ khẩu xà tâm phật, ngang ngược, vụng về này. Thật là! Tim cô mắc bệnh thật rồi!

“Cô cúi đầu xuống cho tôi, đừng có nhìn bản thiếu gia bằng ánh mắt đó!” Phát hiện cô vừa chằm chằm nhìn mình khó hiểu vừa mỗi lúc một ngồi xa anh hơn, anh bỗng khó chịu gắt lên, rồi nghiêng đầu, nhìn đi chỗ khác, chợt thấy Hạ Thiên Lưu đã tan làm và chuẩn bị rời khỏi quán cà phê. “Này, cô uống hết chưa vậy? Anh ta muốn chạy rồi. Khốn kiếp, nếu cô khiến bản thiếu gia thua bà già đó xem bản thiếu gia sẽ xử lý cô thế nào.”

“Thịch thịch... loảng xoảng!”

Rất tốt...

Quá tốt...

Cảm ơn anh ta đã kịp thời ra tay giúp đỡ. Nhờ sự xuất hiện đúng lúc của anh mà cô chưa kịp động lòng. he thấy câu nói cuối cùng của Trác Duy Mặc, cô vội chặn lấy ngực mình.

Tốt lắm! Chút xiu rung động của cô bị vỡ tan rồi biến mất hoàn toàn trong phút chốc. Sự trong sáng của cô lại trở lại. Cô đã nói rồi mà, cô tuyệt đối không có chút hứng thú với một kẻ không biết quan tâm. Trác Duy Mặc, anh thua chắc rồi

Động lòng?

Ha!

Đừng hòng!

33. Chương 33: Động Lòng (hạ)

“Thứ đó hoàn toàn tự động mà, đâu phải nói tắt là tắt được. Tôi không khống chế được nó, cũng không biết phải tắt đi thế nào!”

* * *

Phải nói Hạ Thiên Lưu quả là một trai bao xuất chúng. Điều này, trước đây Hồ Bất Động không hề biết. Nếu không phải vì Trác Duy Mặc cần đi theo anh ta học hỏi, có lẽ cô sẽ tiếp tục chọn cách không biết. Bởi vì chẳng ai có thể chịu nổi việc phải chống mắt mà nhìn anh ta yêu chiều người con gái khác.

Kết thúc buổi hẹn hò thứ nhất, cô gái tiếp theo đã đứng trước đài phun nước của thành phố đợi anh. Hai tay anh rút túi quần, mặc cô gái vừa nũng nịu vừa kéo tay nói: “Đáng ghét, để người ta đợi cả ngày trời”.

Anh liếc nhìn cô gái đó, lạnh lùng đáp lại: “Ai bảo em đến sớm, em thích chờ đợi thì cứ thoải mái mà đợi”.

“Đáng ghét, rõ ràng anh biết người ta thích như vậy mà còn...” Tay cô gái càng siết chặt.

Hiểu rồi, cô gái này là nhân rồi không có việc gì làm nên muốn ném thử loại đàn ông lạnh lùng, lãnh đạm. Haizzz, cô chẳng có hứng thú bắt chước cô gái này, mà tốt nhất cũng không nên bắt chước bởi vì Trác Duy Mặc đã dùng ánh mắt cảnh cáo cô, nếu cô dám bắt chước cô ta, nói những câu như thế, anh sẽ đập gãy xương cô tức khắc.

Cô xua tay, vẻ mặt ngán ngẩm nhìn Hạ Thiên Lưu đang bị cô gái đó khoắc chặt tay kéo đi mua sắm. Cô gái này đúng là không vừa, kéo anh leo hết tầng này đến tầng khác, thử đủ các kiểu quần áo từ nữ tính, đáng yêu cho đến khôu gợi, hở hang trước mặt anh. Hồ Bất Động đứng bên cạnh vờ chọn quần áo, thấy vậy mà ngáp ngáp ngáp dài, còn Hạ Thiên Lưu chỉ liếc qua không mấy hứng thú, thời gian còn lại anh ngây ra nhìn xuống sàn nhà, hoàn toàn không hăng say, nghiêm túc làm việc như vừa rồi. Thỉnh thoảng lại lướt qua mấy bộ quần áo trên tay cô. Thấy ánh mắt khó hiểu của anh hướng về phía mình, Hồ Bất Động liền bỏ ngay mấy bộ đồ đó xuống rồi lảng đi chỗ khác. Trác Duy Mặc nói thế nào cũng không chịu vào cửa hàng, một mình đứng ngoài hút thuốc.

Vừa thấy cô từ bên trong đi ra, Trác Duy Mặc theo thói quen liền rút ngay điều thuốc trong tay vào thùng rác, chẳng nói chẳng rằng, thò tay vào túi móc ví, rồi rút thẻ tín dụng ra ném vào tay cô.

“Anh làm gì vậy?” Nhìn chiếc thẻ tín dụng bỗng nhiên nằm gọn trong tay mình, cô ngẩng đầu, tròn mắt yêu cầu một lời giải thích cho hành động khó hiểu này của anh.

Anh nhăn mày, không thoải mái trước câu hỏi ngốc nghếch của cô: “Bản thiếu gia đã chán ngán vẻ giả ngốc ấy của cô rồi. Tốt nhất cô chớ học theo ả đó, muốn mua gì thì mua đi, đừng có phiền phức nữa.”

“...” Cô nhìn cô nữ sinh trang điểm lòe loẹt đang nũng nịu người đàn ông trung niên, đòi mua cái túi hàng hiệu, lại nhìn chiếc thẻ tín dụng trong tay mình, bộ dạng dở khóc dở cười, nhướn mày nhìn anh, hỏi: “Anh đi chơi với bạn gái đều thế này

“Xì, đi chơi với bạn gái? Việc vợ vẫn đó chỉ có gã ở bên trong kia mới làm thôi.” Anh liếc xéo anh chàng bên trong một cái.

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao mấy cô nữ sinh chỉ cặp kè với anh một ngày liền có ngay đồ hàng hiệu để trưng diện. Đại thiếu gia Trác Duy Mặc này lần nào cũng đưa cả thẻ ngân hàng cho bọn họ thỏa sức tiêu xài, chẳng trách người như anh ta mà vẫn có bao nhiêu cô gái chạy theo. Haizzz, nhưng cô không giống bọn họ, cô quyết định phải giảng giải vấn đề này cho anh. “Đã bao giờ anh tự hỏi, tại sao các cô gái lại thích hẹn anh đi dạo phố chưa?”

“Theo cô thì vì sao?” Anh lạnh lùng “Hừ” một tiếng, giơ tay chỉ về phía cô gái vẫn đang nũng nịu vì chiếc túi hàng hiệu kia. Dù biết rõ câu trả lời vẫn cố tình hỏi lại cô.

“Tạm thời chúng ta tách bạch hai khái niệm nữ sinh và loài hồ ly tinh kia được không?”

“Có khác gì nhau?” Anh hoàn toàn không hiểu động vật giống cái và nữ sinh có gì khác nhau.

“Anh muốn trở thành kẻ thù chung của tất cả nữ sinh đến vậy sao?” Cô trừng mắt lờ anh.

Anh biết điều mím chặt môi, thọc tay vào trong túi quần, rồi nheo mắt, lắng nghe cao kiến của cô. Cô nhét chiếc thẻ tín dụng trở lại túi quần anh rồi giữ nguyên tay mình trong đó. Cảm nhận được điều gì đó không ổn, anh muốn lùi xa một chút, nhưng chân vừa nhúc nhích thì lòng bàn tay đã chạm vào mu bàn tay lạnh cứng của cô khiến anh đóng băng tại chỗ.

“Này, anh rút tay ra đi, tôi không có chỗ để rồi!” Cô có vẻ chưa tìm được vị trí thoải mái nhất nên gắng sức thọc sâu vào cái túi vốn chẳng lớn gì của anh, ngang nhiên chẳng khác nào một tên ăn cắp ở giữa nơi không người.

“...” Anh nhìn đi chỗ khác, vờ như chẳng đoái hoài gì đến bàn tay lạnh như băng kia.

“Anh cứ trơ ra đó làm gì thế? Động đậy một chút không được sao? Anh có biết vì sao con gái lại thích hẹn bạn trai mình đi dạo phố không? Tôi đang rất nghiêm túc dạy dỗ anh, anh làm gì mà mặt mày cau có vậy? Anh... Đau, đau đau...” Cô ngẩng đầu, định dạy cho anh chàng ngốc kia bài học đầu tiên là nắm tay bạn gái. Nhưng cô chưa dạy xong thì anh đã học xong. Bàn tay cô đột nhiên bị một bàn tay khác nắm chặt lấy thọc sâu xuống đáy túi. Anh ta đúng là học một biết mười!

Cô không kịp phản ứng nhất thời đứng ngây ra, cả bàn tay để nguyên cho anh nắm lấy. Anh cứ ngó nghiêng bốn phía nhưng lại không chịu cúi xuống nhìn cô. Làm gì vậy? Chỉ dạy anh ta nắm tay thôi mà, làm gì mà lăm lết như bọn ăn trộm vậy? Làm cô cũng có cảm giác sờn gai ốc như thể phía sau đang có ánh mắt tức giận nhìn cô khinh bỉ.

Ánh mắt tức giận?Ồ! Ai ở phía sau đang nhìn cô khinh bỉ vậy?

Cô vẫn đặt tay mình trong lòng bàn tay ấm áp kia, quay đầu lại nhìn phía sau phát hiện một ánh mắt băng giá đang nhìn cô chằm chằm khiến những sợi tóc mai trước trán cô gần như kết thành sương. Cô không nói gì, cứ đứng trơ nhìn Hạ Thiên Lưu bị cô gái kia kéo ra khỏi cửa hàng để ghé một cửa hàng khác, lướt qua chỗ cô rồi bỏ đi.

Ánh mắt đó rõ ràng đang nói với cô:

“Cẩu nam nữ...”.

Tại sao lại mắng người ta? Cô bị lừa một cách oan uổng liền bực bội muốn tìm đồng minh. Dù gì thì họ cũng bị mắng là đôi “cẩu nam nữ”, có lý đâu bắt cô một mình nghênh chiến. Cô động đậy bàn tay trong túi Trác Duy Mặc, toan rút nó

“Không được cử động lung tung!” Vừa thấy bàn tay cô khẽ cử động, phản ứng đầu tiên của anh là nghiêm mặt quát một tiếng.

Bất ngờ bị quát, cô giật thót, phát hiện anh hoàn toàn không có ý định trả lại sự trong sạch, công bằng cho cô mà thậm chí còn kéo tay cô chặt hơn rồi đi theo đôi “cẩu nam nữ” thực sự kia.

Haizzz! Tại sao xung quanh cô toàn là những thế lực xấu xa vậy?

Kết luận của cô lập tức được kiểm chứng. Cô vừa ngẩng đầu liền phát hiện cô gái đi cùng Hạ Thiên Lưu kéo anh vào trong cửa hàng bán đồ nội y. Cô cắn móng tay, toát mồ hôi lạnh nhìn Trác Duy Mặc đi bên và chờ đợi một câu hét toáng lên như phát điên của anh: “Vì tôn nghiêm của đàn ông, bản thiếu gia đây tuyệt đối không bước chân vào trong đó!”, tiếp đến anh sẽ gạt tay cô ra và nhất quyết đứng ngoài này hút thuốc. Cô thì muốn vào trong xem thử Hạ Thiên Lưu bị dắt vào cái chốn tội ác này có thể sống nổi hay không?

“Cô... muốn vào không?”, một câu hỏi tuy không đến mức ngọt ngào nhưng có thể coi là dịu dàng nhất mà Trác Duy Mặc từng nói và người vinh hạnh được nghe câu ấy chính là cô, Hồ Bất Động.

“Ừm! Hả? Vừa rồi anh nói cái gì?”

“Bản thiếu gia hỏi cô có muốn vào trong đó không?” Cô ta làm gì há hốc miệng ra vậy chứ?

“...” Cô chỉ vào mấy búp bê người mẫu trên người chỉ mặc đúng bộ bikini, vẻ mặt như muốn hỏi: “Anh chắc chắn chứ?”.

“Hỏi cô có muốn vào trong không, cô làm gì mà rắc rối thế? Muốn đi thì nhanh chân lên!lứ thể anh kéo tay cô lôi vào trong.

Cô phát hiện anh vừa thấy mấy bộ nội y treo ngay cửa kính liền vội vàng quay đi chỗ khác nhưng trong cửa hàng này hoàn toàn chẳng có chỗ nào thích hợp để ánh mắt anh dừng lại, anh bị dồn tới đường cùng đành chấp nhận số phận. Cùng lắm là chết thôi mà, dù gì ai mà chẳng một lần phải chết.

“Anh không cần giả bộ không màng sống chết như vậy đâu”. Cô từ phía sau kéo anh giật lại, chỉ vào góc cửa hàng. “Không cần thiết phải đưa con gái vào những cửa hàng như thế này đâu. Chúng ta đứng ở đây đợi là được rồi.”

“...”

Bị cô gọi giật lại rồi kéo vào một góc, anh đành dứt hai tay vào túi quần, đứng tựa vào cửa kính của cửa hàng, dán mắt xuống đất, còn cô thì ngấm nhìn đường phố nhộn nhịp người qua lại.

“Anh không thấy rất nhiều người đang nhìn chúng ta sao?” Cô phát hiện người qua đường ai cũng liếc nhìn họ rồi che miệng cười.

“Ừ.” Anh thuận miệng đáp một tiếng.

“Anh không cảm thấy chúng ta rất giống hai kẻ đàn độn sao? Nắm tay nhau mà đứng ngây ra như bị phạt trước cửa hàng nội y.”

“Ừ.”

“Này! Rốt cuộc anh có nghe tôi nói không vậy?” Lúc này, đáng lẽ anh phải trừng mắt và nói với cô: “Cô mới là đồ đàn độn”, sau đó đẩy cô sang một bên, cắt đứt quan hệ với cô mới

“Cô... bàn tay bên kia của cô có lạnh không?”

“...” Quả nhiên anh hoàn toàn chẳng hề để tâm đến những gì cô vừa nói. “Bình... bình thường...”

Mắt anh vẫn không rời khỏi mặt đất cứ như thể không phải đang nói chuyện với cô vậy. Nguy hiểm thật! Anh ta không thể cắt ngay bộ dạng lúng túng, ngượng nghịu này đi sao? Cô cảm thấy thứ gì đó vừa vụn vỡ trong lồng ngực mình giờ lại bắt đầu lành lặn trở lại.

“Cô đứng ở đây.” Anh ta dựa vào cửa kính, một tay chỉ phía trước mặt mình.

“Anh làm gì vậy?” Cô chạy lên, đứng trước mặt anh.

“Bảo cô đứng đây thôi, cô dơ ra như vậy làm gì?” Anh trừng mắt lờ cô một cái, để cô đứng quay lưng về phía đường rồi chìa tay còn lại tới trước mặt cô.

“Gì vậy?” Nhìn anh chẳng khác nào đang đòi cô một vật gì đó.

“...” Anh lại trừng mắt lườm cô, không dài dòng với cô nữa, cứ trực tiếp tóm lấy bàn tay trái của cô, nhét nốt vào bên túi còn lại của mình. Cô không kịp phản ứng hay phản kháng, bàn tay trái đã anh dưng hy sinh trong túi của anh.

Cô quay lưng lại phía tường, cúi đầu nhìn hai bàn tay mình nằm gọn lỏn trong túi quần anh. Sao mà giống như cô đang ôm anh vậy? Khoảng cách giữa hai người bây giờ chỉ chưa tới một bước chân. Nguy rồi, cự ly này thật không trong sáng chút nào! Cô ngẩng đầu thì chạm ngay phải cằm anh. Mắt anh vượt qua đỉnh đầu cô, cứ nhìn thẳng về phía trước, không hề cúi xuống, hai tay vẫn lấy tay cô nhét trong túi quần.

“Thịch thịch... thịch thịch...” Chết rồi, lại nữa rồi... Nguy hiểm ... Nguy hiểm thật!

“Tiếng gì vậy?” Anh dương như nghe thấy tiếng động gì đó, khẽ hỏi.

“Ồ! Không... không có gì! Chẳng có tiếng gì cả.” Cô vội gõ mũi chân xuống đất cho phát ra tiếng động át đi những tiếng “thịch thịch”.

“Rõ ràng có tiếng “thịch thịch” mà!” Cô bắt đầu ngọ nguậy đứng không yên. Anh cau mày nhìn mũi chân đang gõ xuống đất của cô.

“Đâu... đâu có! Anh nghe nhầm rồi.” Cô vội khom người cố gắng kìm nén những âm thanh khó chịu phát ra từ lồng ngực mình.

“Cô làm gì vậy? Đứng im cho tôi! Cấm động đây lung tung!” Dù gì cả hai tay cũng bị anh kiểm soát hết rồi, cô chỉ đành duy trì khoảng cách “không trong sáng” này với anh.

“Nếu... nếu mẹ anh thua vụ này, anh định đối phó với bà ấy thế nào?”, cô vô cùng nghiêm túc hỏi.

“Liên quan gì đến cô?” Có vẻ như anh không hề coi cô là người cùng hội cùng thuyền nên cũng không muốn tiết lộ chuyện riêng giữa hai mẹ con.

“Tôi chỉ hiểu kì thôi.”

“Lẽ nào... cô động lòng rồi?” Anh nghi ngờ, kẻ sát mặt cô.

“Tôi thêm vào!” Cô rướn cổ lên mà hét vào mặt anh.

“Không có thì thôi! Cô to tiếng thế làm gì. Muốn cho cả thế giới nghe thấy sao? Khốn kiếp!” Anh hơi khó chịu trước sự phũ phàng của cô liền quay mặt đi không thèm nhìn cô nữa. Khốn kiếp! Tại sao anh không thể khiến người khác động lòng? Chẳng lẽ phải mưa nắng thất thường giống tên khốn kia mới khiến phụ nữ động lòng sao? Còn nữa, rốt cuộc là thứ quý quái gì trên người cô đang làm ầm vậy? “Tôi cảnh cáo cô lập tức tắt tiếng “thịch thịch” khó chịu trên người cô cho tôi.”

“Thứ đó hoàn toàn tự động mà, đâu phải nói tắt là tắt được. Tôi không khống chế được nó, không biết phải tắt đi thế nào!”

“Khốn kiếp! Thứ quý tha ma bắt gì vậy? Lấy ra đây cho thiếu gia xem!”

“Anh mà dám động đến nó, tôi sẽ liều mạng với anh!”

“Vậy cô bảo nó đừng làm ồn nữa!”

“...”

“Cô nhìn tôi làm gì?”

“Tôi đang nghĩ lại tất cả những việc xấu xa mà anh đã làm”, cô nói.

“...”

“Woa, đừng có đá tôi. Tôi cũng đâu có muốn thế nhưng tôi không thể tự tắt nó đi được.”

“...” Đá tiếp.

“Tôi sắp phát điên rồi. Cô tắt ngay cho tôi, đừng có làm ồn nữa.”

“Thịch thịch... thịch thịch...”

Thực tế đã chứng minh, trái tim cô mang một sức sống hết sức mạnh mẽ. Thật nguy hiểm!

Màn đêm buông xuống, cô ôm trái tim bị hành hạ suốt cả ngày nhảy xuống khỏi xe của Trác Duy Mặc. Cũng như lần trước, cô kiên quyết đòi anh dừng xe ở đầu ngõ để cô đi bộ về nhà. Anh không có ý định ngăn cản bởi đã quá khó chịu với tiếng “thịch thịch” phát ra từ lồng ngực cô. Trước khi về, anh nghiêm nghị cảnh cáo cô: “Ngày mai nếu cô còn dám mang theo thứ đồ vật ngu ngốc đó xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ đập nát nó!”

“...” Cô nhìn anh buồn bã, không biết phải giải thích thế nào. Thứ đó là cấm tháo dỡ, nếu anh còn muốn thấy cô sống mà đứng trước mặt anh.

Nhưng cô còn chưa kịp mở miệng giải thích về nỗi khổ tâm của mình cũng như nói lên nguyện vọng lần sau vẫn muốn mang theo thứ đồ này đến gặp anh thì anh đã rời ga, “xịch xịch xịch” phóng đi mất.

Cô thở dài nảo ruột, dứt hai bàn tay được ủ ấm suốt cả ngày nay vào túi áo khoác, sải bước trở về nhà. Có tiếng ếch kêu “ộp oạp” vang lên. Cô thắc mắc giữa thu sao lại nghe thấy tiếng ếch kêu, chợt nhớ ra là chuông điện thoại của mình. Cô lập tức nhắm mắt lại, móc điện thoại trong túi ra, rồi từ từ hé mắt. Cầu mong không phải điện thoại của tên đáng ghét đã hành hạ trái tim cô suốt ngày hôm nay trái tim của cô chỉ vừa dịu xuống một chút thôi. Hóa ra, động lòng cũng thật mệt!

“Mụ tú bà.”

Mấy chữ đó nhấp nháy trên màn hình điện thoại của cô. Trái tim cô tựa như con cá chết nổi lên mặt nước, không còn giẫy giụa nữa.

“A lô!”, giọng cô yếu ớt.

“Ừ, làm gì mà nghe giọng cô mệt mỏi vậy?”, giọng nói của bà chủ câu lạc bộ vang lên trong ống nghe. “Chẳng lẽ cô bị thằng con vô dụng của tôi hành hạ ra nông nổi này sao? Nó đối với cô thế nào?”

“Anh ta...”

“Được rồi, tôi không có thời gian dài dòng với cô. Tôi chỉ hỏi cô một câu thôi, cô động lòng với nó chưa?”

“Hai người lúc nào thẳng thắn như vậy sao?”

“Chớ lời thôi, lão nương đang bận. Có hay không, trả lời mau!”

“Nếu tôi nói không, bà tin không?”

“Tôi không muốn nghe cô nói, áp điện thoại vào tim cô cho tôi, tôi sẽ trực tiếp hỏi nó.”

“...” Xí, trái tim của cô bình tĩnh lại từ lâu rồi, đâu còn đập loạn xạ nữa. Áp thì

Cô áp điện thoại lên ngực mình, đảo mắt nhìn quanh một lượt, chỉ sợ bắt gặp mấy bà hay ngồi lê đôi mách, thường xuyên lảng vảng trong ngõ. Nếu để mấy bà đó nhìn thấy cô áp điện thoại lên ngực, không biết ngày mai trong khu này sẽ xuất hiện những tin đồn khủng khiếp thế nào nữa. Cho nên an toàn là trên hết! An toàn là trên hết!

“Thịch, thịch, thịch, thịch, thịch, thịch...”

“Cái quái gì vậy? Tim cô đập như đánh trống thế còn dám nói là không động lòng? Nếu không động lòng, tim cô cần gì phải đập loạn xạ như vừa đi ăn trộm vậy?” Bà chủ quát to đến nỗi cô chẳng cần đặt điện thoại vào tai vẫn có thể nghe thấy rõ mồn một.

“Không... Bà chủ, bà nghe tôi giải thích. Thật ra đó là... không phải...”, cô cuống quýt.

“Không cần giải thích. Con người cô vốn không có lập trường lại thêm tính lẳng lơ, dễ dàng động lòng trước đàn ông. Tôi cảnh cáo cô, vụ cá cược giữa tôi và tên tiểu tử kia tốt nhất cô nên thông minh một chút. Làm chủ trái tim mình, không được phép để nó đập loạn xạ nữa. Tóm lại, lão nương phải thẳng, bất kể giá nào tôi cũng phải thẳng, tôi không cho phép cô động lòng, nghe rõ chưa?”

“Không phải đâu, bà chủ. Chỉ vì anh ta...”

“Nói chuyện với cô là tôi thấy bực mình. Ngày mai, cô đến báo cáo tình hình cho tôi. Nhớ lấy! Cấm cô động lòng với tên tiểu tử! Cạch bụp! Tút...”

Đầu bên kia lạnh lùng dập máy. Bàn tay cầm điện thoại của cô run lên, đột nhiên trợn ra một nụ cười quái dị. Thì ra cô phát hiện Hạ Thiên Lưu đang đứng bên vệ đường, lạnh nhạt nhìn mình, nụ cười của anh dường như còn lạnh hơn nhiệt độ ngoài trời. Chính anh là th phạm khiến trái tim cô muốn nhảy khỏi lồng ngực.

“Nói xong rồi sao?”, anh lạnh nhạt.

“Này... hi... hi hi... Anh... anh tan làm rồi sao?”

“Theo cô thì sao?” Chẳng phải cô cũng rất bận sao? Thậm chí còn bận hơn cả anh nữa.

“...” Ồ, lúc ở câu lạc bộ, cô có liếc qua thời gian biểu của anh, hôm nay không có tên cô cho nên theo lý mà nói, anh sẽ không tiếp cô. Vậy nụ cười kia của anh là gì vậy? Hơn nữa, rõ ràng bộ dạng của anh nhìn như muốn thổi bay cô, tại sao còn phải trợn ra nụ cười gượng gạo kia.

Cười không nổi thì đừng cười nữa, cười như vậy còn khó coi hơn cả mếu. Cô cũng đâu phải kẻ nhỏ mọn, nhường cho người khác một ngày cũng chẳng sao. Hơn nữa, tim cô hôm nay đã vận động quá sức rồi thực sự không chịu nổi sự khiêu khích của anh thêm nữa.

“Anh đổi ngày khác tiếp tôi cũng được, không cần miễn cưỡng bản thân thế đâu. Chuyện mua bồn tắm không thể ngày một ngày hai mà thực hiện được. Chuyện gì cũng nên từ từ, đừng gấp gáp quá, dục tốc bất đạt mà.” Cô vừa an ủi vừa nhìn khóe môi anh nhướng lên càng lúc càng cao nhưng cô biết tâm trạng của anh hoàn toàn ngược chiều với nụ cười đó.

“Thôi được rồi. Nếu anh thực sự muốn tặng ca như vậy, tôi sẽ giúp anh toại nguyện.” Cô thở dài, thỏa hiệp với chàng VIP.

“Cô đúng là hết thuốc chữa rồi”, tiếng nghiêng răng ken két và nụ cười mê hồn kia thật chẳng phù hợp với nhau chút nào. Nụ cười đó nên đi kèm với những lời đường mật mà anh dùng khi tiếp khách, còn giọng nói của anh bây giờ nghe như thể muốn bóp chết cô ngay tức khắc vậy. Rốt cuộc phải anh ta đang làm việc hay không? Thái độ và giọng nói của anh ta thực sự khiến cô rối bời.

Chẳng lẽ như vậy gọi là nửa cười nửa không?

Vậy cô có thể chỉ trả anh ta một nửa phí phục vụ không? Bởi vì anh ta chỉ dùng một nửa sự nhiệt tình để phục vụ thôi mà.

34. Chương 34: Trừng Phạt (thượng)

“Đợi nó đập đến mức khiến tôi hài lòng thì sẽ trả lời câu hỏi của cô.”

* * *

Hạ Thiên Lưu nổi giận rồi!

Khi Hồ Bất Động rút ra được kết luận này, cô kinh hãi nhảy dựng lên bởi vì hoàn cảnh bây giờ rất kì lạ. Nụ cười mê hồn của Hạ Thiên Lưu rõ ràng giống như đang tiếp khách nhưng anh ta lại không cho cô động vào người.

“Bỏ tay ra.” Nụ cười và giọng nói của anh vẫn dịu dàng đến ngây ngất nhưng ánh mắt lại đang trừng trừng nhìn bàn tay đã chạm vào anh không biết bao nhiêu lần, cất giọng như ra lệnh.

“Chẳng phải anh đang cười sao?” Cô không bỏ cuộc mà vẫn cố giằng co với anh, thả tay anh ra, chỉ còn một ngón tay vẫn cố móc lấy ngón tay anh.

“Ai nói với cô, hề thấy tôi cười là cô có thể nắm tay?” Anh quay đầu lại, lạnh lùng mĩa mai, nụ cười trên môi càng lúc càng rạng rỡ.

Vớ vẩn! Cười có nghĩa là đang tiếp khách, không tiếp khách, anh lãng phí nụ cười đó làm gì? Mà đã là đang tiếp khách, đương nhiên cô có thể tùy ý làm những gì mình muốn, không cần để ý đến phản ứng của anh. Thậm chí cô có thể ép anh vào tường mà làm này làm nọ. Nhưng mà...

“Anh đang giận chuyện gì vậy?” Là khách quen, thỉnh thoảng cô cũng nên quan tâm một chút đến tâm lý ức chế lâu ngày của nhân viên phục vụ.

Anh “Hừ” một tiếng vừa lạnh lùng vừa mĩa mai, gạt nốt ngón tay còn cô đầm ản xôi móc lấy ngón tay mình ra. Hôm nay, anh ta không tiết kiệm nụ cười chút nào. “Tôi giận cô, cô chẳng là cái thá gì cả.”

“...” Cô há hốc miệng, không nói nổi câu gì.

“Sao thế? Sao không cãi lại?” Anh nhướn mày, nhìn vẻ tức giận của cô vì bị mắng mà không cãi lại được.

Bây giờ mà cãi nhau với anh, há chẳng phải chứng minh, cô đã biết rõ anh đang giận mình còn giả bộ gắng hỏi cho ra lẽ sao?

“Vui không?” Anh thừa thắng xông lên. Một mặt anh nhìn cô khinh bỉ, một mặt vẫn giữ nguyên nụ cười mà cô thèm muốn.

Cô lúng túng nhìn anh, biết rõ không đủ dũng khí nói dối trước mặt anh, cô đành cười khan, nói: “Hi hi... cũng khá vui.”

“...” Anh lạnh lùng trừng mắt.

“Này, anh đừng nhìn tôi như vậy. Tại vì tôi nghĩ nói thật dù sao vẫn tốt hơn nói dối cho nên tôi mới...”>

“...” Anh mồm môi.

“Này, anh có nhầm không vậy? Bây giờ anh đang tiếp khách chứ không phải đang làm bài trắc nghiệm tâm lý. Cho dù tôi không tốt, cho dù tính tình của tôi khó chịu, lại thích giả bộ nhưng anh phối hợp với tôi là được rồi, cần gì vạch trần tôi.”

“...” Anh thu lại nụ cười.

Cô không đếm xỉa đến sự thay đổi trên khuôn mặt của anh, lẩm bẩm một mình: “Làm gì có trai bao nào chuyên chê khách như anh chứ? Cũng làm gì có khách trọ nào đã ở không lại còn lên mặt với chủ nhà như vậy? Không tự nhìn lại xem bản thân mình là ai. Thấy tôi không nói gì thì tưởng tôi dễ bắt nạt”.

“Ôp ôp ôp”, tiếng ếch kêu lại vang lên, chen ngang cuộc tranh luận của hai người. Hồ Bất Động thở phào, chớp ngay lấy điện thoại mà hét.

“Ai vậy?”

“Ê! Tiền thuê phòng của tháng này, cô có thu không?” Trong điện thoại là giọng một người đàn ông.

Hồ Bất Động sực nhớ ra chuyện gì đó, vỗ “độp” cái lên đầu mình rồi giật lấy chiếc đồng hồ mà hằng ngày Hạ Thiên Lưu dùng để báo giờ tan làm, xem thời gian. “Đúng rồi! Họ La kia, cuối cùng anh cũng chịu nộp tiền thuê nhà! Cả phố chỉ còn mình anh thiếu tiền phòng. Giục anh mỗi môm, anh cũng không chịu nộp, hôm nay lại chủ động gọi cho tôi. Anh bị chó dại cắn sao?”

“Là bố cô gọi cho tôi dọa, nếu còn không nộp tiền thuê sẽ đuổi tôi ra khỏi tiệm.”

“Tôi cũng nói với anh như vậy bao nhiêu lần, sao không có tác dụng?”, Hồ Bất Động vừa nói vừa co kéo anh chàng mặt mày nhăn nhó kia. Anh gạt tay cô ra, cô lại nắm lấy vạt áo anh, kéo anh tới một con phố mua bán. Bây giờ là lúc đi thu tiền thuê phòng và tiền sinh hoạt tháng sau, chuyện tình cảm vớ vẩn tạm gác sang một bên!

“Ai thèm để ý mấy câu vớ vẩn của cô chứ?”

“Rầm.” Cánh cửa bật tung. La Miễn đứng trước một đồng tranh chữ cổ, bọc bọc tất điện thoại. Hồ Bất Động cũng cất điện thoại đi, nở nụ cười đặc chất lá chuối. “Tôi đến rồi đây, mau nộp tiền đi.”

La Miễn đang cuộn một bức tranh cổ, nghe tiếng cánh cửa tiệm đồ cổ nhà mình bị thô lỗ đập tung, còn chẳng thèm quay đầu lại. “Tiền ở trên bàn, cầm lấy rồi rút mau. Lần nào cô đến cũng kéo theo mùi hôi thối. Thật là không biết cô sống mấy năm ở am ni cô kia học được cái gì nữa.”

“Tôi vẫn chưa nói với anh, hồi ở am ni cô, tôi thường đi lại tự do sao?” Hồ Bất Động đưa mắt nhìn Hạ Thiên Lưu bị cô lôi xềnh xệch đi thu nợ, thấy anh ta dường như rất có hứng thú với đồng “rác rưởi” trong căn phòng này, đang mân mê bức tranh chữ viết theo lối thảo thư treo trên tường, mà cô nhìn chẳng hiểu gì.

“Ai quản chuyện cô đi lại trong am ni cô, chỉ cần cô không đi lại trong tiệm của tôi là được rồi. Nhìn thấy cô là tôi khó chịu.” La Miễn quay người lại, định ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ thì bắt gặp Hạ Thiên Lưu khí chất ngời ngời nhưng ăn mặc phong trần, đang dán mắt vào mấy bức tranh chữ trên tường. Phong cách này của Hạ Thiên Lưu khiến La Miễn hứng thú. “Này, cô thay bạn trai rồi sao?”

Hồ Bất Động đang bận đếm tiền, miệng lẩm nhẩm tính toán, chẳng có thời gian đáp lại anh ta

“Đem bộ dạng hám tiền của cô so sánh với khí chất nho nhã của cậu đây thật là một trời một vực. Một người đàn ông tốt như vậy sao lại bị cô lừa gạt chứ?”

“Ê! Sao lại chỉ có tiền thuê của một tháng, tháng trước nữa anh vẫn chưa nộp mà?” Chẳng thèm để ý những lời phê bình của La Miễn, đầu cô bây giờ chỉ có tiền.

“Cô chỉ xứng đôi với tên phá gia chi tử nhà họ Huỳnh kia thôi. Đừng huy hoại một thanh niên tốt thế này.”

“Đừng có đánh trống lảng. Tôi hỏi anh, tiền thuê nhà tháng trước nữa đâu?” Hồ Bất Động chống nạnh, chặn ngay ánh mắt dán trên người tên gốc đang say mê trong khung cảnh cổ kính của La Miễn.

“Tháng trước nữa đã qua lâu rồi, cô còn nhớ gì chứ? Chuyện cũ theo gió bay, quên được là phúc.”

“Anh quên thì là phúc nhưng tôi quên thì chết đói. Không lòi thoi nữa, cái khí chất nho nhã nhưng không nhét đầy dạ dày kia, anh cứ việc giữ lại mà dùng.” Hồ Bất Động cầu nhau, nhìn Hạ Thiên Lưu đang ngồi xồm bên chiếc tủ thấp bày mấy món đồ cổ. “Hơn nữa, chắc anh cũng biết, cái tiệm này không phải của bố tôi, tôi cũng phải nộp tiền cho người khác chứ. Anh nên hợp tác một chút.”

“Anh bạn này, có hứng thú với mấy bức tranh chữ của tôi không?” La Miễn không đếm xỉa đến kẻ không cùng chí hướng kia nữa, khom người, lấy lòng Hạ Thiên Lưu.

Hạ Thiên Lưu quay sang, quan sát anh chàng kia. Anh ta xấp xỉ ba mươi tuổi, đeo một chiếc kính gọng tròn dày cộp, có lẽ đây là hậu quả của việc quá đam mê thưởng thức đồ cổ. Nụ cười của anh ta dường như vô cùng, càng dường như hơn lảnh ta không biết đã khoắc lên vai anh từ lúc nào, lại còn kéo gần về phía mình, thân thiết như thể anh em lâu ngày. Anh cau mày, không có ý định kết bạn với gã mở miệng là khí chất này, nho nhã nọ nhưng hành vi lại keo kiệt, vô sỉ. Anh quét ánh mắt lạnh lùng lên cánh đang đặt trên vai mình, dường như muốn nói cho anh ta biết, tôi không có ý định làm anh em với anh.

“Tuy cậu ăn vận phong trần nhưng vừa nhìn là biết con người thanh cao, tao nhã, lại rất biết thưởng thức, khác hẳn gã công tử bột Huỳnh Nhất Nhị suốt ngày chỉ biết cãi nhau với tôi. Nhưng người như cậu, sao lại tự hủy hoại mình trong tay ni cô kia?” Anh ta khẽ thì thầm vào tai Hạ Thiên Lưu khiến anh càng cau mày khó chịu, quay lại nhìn Hồ Bất Động thì thấy cô đang cúi húi kiểm tra tiền thật tiền giả, đành trở lại với mấy món đồ cổ trước mặt. Lâu sau, anh đứng dậy, đẩy gã La Miễn cứ “sàm sỡ” bên cạnh mình ra, đến trước mặt Hồ Bất Động.

Cô đứng trước ngọn đèn, cẩn thận soi từng tờ tiền, thấy anh lại gần, liền nói: “Anh tránh qua một bên đi, tôi kiểm tra xong ngay thôi mà”. Nói xong cô khó chịu đẩy anh ra để hứng lấy ánh sáng từ ngọn đèn vừa bị anh che lấp. Chợt bàn tay mềm mại vừa rồi còn phũ phàng cự tuyệt cô lại đang dịu dàng nắm lấy tay cô áp chặt lên ngực mình. Cô xòe cả năm ngón tay vô tư thưởng thức bộ ngực phẳng lì của anh, lúc này mới chịu rời mắt khỏi đồng tiền, ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Tôi muốn...”, hai tiếng êm như ru bay ra khỏi cặp môi gợi cảm của anh.

“Hả?” Một tay cô vẫn nắm chặt đồng tiền, một tay ấn lên ngực anh nhưng chẳng có lấy chút khoái cảm. “Anh muốn gì?” Đứng nói với cô rằng anh ta muốn mua đồng “rác rưởi” này.

Anh nắm chặt tay cô áp vào lồng ngực mình, ánh mắt ngại ngần như có tâm sự không tiện nói ra, chỉ tay vào mấy bức tranh chữ cổ, rồi nhếch một nụ cười như muốn làm tim cô tê dại. “Tôi muốn...”

“Anh... anh mua mấy thứ rác rưởi đó làm gì?” Ý chí của cô lung lay.

Anh siết chặt tay cô, nhìn xoáy vào tim gan cô, rồi dùng sắc đẹp giáng cho cô đòn chí mạng: “Tôi muốn... Cô tặng tôi đi.”

“Mua! Mua toàn bộ! Anh muốn cái gì thì sẽ mua cái ấy!” Và bây giờ ý chí của cô hoàn toàn sụp đổ.

“Cảm ơn quý khách! Số tiền còn thiếu, tôi sẽ trừ vào tiền thuê phòng nhé. Haizzz, cô càng ngày càng có khí chất đấy.” La Miễn cười lén, gói ghém hết đồng “rác rưởi” xong, liền thu lại số tiền cô vừa kiểm tra thật giả. Tiền trao cháo múc, rồi đá họ ra khỏi tiệm.

Cô ôm một đồng rác to tướng, đau xót vì chợt thấm thía câu “nghìn vàng đổi một nụ cười giai nhân”. Nhưng mới chớp mắt, giai nhân kia đã trở mặt không nhận người, nụ cười trên môi biến mất, anh ôm thứ mình thích nhìn cô lạnh tanh.

“Anh có cần thiết trở mặt nhanh như vậy không? Lợi dụng tôi xong thì ném cho tôi bộ mặt đáng ghét đó sao?”

“Cô lấy tư cách gì nói tôi? Mặt cửa mướp đáng mà thôi.”

“...” Anh ta đang tìm cách trừng phạt cô còn ra vẻ thanh cao gì chứ?

“Hừ.” Anh quay người bỏ đi.

“Nhưng chẳng phải bà chủ nói, anh không được nhận đồ của người khác sao?” Cô vội đuổi theo.

Anh dừng bước, quay lại phía sau nhìn cô. “Cô không phải là người khác.”

“...”> Cô vừa đuối đến nơi, thấy anh dừng lại cũng vội vã phanh gấp, ôm đồng rác trong lòng chặt hơn chút, hỏi: “Vậy tôi... là người gì?”

Anh uể oải tiếng lại gần cô. Hai người ôm một đồng rác to sụ trong lòng nên cách nhau một khoảng khá xa, tuy vậy cô vẫn nhìn rõ môi anh khẽ cong lên, bởi cô đang nhìn chăm chăm vào nó và nuốt nước bọt, đợi chờ một câu trả lời. Tuy cô lơ mơ đoán được đáp án, nhưng ai mà biết anh ta sẽ thốt ra những lời thế nào. Trước giờ tư tưởng lớn của hai người chưa từng gặp nhau.

“Soạt soạt soạt”, đồng rác được gói bọc cẩn thận trong tay anh phát ra tiếng động. Tay anh giơ lên, lướt qua mắt cô, sống mũi, miệng, cố cứ thế di chuyển xuống dưới, gạt túi rác chắn trước ngực cô ra, cuối cùng...

Đặt lên ngực trái của cô... Tay anh ta... đang đặt lên ngực cô... Hạ lưu, vô liêm sỉ.

Cô há hốc nhìn về thân nhiên như không của anh, lắc đầu, lại nhìn ngực trái của mình. Bàn tay vẫn đặt ở đấy lại còn hạ lưu ần mạnh xuống...

“Nếu anh cho rằng, tôi vướng mấy thứ rác rưởi trên tay này nên không thể đối phó với anh thì anh đã nhầm. Tôi nói cho anh biết, tôi còn có chân để đá người.” Cô cố gắng không chế âm lượng của mình, bình tĩnh hết sức có thể yêu cầu anh thu tay về, tránh làm mất sự trong sáng trong quan hệ của hai người.

“Suyt!” Anh khom người, sát lại gần cô hơn để nghe rõ tiếng gì đó.

“Anh đừng tưởng tôi không biết hét lên. Sức kìm chế của tôi chỉ có giới hạn thôi.”

“Vẫn chưa đủ.” Anh cau mày nhìn người cô đơ cứng không nhúc nhích, khéo môi lại nhếch lên. “Đợi nó đập đến mức tôi thấy hài lòng thì sẽ trả lời câu hỏi của cô.”

“Hả? Câu... câu hỏi gì?” Bây giờ toàn bộ sự chú ý của cô đều tập trung vào bàn tay đang giày vò trên ngực cô.

“Cô là người gì của tôi?” Anh lặp lại câu hỏi của mình.

“...” Cô cắn chặt môi, không cho phép nó tiếp tục run. Liệu có nên nhắc nhở anh, câu hỏi của cô không hề xuất hiện chữ ‘tôi’ không? Mặt cô nóng bừng, không phải vì bàn tay kia vẫn chưa rút ra khỏi ngực cô mà vì trái tim cô... lại một lần nữa phải hoạt động quá sức.

“Ôp ôp ôp.”

Một hồi chuông điện thoại đột nhiên vang lên, phá tan khung cảnh hiện tại. Bàn tay trên ngực trái của cô nhẹ nhàng di chuyển xuống, lướt qua eo cô. Toàn thân cô run lên, phải cố gắng lắm mới không phát ra những tiếng “ư ư”. Cô muốn ngẩng đầu thên thùng nhìn anh một cái nhưng bị âm thanh quen thuộc kia làm cụt hứng.

“Mày đang ở đâu vậy? Rên rĩ cái quái gì thế? Dạ dày mày hỏng rồi chắc?”

“Ông là ai?”

“Tao là bố mày! Hồ Thước!”

Cô từ chín tầng mây rớt “oạch” xuống mặt đất, ngẩng đầu nhìn anh đang giúp cô cầm điện thoại, dí sát vào tai. À, thì ra anh không phải muốn chạm phần bên dưới, mà là giúp cô lấy điện thoại...

35. Chương 35: Trừng Phạt (hạ)

“Nếu đây chính là cách em báo thù anh thì em thật nhẫn tâm.”

* * *

“Lại là bọn quấy rối điện thoại, đập máy đi.” Sau một hồi im lặng, cô gắt lên với Hạ Thiên Lưu.

“Mày dám bảo bố mày gọi điện quấy rối hả? Mày thật đúng là đứa con có hiếu!” Đầu bên kia gầm lên giận dữ, cảm tưởng đục thủng cả màng nhĩ của cô. Cô dịch xa khỏi chiếc điện thoại một chút, đợi khi ông ta gầm xong rồi mới lại ghé tai vào.

“Lòng hiếu kính của tôi đã tan biến hết kể từ khi ông nguyên rửa tôi là loại sát phu, là bà cô già rồi tổng tôi vào am ni cô, cuối cùng lại dùng cái tờ khế ước nhân duyên quái quỷ gì đó lừa gạt tôi, khiến tôi lãng phí mất bao nhiêu thời gian. Bây giờ tôi đối với ông chỉ có như vậy thôi, ông muốn ra sao thì ra!”

Nước bọt cô bắn tứ tung lên bàn tay trắng nõn kia của Hạ Thiên Lưu khiến anh chau mày, ánh mắt nhìn cô càng khinh ghét.

“Haizzz! Mày biết chuyện tờ khế ước rồi sao? Hì hì...” Ông thêm vào hai tiếng cười khan. “Vậy tức là mày đã gặp bọn Hạ Thiên Lưu rồi? Tao cũng vừa mới biết bọn họ xuống núi đi tìm tao nhưng trước mắt tao chưa về nhà được. Mày thay tao chăm sóc họ cho tốt, không được bạc đãi họ! Tao đã bắt tên họ La kia trả tiền thuê nhà rồi, cho phép mày vung tay một chút, đưa bọn họ đi mua sắm, dù gì cũng là người một nhà, cũng nên đối đãi với nhau tốt một chút.”

“Này, ông đợi đã. Này!” Cô nhìn Hạ Thiên Lưu đang nhướn ày, dường như không hứng thú với chuyện gia đình của cô, chỉ giúp cô cầm điện thoại. Đột nhiên cô hơi chột dạ điện thoại, ngồi thu vào một góc mà gào lên. “Này, ông nói người một nhà là sao? Đừng nói với tôi, anh ta là con rơi của ông ở bên ngoài. Rồi anh ta lại bắt chước ông mới chưa đầy hai mươi tuổi đã cho ông một thằng cháu nội. Không... Chuyện đấy không quan trọng... Ông đừng nói với tôi, gã bảnh bao bên cạnh tôi đây chính là anh ruột tôi. Nếu ông dám nói như vậy, tôi sẽ lấy hết đồng tiền huyết ngôn tình của mình mà đập vào mặt ông, suốt đời này tôi sẽ chửi rửa ông.” Chủ đề loạn luân cũ rích này đã hết thời từ mùa thu năm ngoái rồi!

“Ai nói cậu ta là anh ruột của mày?” Hồ Thuộc lập tức phủ nhận, cô thở phào nhẹ nhõm nhưng chưa kịp đứng dậy thì đã bị câu tiếp theo của ông khiến chân nhũn ra. “Nhưng mày đừng có làm đảo lộn vai vế đấy.”

“...” Hả? Vai vế? Sao lại vẫn có quan hệ huyết thống vậy? Tội lỗi! Rốt cuộc là anh ta được đột biến ra từ đoạn gen nào vậy? Theo cô nhớ, họ hàng thân thích của cô không ai có thể sinh ra một dung mạo như hoa như nguyệt thế kia. “Có phải anh ta bị đánh tráo không? Nhìn anh ta chẳng có điểm nào giống người nhà chúng ta cả.” Chuyện đã rồi tung lên như vậy, cô cũng chẳng ngại ngần hỏi thẳng.

“Mày làm gì mà hét âm ỉ lên vậy? Ai nói cậu ta là họ hàng của chúng ta? Cậu ta là tiểu sư đệ của bố mày. Xét về vai vế, mày phải gọi cậu ta một tiếng sư thúc. Nên mới bảo mày không được làm đảo lộn vai vế, kính trọng cậu ta một chút. Trước khi tao quay về mày phải bưng trà rót nước cho cậu ta, biết chưa?”

“Phì!”

“Sao mày vẫn chưa chịu bỏ cái thói phun nước bọt bừa bãi thế hả? Đáng lẽ lúc mày còn nhỏ, tao nên ày ngâm nướm vú, thì chắc bây giờ mày không đến nổi hơi một chút là phun nước bọt!”

“Ông nói, anh ta...” Cô buồn bã quay lại nhìn bóng người đang một mình cô đơn, ngẩng đầu ngấm trắng. “... là sư thúc của tôi

“Ừ, thế thì sao?”

“Tôi muốn đánh sư phụ của hai người.” Rốt cuộc bọn họ thuộc môn phái quỷ quái gì? Chuyên thu nhận các đồng nam lên núi dạy dỗ sao?

“Nói thật ày biết, tao còn muốn đánh lão ta hơn mày nhiều. Gã tiểu sư đệ đó của tao bộ dạng lúc nào cũng thất thần, hết đứng ngáy ra lại cười lạnh nhạt, đã thế còn là tên mù đường, không phân biệt nổi phương hướng, đâu có thông minh, lạnh lợi như bố mày. Kết quả thì sao, lão ta đem toàn bộ tài sản để lại cho cậu ta. Ngọn núi chết tiệt này tao cũng không thiết nhưng tất cả tài sản dưới núi lão ấy cũng sang tên cho cậu ta. Con gái ngoan, lẽ nào bố của con lại đáng ghét vậy sao?”

“Sư phụ của ông phân chia tài sản thật sáng suốt.”

“Chính sự sáng suốt của lão khiến bố con ta trở thành kẻ ăn bám, phải nhìn sắc mặt của người ta mà sống. Hừ hừ.”

“Ý ông là gì?”

“Mày nghĩ ngôi nhà mày đang sống còn cả dãy cửa tiệm cho thuê kia nữa là của ai?”

“Phì!”

“Mày mau chóng sửa cái thói quen đáng ghét này đi. Nói ày biết, phải kính trọng cậu ta một chút. Cậu ta ăn ở vô cùng sạch sẽ. Mày mà phun nước bọt vào cậu ta, khiến cậu ta tống mày ra khỏi cửa thì bố cũng không cứu nổi mày đâu.”“...” Vậy nếu cô phun rồi thì sao? Hơn nữa số lượng và số lần còn không thể đếm được.

“Còn nữa tuyệt đối không được để cậu ta biết chuyện chúng ta nuốt trọn số tiền cho thuê cửa hàng của cậu ta. Chắc chắn cậu ta đã nghe phong thanh được chuyện gì đó, biết chúng ta ở dưới núi thay cậu ta giữ sản nghiệp, cho nên mới...”

“Không... không phải chứ? Anh ta dường như không có chút khái niệm gì về tiền bạc.” Cô nuốt nước bọt, quay đầu nhìn chú cừ non hoàn toàn không biết mình đang bị định giá. Anh ta hoàn toàn không biết bản thân mình đáng giá thế nào, còn ngốc nghếch đến nỗi ngày đầu tiên gặp cô đã tự chạy đi bán thân.

“Đừng nhìn bề ngoài cậu ta đồ ếch, ngây ngô, thực ra rất keo kiệt, nhỏ mọn, không dễ chơi đâu. Con người cậu ta chưa biết chừng nữa đêm lại giấu mấy tính trong chăn mà lên lút tính toán. Mày nên giữ khoảng cách với cậu ta, khiến cậu ta càng lúc càng mơ hồ, tốt nhất mày làm thế nào đó đuổi cậu ta đi trước khi tao quay về, như vậy chúng ta mới kiếm được miếng ăn. Hi hi...”

“...” Hóa ra cô và bố mình từ trước đến nay vẫn luôn câu kết làm việc xấu, lừa gạt người lương thiện, chiếm đoạt tài sản của người khác... Hóa ra, vừa rồi anh chạm vào tim cô là để thôi thúc cô phát hiện ra chút lương tri còn sót lại của mình, giờ thì cô đã hiểu câu anh nói vừa rồi, đợi nó đập đến mức khiến anh hải lòng thì anh sẽ trả lời câu hỏi của cô.”

“Đợi đến lúc cô không chịu nổi sự cắn rứt của lương tâm, tôi sẽ nói cho cô sự thực rằng tôi chính là trưởng bối kiêm chủ nợ của cô.”

“Con gái, thay bố chăm sóc cho cậu ta, bố tự hào vì con! Cố lên! À, đừng nói cho cậu ta biết bố gọi điện thoại cho con nhé, bố không muốn nghe giọng nói bằng giá của cậu ta. Thu rồi đấy, con mua thêm mấy bộ quần áo mà mặc. Ở bên cạnh cậu ta, thu đông găm nay chắc chắn khủng khiếp lắm. Bye bye! Tút...”

“Không... này, này! Họ Hồ kia! Nói láo! Ông toàn nói láo! Ông gạt tôi...” Cô gào lên với chiếc điện thoại, nhìn màn hình điện thoại đã tối thui, biết mọi nỗ lực bấy giờ đều là vô ích, đành thất thểu đứng lên, quay người lại, trừng ra nụ cười còn khó coi hơn cả mếu.

“Hi hi... hi hi... hi hi... Hôm nay, trăng thật là sáng.”

Thấy cô dập điện thoại, rồi liếc lên ánh trăng trên bầu trời, anh quay lại nhìn cô.

“Hi... hi hi... sư... sư... sư...” Không được... cô không thể gọi anh ta là sư thúc được... cách xưng hô đó để phân biệt vai vế, trước giờ cô đều gọi anh là “này”, “khúc gỗ kia” hoặc thậm chí xuyên tạc họ tên của anh mà gọi. Hu hu... ngày nào cô cũng quát tháo anh, ở nhà cô không được khoe khoang, không được lãng phí nước, không được lãng phí điện, không được thế này, không được thế kia... Thế mà bây giờ khách lại hóa chủ, chủ lại thành khách. Hóa ra, anh mới là chủ nhà còn cô chỉ là kẻ ăn nhờ ở đậu. Chuyện này đối với cô thực sự là một cú sốc lớn. Cứu! Bây giờ còn kịp để cứu vãn tình hình không?

“Bao giờ bố cô trở về?”

“Hự!”. Cô thề rằng đã nhìn thấy anh nheo mắt lạnh lùng khi vừa nhắc đến bố cô, có lẽ anh đang rất căm hận vì không thể lập tức xẻ thịt lột da ông ấy. Chết rồi! Liệu anh ta có đuổi bố con cô ra khỏi nhà vì cái tội chiếm đoạt tài sản của người khác, sau đó bán sạch mấy căn phòng cho thuê kia lấy tiền mua chiếc bồn tắm tiên mà anh ta mơ ước không? Tội lỗi! Chắc đây không phải là mục đích cuối cùng anh ta “hạ phàm” chứ?

“Ông ấy... ông ấy bây giờ còn rất... rất bận... bận...”, cô lắp bắp.

“Bận? Hừ, cũng tốt.” Anh lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhìn đáng vẻ chột dạ đến toát mồ hôi lạnh của cô. “Khuyết mắt trông coi!”

“...” Xem ra tình cảm huynh đệ của họ chẳng mấy hòa hợp, thậm chí là coi thường nhau nữa.

“Không được nói cho nó biết bố gọi điện về!”

Cô nghe như có mưa đá đang rớt trên đỉnh đầu mình, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh. Cô ngẩng đầu, chớp chớp mắt hỏi: “Cậu ta? Anh đang nhắc đến Phan Đoàn sao?”

“Ừ.”

“Tại sao? Phan Đoàn chẳng phải xuống núi tìm bố tôi vì chuyện của mẹ nó sao? Đây, đột nhiên anh cười tươi như vậy làm gì?”

“Đừng nói với nó, được không?”, giọng nói dịu dàng như gió phả lên gò má cô.

“Được.” Cô lại trúng kể rồi.

“...” Mục đích đã đạt được, anh thu lại nụ cười, quay người bỏ đi.

Nhìn Hạ Thiên Lưu bỏ đi, kẻ mê muội vì sắc đẹp kia đột nhiên run bắn vì chợt nghĩ ra một chuyện

“Bố chắc sẽ không trách mình vì tội bỏ tiền ra bao sư thúc chứ? Bao... sư thúc... Ôi! Thật tồi tệ!”

...

“Cạch”

Có tiếng đẩy cửa vang lên, La Miễn đang bận đếm tiền cũng phải quay đầu lại, nhìn kẻ mới đi vào anh ta bật cười mĩa mai. “Cậu mà đến sớm một bước thì cửa hàng của tôi hôm nay có kịch hay để xem rồi. Nếu muốn hút thuốc thì cậu đứng ngoài đó cho tôi. Nhìn bộ dạng vô tích sự của cậu kia, đến vết son trên cổ áo cũng không lau sạch, chẳng trách con bé đó lại bỏ cậu đi theo người khác.”

Huỳnh Nhất Nhị ngậm điếu thuốc, bật ra tiếng cười mũi lạnh nhạt. Anh kéo một chiếc ghế ngồi xuống, ngắm nhìn chiếc quầy thu tiền đã cũ kĩ, miệng nhả khói mù mịt.

“Đây, thứ đồ cậu đặt tôi đã mua giúp cậu rồi.” La Miễn rút trong ngăn kéo ra một chiếc túi lụa đỏ rất đẹp.

Anh rít thêm một hơi, sau đó ném mẩu thuốc xuống đất, dí mũi chân giẫm tắt nó rồi mới nói: “Giống hệt nhau chứ?”

“Ừ, giống hệt cái cũ mà cậu đưa cho tôi. Tôi nhìn qua cũng biết nó là đồ rởm, không phải ngọc thật. Thế nên mới nói với cậu con bé đó bừa xỉn mà.”

Anh cười nhạt, hắng giọng một tiếng rồi dốc ngược chiếc túi lên. Một miếng ngọc quan âm bằng phi thủy treo trên sợi dây đỏ rơi vào lòng bàn tay, anh vớt luôn chiếc túi lụa, nắm miếng ngọc lạnh băng trong tay. phải cậu không tin mấy thứ này sao? Sao cũng bắt chước con bé đó xin bùa bình an vậy? Dạo này cậu vẫn xui xẻo hả?”

“Xui xẻo quen rồi, may mắn lại thấy không quen.” Anh cẩn thận quan sát miếng ngọc trên tay, tuy không chỉ rõ được chỗ nào không giống nhưng vẫn cảm thấy có gì đó khác khác. Có lẽ câu trả lời nằm trong lòng anh. Đây không phải miếng ngọc anh đeo suốt bao nhiêu năm cho nên dù giá của nó không cất cổ, màu sắc cũng bắt mắt nhưng anh vẫn cảm thấy không ưng ý.

“Vừa nhìn là biết. Đến chiếc xe máy của cậu cũng đổi thành xe hơi rồi.” La Miễn liếc nhìn chiếc xe bốn bánh thay vì chiếc xe máy trước kia anh hay ngạo nghễ rồ ga ầm ỉ cả khu phố, giọng điệu đầy ám chỉ.

“Chẳng còn cách nào khác, bây giờ tôi là tài xế riêng của chị tôi mà.” Anh vẫn ngắm nghía miếng ngọc, chẳng buồn nhìn chiếc xe hơi đắt tiền đỗ ngoài cửa lấy một cái.

“Lái xe cho chị cậu mà lại dính son môi trên cổ áo thế kia à?”

“...” Anh liếc nhìn vết son đỏ chót trên cổ áo, cười nhạt không trả lời.

“Nghe nói, anh rể cậu đang âm mưu thôn tính công ty của bố cậu đúng không? Cho nên cậu cũng bị lôi đến công ty để làm việc?”

“Đại khái là như vậy.”

“Không làm tên phá gia chi tử nữa sao?”

“...” Anh không trả lời, cười càng tươi hơn. Thật ra bây giờ, anh “phá” nghiêm trọng hơn cả ngày trước, chỉ có điều không nói ra thôi. Tồi qua vì chưa có kinh nghiệm anh phải bồi thường một khoản tiền rất lớn. Hôm kia, anh xé phăng hợp đồng trước mặt khách hàng. Cả đêm thức đọc báo cáo thể mà ngày hôm sau đã quên sạch trơn. Thì ra, đúng là anh sinh ra để làm một tên phá gia chi tử chẳng qua vì thời thế chưa cho phép, nếu không anh còn có thể làm tốt hơn thế nữa...

“Haizzz, bước chân vào chốn thương trường đâu có dễ. Trước đây, mỗi lần cậu cùng con bé kia đến thu tiền, dù gì cũng dám dọa nạt tôi vài câu. Giờ thì sao, cứ ngơ ngẩn nhìn miếng ngọc quan âm đó. Thôi, đi xin lỗi người ta một tiếng. Đàn ông con trai mà, nhường nhịn một chút, hạ mình một chút là ổn thôi.”

“Không có tác dụng đâu.”

“Sao lại không có tác dụng. Con bé đó tuy không rộng lượng nhưng cũng chẳng nhỏ mọn đến thế đâu?”

“Bởi vì cô ấy chỉ muốn một người gặp xui xẻo mà thôi... Tôi không còn thời gian và cũng không muốn xui xẻo nữa.” Anh đứng dậy, vươn vai, đeo miếng ngọc kia lên ngực. Cái vật lạnh ngắt đó bắt đầu hấp thu hơi ấm từ cơ thể anh. Anh “hừ” một tiếng hài lòng rồi nói: “Tôi đi đây. Về nhà ngủ, tối nay tôi không tin mình vẫn mất ngủ!”

“Tôi bán ngọc cho cậu chứ có phải bán thuốc an thần đâu!”, La Miễn thắc mắc.

“Tóm lại, chỉ cần lấp đi khoảng trống ở đây của tôi là được.” Anh mỉm cười, vỗ lên ngực mình rồi mở cửa kính tiến về phía chiếc xe, chợt thấy bóng mình trong gương, anh bàng hoàng phát hiện miếng ngọc đeo trên cổ kia thật sự chẳng hợp với anh chút nào. Bộ âu phục sang trọng, cổ áo và tay áo bị cởi phanh cúc khiến anh trông lãng tử, phóng túng mà trên cổ lại đeo một miếng ngọc quan âm mê tín, quê kệch, nom cứ kỳ kỳ!

Thì ra vì chỗ đó của anh trống không, chẳng trách hằng ngày anh đều phải đến công ty học cả đồng việc, đến nỗi mệt phờ mà đặt mình lên giường vẫn không sao ngủ phải đổi sang chiếc giường trong phòng chuẩn bị sẵn cho khách, cuối cùng lại bỏ ra phòng khách nằm trên sofa mà mắt vẫn trằn trằn nhìn trần nhà.

“Nếu đây chính là cách em báo thù anh thì em thật nhẫn tâm đó.”

Anh khẽ cười, mở cửa xe rồi ngồi vào buồng lái, gạt cần số, vặn khóa và nổ máy. Qua chiếc gương chiếu hậu, anh nhìn thấy một người đàn ông đang ôm cả đồng hồ không biết là thứ gì, lật đà lật đặt chạy. Anh không sao đập nổi ga, đành cứ mặc cho tiếng động cơ kêu rò rò, ngồi im tại chỗ. Anh cứ tưởng, anh có thể giống như lần trước, phóng xe mấy lượt qua người cô nhưng hình như sau một thời gian dài mất ngủ, lá gan của anh cũng nhỏ đi mất rồi.

Tối nay anh thực sự rất mệt, rất muốn ngủ, muốn nhắm mắt lại, không nghĩ ngợi gì nữa rồi chìm vào giấc mơ. Nếu thứ đồ chơi trên ngực anh không có tác dụng, ngày mai anh sẽ trả lại nó! Dù gì cô ấy đã tìm được đồ thay thế rồi, tại sao anh lại không thế?

Đây không phải một trận thi đấu, anh cũng chẳng còn gì để thua nữa.

“Khốn kiếp! Tốt nhất cậu nên nói với mình cậu thực sự có chuyện quan trọng nếu không mình sẽ đá bay cậu ra ngoài!” Trác Duy Mặc lớn tiếng hét vào mặt Huỳnh Nhất Nhị, cũng may Huỳnh Nhất Nhị đã nút chặt lỗ tai, thản nhiên nhìn Trác Duy Mặc kéo chiếc ghế bên cạnh mình tức giận ngồi xuống, vỗ tay lên mặt quây bar, trừng mắt với người pha rượu đang sợ sệt không dám lại gần mình.

“Mình không ngủ được.” Huỳnh Nhất Nhị chống cằm, chậm rãi thông báo “chuyện quan trọng” mà anh muốn nói. Thật ra còn một chuyện quan trọng hơn nữa đó là anh mua phải hàng giả. Đồng hồ đã điểm gần mười hai giờ mà hai mắt anh vẫn mở trằn trằn, lần qua lần lại trên giường, lúc đó mới biết mình mua phải hàng giả. Anh ngồi dậy, đứng trước gương hồi lâu nghiên cứu thứ đồ giả đeo trên cổ mình rồi quyết định đi đòi lại quyền và lợi ích của người tiêu dùng. Anh hùng hổ khoác áo, chạy đến tiệm đồ cổ của La Miễn nhưng hần đã chuẩn mất từ lâu rồi. Anh buồn bã đứng đó hút liên mấy điếu thuốc, rồi vào một quán rượu giải sầu, bắt đầu cuộc sống không có mục đích. Ai ngờ, anh suýt chút bị chặn lại ngoài cửa vì... ăn mặc không chỉnh tề, anh cúi đầu giấu lại bản thân... Mình đang làm trò hề gì thế này!?

Bộ đồ ngủ màu xám, khoác bên ngoài một chiếc áo choàng tối màu, chân đi đôi dép lê đen.

“Cậu không ngủ được, liền lôi bản thiếu gia khỏi chăn ấm đệm êm lúc bốn giờ sáng sao? Muốn mình giúp cậu giãn gân giãn cốt chút phải không?” Trác Duy Mặc bẻ bẻ mấy ngón tay đã lâu lắm không được vận động. Haizzz, lâu không đánh nhau thực sự thấy ngứa ngáy rồi.

“Bốn giờ sáng, chuyện cần làm cậu cũng làm xong rồi. Mình đã biết điều nên đợi quá nửa đêm mới gọi cho cậu mà.” Anh với lấy cốc rượu, cố nhấn mạnh sự tế nhị của mình. Nguyên tắc của anh là không bao giờ quấy rầy “chuyện ấy” của người khác.

“Bản thiếu gia gần đây rất bận, không có thời gian làm mấy chuyện vớ vẩn ấy. Còn cậu, học kinh doanh thú vị chứ?” Anh ta lạnh lùng “hừ” một tiếng, có ý mỉa mai bộ đồ ngủ trên người Huỳnh Nhất Nhị. Nếu Huỳnh Nhất Nhị cũng lái xe máy giống anh, thì chắc chắn không thể đăng trí đến mức đi đôi dép lê mất mặt kia ra ngoài được, bởi vì gió bên ngoài rất lạnh làm sao anh ta có thể ngược đãi đôi chân mình như vậy chứ.

“Cũng bình thường.” Anh nhấp ngụm rượu, nhún vai, ít nhất ngày nào anh cũng được thấy các bậc lão làng trong công ty tức đến thổ huyết vì những sai lầm của người quản lý “đi cửa sau” như anh mà chẳng dám hé răng nói nửa lời, lại còn kiễng chân, vỗ đầu anh nói những lời giả dối: “Cháu ngoan, cháu rất có tài? Chăm chỉ học hỏi, tương lai nhất định sẽ gặt hái được thành công lớn”. Đúng là anh rất có tài nhưng là tài làm tên phá gia chi tử thôi. Anh nhướn mày, cười nhạt, nói tiếp: “Nhưng có lẽ không thú vị bằng làm trai bao”.

“...”

Anh nhướn mày, dường như đã lường trước cái lừ mắt này của Trác Duy Mặc, anh nói tiếp: “Thế nào? Cậu quen rồi chứ?”

“Lại có gã đàn ông quen làm trai bao sao? Cậu muốn đánh nhau rồi chứ gì? Cậu coi thiếu gia đây là ai?” Sự khinh bỉ càng lúc càng hiện rõ trong ánh mắt anh, nghĩ ngợi một chút, anh khẽ lên tiếng: “Trừ cái gã đầu óc có vấn đề kia ra. Khốn kiếp!”

“Chỗ của mẹ cậu còn thiếu người không?”, những ngón tay Huỳnh Nhất Nhị mân mê chiếc cốc thủy tinh, vờ như băng qua hỏi một câu.

“Chỗ bà ta lúc nào chẳng tuyển nhân viên. Sao thế? Cậu muốn ứng tuyển sao?”

“Mình muốn trước khi nhà mình phá sản sẽ tìm lấy một công việc, tránh bị chết đói.” Anh khẽ cười nhạt bản thân mình.

“...” Trác Duy Mặc im lặng hồi lâu mới nói tiếp: “Công ty của bố cậu thực sự đang điều đứng vậy sao?”

“Nói thật lòng,” Anh nhìn Trác Duy Mặc, thu lại nụ cười chế nhạo. “... mình không biết nữa. Đến bây giờ, những tài liệu kinh doanh cơ bản của công ty mình còn chưa xem hết. Cậu nghĩ ném đồng báo cáo tài chính dày kín những con số đó ỉn thì có tác dụng gì không?”

“Hừ, nhìn cậu dường như muốn quay lại trường học gặm sách thì phải. Cậu có thể tìm thầy giáo dạy môn kế toán của chúng ta để bổ sung kiến thức.” Trác Duy Mặc chẳng hề động lòng trước kẻ phạm nhân đã biết ăn năn hối lỗi kia.

“Cậu muốn cười thì cứ tự nhiên. Đúng là gần đây mình đang gặm nhấm cuốn nguyên lý kế toán đó. Tạ ơn trời đất, chữ trên đó mình đọc được hết!>

Trác Duy Mặc phá ra cười chẳng thềm nể nang ai, nếu hôm nay Huỳnh Nhất Nhị đã hào phóng cho anh mặc sức cười thì anh cũng để anh ta được tại nguyện.

“Nhưng không có nhà xuất bản nào xuất bản cuốn ‘Nhập môn trai bao toàn tập’ nên có lẽ cậu phải học hỏi vất vả hơn mình nhiều.” Huỳnh Nhất Nhị không chịu nép về, trả đũa lại nụ cười châm chọc vừa rồi. “Đã bao giờ cậu nghĩ thử tại sao mẹ cậu nhất định bắt cậu làm trai bao chưa?”

“Khốn kiếp. Ai thèm hiểu tâm lý của bọn đàn bà chứ. Trong đầu óc bọn họ không biết nhét toàn thứ gì, lúc nào cũng đưa ra những vấn đề quái gở bắt người khác phải đoán.”, anh khó chịu xua tay, dường như không muốn nói nhiều về vấn đề này. Chợt thấy Huỳnh Nhất Nhị ngập ngừng.

“Cô ấy... vẫn ổn chứ?”

Trác Duy Mặc hơi sững lại, không trả lời. Đương nhiên anh biết “cô ấy” mà Huỳnh Nhất Nhị nói tuyệt đối không phải mẹ anh, Huỳnh Nhất Nhị chẳng đời nào hỏi thăm mẹ anh cả. Cho nên “cô ấy” ở đây chỉ có thể là một người, Huỳnh Nhất Nhị rất ít khi gọi tên người đó, chỉ hay dùng hai chữ “cô ấy” đơn giản để gọi. Nhưng đột nhiên anh cảm thấy chuyện này có gì đó là là, từ khi nào anh trở thành nơi để Huỳnh Nhất Nhị hỏi thăm tin tức về cô ta. Anh nhất thời không biết nên trả lời vấn đề khó xử đó như thế nào, bèn...

“Dạo này cậu còn gặp xui xẻo không?” Anh đổi sang câu hỏi khác.

“...” Câu trả lời cho Trác Duy Mặc là một hồi im lặng.

Huỳnh Nhất Nhị chau mày, cười gượng, có vẻ như câu hỏi vừa rồi bị anh cố gắng nuốt lại liền mắc kẹt ngay trong cuống họng. “Nói cho cậu một kinh nghiệm, biết đâu có ích cho công việc trai bao của cậu, đừng giữ thủ đoạn với p nếu không hậu quả rất khó lường.”

“...”

“Thôi chết! Sắp đến giờ làm việc rồi, mình phải đến công ty đây, cậu muốn đi nhờ không? Mình hiếm khi nổi máu công tử mà lái xe hơi thế này lắm.” Anh đứng dậy, thò tay lấy ví tiền, giật mình phát hiện túi trống rỗng, đành muối mặt chìa tay về phía Trác Duy Mặc.

“Thật ra cậu không mang tiền nên cố tình gọi mình đến thanh toán hộ cậu phải không?” Trác Duy Mặc rút ví ra, ném tiền lên bàn rồi cùng gã đi đôi dép lê mắt mặt kia ra ngoài. “Cậu cứ mặt như thế đi làm sao?”

“Không sao, mình là thiếu gia mà. Chỉ cần không khóa thân đến công ty, bọn họ sẽ mất nhắm mắt mở cho qua hết.”, anh vừa nói vừa đẩy cửa ra ngoài. Mặc kệ những yếu tố bất lợi như mình đã thức trắng suốt một đêm hay lái xe sau khi uống rượu, anh đưa ra lời đề nghị đầy hấp dẫn với Trác Duy Mặc.

Trác Duy Mặc phân vân một lát. Leo lên chiếc xe này thực sự là giỡn mặt với Tử Thần nhưng vì thời gian không còn sớm nữa, anh không muốn mới bánh mắt đã bị lão thái bà kia cần nhằn, đành đánh liều mạng sống với chiếc xe sức mùi da thật này. Anh kéo kính cửa sổ xuống, để không khí buổi sớm ủa vào.

Khi xe của Huỳnh Nhất Nhị dừng lại trước cửa Câu lạc bộ Bạch Mã, Trác Duy Mặc nhìn thấy một chiếc xe cà tàng màu hồng, được lau rửa sạch sẽ lấp ló giữa những chiếc xe hơi đắt tiền khác, anh nheo mày, vội đẩy cửa định xuống xe.

“Này!” Huỳnh Nhất Nhị đột nhiên gọi giật anh lại.

“Gì vậy?” Anh khom người, thấy ngón tay đang đặt trên vô lăng của Huỳnh Nhất Nhị hơi nhấc lên, chỉ vào chiếc kính xe vừa bị anh kéo xuống

“Giúp mình kéo nó lên.”

“Khốn kiếp, cậu tự đi mà kéo.” Trác Duy Mặc đang chột dạ vì tiếng “này” của anh ta, kết quả chỉ nghe anh ta kêu mình kéo cửa kính giúp, anh bực mình đẩy cửa xe đánh “rầm” một tiếng. Chiếc xe vút đi luôn không nấn ná.

Huỳnh Nhất Nhị đạp ga cho chiếc xe lao vút qua cửa lớn của Câu lạc bộ rồi từ từ giảm tốc độ. Qua gương chiếu hậu của bên kính xe không được kéo lên, anh nhìn thấy cô ấy... Cô ngồi trước cửa nhìn theo chiếc xe của anh nhưng đột nhiên bị cách chào hỏi độc đáo của Trác Duy Mặc – đá cô một cái – thu hút sự chú ý. Cô đứng dậy, chỉ tay lên tầng liền thoảng nói gì đó với Trác Duy Mặc, anh ta dường như chẳng để ý những gì cô nói, thản nhiên rút bao thuốc mặc cho cô giậm chân lia lịa bên cạnh.

Anh đang nghĩ, nếu vừa rồi anh thay từ “này” bằng câu “giúp mình chăm sóc cô ấy” thì cảnh tượng bây giờ anh nhìn thấy sẽ như thế nào?

Chắc chắn mọi thứ sẽ hoàn toàn khác. Trác Duy Mặc sẽ vì vậy mà không đá cô một cái thay lời chào hỏi, càng không thờ ơ nghe cô làm ồn, mà vì nguyên tắc bạn gái của anh em, anh ta sẽ đẩy cô tránh sang một bên cho cô tha hồ độc thoại.

Anh vừa kéo cửa kính vừa tự cười nhạo mình. Vừa rồi còn cảnh cáo người khác không được dùng thủ đoạn, thế mà mới chớp mắt tạt cù của mình lại tái phát. Anh không dám tiếp tục nhìn nữa.

Điện thoại trong túi rung lên, anh móc điện thoại ra, nghe máy. “Chị à, em không trốn mất đâu, cũng tuyệt đối không đến muộn. Nhưng đang tắc đường, em bị mắc kẹt, tiến không được, lùi chẳng xong. Gay go quá!” Đột nhiên anh nhớ chiếc xe máy bị vứt ở sân. Rất nhớ, rất nhớ!

36. Chương 36

“Đừng chạm vào tôi.”

* * *

“Sao lại chỉ có một mình cô? Tiểu tử chết tiệt kia đâu?”

Bà chủ ngáp ngáp dài, đây chắc chắn là hậu quả của cuộc sống về đêm quá phong phú. Bà ta đang bối rối tung đồng giấy tờ bừa bộn trên bàn, chẳng thềm ngó ngang gì đến Hồ Bất Động mới sáng sớm đã phải lật đật chạy đến báo cáo tình hình.

“Rối loạn nội tiết nên xin nghỉ làm!” Hồ Bất Động trả lời một cách khó chịu. Quả nhiên bà ta vẫn nghĩ chút tình mẹ con mà dừng tay.

“Rối loạn nội tiết?” Bà ta chớp mắt nhìn cô. “Tôi ép nó làm trai bao chứ đâu ép nó phải giữ gìn trinh tiết. Nó làm gì mà rối loạn nội tiết?”

“Có lẽ khách hàng tối qua của anh ta quá vô nhân đạo nên anh ta cần vài ngày nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng.” Cô kéo một chiếc ghế, ngồi xuống, nhớ lại bộ mặt đáng ghét của anh ta lúc ở dưới lầu. Tiếp khách thì tiếp khách chứ sao. Đó là mục đích cuối cùng của anh ta còn gì. Cô vốn có lòng tốt định an ủi anh ta mấy câu, thế mà anh ta đẩy cô suýt ngã xuống bậc thềm.

“Tiếp khách? Tại sao tôi không biết tối qua nó có khách nhỉ?” Bà chủ rút tờ thời gian biểu hôm qua của Trác Duy Mặc, lướt qua một lượt. Con trai bà cho dù không còn trong trắng, thuần khiết nhưng cũng không thể tùy tiện để người khác chà đạp. Vậy mới hiểu câu “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, dấu sao cũng là mẹ con, bà ta không đến mức bất chấp thủ đoạn, “mong con thành trai bao” đến như vậy đâu.

“Anh ta không có khách sao? Chính mắt tôi thấy anh ta được một chiếc xe hơi sang trọng đưa đến đây mà, anh ta rầu rĩ bước xuống, đẩy cửa xe đánh “rầm” một cái, sau đó đứng trước cửa hút một lúc mấy điếu thuốc liền, lại còn đá đổ chiếc xe máy của tôi, cuối cùng thọc tay vào túi quần, áo nào bỏ đi. Từ đầu đến cuối anh ta chỉ nói đúng bốn chữ.”

“Bốn chữ gì?”

“Đừng chạm vào tôi.” Đó, một câu tiết liệt như vậy thoát ra từ miệng của Trác Duy Mặc, đủ thấy anh ta đã chịu cú sốc lớn đến thế nào. “Gì mà đừng chạm vào anh ta chứ? Anh ta tưởng tôi định ăn thịt anh ta chắc? Tôi không thềm.”

“Cô không thềm thật chứ?” Bà chủ bỗng nhiên chạy sang cùng một chiến tuyến với con trai mình, bà ta nheo mắt, thốt ra một câu đầy uy hiếp: “Hay là nó đã biết chuyện cô động lòng với nó?”

“Yên tâm, bà chủ, tôi quyết định đứng về phía bà và trung thành với bà đến cùng. Tôi sẽ làm chủ trái tim bé nhỏ của mình, nếu nó dám đập loạn lên với Trác Duy Mặc, tôi sẽ lôi nó ra và bóp chết ngay tại chỗ, sau đó vứt xuống đất giẫm nát hoặc đặt lên thớt băm nhừ, rồi ném vào chảo dầu nóng.” Cứ nhớ đến vẻ hờ hững của anh ta lúc ở dưới lầu là cô lại giận sôi lên. Vốn dĩ, cô ngồi đây đợi anh là để nhờ anh tư vấn một chút về tâm lý của nam giới. Tuy cô tự tin mình hiểu tâm lý phụ nữ như lòng bàn tay nhưng tâm lý của động vật giống đực thì cô lại hoàn toàn mù mịt. Ví dụ như, cô chẳng hiểu nổi tâm lý tên chủ nhà của cô, Hạ Thiên Lưu...

Con trai anh ta xuống núi để tìm mẹ, vậy mà anh ta làm như không phải chuyện của mình. Thậm chí tối qua còn... muốn lấp liếm sự thật. Bị sắc đẹp mê hoặc, cô nhất thời cũng biến thành đồng phạm, hại cô hôm nay không dám nhìn thẳng vào Phạn Đoàn.

Đôi bên cùng thảo luận về vấn đề tâm sinh lý, trao đổi những thắc mắc về tâm lý của người khác phái, như vậy không phải rất tốt, rất công bằng sao? Ấy thế mà cô còn chưa kịp đưa ra câu hỏi đã bị bộ mặt

đáng ghét kia làm ắt húng. Ngay màn chào hỏi đầu tiên, anh ta đã chẳng chút lịch sự, nhã nhặn, rồi thì trừng mắt, chau mày, mồm môi, tiếp nữa là hút thuốc rồi bỏ đi. Cô muốn kéo anh lại, kết quả bị anh hất tay ra, sau đó sượng sùng... À không, phải nói là hằm hằm ném lại bốn chữ “đừng chạm vào tôi”, cô loạng choạng, suýt ngã. Mới hôm qua thôi anh còn nắm tay cô đứng trước cửa hàng nội y, thế mà hôm nay, anh dường như đã quên hết mọi chuyện, bỏ đi không lưu luyến, lúc thấy chiếc xe máy đã được cô lau rửa sạch sẽ, chuẩn bị đem đi thanh lý, anh ngây ra một lát, rồi...

Co chân...

Đạp đổ...

Bỏ đi...

Được lắm! Cô gặp anh là để tìm hiểu tâm lý nam giới, anh không giúp thì thôi lại còn ra cho cô một câu hỏi khó hơn. Chẳng lẽ muốn cô tốt nghiệp sớm rồi trở thành chuyên gia tâm lý hay sao? Bất cô trong một lần lý giải được tất cả những diễn biến tâm lý phức tạp của cánh đàn ông, hệ tiêu hóa của cô chịu không nổi đâu!

“Mới sáng sớm, bữa sáng của tôi còn chưa tiêu hóa hết, cô đã nói những gì mà moi tìm, bấm tìm rồi quăng tìm vào chảo dầu nóng. Muốn tôi ới hết ra đây, cô mới thấy hài lòng sao?” Bà chủ chẳng may cảm động trước tấm lòng “sắt son trung thành” của cô, ánh mắt gian xảo của bà lướt qua cửa sổ nhìn chiếc xe đỗ chổng chơ bên đường của cô.

“Thật không hiểu trong đầu bọn đàn ông nghĩ gì nữa.” Cô chống cằm, ngoẹo đầu một bên, ngẫm nghĩ.

Bà chủ quay đầu lại nhìn cô, chợt mỉm cười, từ động tác cho đến câu này của cô, sao mà giống hệt tên tiểu tử chết tiệt kia. Nếu tâm lý con người mà dễ dàng đoán trúng như vậy thì bà ta chỉ còn nước đẹp tiem rồi lên núi trồng khoai, ở

“Hôm qua khi cô thấy Thiên Lưu tiếp khách...”

“Tôi không ghen! Bà đừng hòng lại nghĩ cách phạt tiền tôi!” Định thừa lúc cô mãi nghiền ngẫm chuyện đời mà dùng cái trò ngu ngốc đó lừa cô sao? Đừng hòng!

“Ồ! Cô không ghen sao?” Bà chủ kéo chiếc ghế, ngồi xuống, vắt chéo hai chân, ngả lưng ra phía sau, bộ dạng đắc thắng. “Một chút xíu cũng không có sao?”

“...”

“Khi cậu ấy tiếp người khách đầu tiên chẳng phải cô đã tức đến thổ huyết sao?” Bà ta nhướn mày, bóc mẽ cô chẳng chút nể nang.

“Nhưng đến người khách sau, tôi đã bình tĩnh trở lại, tâm tĩnh như nước, vô cùng...”

“Cô lại đây!” Bà chủ đột nhiên tóm lấy gáy cô, kéo lại bàn làm việc rồi ấn đầu cô vào màn hình máy tính. “Cho cô xem thứ này.”

Cô nghi ngờ nhìn vào màn hình, thì ra bà ta dùng chiếc máy tính này để giám sát công việc của nhân viên. Trên màn hình là một khoang tiếp khách sang trọng với những chiếc ghế sofa đắt tiền, một cô gái ngồi đó im lặng, còn chưa kịp đánh giá nhan sắc của cô gái này thì toàn bộ sự chú ý của cô đã đổ dồn về phía Hạ Thiên Lưu đang ngồi đối diện. Anh ta đang tiếp khách! Nhưng có gì đó là lạ...

“Anh ta... đang làm gì vậy?”

“Tiếp khách.”

“Nhưng anh ta...” Anh chẳng làm gì hết, không dụ dỗ giúp cô ta lau miệng, cũng chẳng thông dong nắm tay cô ta dạo phá, chỉ ngồi như khúc gỗ trên ghế và đọc sách... mà cuốn sách đó cũng kỳ dị như thể vừa được đào lên từ dưới hầm mộ vậy, còn cô gái kia chỉ cầm cúi nhìn cuốn sách đặt trên đùi. “Cô ta đến tìm trai bao để học bài sao?”

“Cô tự mình xem đi.” Bà chủ trừng mắt, lẽ nào bà ta đã chỉ đến bước này mà cô còn không hiểu sao?

“...” Cô nghi hoặc chớp chớp mắt, thực sự không cảm thấy buổi tiếp khách tẻ nhạt, nhàm chán này có gì đáng để nghiên cứu. “Anh ta đang lừa tiền chắc? Thái độ phục vụ kiểu gì không biết?” Rốt cuộc bà ta cho cô xem thứ này là có ý gì? Anh ta từ đầu đến cuối không nói với cô gái kia một lời nào, chỉ dán mắt vào cuốn sách, vẻ mặt uể oải, chán chường, thờ ơ, ngu ngốc, chẳng có chút nào tinh thần trách nhiệm đối với công việc.

“Đây là thông tin cá nhân của cô nữ sinh kia.” Một tờ giấy được nhét vào tay cô.

Cô nhận lấy tờ giấy, cũng tò mò một chút về cô gái bất hạnh kia. Cô tưởng rằng mình đã đáng thương lắm khi phải chịu đựng tính khí thất thường của Hạ Thiên Lưu, ai ngờ, trên đời còn có người đau khổ hơn cả cô, vì ít ra lúc ở bên cô, anh ta còn nở một nụ cười... Thật may, danh hiệu “thiên hạ đệ nhất xui xẻo” này cô không được nhận.

Cô nhìn tờ thông tin cá nhân trong tay, lưỡng lự đọc: “Thẩm... Thẩm gì Sa vậy?”

“Thẩm Ni Sa!” Bà chủ không giấu nổi nỗi khinh bỉ trước sự dốt nát, kém cỏi của cô. “Bỏ qua đi! Tên không quan trọng, cô xem cột đầu tiên này đi!”>

Những móng tay đỏ chót của bà ta chỉ vào cột “Mẫu đàn ông bạn thích”, cô hướng theo ngón tay bà ta nhìn xuống.

Trong cái cột này, trước đây cô từng viết cả đoạn dài lê thê, linh tinh, thiếu logic, vậy mà cô Thẩm Ni Sa này chỉ điền đúng ba chữ... Hạ Thiên Lưu.

Miệng cô hết mở rồi lại khép, khép rồi lại mở, phát ra mấy tiếng “chep chep” nào nề. Cô ngẩng nhìn Thẩm Ni Sa, thấy nét mặt cô ta đầy mãn nguyện, lúc lúc lại liếc trộm Hạ Thiên Lưu đang ngồi thản nhiên đọc sách như thể bên cạnh không có người. Cô cầu nhàu: “Như vậy thì có gì thú vị?”

“Cô hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?” Bà chủ nhún vai. “Được rồi, hôm nay tên tiểu tử chết tiệt kia không đến, thì cũng cho cô nghỉ một ngày. Cô biến đi, lão nương không thích tiếp xúc lâu với bọn con gái giả nai như cô, chẳng may lây nhiễm thì nguy.”

“...”

Nửa giờ sau khi Hồ Bất Động rời khỏi Câu lạc bộ Bạch Mã, Hạ Thiên Lưu đẩy cánh cửa kính phòng làm việc của bà chủ, tiến thẳng đến chiếc sofa quen thuộc để nằm ngủ. Bà chủ không để ý đến anh, có lẽ đã quá quen với việc anh tự do ra vào phòng mình, mười ngón tay gõ trên bàn phím không hề dừng lại, nói: “Thiên Lưu, cậu đừng tiếp tục chơi nữa?”

“...” Anh ngược nhìn người phụ nữ ngồi bên bàn làm việc, không trả lời rồi lại cụp mắt xuống.

“Tôi đã nói rồi, cô ta không thực sự thích cậu đâu.”

“...”

“Cô ta chỉ đang bốn cột cậu thôi.”

“...”

“Nhìn tôi như vậy làm gì? Thật ra trong lòng cậu hiểu rõ hơn tôi, đúng không?” Bà ta cười đắc ý.

“...”

“Tôi chỉ sợ cậu không hiểu rõ bản thân mình. Khi nào cậu không chơi nữa, cứ nói với tôi, tôi sẽ đá con ranh đó ra ngoài cửa, tuyệt đối không để cô ta ức hiếp cậu nữa.”

“...”

“Cậu vẫn muốn ngủ nữa sao? Tôi đi lấy đệm giúp cậu.” Bà chủ toan đứng dậy.

“Đừng chạm vào tôi.” Một câu nói lạnh băng vang lên, bốn chữ sắc nhọn như dao kiếm.

Hả! Chết rồi, bà ta đã đùa hơi quá với một con người không biết đùa như Hạ Thiên Lưu. “Đừng chạm vào tôi”, bốn chữ này khi thoát ra từ miệng một người đàn ông chứng tỏ anh ta đang có chuyện không vừa ý, lại không có chỗ nào để phát tiết. Tâm lý đơn giản này đến kẻ ngốc cũng biết!

37. Chương 37: Mỳ Sợi Và Cơm Nấm

“Bố chồng thích nghệ thuật cơ thể sao? Ồ>* * *

Tâm lý nam giới học! Đề tài hấp dẫn này đã không thu hút được sự chú ý của xã hội trong một thời gian dài. Mặc dù chế độ nam quyền đã duy trì hàng nghìn năm nay nhưng tại sao không có kẻ ăn no rồi việc nào đưa ra tổng kết về vấn đề này?

Hồ Bất Động lướt qua đồng đĩa phim bày la liệt cùng đồng tiểu thuyết ngôn tình chiếm cứ hơn nửa giá sách, thốt lên bí mật: “Tại sao phim A không tìm lại cứ bày ra trước mắt. Muốn tìm hiểu tâm lý nam giới lại khó như vậy sao?”.

Cuối cùng cô đau lòng rút ra kết luận, tình yêu là thế giới của phụ nữ nhưng đàn ông lại có hứng thú với môn “sinh vật học” nhiều hơn tâm lý học. Bởi vậy, họ hy vọng phụ nữ khám phá, giải phẫu và nghiên cứu cơ thể của họ hơn là tìm hiểu tâm lý họ.

Nếu đàn ông đã xem nhẹ thế giới nội tâm của mình như vậy, cô chỉ có thể... cúi đầu nhìn cậu nhóc tuy chưa trưởng thành nhưng đã có tố chất trở thành “cầm thú” trong tương lai, tuy vắt mũi chưa sạch, nhưng những thứ cần có nó đều đủ cả. Chắc chắn nó phải hiểu nhiều hơn cô. Thế là, cô vừa thái khoai tây trong bếp vừa vờ như bang quơ hỏi:

“Phạm Đoàn!”

“Vâng.” Thằng nhóc ngồi xổm bên cạnh thùng rác, đang hý hoáy giúp cô gọt vỏ khoai tây liền ngẩng đầu lên, đáp.

“Một nữ sinh nếu bị người khác hỏi, cô ta thích mẫu đàn ông nào thì nên trả lời ra sao?”

“Ừm! Thì chọn một trong những loại như: dịu dàng, thẹn thùng; nhiệt tình, phóng khoáng; đứng đắn, trưởng thành hoặc bạo lực,

“Dừng, dừng! Đủ rồi, đủ rồi!” Cô vội khom người bịt cái miệng nhỏ đang thao thao bất tuyệt của thằng nhóc. Gì mà bạo lực, nếu để nó nói tiếp, chắc nó sẽ liệt kê nốt loại biến thái SM mất. Nhưng chuyện đó không quan trọng. “Đúng! Chị thích mẫu mím cười dịu dàng, nho nhã, lịch thiệp.”

“Chị Hồ, chị đang ngồi cạnh thùng rác đấy, chị thẹn thùng gì vậy?” Phạm Đoàn lườm cô, nửa khuôn mặt lộ ra khỏi chiếc thùng rác, tiếp tục thoăn thoắt chuyển động củ khoai tây trong tay.

“Vậy nếu cô ta chẳng chọn loại nào mà gọi đích danh tên một người thì nghĩa là sao?”

“...” Phạm Đoàn ngẩn ra một lát, củ khoai tây trong tay cũng dừng lại, neho mày nghiêm túc nhìn cô, nói: “Yêu thật!”.

“Yêu... yêu thật?”

“Yêu thật!” Cái đầu nhỏ gật mạnh.

“Yêu... yêu thật?”

“Yêu thật đó!”

“Thật... thật...”

“Chị làm sao mà lắp bắp thế? Đó chính là thứ tình yêu chân chính, khắc cốt ghi xương, không bao giờ hối hận, nguyện vì chị mà lên núi đao xuống biển lửa

“Là thứ tình yêu chân thật mà hề thấy anh ta ở bên người con gái khác là muốn giết người phóng hỏa, muốn thuê người cưỡng hiếp cô gái kia sao?”

“Tuy lý giải về tình yêu chân thành của chúng ta hơi khác nhau nhưng cũng đại khái như vậy.”

“Cô ta thì yêu thật lòng, thế chị thì sao?”

“Chỉ là đùa vui thôi.” Phạm Đoàn gọt xong vỏ khoai tây, sung sướng đứng dậy.

“À, đùa vui...” Cô khẽ nhếch miệng rồi uể oải ngáp dài, đang định đứng thẳng dậy, đột nhiên nhận ra hàm ý trong lời nói của Phan Đoàn, lại ngồi phịch xuống, đá cái thùng rác sang một bên, tóm lấy cổ áo của thằng nhóc, nói: “Em nói yêu thật lòng là thế nào? Cô ta như vậy là thật lòng, còn chị viết cả một đoạn dài lê thê thì không phải thật lòng sao? Một cái tên thì nói lên điều gì chứ? Biết viết tên người khác thì ghê gớm lắm sao? Lúc chị làm bài thi, chị viết nhiều đến nỗi thầy giáo phải đếm chữ mà chấm điểm. Cô ta dựa vào cái gì được gọi là yêu thật lòng còn chị lại là chơi đùa chứ?”

“Chị không hiểu sao?” Phan Đoàn nhướn mày, chợt phát hiện một đôi mắt đang trừng lên ác độc, nhìn mình chòng chọc, bèn tỉnh lược luôn phần gay cấn.

Thằng nhóc thở dài, chìa hai tay ra. “Lấy bố em làm ví dụ nhé.”

“...”

“Sao nhìn chị giống như bị chọc đúng chỗ đau thế?”

“Em nói tiếp đi, lấy bố em làm ví dụ thế nào?”

“Khi bố em cười, chị Hồ rất thích, đúng không?”

“Ừm... mắt anh ta khi cười vô cùng quyến rũ.”

“Này, chị cẩn thận cái thùng rác đó!” Phan Đoàn kéo chiếc thùng rác vừa bị cô gạt sang một bên lại, tiếp tục hỏi: “Vậy nếu bố em không cười?”

“Không cười?” Vừa lạnh lùng vừa thờ ơ, ánh mắt lúc nào cũng ngạo mạn, khinh khỉnh. Xí, bỏ đi, cô không muốn bị ngược đãi.

“Chị Hồ, chị không cần vừa thè lưỡi vừa bịt mũi như thế đâu.” Nhìn vẻ chán ghét của cô, thằng nhóc nói tiếp: “Như vậy mà chị dám nói mình yêu thật lòng sao?”

“Chị mà không yêu thật lòng sao, em nghĩ đồng rác rưởi kia là giả à, tất cả đều là chị mua về cho anh ta đó!” Số tiền thuê nhà mấy tháng trời, tuy thực chất đó là tiền của anh nhưng cô hào phóng, rộng lượng như vậy cũng là chuyện rất hiếm hoi rồi, ít nhất cũng có thể chứng minh một mảnh tim của cô là thật lòng!

“Thật ra chỉ là chị muốn mua nụ cười của bố em thôi. Nếu chị thật lòng thích bố em, bất luận bố em có cười hay không thì chị vẫn thích ông ấy. Cho nên chỉ cần viết một cái tên, chỉ cần là bố em, chỉ cần là con người ông ấy là đủ nói lên tất cả!”

“Em hét vào mặt chị gì

“Bởi vì chị bắt nạt bố em lại còn ngang ngược, vô lý!” Cậu giơ cái nạo về phía cô gái tàn bạo, vô nhân đạo kia, ngay cả đùa vui và yêu thật lòng cũng không phân biệt được.

“Chị đâu có bắt nạt anh ta, nếu bố chị biết được, ông ấy lại chẳng xé xác chị ra. Hơn nữa, anh ta còn là sư...”

“Là gì?”

“...” Cô vội bịt miệng, trừng mắt một cái rồi đứng dậy, chỉ vào cậu nhóc vì bảo vệ bố mình mà đang kích động thái quá kia. “Chỉ là lấy ví dụ thôi, cần gì em phải kích động như vậy. Chuyện vừa rồi đều là hư cấu, có kèm theo ví dụ minh họa, tất cả chỉ là trùng hợp, em hiểu chưa?”

“Ồ, đúng rồi. Em chỉ lấy ví dụ thôi, không cần thận lại nhập vai quá.” Phan Đoàn bỏ cái nạo xuống, đưa củ khoai tây đã được nạo sạch vỏ cho Hồ Bất Động thái. “Chị Hồ, thực ra tối qua, em có chuyện muốn hỏi chị. Suốt từ tối qua đến giờ, sao chị cứ nhìn em như thế thiếu nợ em vậy? Còn nhìn bố em bằng ánh mắt thương hại? Đáng sợ nhất là, khi bố em tắm, chị còn bảo ông tắm nhiều một chút, trước giờ chị đều kêu ca ông ấy tắm lãng phí nước mà.”

“Đó gọi là yêu thật lòng.” Cô thuận miệng đáp, giọng dao thái khoai tây thành tám miếng. “Cho dù anh ta tắm lãng phí nước hay không, chị đều thích!”

“Rõ ràng chị chột dạ vì bị người ta nắm thóp.” Tuy cậu còn chưa hiểu rõ cái “thóp” này là gì... hừ hừ... nhưng giấy không gói được lửa

“Ting toong.”, tiếng chuông cửa vang lên.

“Để chị ra mở cửa, em tiếp tục thái khoai tây đi. Nếu không biết thái thì đợi chị quay lại, chị sẽ dùng dao để ‘yêu’ em một nhát.”, cô uy hiếp.

Phạm Đoàn buồn bã nhìn cô lo lắng đến mức quên bỏ cả dao xuống đã vội vã chạy ra khỏi nhà bếp, cậu thở dài rồi tiếp tục với công việc nạo khoai tây.

Hồ Bất Động vừa ra khỏi bếp liền ôm chặt lấy trái tim nhỏ bé đang chực nổ tung của mình, dựa vào tường cố gắng điều hòa hơi thở. Thằng nhóc nhạy cảm quá, nó đã nói đúng tim đen của cô. Hóa ra bà chủ câu lạc bộ là có ý này. Yêu thật lòng!

Yêu thật lòng là thích toàn bộ con người của anh ấy. Đến bây giờ, nhớ lại bộ dạng đờ như khúc gỗ lúc ngồi xem sách của anh ta, cô vẫn thấy buồn cười. Sao lại có người tình nguyện ngồi đó mà ngắm nghía bộ dạng lạnh lùng của anh ta nhỉ? Đã vậy còn mất tiền nữa chứ. Thật tội lỗi!

Nhất định là con mắt thẩm mỹ của cô gái kia có vấn đề. Chắc chắn vậy!

Hít thật sâu... Cô lại gần cánh cửa, kiễng chân, nhìn qua khe cửa. Không có ai ở bên ngoài. Cô bực mình, không biết lại là kẻ nào chơi xấu, chợt nghe lỏm được cuộc nói chuyện của hai cô bé.

“Chị điều tra rồi, nhà cậu ta ở đây! Em thực sự muốn chủ động tỏ tình sao? Mình là con gái vẫn nên để người ta theo đuổi thì hơn”, giọng một cô bé con lãnh lút nhưng lại cố ra vẻ người lớn.

“Chị à, nói nhỏ thôi.”

“Em đã đến tận đây rồi, cần gì phải nhỏ tiếng nữa. Nghe nói, bố cậu ta là người rất kỳ lạ, em đã bao giờ thấy phụ huynh nào dùng bút lông ký tên đẹp như vậy lên tờ bào kiểm tra được hai điểm chưa?”

“Nhưng mà, cậu ấy rất tốt.”

“Không được! Chị không đồng ý, cậu ta xem ra rất kỳ quái, thi toán bị hai điểm thế mà ngữ văn lại được tới mười điểm. Em không nghe mọi người nói, con trai giỏi văn đều không có mẹ sao? Đã vậy, ông bố cậu ta lại càng kỳ quái. Em muốn chịu khổ à? Chị không đồng ý.”

“Chị, bố chồng là gì?”

“Bố chồng là người mà sau này, khi em và cậu ấy ngủ chung phòng, sẽ ngủ ở phòng kế bên của bọn em. Chị vẫn chưa điều tra ra bà mẹ chồng là ai. Cho nên, bây giờ, chỉ cho phép bọn em dừng lại ở giai đoạn nắm tay, tuyệt đối không được cho cậu ta hôn, nghe rõ chưa?”

“Chị, thế mẹ chồng là gì?”

“Là người ngủ cùng bố chồng em.”

“Ồ! Tại sao mọi người phải ngủ cùng nhau?”

“Nghe nói, người lớn rất thích ngủ cùng nhau.”

“Ồ! Vậy phải lớn thật nhanh mới được ngủ nhiều, phải không chị

“Về nguyên tắc thì có lẽ là như vậy.”

“Hóa ra là như vậy.”

“Rằm”

Hồ Bất Động không kiềm chế được nữa, đẩy cửa ra, muốn xem xem rốt cuộc là tiểu tiên nữ phương nào mới hạ phàm đang đứng trước cửa nhà mình và quấy nhiễu đến cân bằng sinh thái chốn nhân gian.

Hai bé gái mặc đồng phục học sinh tiểu học đứng trước cửa nhà cô. Đứa bé tóc ngắn, lùn hơn, nghe tiếng mở cửa mạnh liền sợ hãi, rụt cổ lại, nấp sau lưng đứa bé cao hơn, tóc dài mà nhìn cô run rẩy chẳng khác nào chú thỏ non.

Cô bé tóc dài ngẩng lên, nhú mồm vẻ rất tinh khôn, hỏi cô: “Chị là chị giúp việc của nhà này sao?”

“Chị... chị giúp việc?” Cô trợn mắt. Đứng trước cửa nhà mình mà bị người ta coi là người giúp việc? Chẳng qua cô đang nấu cơm cho hai bố con đáng ghét kia nên mới mặc tạp dề, thế mà bị giáng xuống làm chị giúp việc sao? Đáng ghét! “Ai là chị giúp việc? Đây là nhà tôi!”

“Nhà chị?” Cô bé tóc dài lại nheo mắt lần nữa, liếc sang đứa em gái đang run rẩy sau lưng, hỏi tiếp: “Chị chính là mẹ của Hạ Phạn Đoàn sao?”

“Phạn... Phạn Đoàn?”

“Được rồi, chúng ta đi thôi. Chị tuyệt đối không để em bị gả vào một gia đình như thế này. Bố chồng quái dị, mẹ chồng thì lăm lăm con dao bộ dạng độc ác. Không được chị không đồng ý.” Cô chị quay người, tóm lấy tay cô em toan kéo đi. Đột nhiên nó nghĩ ra chuyện gì đó, liền quay lại nói với cô nàng tay cầm dao đang đứng ngậy trước cửa nhà: “Bảo Hạ Phạn Đoàn bỏ cuộc đi. Trừ phi cậu ta tình nguyện ở rể nhà chúng tôi, nếu không, tôi tuyệt đối không để hai vợ chồng quái dị các người ức hiếp em gái tôi!”

“...” Vợ chồng quái... quái dị... Cô đâu có làm gì, tại... tại sao...

“Còn nữa, con cái sau này phải theo họ Nguyễn nhà chúng tôi, nếu không, bảo cậu ta từ bỏ hy vọng đi. Từ này về sau, cấm cậu ta lại gần em gái tôi trong phạm vi bán kính một mét. Không được tùy tiện cười với nó, không được cho nó ăn kẹo. Tan học cũng không được đợi nó.”

“...” Phạn Đoàn biết làm những chuyện này? Trời ơi, tâm lý học nam giới thực sự là vấn đề thâm sâu khó lường. Ngay đến học sinh tiểu học mà cũng phức tạp đến thế.

“Chị, em muốn gặp anh Phạn Đoàn.” Cô em nước mắt lưng tròng hết ngó cô chị đang muốn kéo mình đi lại nhìn con dao sáng loáng trong tay Hồ Bất Động, nó sợ hãi, lưỡng lự không biết nên theo bên nào.

“Không được! Đợi nó đồng ý ở rể rồi chị lại đưa em đến gặp nó.” Cô chị chau mày, nhất quyết không thỏa hiệp.

“Tại sao tôi phải ở rể?”, một giọng nói thản nhiên như không phải chuyện của mình vang lên từ sau lưng Hồ Bất Động, tiếp đến Phạn Đoàn thò đầu ra, mỉm cười, hỏi tiếp: “Sao hai người lại chạy đến đây? Chị Hồ, chị cắt con dao đi, chị như vậy sẽ dọa chết Di Tô đó, em ấy nhất gan lắm.”

Hồ Bất Động nhìn con dao trong tay mình cũng đang run lên. Dọa... dọa bọn nó? Chính cô mới là người bị bọn nó dọa cho chết khiếp. Cắt con dao này đi chưa biết chừng tai họa lại đổ lên đầu cô, tốt nhất vẫn nên giữ lấy nó hộ thân

“Hu hu, anh Phạn Đoàn!”, giọng nói này giờ vẫn lí nhí, sẽ sột, đột nhiên được phóng to lên. Cô em nước mắt mũi giàn dụa chạy đến, nhào vào lòng Hạ Phạn Đoàn, bàn tay di chuyển loạn xạ trước ngực cậu.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa! Chị Hồ cầm dao để thái khoai tây, nấu cơm cho anh ăn thôi.” Phạn Đoàn an ủi cô bé đáng thương trong lòng một cách chuyên nghiệp. Con dao trên tay Hồ Bất Động lại bắt đầu run lên. Không được rồi, cô thấy choáng váng, ai đó cứu cô với! Yêu sớm... yêu sớm không nên được khuyến khích. Vị phụ huynh kia tại sao vẫn chưa quay về, con trai anh ta sắp sa xuống vực thẳm rồi.

“Em cứ tưởng mẹ chồng muốn bắt nạt anh.” Nguyễn Di Tô nhìn con dao, vẫn chưa hết sợ hãi.

“Mẹ chồng?” Phạn Đoàn nhướn mày, nhìn cô chị tóc dài đứng bên cạnh, biết rõ cô bé đang rất khó chịu trước cảnh ôm ấp mặn nồng của “đôi uyên ương” này. Thằng nhóc lập tức hiểu ra mọi chuyện, mỉm cười nói: “Mẹ chồng nấu cơm rất ngon! Di Tô, em có muốn ăn cùng anh không?”

“Dạ! Có... có thể không ạ?” Nguyễn Di Tô chớp mắt, thấy chị gái mình không nói tiếng nào thì rụt rè không dám quyết định.

“Được thôi. Kiểm tra một chút xem tay nghề của mẹ chồng em thế nào. Nếu bà ta qua được ải này, chị có thể cân nhắc. Nhưng dù sao chị vẫn thấy ở rể là tốt nhất.” Cô bé tóc dài khoanh tay trước ngực, quan sát Hồ Bất Động.

“Di Phấn, tôi đã nói rồi, tôi không thể ở rể được.” Phạn Đoàn vừa an ủi cô bé trong lòng vừa nói.

“Không cho phép cậu gọi tên tôi!” Di Phấn đang nghiêm mặt quan sát Hồ Bất Động nghe thấy Phạn Đoàn gọi tên mình liền đỏ mặt, quay đi. “Phải gọi là Nguyễn đại tiểu thư!”

“Tại sao chứ? Mỳ sợi[1] và cơm nắm là món rất ngon mà.” Phan Đoàn toét miệng cười, cúi đầu nhìn Di Tô cũng đang gật đầu tán thành. “Cả bống gạo[2] cũng rất ngon.”

[1] Trong tiếng Trung, Di Phần và mễ phần cùng được phiên âm là mifen có nghĩa là mỳ sợi.

[2] Trong tiếng Trung, Di Tô và mễ tô cùng được phiên âm là misu có nghĩa là bống gạo.

“Cậu, hừ! Kêu ông bố dẫn độn của cậu đổi tên cho cậu đi, để xem hai mươi năm sau, cậu còn dám huênh hoang với cái tên này của mình nữa không?” Nguyễn Di Phần đẩy Hồ Bất Động đang đứng chắn trước cửa ra rồi chấp tay sau lưng, bước vào, đảo mắt ngó nghiêng khắp căn phòng.

Phan Đoàn dắt tay cô bé Nguyễn Di Tô đến trước mặt Hồ Bất Động, trưng ra nụ cười đáng yêu. “Chị Hồ, gần đây chắc chắn chị đã làm chuyện gì có lỗi với em, đúng không? Cho nên chị phải làm bữa cơm tạ lỗi với em, như vậy em sẽ tha thứ mọi tội lỗi của chị.”

Khóe môi cô giật giật, cuối cùng cũng thốt được lên lời: “Em muốn chị giúp em yêu sớm sao?”. Hơn nữa lại còn bắt cá hai tay? Hái hoa tỹ muội? Thằng nhóc này to gan quá thì phải, thậm chí còn vượt xa cả bố nó. Ít nhất bố nó cũng chưa dám bắt cá hai tay...

“Em chỉ muốn chị giúp em thuyết phục bố thôi.”

“Anh ta không cho phép em yêu sớm sao?”

“Chắc ông ấy sẽ không hài lòng lắm.”

“Anh ta không vui vì có đứa con hơn cha chứ gì?”

“Hi hi, tóm lại, em không muốn bộ mặt lạnh lùng của bố dọa Di Tô chết khiếp.” Thằng nhóc giơ tay lên xoa cái đầu nhỏ xíu của Nguyễn Di Tô, cô bé giương tròn đôi mắt, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang nói gì.

“Vừa rồi là ai nói với chị, phải thích toàn bộ con người của anh ta hả?” Phan Đoàn toan quay đi, đột nhiên...

“Á...”, tiếng hét phần nộ của Nguyễn Di Phần vọng ra từ trong phòng...

“Di Tô! Chúng ta đi! Gia đình này toàn người biến thái. Chỗ nào cũng thấy toàn đĩa phim A, còn vớt bừa bãi trên sofa nữa!”

“Đĩa phim của bố em. Chị không giúp ông ấy thu dọn lại sao?” Phan Đoàn thất vọng nhìn Hồ Bất Động.

“Liên quan gì đến chị? Là tối qua anh ta xem xong vứt ở đó.”

“Bố chồng thích xem gì cơ?”, Nguyễn Di Tô vẫn nắm tay Phan Đoàn, nghiêng đầu, ngây ngô hỏi.

“...” Phan Đoàn và Bất Động cùng nhìn chú cừ non bên cạnh lắc đầu, đành hý sinh để bảo vệ sự thuần khiết của dòng suối nhỏ này. “Là nghệ thuật cơ thể mà thôi.”

“Bố chồng thích nghệ thuật cơ thể sao? Ồ...” Nguyễn Di Tô cắn ngón tay lặp lại mấy từ đó. Còn về “nghệ thuật cơ thể” là gì, cô bé không hiểu cho lắm, có lẽ đợi khi cô bé gặp trực tiếp bố chồng sẽ hiểu thôi. Bởi vì, ông ấy là người mà sau này sẽ ngủ ở phòng bên cạnh phòng bọn họ mà.

38. Chương 38: Sự Thỗ Lộ Của Ngưu Lang

“Cô có biết tôi đã ngu ngốc chờ đợi cô cân nhắc, mặc dù sự cân nhắc của cô thực sự rất quá đáng, khốn kiếp!”

* * *

Hạ Thiên Lưu khác hoàn toàn sự phụ của mình. Anh ta chẳng mấy yêu quý trẻ con, càng không bao giờ thu nhận những đứa trẻ mồ côi mang về nuôi dạy. Nếu có thể, chắc anh hy vọng, cuộc sống nhàn cư, thanh tịnh của mình sẽ không xuất hiện “trẻ con”, thứ sinh vật mới nhìn đã muốn bóp chết ấy. Nếu không, khi ngồi trước bàn ăn và phát hiện ra ba sinh vật lạ kia, sắc mặt anh ta đã không thay đổi rồi nhúu chặt lông mày như thế.

“Ai?”

Hạ Thiên Lưu măm mòi, giọng nghiêm khắc.

Tại sao trong nhà vốn có ba người, giờ lại thừa ra hai cô nhóc tay cầm thìa cùng nhìn anh không chớp mắt.

“Con dâu của anh.” Hồ Bất Động gấp một miếng cà tím, gắp gọn thông báo với anh rằng anh sắp lên chức bố chồng.

Phạm Đoàn nhét chiếc thìa vào tay Nguyễn Di Tô, xoa cái đầu đang run lẩy bẩy, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của bố mình. “Bố, bố quay lại đây! Con giới thiệu với bố, đây là Nguyễn Di Tô, người bạn cạnh cứ nhìn bố chăm chăm là Nguyễn Di Phấn.”

Anh nhìn cậu con trai mình đang vui vẻ gắp rau cho cô bé tóc ngắn mà chẳng thốt nổi nửa câu dạy dỗ, chỉ gơ đũa toan gắp một miếng rau. Chợt phía đối diện phát ra một tiếng đập bàn giận dữ, đĩa rau nảy lên một cái, miếng rau anh vừa gắp rơi trở lại đĩa, anh neo mắt, nhìn chăm chăm vào chỗ rau mình vất vả lắm mới gắp được.

“Gọi tôi là Nguyễn đại tiểu thư!” Nguyễn Di Phấn có vẻ rất căm ghét cái tên của mình.

“Chị, hóa ra đây là bố chồng em. Đẹp trai quá!” Nguyễn Di Tô đúng là một con cừ non ngây ngô, chẳng hiểu gì chuyện đời.

“Vây chỉ cần em thường xuyên đến ăn cơm với anh Phạm Đoàn là có thể gặp được ông ấy rồi. He he.” Trong khi Hạ Phạm Đoàn lại là một cao thủ tình trường, chuyên dụ dỗ trẻ nhỏ. Vì hạnh phúc của mình, không tiếc bán rẻ cả bố mình.

“Vâng!” Di Tô sung sướng giơ cao đôi đũa như muốn thốt lên “Anh Phạm Đoàn muôn năm”.

“Hạ Phạm Đoàn, cậu đừng tưởng có ông bố đẹp trai thì có thể qua được ải của tôi. Tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ không cho qua dễ dàng như vậy đâu.” Di Phấn tiếp tục đập bàn, không cần biết mình đang làm ảnh hưởng tới sự ngon miệng của mọi người.

Đúng lúc lông mày anh đã nhíu chặt thì một miếng cà tím được gắp vào bát anh. Anh quay đầu nhìn Hồ Bất Động rồi lại nhìn miếng cà tím trong bát mình. Trước giờ cô chưa từng gắp thức ăn cho anh, tại sao hôm nay...

“Cô đang làm gì vậy?”, anh hỏi

“Gắp đồ ăn cho anh.”, cô thản nhiên trả lời. Dưới gầm bàn, Hạ Phạm Đoàn liên tục đá chân ra hiệu cho cô. Nếu không phải vì đang giấu nó chuyện bố cô gọi điện về, cô đã chẳng cần chịu ầm ỨC thế này. Việc thăng nhóc lấy vợ hay cho bố nó ôm cháu đều chẳng liên quan gì đến cô.

Hạ Thiên Lưu nhìn miếng cà trong bát, cầm đũa lên, hất miếng cà ra rồi lạnh lùng nhìn khuôn mặt đang cứng đờ lại của cô, thẳng thừng nói: “Tôi không ăn cà tím”. Cũng nhân tiện cho cô biết, đôi bên không thân thiết, càng ít tiếp xúc càng tốt.

Nguyễn Di Phấn nhanh chóng phát hiện ra không khí khác thường giữa “đôi vợ chồng” này, liền quay sang lườm Hạ Phạm Đoàn. “Nếu tình cảm của bố mẹ cậu không tốt, đổ vỡ, ly hôn, cậu càng không có hy vọng động vào em gái tôi. Tôi tuyệt đối không gả em gái tôi vào một gia đình không hạnh phúc.”

“He he, bà ấy đang đùa thôi, chứ bố tôi thích gì, bà ấy là người hiểu hơn ai hết. Tình cảm của hai người họ rất tốt, đúng không?” Để lấp liếm, Phạm Đoàn lại duỗi chân đá Hồ Bất Động một cái, dùng ánh mắt thúc giục cô tiếp tục cố gắng.

“Đúng, đúng vậy! Tình cảm của chúng tôi luôn rất tốt, he he he he, phải không, bố nó?” Cô vội vã cầu cứu chỉ viện. Huh u, nếu bây giờ anh đang trong giờ làm việc thì tốt biết mấy, chắc chắn anh sẽ nở một nụ cười tươi như hoa rồi cùng cô diễn xuất ăn ý. Nói thế nào nhỉ? Vì hạnh phúc của con trai mình, cứ lừa được con dâu về đã rồi hãy tính, mặt anh cứ lạnh như băng thế kia, chẳng lẽ không sợ gia đình thông gia chê cười sao.

Bố nó? Hừ...

Nghe cô gọi như vậy, anh anh mỉm cười nhưng nụ cười đó lạnh lẽo tựa băng giá. Vào cái thời khắc then chốt này, sao anh ta có thể nở nụ cười lạnh nhạt như vậy? Rõ thật là!

“C phải vậy không?” Nguyễn Di Phần nghi ngờ nhìn cặp “vợ chồng” quái dị trước mặt, một người cười nhạt, một người toát mồ hôi lạnh, còn “con trai” bọn họ cứ liên tục nháy mắt với “mẹ mình”. Làm sao nó có thể gả Nguyễn Di Tô ngốc nghếch, ngây thơ vào một gia đình thế này để cô bé chịu khổ chứ. Nó phải điều tra thật cẩn thận. “Mẹ Phạm Đoàn và bố Phạm Đoàn làm nghề gì vậy?”

“Tiếp phụ nữ...” Dưới gầm bàn, một bàn chân lại đá mạnh vào cô, cô giật mình vội vã đánh chính: “Là tư vấn tâm lý cho phụ nữ.” Cô nhất thời cuống quá bèn mượn luôn lời lẽ của mẹ tú bà chắc không đến nỗi bị mẹ lôi ra đánh ột trận chứ.

“Tư vấn tâm lý cho phụ nữ?” Nguyễn Di Phần chớp mắt không hiểu, nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn cười nhạt nhìn “mẹ nó” vẻ cao thâm khó đoán. “Được rồi! Nghề đó có thể coi là một nghề chân chính. Câu hỏi tiếp theo, bố Phạm Đoàn bình thường thích làm gì nhất?”

“Vấn đề này còn phải hỏi sao? Số đĩa phim A trong phòng là...” Chợt thấy đầu gối hơi nhói lên, cô vội hạ thấp giọng, “Không! Số đĩa phim A đó đều là tôi xem, không liên quan đến anh ấy. Tôi... tôi... hu hu... Là do nhu cầu của tôi không được thỏa mãn, là tôi không biết xấu hổ... là tôi đã không lấy mình làm gương, tôi nhất định sẽ sửa chữa, sẽ sửa chữa. Từ nay về sau, sẽ không xem mấy thứ đồi trụy này nữa. Tôi sẽ đem vứt toàn bộ đi, sẽ không làm hư em gái em...”. Tiểu quỷ chết tiệt, sự trong sạch của cô đã bị hủy hoại trong tay nó rồi!

“Đúng đó! Số đĩa phim A đó không liên quan gì đến bố tôi. Bố tôi tinh thông cầm kỳ thi họa. Hằng ngày thích ở trong phòng đốt trầm hương luyện chữ, chấp bút làm thơ.”

Hồ Bất Động nhìn Phạm Đoàn giơ cao đôi đũa, lắc lư cái đầu tự tán thưởng bố mình. Nhưng sao cô cảm thấy nó đang miêu tả một người đàn ông khác chứ không phải gã đang ngồi cạnh cô đứng đưng cười nhạt kia. Gì mà đốt hương, luyện chữ? Gì mà chấp bút làm thơ? Sao không nói thẳng, bố nó thích lên núi đứng ngây như khúc gỗ hoặc tắm tiên dưới suối, làm du khách tưởng nhầm là tiên nữ?

Đầu gối cô lại một lần nữa nhói lên vì bàn chân của Phạm Đoàn, nó đang cảnh cáo cô bỏ ngay bộ mặt khinh ghét, coi thường đó đi, phải tỏ ra “yêu thật lòng”.

Được rồi, yêu thật lòng thì yêu thật lòng. Cô tiếp tục giả vờ khóc lóc, làm như thể cô không xứng đáng với bố nó, như thể bản thân thật may mắn vì được cùng người đàn ông hoàn hảo ấy sinh ra được đứa con hoàn hảo ấy, như thể cô là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Hả? Phì...

“Chị, chị đừng bắt nạt mẹ chồng em khiến bà khóc nữa. Bà ấy thật đáng thương! Bố chồng cứ nhìn mẹ không chớp mắt.” Nguyễn Di Tô lương thiện vừa và cơm vừa cất tiếng bảo vệ chính nghĩa.

“Hu hu, con đúng là con dâu ngoan. Mẹ chồng tương lai tuyệt đối không ức hiếp con. Mẹ nhất định sẽ yêu thương con như con gái ruột của mình.” Đôi khi nịnh hót một chút cũng rất có ích lợi.

“Di Tô, em đừng bị mấy giọt nước mắt giả tạo của bà ta lừa gạt. Bọn họ đâu có giống một đôi vợ chồng hạnh phúc chứ, giống cặp tình nhân đã chán ghét, coi thường lẫn nhau, chỉ hận không thể túm lấy cổ áo nhau mà hét lên ‘sự chân thành của anh ở đâu’ thì đúng hơn? Hạ Phạm Đoàn, bố và mẹ cậu có phải chưa kết hôn đã sinh ra cậu không?”

“...” Lợi hại! Con bé này ghê gớm chẳng kém gì Phạm Đoàn. Tiếp theo đây cô phải nói thế nào? Chẳng lẽ nói với nó, theo pháp luật, cô vẫn chưa đủ tuổi kết hôn, đợi sau hai mươi tuổi, cô lập tức sẽ được gả vào nhà họ Hạ, thay chồng dạy con, quy ẩn điền viên, nhân tản bế cháu?

“Không phải!”, giọng anh lạnh ngắt vang lên bên cạnh cô, cô và Phạm Đoàn cùng lúc ngẩng ra. Người đàn ông này giờ vẫn ngồi im, không có ý hợp tác, đột nhiên thốt ra một câu thừa thừa. Thôi được, cô thừa nhận, cô thao thao bất tuyệt cả tràng dài cũng không có sức thuyết phục bằng hai chữ ngắn gọn của anh. Nhưng anh... anh ta muốn

“Không phải sao?” Nguyễn Di Phần càng nghi ngờ.

“Cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, chỉ có điều...” Anh nghiêng răng ken két, nhìn cô lạnh nhạt, rồi gấp một miếng cà tím, dường như rất ân cần, rất quan tâm bỏ vào chiếc bát đang run lên của cô. Chú ý, tất cả đều chỉ là dường như.

“Anh... anh đang làm gì vậy?” Cô bưng bát cơm, vừa nuốt nước bọt vừa nhìn vẻ mặt lạnh lùng của anh. Đột nhiên cô hiểu được tâm trạng khủng bố của anh lúc thấy cô gấp thức ăn ỉn. Thì ra, ân oán giữa họ đã sâu sắc đến như vậy rồi.

“Gấp thức ăn cho em.” Khóe môi anh cong lên, vẻ mặt càng lạnh lùng.

“Bố Phạn Đoàn, anh vẫn chưa nói xong, chỉ có điều là gì?” Nguyễn Di Phấn chờ đợi anh hoàn thành nốt câu nói.

Anh không trả lời, chỉ nhìn cô bé nhướn mày rồi nói: “Ăn đi”.

“Tôi đang hỏi anh đó”.

“Em ăn trước đi rồi anh trả lời”.

“...”

“Em lại làm nũng nữa rồi? Muốn anh bón cho ăn chứ gì? Cũng được.” Nói xong, anh giơ đũa, gấp một miếng khác, đưa sát miệng Hồ Bất Động.>Cô nhìn Phạn Đoàn như cầu cứu chợt phát hiện thẳng nhóc đang lúi húi bận lau miệng cho cô bạn gái nhỏ của mình, làm gì có thời gian để ý đến người chị đang vì nó mà vào sinh ra tử, vì nghĩa diệt thân.

Cô run rẩy há miệng. Sao miếng cà này khó ăn quá vậy?

Anh hài lòng, đôi lông mày cũng vì thế mà giãn ra, anh bỏ đũa xuống, nhếch môi: “Cô ấy chính là người phụ nữ của tôi, chỉ có điều vị trí đó là do cô ấy trả tiền mà mua được.” Cô chẳng qua chỉ là người luôn đùa cợt anh, quan hệ của hai người chẳng qua chỉ có vậy. Hừ...

“Phi.” Cả căn phòng phát ra tiếng thở dài.

“Di Tô, chúng ta đi. Gia đình này thật biến thái. Chị tuyệt đối không đồng ý, chết cũng không đồng ý!” Nguyễn Di Phấn rút điện thoại ra, ấn ấn bàn phím. “A lô, quản gia, lái xe xuống dưới lầu đón hai chị em tôi. Chúng tôi đi ngay tức khắc!”

“Chị... chị thực sự trả tiền để đùa cợt bố em sao?” Phạn Đoàn đột nhiên tru miệng ra, nhìn cô như thể nhìn một tên đại gian ác.

“Mẹ chồng, mẹ thật xấu xa! Sao mẹ có thể ức hiếp bố chồng như vậy? Bố chồng thật đáng thương!” Ngay đến cô bé lương thiện, ngày thơ này giờ chỉ cầm cúi và cơm cũng lên tiếng chỉ trích cô.

Này... chuyện... chuyện gì vậy? Vì sao Hạ Thiên Lưu, anh ta mới mở miệng nói mấy câu mà tất cả mọi người đều bênh vực anh ta? Cô đã làm sai chuyện gì chứ? Cô trả tiền sòng phẳng, thuận mua vừa bán, chứ đâu có ăn quỵt, mọi người có cần nhìn cô hằn học vậy không? Đáng thương gì chứ, anh ta đáng thương chỗ nào? Cô lén quay sang nhìn anh... Xem kìa, xem kìa! Anh ta ăn mới ngon lành làm sao! Không còn ai đập bàn, quát tháo nữa, cuối cùng anh cũng được ăn một bữa cơm

“Anh ta đáng thương gì chứ? Anh ta vẫn ăn uống ngon lành thế kia cơ mà! Nhìn anh ta giống một người đang buồn bã vì bị đùa cợt sao?” Cô chỉ ra bằng chứng sắt đá để tố cáo anh tội vu khống.

“Vậy tôi phải như thế nào?” Anh nhướn mày, quay sang hỏi ý kiến cô, lẽ nào anh phải khóc cho cô xem? Hay là nhảy lầu, treo cổ tự sát? Nếu như vậy mới giúp cô và anh có tiếng nói chung thì chẳng thà cả đời này anh tránh xa cô.

“Tôi không cần biết các người làm thế nào để hiểu nhau, các người cứ ở đó mà cãi vã, tôi phải đưa em gái tôi đi! Không ai ngăn cản được tôi hết!” Nguyễn Di Phấn tóm lấy cổ tay Di Tô, nhảy xuống ghế, chợt phát hiện em gái mình đã bị cuốn vào chuyện xích mích của hai “vợ chồng” nhà kia.

“Chị, đợi một chút, em muốn xem bố chồng làm thế nào để chuyển bại thành thắng.”

Hồ Bất Động nhìn người đàn ông vừa mới lạnh lùng như băng, chớp mắt đã thản nhiên ăn uống, cô tức giận kiễng chân lên, muốn cãi nhau chứ gì? Hừ, đã vậy chẳng cần nể nang gì nữa, muốn nói gì thì cứ nói hết ra đi!

Hít thật sâu...

“Anh buồn bã nỗi gì. Lần nào kẻ đắc chí cũng là anh, còn tôi phải chạy theo lấy lòng anh, lại phải tuân thủ theo cái thời gian biểu chết tiệt của anh nữa. Cảm giác để phụ nữ xếp hàng đứng chờ thú vị lắm phải không? Chắc kiếp trước anh làm hoàng đế nên kiếp này mới phải làm trai bao. Dù anh là hoàng đế thì cũng là một hôn quân hại nước hại dân mà thôi. Anh trừng mắt gì chứ? Tất cả đều tại anh, hại tôi bị mù tú bà kia uy hiếp, sai bảo, lại còn ngày ngày bị tên Trác Duy Mặc đó quất tháo. Chỉ có anh là sung sướng, lúc nào cũng đem bộ mặt giả nai kia ra lợi dụng tôi, xong việc liền trở mặt không nhận người! Ai yêu nổi bộ mặt băng giá của anh, còn dám nói chuyện yêu thật lòng. Yêu thật lòng chẳng phải cũng giống một trò đùa sao? Thích toàn bộ cay chỉ là thích ba chữ Hạ Thiên Lưu? Cô ta biết viết ba chữ đó thì anh liền cảm động rơi nước mắt sao?”

Anh nghe hết những lời oán trách, bất mãn của cô mà không có phản ứng gì, chỉ buông ra đúng một chữ: “Đúng”.

Đúng? Anh còn dám thừa nhận sao? Chuyện gì đúng? Chuyện bị cô bốn cột hay chuyện kiếp trước anh ta là hoàng đế? Hay anh thừa nhận anh đang lợi dụng cô? Ôi, sớm biết thế này, cô nên nói từng chuyện, từng chuyện một, báo hại cô giờ chẳng hiểu anh vừa thừa nhận chuyện gì nữa.

Thấy cô ngồi ngây ra hồi lâu, không nói năng gì, anh biết ngay cô đã quên hết những gì mình vừa nói, liền lừ cô một cái, rồi lạnh nhạt giải thích thêm: “Chỉ cần cô viết được ba chữ Hạ Thiên Lưu, tôi sẽ cảm động rơi nước mắt.”

“Đừng tưởng chỉ mình cô Sa... Sa gì đó có học thức. Hạ Thiên Lưu, ba chữ đó, tôi cũng viết được.”

“Vậy cô viết thử xem.”

“Hả?” Trước mặt cô đột nhiên xuất hiện một tờ giấy rất quen thuộc, giống hệt tờ giấy cô nhìn thấy vào lần đầu tiên đến Câu lạc bộ Bạch Mã.

“Viết đi!”

“Thực... thực sự phải viết sao?” Cô chỉ thuận miệng nói vậy thôi mà. Cái gì mà thích toàn bộ con người anh, cô thực sự không có hứng thú với khuôn mặt lạnh lùng của anh.

“Chẳng phải cô biết viết sao? Mau viết tên của tôi đi.”

“...” Viết xong rồi, chẳng phải ngày nào cô cũng phải chứng kiến khuôn mặt lạnh như băng thay vì nụ cười mê hồn sao? Không! Cô không muốn. Cô không muốn giống cô nàng Sa gì đó kia, tiêu tiền chỉ để cùng anh đọc sách.

Nhìn bộ dạng phân vân, do dự, nhìn trước ngó sau của cô, anh ăn mất ngon bèn buông đũa xuống, đứng dậy, móc chiếc điện thoại chẳng biết đã rung từ bao giờ ra, lướt qua chỗ hai tiểu quỷ như qua chỗ không người, nhận điện thoại. “Ừ.”

“Ồ đó đợi tôi, tôi đến ngay đây.”

Anh vừa nói vừa định rút lấy tờ giấy trên bàn nhưng bị cô giữ lại. Cô... cô còn muốn cân nhắc thêm chút nữa, anh ta làm gì mà gấp gáp vậy?

“Cô cho rằng cô là ai? Tại sao tôi phải chờ đợi cô cân nhắc chứ?” Anh nhướn mày. Không thèm tranh giành tờ giấy đó với cô nữa, điều đó khiến anh cảm thấy mình thật ngu ngốc, anh quay người, mở cửa, giận dữ bỏ đi.

Cô ngồi ngây tại chỗ, nhìn tờ thông tin cá nhân trống không mà mình vừa tranh giành được. Anh đầu không lại cô liền bỏ chạy rồi, cô nên cảm thấy đắc ý mới đúng. Hơn nữa, cô đã giữ được thể diện trước mặt bọn trẻ con!

“Các em thấy rồi đấy, là anh ta cam tâm tình nguyện sa đọa, tự nguyện để cho người khác bõn cợt. Người ta vừa gọi một cái liền chạy đi ngay.” Cô chỉ ra ngoài cửa, đương sự đã đi mất dạng, cho nên cô muốn nói gì thì nói.

“Mẹ chồng à, bố chồng hình như bỏ đi một cách rất khó chịu.” Nguyễn Di Tô nhỏ tiếng nhắc nhở.

“Thần kinh chị có vấn đề hay sao mà nói anh ta cam tâm tình nguyện bỏ đi. Rõ ràng người ta hỏi sự chân thành của chị ở đâu, chị trả lời linh tinh gì vậy?” Nguyễn Di Phấn không nổi nữa, phải thốt lên một tiếng công bằng. “Di Tô, tuyệt đối không thể gả vào cái gia đình ngu ngốc này!”

“Haizzz! Chắc chị không hiểu câu cuối cùng của bố em có ý gì?” Phạm Đoàn vỗ vào cánh tay vẫn đang chỉ ra cửa của Bất Động, gợi ý cho cô một chút: “Ý của ông ấy là ‘Cô có biết tôi đã ngu ngốc chờ đợi cô cân nhắc, mặc dù sự cân nhắc của cô thực sự rất quá đáng, khôn kiếp!’. Đó ý ông ấy là như thế”. Cậu đã dùng lời lẽ trong tiểu thuyết ngôn tình để phiên dịch cho cô, chắc chắn cô phải hiểu chứ.

“Anh ta cũng nói ‘khôn kiếp’ sao?”

“Bởi vì ông ấy bị chị làm cho quá tức giận. Ông ấy đã thổ lộ với chị như vậy mà chị còn đòi cân nhắc?” Phạm Đoàn trừng mắt lườm cô.

“Thổ... thổ thổ lộ?!”

“Vớ vẩn! Nếu không ông ấy cần gì ép chị viết ba chữ ‘Hạ Thiên Lưu’? Nếu không ông ấy cần gì đưa chị đi xem phim khi thấy tâm trạng chị không tốt? Nếu không ông ấy cần gì cười với chị rồi tình nguyện để cho chị bõn cợt? Chị nghĩ ông ấy đang làm gì?” Bố cậu thật sự đã thất bại thê thảm. Làm bao nhiêu chuyện như vậy mà rốt cuộc chỉ đổi lại ánh mắt dờ dẩn, ngây dại của cô, cuối cùng vẫn là Phạm Đoàn cậu phải ra mặt cứu nguy.

“...”

“Bây giờ em tiễn Di Tô và Di Phấn xuống dưới nhà, còn chị ở đây mà hồi lỗi đi!” Nói rồi, Phạm Đoàn khoác vai Di Tô bỏ ra ngoài. “Đi nào! Anh Phạm Đoàn đưa em xuống dưới.”

“Hạ Phạm Đoàn, nếu mẹ cậu thực sự ngốc nghếch như vậy, tôi tuyệt đối không gả em gái tôi vào nhà cậu để nó chịu khổ!” vẫn đứng ngây ra đó, thực sự không dám tin mình mới được mỹ nam thổ lộ.

“Yên tâm đi, đó không phải mẹ anh. Mẹ anh xinh đẹp hơn chị ấy nhiều.” Cậu cười với Di Tô một cái, ve vuốt mái tóc tơ mềm mại của cô bé.

“Mẹ anh Phạm Đoàn rất đẹp sao?” Di Tô tròn mắt hiếu kỳ, ngây ngô hỏi.

“Ừ, đẹp như Di Tô vậy.”

“Thôi đi, cậu không cần tự khen mẹ mình. Nếu cậu không chịu ở rể, mọi chuyện khác miễn bàn!”

“Sạu này, Di Phấn muốn lấy một người chồng ở rể sao?” Phạm Đoàn vừa xuống cầu thang vừa ngoái đầu lại hỏi.

“Liên... liên quan gì đến cậu? Hừ!”

“Tôi thuận miệng hỏi thôi mà.” Phạm Đoàn nhún vai, nhìn chiếc xe đã đợi trước cổng nhà mình từ lâu. “Xe của hai người đến rồi. Hai người về cẩn thận nhé.”

“Anh Phạm Đoàn, lần sau đổi lại, anh đến nhà bọn em chơi nhé.” Di Tô lên xe rồi lại thò đầu ra nói.

“Đợi một thời gian nữa! Giờ vẫn chưa phải là lúc.” Nụ cười của thằng nhóc sâu sa, khó đoán, quay sang bác tài xế đang mỉm cười, gật đầu với nó. “Di Phấn, chăm sóc tốt cho Di Tô nhé.”

“Gọi là Nguyễn đại tiểu thư! Còn nữa, Di Tô là em gái tôi, chuyện này không cần cậu phải nói.”

Bác tài xế đóng cửa xe, rồi lại nhìn thằng nhóc, gật đầu cái nữa, mới mở cửa xe, ngồi vào ghế lái và nổ máy.

“Xem ra, con không tìm nhầm người, bố, chúng ta phải ở lại đây thêm một thời gian dài nữa.”

39. Chương 39: Hôn Anh

“Hôn anh!”

* * *

Cánh cửa kính trong phòng làm việc của bà chủ câu lạc bộ mở ra, bà ta ngược lên nhìn người mới bước vào, mỉm cười, bông đùa:

“Hiếm khi cậu mới đồng ý tặng ca.”

“...” Người mới đến im lặng hồi lâu, nới chiếc cà vạt được thắt hờ trên cổ ra, bước trên mặt thảm lụa êm ái.

“Ngày mai, cậu vẫn duy trì thái độ hăng say làm việc này nhé. Cô ta chắc chắn không yêu cầu cậu hằng ngày có mặt trong bữa cơm gia đình đâu. Bởi vậy, cô ta sẽ không cảm động vì chuyện đó. Thậm chí nếu cậu không đưa tiền cho cô ta, cô ta sẽ nói cậu ăn bám.” Bà chủ câu lạc bộ vừa nói vừa gặm miếng bánh trong tay. “Thật đáng thương ột bà chủ như tôi, cuộc sống còn chẳng dễ chịu bằng cậu. Nhưng có một chuyện cô ta nói rất đúng, cậu thật khó chiều. Lần này, cậu lại muốn gạch tên mấy người đây?”

“...” Người kia vẫn im lặng, lại gần chiếc bàn, cầm bút, đánh mấy dấu X lên tờ danh sách khách hàng đã chuẩn bị sẵn cho

“Hử?” Bà chủ nhướn mày, nhìn những dấu X anh vẽ ngày một dày hơn, cười một cách quái dị. “Này, cậu vẽ tiếp nữa, chắc tôi phải đẹp tiệm mắt. Dừng lại được chưa? Người ta đã viết hẳn mấy chữ ‘Hạ Thiên Lưu’ trong cột ‘mẫu đàn ông bạn thích’, thế mà cậu lại từ chối người ta là sao? Chẳng phải cậu ghét sự giả tạo sao? Chẳng phải cậu ghét người khác coi cậu như vật thể thân sao? Giờ có người yêu chính con người cậu, cậu vẫn không vui là sao?”

“...” Anh ngược nhìn bà chủ một lát lại cúi đầu tiếp tục đánh dấu X, như thể chẳng nghe thấy bà ta nói gì.

“Nè, những cô gái đã gặp cậu một vài lần đều rất có hứng thú với cậu. Họ muốn biết con người thật của cậu, chứ không muốn thấy tấm mặt nạ khi tiếp khách của cậu nữa. Chuyện đó tôi thấy đâu có gì quá đáng, thế mà cậu giữ bộ mặt lạnh tanh, cầm đầu vào đọc sách, chẳng thèm ngó ngang gì đến người ta cả. Ấy thế mà người ta vẫn trả tiền cho cậu. Đó gọi là yêu thật lòng!” Bà chủ chống cằm, nhìn những dấu X trên tờ danh sách, nói tiếp: “Dù sao cũng tốt hơn kẻ chẳng hiểu gì về sự chân thành.” Anh luôn cho rằng vẻ lạnh lùng của mình là tài sản vô giá nên không nỡ dành nó cho người con gái khác? Ấy thế mà lại có người không thèm!

Anh nhíu mày, bàn tay từ từ dừng lại, ngòi bút ghì mạnh lên mặt giấy.

“Thiên Lưu, coi như tôi nói sai. Dừng như vậy mà.” Bà ta cảnh giác nói thêm một câu rồi im bặt.

Anh nheo mày, ném chiếc bút lên mặt bàn, tức giận nhìn qua chỗ khác.

“Đúng là cô ta động lòng rồi, mà không phải chỉ là thoáng qua đâu. Nhưng người cô ta thích là Hạ Thiên Lưu mà tôi thiết kế ra, còn cả những kỹ xảo, những mảnh khoe tôi dạy cậu, chứ không phải con người thực của cậu. Nếu trò chơi này cậu không biết chơi thế nào, tôi có thể dạy cậu, nhưng với điều kiện cậu chỉ có thể coi nó là trò chơi.”

Anh mồm môi, không nói tiếng nào, đứng nguyên tại chỗ, nhìn chiếc bóng in trên nền gạch hoa.

“Được rồi, coi như tôi chưa nói gì. Nếu cậu đã muốn kiên trì đến cùng thì đừng trưng ra bộ mặt ảm ức đó nữa, nhìn mà tôi đau lòng! VIP của tôi bị ức hiếp, người làm bà chủ như tôi cũng thấy mất mặt.” Bà chủ nhún vai, giọng nói nhẹ nhàng trở lại, với lấy chiếc áo khoác. “Ồ! Đợi tôi làm xong mấy việc này, sẽ đưa cậu về nhà.”

“Không cần.” Anh quay người bỏ ra cửa.

“Haizzz! Cậu không sợ lạc đường sao? À, đúng rồi! Cô ta đốt lò hương để cậu tìm được đường về nhà đúng không?” Bà chủ cười gian xảo. “Phải công nhận cô ta thật biết ăn cắp trái tim người khác nhưng không ngờ cậu cũng dễ dàng rung động như vậy. Hay là, cậu giáng một đòn quyết định đi. Dùng cách lần trước tôi nói với cậu đó. Cậu chỉ cần rao bán đêm đầu tiên, bảo đảm cô ta sẽ nhảy dựng lên à xem.”

“Rằm.”

Anh đáp lại bà ta bằng một tiếng sập cửa đánh “rằm”, bà ta hậm hực xoa mũi. “Hừ! Cự tuyệt tôi phũ phàng vậy sao? Đó rõ ràng là một kẻ rất tuyệt mà. Cậu có lợi, tôi cũng có lợi. Làm gì có người đàn ông nào lại giữ gìn trinh trắng chứ.”

...

“Chị nói đi chứ.” Hạ Phan Đoàn khoanh tay trước ngực, ngồi trên sô pha, nhìn Hồ Bất Động hai tay ôm đầu, ngồi lắc lư hệt như gã đàn ông ăn vụng bị vợ bắt quả tang, đang sám hối và tự hứa sẽ sửa chữa lỗi l

“Chị làm gì mà cứ lắc lư cái đầu thế? Chị không cần bố em sao?”

“Chị rất bối rối, chị rất đau khổ, chị rất dằn vặt.” Đầu cô vẫn lắc không ngừng.

“Chị dằn vặt cái gì? Nếu thích thì cứ việc nói thẳng với bố em.”

“Đừng ép chị!” Đầu cô lắc càng mạnh hơn.

“Chị không nói thì làm sao bố em biết được, ông ấy thỉnh thoảng cũng rất ngốc mà!”

“Tội lỗi! Tội lỗi! Tội lỗi!” Đầu vẫn lắc dữ dội.

“Hay chị cứ chạy đến ôm chầm lấy ông ấy mà hôn. Bây giờ trong tiểu thuyết ngôn tình rất thịnh hành kiểu thổ lộ không dùng ngôn ngữ như vậy!”

“...” Đầu cô không lắc nữa, vẻ mặt buồn rười rượi. “Em không hiểu chị đang dằn vặt chuyện gì sao?”

“Còn chuyện gì ngoài chuyện làm thế nào để thổ lộ với bố em nữa.” Thằng nhóc chớp mắt, cảm thấy câu hỏi của cô thật thừa thãi.

“Chị không hiểu tại sao người ta thổ lộ với chị mà cần đến một thằng nhóc bảy tuổi làm phiên dịch? Chị càng không hiểu tại sao phải cần một thằng nhóc dạy chị làm cách nào thổ lộ với bố nó.” Lần đầu tiên trong đời cô được người ta, tại sao không lăng mạn một chút, mơ màng một chút. Thôi được, cứ coi như không cần lăng mạn, không cần mơ màng nhưng chỉ ít nó cũng nên giống những cặp đôi bình thường chứ. Vì sao ngay đến hạnh phúc nhỏ nhoi đó cô cũng không có được?

“Bởi vì hai người đều là kẻ ngốc trong tình yêu.” Phan Đoàn lườm cô, phũ phàn chỉ ra sự thật.

“...” Cô không cam tâm bị coi thường như vậy. “Bố em là kẻ ngốc trong tình yêu, điểm này chị không phủ nhận, nhưng chị...”

“Chị thì sao? Người ta thổ lộ với mình còn không biết. Nói chị ngốc không đúng sao?” Phan Đoàn nhướn mày, nói tiếp: “Ngay đến Di Tô và Di Phấn còn hiểu, thế mà chị chỉ biết đứng đó há hốc miệng.”

“Đó là bởi bọn em vẫn là trẻ con! Nói đến đây chị mới nhớ, bố em tốn bao nhiêu tiền cho em học ở trường điểm, em lại làm trò gì, bắt cá hai tay? Em có xứng đáng với đồng tiền mồ hôi nước mắt của bố em không?” Cô đập tay xuống bàn, chỉ thẳng vào thằng nhóc mới tí tuổi đã đào hoa, phong lưu.

“Em đâu có bắt cá hai tay. Chị đừng hòng kéo em cùng một giuộc với chị nhằm giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình.” Nó nhìn thấu tim đen của cô.

“Chị... chị bắt cá hai tay khi nào chứ?”

“Chị Hồ, chị còn nhớ đã hứa với em chuyện gì không?” Thằng nhóc đột nhiên đứng dậy, nghiêm mặt nhìn cô. “Không được bắt nạt bố em. Đừng nói với em chị chỉ thích nụ cười của ông ấy. Em thấy tình cảm của chị và anh chàng hàng xóm kia vẫn chưa dứt hẳn nên chị chỉ lấy bố em ra làm vật thay thế mà thôi.”

“...” ô chột dạ, cánh tay đang ôm lấy đầu cũng bắt giắc ngo ngậy.

“Cho dù trước đây bố em không để ý chuyện chị bắt nạt ông ấy nhưng không có nghĩa bây giờ ông ấy cũng thế. Cho nên, nếu chị không muốn tiếp tục trò chơi đó nữa thì tránh xa ông ấy ra.”

Nói xong, thằng nhóc “hừ” một tiếng rồi bỏ về phòng ngủ, còn tỏ rõ thái độ bằng cách sập cửa đánh “rằm” một cái. Cô liếc nhìn chiếc lư hương đặt ở góc nhà. Ngày trước, mỗi khi giận anh, cô thường đập đổ lư

hương đó, nhưng sau này thành quen rồi, cứ thấy hương sắp cháy hết là cô lại bỏ thêm hương mới vào. Đây có thể coi là chứng cứ thích anh không? Ít nhất cũng chứng minh, cô rất quan tâm đến anh, sợ anh lạc đường, mà cô lại không hứng thú với chuyện dán giấy tìm người nhà, hay đến đồn cảnh sát nhận người... Ồ, nếu nói như vậy thì đơn giản chỉ vì cô không thích phiền phức chứ đâu phải thích anh.

Còn cả đồng đĩa phim A vút bừa bãi cạnh ti vi nữa, hầu hết đều là do cô cầm từ hiệu sách về cho anh. Anh không từ chối, hằng ngày lãnh cảm ngồi xem và ngủ gật. Như vậy, có thể coi là cô thấu hiểu sở thích của anh không? Nhưng hôm đó ở tiệm đồ cổ, cô mới biết, sở thích thực sự của anh không phải phim A mà là đồ cổ... Thế là cô đã mua tất cả cho anh.

Vậy nghĩa là cô có chút tình cảm với anh, phải không?

Nhưng Phan Đoàn lại nói, cô chỉ đùa cợt anh, rằng cô chỉ thích nụ cười của anh. Có phải vậy không nhỉ? Được rồi, cô thừa nhận, lần trước anh giữ bộ mặt lạnh lùng mời cô đi xem phim, cô đã giật mình và phải đợi anh mỉm cười rồi mới dám đồng ý. Mặc dù, biết nụ cười của anh lúc đó không phải cam tâm tình nguyện nhưng nếu anh không cười có nghĩa là người đi xem phim cùng cô là Hạ Thiên Lưu chứ không phải chàng trai mà cô bao.

Cô cứ tưởng anh rất hài lòng về mối quan hệ này của họ, bởi vì người được lợi cuối cùng thật ra chính là anh. Cô nói muốn tặng quà anh, là tặng quà cho Hạ Thiên Lưu thật sự. Nhưng anh đáp lại cô bằng bộ mặt cảnh giác, vì sự trong trắng của mình, anh kiên quyết không nhận quà của khách hàng.

Cô dựa lưng vào sô pha, nghĩ ngợi lung tung, cuối cùng nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi mất.

Hồi lâu, tiếng mở cửa rồi đóng cửa đánh thức cô dậy. Cô vẫn nằm trên sô pha, không muốn động dậy, hơn nữa cũng chưa nghĩ ra phải đối mặt với anh như thế nào. Đã vậy thì... ngủ tiếp. Đột nhiên, một hơi thở ấm áp phả vào mặt cô...

Cô cảm nhận được hơi thở kia mỗi lúc một gần, bàn tay cô cũng siết lại mỗi lúc một chặt. Thôi chết, anh ta muốn hôn trộm cô sao? Đây là cảnh quá ư quen thuộc trong tiểu thuyết ngôn tình, nhưng cô nằm đây không phải để tạo cơ hội cho anh. Cũng may cô đánh răng rồi...

Cô hé mắt, thấy anh quỳ một gối ngay bên cạnh sô pha, nhìn cô chăm chú. Cô không nhìn rõ nhưng không dám mở mắt ra, chỉ đành nhắm chặt lại.

Chiếc đồng hồ trên tường “tích tắc tích tắc” đều đều. Cô bắt đầu mất bình tĩnh dưới sự thúc giục của thời gian. Tại sao anh chỉ quỳ ở đó nhìn cô mà không áp môi lên môi cô, trong hoàn cảnh này, chắc chắn có ai lại hành động giống anh cả.

Đột nhiên một bàn tay vuốt lên mặt cô. Cô chưa kịp mừng thầm vì cuối cùng anh cũng có động tĩnh thì anh lại thu tay về...

Chẳng lẽ anh tưởng cô đã chết nên muốn kiểm tra xem cô còn thở hay không? Đáng lẽ anh nên lướt bàn tay mình lên đôi môi đỏ, gợi cảm của cô mới phải chứ!

Bóng đen bên cạnh cô đột nhiên đứng dậy, cất bước bỏ đi. Cô không thể tin được mở choàng mắt ra, như thế mà gọi là thích cô sao? Chắc chắn Phan Đoàn nhầm to rồi. Anh ta hoàn toàn chẳng có cảm giác gì với cô cả nên mới quỳ bên cạnh và nhìn cô, có lẽ tưởng rằng cô nhồi máu cơ tim chết rồi nên mới thử áp tay lên má cô, thấy vẫn còn ấm... Không... phải nói là nóng mới đúng. Yên trí rằng cô vẫn còn sống, bỏ đi luôn.

Cô còn giả vờ ngủ làm gì nữa?

Cô mở tròng mắt, lật người toan đứng dậy, cầu nhàu vài câu, đột nhiên phát hiện ánh mắt anh vẫn đang dán trên người mình, đầu gối bỗng nhiên mềm nhũn, lại ngồi phịch xuống sô pha.

“Tôi... không phải là tôi giả vờ ngủ, tôi vừa mới tỉnh dậy thôi.” Anh quay người lại tiến về phía cô, cô không đọc nổi những suy nghĩ ẩn chứa sau đôi mắt đó.

Anh lại tới quỳ bên cạnh sô pha, bốn mắt nhìn nhau. Cô mỉm cười ngượng ngùng. Thấy ánh mắt cô nhìn mình, anh biết cuối cùng cô cũng để mắt tới mình. Lại thấy cô hít một hơi thật sâu, anh đoán được cô đang chuẩn bị cho chuyện gì tiếp theo đây.

Sau đó, anh nghe thấy giọng cô yếu ớt: “Anh chắc chắn?”

Anh cảm thấy mình gật đầu, lại tiếp tục nhìn cô.

Cô hết nhìn trái lại ngó phải dường như vẫn đang cân nhắc. Cuối cùng, cô hít thêm một hơi thật sâu nữa, hai tay vòng lên cổ anh, kéo anh lại gần mình, rồi tru môi lên chờ đợi.

Theo kịch bản đáng lẽ phải là anh hôn trộm cô, thế mà bây giờ cục diện lại hoàn toàn thay đổi, thành ra cô cưỡng hôn anh. Cô rất muốn giày vò cái miệng xinh đẹp của anh, bởi vì trong ánh mắt đen thẳm thẳm của anh, ngoài hai chữ đó, cô không còn thấy gì khác nữa.

Tiếp đến, anh chuyển nghịch thành thuận, đổi chủ thành khách, cái lưỡi tiền trăm hậu tấu nói với cô, cô nhìn không sai, trong mắt anh, chính xác chỉ có hai chữ: “Hôn anh”.

Mà cô chắc chắn, lần này từ đầu đến cuối anh đều không cười. Không cười một chút nào.

40. Chương 40: Kính Trà

“Tiểu sư thúc, mời dùng trà!”

* * *

Hôn nhau, thực sự là một hoạt động rất hao phí calo, đặc biệt là khi đối phương hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của bạn, ngay cả khi bạn đã phát ra những tiếng “u u” muốn dừng lại thì anh vẫn vờ như không nghe thấy. Quan trọng nhất là anh ta làm ảnh hưởng đến chiếc đồng hồ sinh học đã sắp vào giờ đi ngủ của bạn. Cứng đầu bắt lưỡi của bạn phải hoạt động hết công suất cùng lưỡi của anh ta vào lúc nửa đêm, khiến các dây thần kinh dẫn đứt gãy, đại não tắt điện.

Thế là, cô ngủ gật giữa đường, không cần biết anh rất không hài lòng về thái độ bất hợp tác của mình. Anh tóm lấy vai cô lắc mạnh nhưng kết quả đành chịu thua kẻ yếu ngủ hơn yêu... mỹ nam.

Đương nhiên cảnh tiếp theo sẽ là... “Tại sao tôi lại ngủ trên sô pha vậy?”

Hồ Bất Động không thể nào tin nổi mình đang nằm trên sô pha. Chuyện này chẳng giống trong tiểu thuyết gì cả. Cô trở mình định ngồi dậy nhưng chợt thấy cổ đau cứng do nằm quá lâu một tư thế.

Đây là cách anh trả thù cô sao? Trả thù cái lưỡi của cô đã không chịu phối hợp với lưỡi anh mà chìm vào giấc ngủ trước? Anh ta như vậy mà cũng đòi làm trai bao. Hôn phụ nữ xong đáng lẽ phải đưa cô về giường, đắp chăn cẩn thận rồi khế hôn lên trán cô ấy về giường, chúc cô ngủ ngon chứ. Anh ta thì sao? Anh vứt cô trên sô pha, ngay đến chiếc gối cũng không thêm lấy cho cô. Ôi! Tội nghiệp cái cổ của cô! Nó sắp rơi xuống rồi!

Cô ôm lấy cái cổ đã không thể cử động được nữa, nhìn lên trần nhà, thấy có bóng người lướt qua bên cạnh. Đáng tiếc, thành ghế sô pha quá cao nên cô không nhìn thấy người đó, đành giơ tay lên, nằm nguyên trên ghế mà phát ra tiếng rên rĩ: “Cứu... cứu mạng”.

Người kia dừng lại, một cánh tay thò qua thành ghế, kéo chiếc chăn vừa bị cô đạp sang một bên, đắp lên người cô. Có lẽ anh muốn nói với cô: “Cô muốn ngủ thì tiếp đi. Ngủ cho no, ngủ cho chán, hay ngủ chết trên đó đi cũng được. Tôi không quan tâm!” “Tôi không muốn ngủ nữa, không muốn ngủ nữa. Anh đỡ tôi dậy đi, hu hu” Cổ cô cứng đờ, muốn quay mà không được. Cô đau khổ tóm lấy bàn tay ngọc ngà từ trên trời rơi xuống kia, cầu cứu.

Bàn tay ngọc ngà kia rút ra, kéo chăn xong, lại vỗ vỗ vào ngực cô nói tiếp:

“Không được, cô phải ngủ tiếp. Bởi vì tôi vẫn còn giận cô”.

“Giờ tôi mới biết những gì bố tôi nói về anh quả không sai!” Cô ôm lấy cổ mình, lăn khỏi sô pha. Thấy anh đang đứng khoanh tay trước ngực, cô quyết định không giả vờ đáng thương nữa, chỉ thẳng vào anh. Uống

cho vừa rồi cô còn cân nhắc có nên nhận lời làm bạn gái của một trai bao hay không. Bây giờ thì thế này đây! Hừ!

Anh thần nhiên đứng đó, neho mắt nhìn cô, dường như không hiểu nổi một loạt động tác vừa rồi của cô: “Bố cô nói gì?”

“Nói gì à?” Cô muốn vặn to âm lượng để thể hiện rõ sự tức giận của mình nhưng cái cổ đầu ê ẩm không cho phép cô làm thế. “Anh soi gương nhìn mình thì biết! Nhỏ mọn, hẹp hòi, không biết đùa, chẳng có bản lĩnh gì cả!”

“Phụt!” Phía sau Hạ Thiên Lưu, một tiếng phun trà vang lên giữa không gian tĩnh lặng nhưng cô đang bực bội vô cùng nên hoàn toàn chẳng hay biết gì.

“Vậy sao? Bố cô nói tôi như vậy à?” Anh sa sầm nét mặt, nhếch môi cười.

“Phụt!” Tiếng phun trà thứ hai

“Vớ vẩn, anh mong người khác nhận xét anh như thế nào? Chẳng qua tôi chỉ ngủ quên lúc đang hôn thôi, anh có cần thiết báo thù tôi như vậy không?” Cô vừa chỉ vào cái cổ đáng thương của mình vừa bước nhanh về phía anh.

“Phụt!” Tiếng phun trà thứ ba lại vang lên.

“Anh nuôi cá sao?” Cuối cùng cô cũng cảm nhận được chuỗi âm thanh quái dị.

“Không.” Anh chậm chậm xoay người.

“Vậy tiếng phun bóng nước đó từ đâu phát ra? Phạn Đoàn chắc đã đi học rồi chứ?” Lướt qua thân người đang từ từ xoay lại của anh, cô nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường, đã không còn sớm nữa, cô lại hít sâu... Đột nhiên, cô co rúm, sợ hãi trốn sau người vừa bị cô mắng là nhỏ mọn, hẹp hòi. Bởi vì người đang ngồi trên bàn ăn, vuốt vuốt lồng ngực đau nhói vì sắc nước kia là... là... “Trời ơi, ông ta quay về rồi sao?”

“Khụ, khụ, khụ! Trời đất nào, tao là bố mày!” Hồ Thước vút cốc trà lên bàn, chẳng còn tâm trạng nào mà nhâm nhi nữa. Ông đứng phắt dậy, vừa kéo tai kẻ đang trốn sau lưng Hạ Thiên Lưu ra vừa cười hì hì với anh khi thấy anh đang lạnh lùng nhìn mình. “Hi hi! Tiểu sư đệ à, để cậu cười chê rồi, con bé này không biết lớn bé, nói năng linh tinh, không biết giữ mồm. Lát nữa tôi sẽ dạy dỗ nó! Nghiêm khắc dạy dỗ!”

“Cứ tự nhiên.” Anh cười nhạt đáp lại rồi sải bước đến bên bàn ăn, tiếp tục thưởng thức tách trà của mình.

“Anh nói cứ tự nhiên là có ý gì? Cứ như thể anh là người trên, không thèm chấp nhặt lũ hậu sinh như tôi vậy, rất... Úi da! Tai của tôi! của tôi!” Cô bị bố để kéo tai về phía bàn ăn.

“Dám vô lễ với tiểu sư thúc. Bố bảo mày phải chăm sóc sư thúc thật chu đáo cơ mà. Sao mày không mua chút trà ngon để pha mời sư thúc?” Ông ta kéo tai cô, mắng xa xả. Một mắt trợn trừng quát con gái, mắt bên kia bận thăm dò Hạ Thiên Lưu.

“Anh ta không nói muốn uống loại trà gì thì tôi làm sao mà biết được. Úi da! Lão già đáng chết, ông nhẹ tay một chút!” Cô gạt tay ông bố bạo ngược của mình ra. Rõ ràng ông ta tiếc rẻ số trà ngon mà mình cất giữ bao lâu, nay phải lôi ra tiếp khách, vậy mà đổ hết lỗi lên đầu cô! Cô một tay ôm vết thương cũ trên cổ, một tay xoa vết thương mới ở tai, nhìn ông hậm hực. “Ông về sớm thế làm gì? Ông không sợ người bị ghép nhâm nhân duyên sẽ đến tìm ông báo thù sao?”

“Khụ, khụ! Tiểu sư thúc mày hiếm khi xuống núi ghé chơi, dù bố ở nơi cùng trời cuối đất, xa xôi vạn dặm, cũng không ngại khó khăn trở về hàn huyên chuyện cũ.”

“...”

“Mày có thái độ gì thế?”

“Không có gì, buồn nôn thôi.”

“Nôn cái gì mà nôn? Lại đây, cầm lấy cốc đi.” Hồ Thước nhét chiếc cốc đã chuẩn bị từ trước vào tay cô, “Lúc bố về nhà, tiểu sư thúc nói mày vẫn đang ngủ, không muốn làm ồn”.

Cô đón lấy chiếc cốc vừa bị nhét vào tay mình, mơ màng liếc nhìn anh. “Ông đưa cốc trà cho tôi làm gì? Tôi không thích uống trà, thần kinh!”

“Ai kêu mà ông trà! Cầm lấy, qua kính trà tiểu sư thúc đi!”

“Phụt!”

“Bệnh phun nước bọt của mày sửa ngay cho bố! Hơi một chút là phụt! Bắn thử!” Ông ta quên mất mấy phút trước chính mình cũng phun đến ba lần liền. Giọng nói như hạ lệnh.

Cô run rẩy nhìn cốc trà trong tay, lại buồn bã quay sang bố mình, cuối cùng nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn thờ ơ như người ngoài cuộc. “Ông... ông bảo tôi kính... kính trà anh ta? Kính trà người đàn ông mới tới qua còn hôn cô thăm thiết? Không... không!”

“Anh ta cái gì mà anh ta, mày phải gọi một tiếng, tiểu sư thúc!”

“...” Tiểu sư thúc tới qua mới hôn cô say đắm. Thật nực cười! “Có... có thể không làm không?”

“Được, tiền tiêu vật tháng này cắt bỏ. Sau này tài chính do bố quản lý, mày đừng hòng xin được một xu nào.” Ông ta nhướn mày, nhỏ tiếng uy hiếp. Chắc chắn ông ta đã vạch sẵn kế hoạch đối phó với sự phản kháng của cô.

“Tiểu nhân!” Lại còn dùng kinh tế để uy hiếp cô. Hai bố con tròng tròng nhìn nhau một lát. Cô hậm hực nâng cốc trà lên đỉnh đầu, “huych!” quỳ xuống sàn nhà, miễn cưỡng, nói “Tiểu... sư... sư... sư...”

“Sư gì? Mày áp a áp ứng cái gì thế? Gọi tử tế đi!” Thánh chỉ vang lên sau lưng cô.

“Tiểu sư thúc, mời dùng trà!” Cô nghiêng răng mà nói, ngược lên nhìn Hạ Thiên Lưu.

Anh không nói, cũng không động dậy, chỉ dựa vào ghế, chiếu ánh mắt từ trên cao xuống, nhìn cô không chớp mắt. Đúng lúc nụ cười ranh mãnh vừa nở trên khóe môi cô, cô toan quay sang bố mình khoe khoang chuyện tình cảm giữa cô và anh thì thấy bàn tay tôn quý của anh giơ đến, đón lấy cốc trà, mở nắp, thổi nhẹ nhẹ rồi nhấp một ngụm.

“Đứng dậy đi.”

“Anh.. anh... anh uống thật sao?” Cô siết chặt nắm đấm. Không biết hành hung sư thúc có bị coi là khi sư diệt tổ không nhỉ?

“Ừ, tôi uống rồi. Sao nào?” Anh đẩy nắp cốc lại, nhìn cô thâm thúy. “Trà hơi nguội. Tôi thích uống trà nóng. Lần sau nhớ kỹ nhé!”

“...” Không phải anh ta thực sự muốn làm sư thúc của cô đấy chứ? Vậy còn chuyện tới qua? Loạn luân? Chuyện này hấp dẫn đây!

“Bất Động, bố có chuyện cần nói với sư thúc. Mày đi mua đồ ăn đi. Đợi sư huynh mày cùng về rồi cùng ăn.”

“Sư... sư huynh?” Cô run rẩy, chợt nghĩ ra chuyện gì liền giãy nảy, chạy ra ngoài cửa. Không... không... Ông đừng nói với tôi, tôi không muốn biết ... tôi muốn rời khỏi nhà này! Trời ơi! Chỉ trong nháy mắt, đến thứ bậc của Phạn Đoàn cũng cao hơn cô. Hu hu... ai bảo cô mười ba tuổi mới rời khỏi am ni cô, nhập môn muộn hơn Phạn Đoàn kia một năm. Tội lỗi, tội lỗi! Hồ Thước nghe thấy tiếng cánh cửa bị đập đánh “rầm”, bây giờ mới mỉm cười quay lại, nhìn Hạ Thiên Lưu vẫn đang ung dung ngồi uống trà. “Tôi đã nói rồi, cứ gọi nó dậy rồi đuổi ra ngoài thì tốt hơn, cậu còn bảo cứ để nó tự tỉnh. Được rồi, nó đi rồi, cậu có chuyện gì thì nói đi.”

Thiên Lưu trầm ngâm nuốt ngụm trà nóng, lông mày chau tít.

“Phạn Đoàn vẫn khẳng khái đòi tìm mẹ sao?” Hồ Thước mở lời thăm dò.

“Ừ.”

“Theo tôi cậu mặc kệ nó đi. Trẻ nhỏ không nheo chút thôi mà.”

“Lúc đầu ông đưa nó lên núi chắc đã lường trước sẽ có ngày hôm nay?” Anh lạnh lùng nhìn Hồ Thước ngồi trước mặt. “Tôi khuyên ông tốt nhất nên nghĩ cách gì để nói với nó, nếu không...”

“Sư đệ, coi như tôi xin cậu, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng đó. Tôi biết mình phải làm gì.” Hồ Thước thở dài.

“Mục đích của ông quay về lần này là gì?”, anh vờ hỏi.

“Haizzz, chẳng phải đã nói rồi sao, tôi về thăm cậu mà.”

“Đừng giả bộ nữa.” Hạ Thiên Lưu lừ mắt.

“Cậu muốn biết ch

“ ... ”

“Được, được rồi. Đừng lườm, đừng lườm. Hồi còn trẻ tôi từng cá cược với một người, nói số phận cô ta cả đời chỉ có thể làm bồ nhí. Kết quả là tôi thua. Bây giờ, cô ta đã mở công ty riêng, trở thành bà chủ rồi, nghe nói kiếm tiền như nước. Thế là cô ta gọi tôi về chịu trách nhiệm.”

“ ... ”

“Là do cậu muốn tôi nói đấy nhé. Trước đây, tôi xem số mệnh cho người ta rất chuẩn, gần đây chẳng hiểu sao càng lúc càng mất linh nghiệm.”

“Anh cá gì với người ta?”

“Ồ, không có gì. Tôi nói, nếu tương lai tôi sinh con gái thì phải gả cho thằng con trai cô ta. Riêng chuyện này thì tôi đoán chuẩn, số mệnh cô ta ắt sinh con trai. Hừ hừ!”

“ ... ”

“Sư đệ, cậu đợi tôi ra sô pha lấy cái chăn đã rồi hãy nhìn tôi được không? Sao tôi thấy càng lúc càng lạnh vậy? Hu hu, nếu không phải cá cược thua, tôi cũng chẳng cần quay về chịu tội.”

“ ... ”

41. Chương 41: Xem Mặt (thượng)

“Chị có biết xem mặt là như thế nào không?”

* * *

“Đại sư bá cát tường, vạn an, thánh an, kim an! Xin nhận của Phạn Đoàn một lạy”

Phạn Đoàn dập đầu “chan chất” đáng vẻ đầy thành ý, Hồ Thước ngồi trên ghế, thấy Hạ Thiên Lưu vẫn thanh thoi uống trà thì ngay lập tức tươi cười rạng rỡ, giơ tay đỡ lấy thằng bé đang quỳ dưới đất dậy. “Đứng dậy, đứng dậy! Phạn Đoàn lớn quá rồi nhỉ! Tiểu sư đệ nuôi cháu béo trắng, hai má phúng phính. Đáng yêu quá đi!”

“Chỗ thịt này là chị Hồ... ý...” Phạn Đoàn tự véo má mình, chợt liếc Hồ Bất Động đang đứng cạnh cửa bếp, cầm cái thìa xào nấu, sắc mặt xám xịt liền nở một nụ cười tinh quái, chữa lời: “là... công của sư muội đó”.

“Đủ rồi! Tiểu quỷ chết tiệt! Em dám gọi chị là sư muội, em có tin chị...” Hồ Bất Động giơ chiếc thìa xào nấu ăn lên muốn nhắm thẳng đầu thằng nhóc mà giáng xuống.

Thằng nhóc cười hi hi, sung sướng, nấp sau sư bá mình. “Sư bá, sư bá. Người không biết đâu. Khi người không có nhà, chị ấy ức hiếp con và bố như vậy đấy. Thế có được coi là không biết lớn nhỏ không ạ? Con thì không nói làm gì nhưng chị ấy bắt nạt bố con có coi là khi sư diệt tổ không?”

Hồ Thước nghe những lời bịa đặt của thằng nhóc, lập tức quay sang phía Hạ Thiên Lưu, thấy mặt anh vẫn không đổi sắc, bèn nhướn mày lên nhìn đứa con nghiệt chủng của mình, vẻ chính nghĩa giả tạo. “Khụ khụ, có đúng như sư huynh mà nói không? Mày bắt kính với tiểu sư thúc phải không?”

“...” Cô gợn chiếc thìa lên, âm ỨC nhìn Hạ Thiên Lưu chỉ biết ngậy ra nhìn chiếc bàn trà. Ôm hôn anh không thể coi là bất kính được, đó là do công việc của anh yêu cầu, không phải cô bất kính với anh mà thôi, mặc dù anh làm ăn vốn rất tốt, hoàn toàn không cần thêm, cô phủ nhận: “Tôi... tôi không có!”.

“Khi nói dối, đừng nhìn lên trần nhà.” Thân là bố ruột, ông phải có nghĩa vụ giúp con gái nói nhận ra điều này, khi nói dối, làm động tác đó rất dễ khiến người ta phát hiện.

“Bản thân ông không phải cũng vậy sao? Hể nói dối là nhướn mày lung tung.” Cô bướng bỉnh cãi lại.

“Con nhỏ bất hiếu này, lâu rồi mày chưa ăn đòn nên ngứa ngáy phải không?” Ông xấu hổ quá hóa tức giận, véo lấy cái tai từ nhỏ đã quen bị ông dạy dỗ, chuẩn bị bài giảng về lòng yêu thương.

Thằng nhóc này giờ ngồi một bên chống mắt bàng quan chột động lòng, quyết lấy tấm thân nhỏ bé của mình ngăn chặn cảnh bạo lực gia đình sắp diễn ra, liền nói xen vào: “Sư bá. Phạm Đoàn có chuyện muốn hỏi người?”.

Nghe vậy, Hạ Thiên Lưu này giờ vẫn ngậy ra dán mắt xuống nền nhà phải ngược lên, nhìn hai bố con đang muốn đánh nhau trước mặt anh. “Tôi đói rồi.”

Hồ Thước lập tức thu bàn tay đang dính trên tai cô con gái bất hiếu lại, lấp liếm: “Sư thúc mày đói rồi, mau ra ăn cơm.”. Nói xong lập tức về chỗ của mình, ngồi xuống, cầm đũa lên.

Hồ Bất Động ôm lấy cái tai bị ngược đãi, nhìn ông bố đang nhướn mày loạn xạ, lại nhìn Phạm Đoàn cũng đang nheo mắt, cuối cùng chuyển sự chú ý đến bát cơm được Hạ Thiên Lưu gắp tới trước mặt mình.

“Xới cơm đi.” Anh nói.

“...” Đáng ghét, gã ngốc này mà cũng biết dùng vai vế để áp bức người khác. Đúng là quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Cô đón lấy chiếc bát, vào bếp xới cơm, vẫn nghe tiếng nói chuyện trong phòng ăn.

“Sư bá, Phạm Đoàn muốn hỏi người, người cũng không thể giấu Phạm Đoàn mãi được.”

“Ừm... Bất Động à, xới cho bố một bát cơm luôn nhé.” Cô trừng mắt. Bố cô thật chẳng có chút sáng tạo nào, chỉ biết bắt chước người khác.

“Sư bá, Phạm Đoàn chỉ hỏi một chuyện thôi, người trả lời xong, Phạm Đoàn sẽ không hỏi nữa, được không?”

“Chỉ được hỏi một câu.” Giọng của Hạ Thiên Lưu đột nhiên vang lên, cứ như thể thằng nhóc đang hỏi anh vậy.

“Phạm Đoàn nói giữ lời! Không giống như đại sư bá đâu.” Phạm Đoàn “hừ” một tiếng.

Cô xới cơm xong liền bưng bát, đi ra khỏi bếp, thấy Phạm Đoàn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hồ Thước, trầm giọng hỏi xuống hỏi: “Phạm Đoàn có phải vốn dĩ họ Nguyễn?”.

“Nhuyễn[1]?” Hồ Thước đón lấy bát cơm, nụ cười sao miễn cưỡng khó coi. “Sao con có thể họ Nhuyễn được, vậy chẳng phải thành Nhuyễn Phạm Đoàn[2] sao, he he.”

[1]Nhuyễn: Nghĩa là mềm. Trong tiếng trung từ này đồng âm đọc với họ Nguyễn.

[2] Cơm nắm nát.

“Sư bá người chắc chắn, Phạm Đoàn không phải họ Nguyễn chứ?”

“Đương nhiên, từ trước đến nay ta chưa lừa ai!” Ông ta hiên ngang ngẩng cao đầu liền bắt gặp ngay ánh mắt khinh bỉ của Hạ Thiên Lưu. “Sư... sư đệ, cậu nhìn tôi như vậy để làm gì?”

“Được, con tin sư bá lần này, nếu sư bá nói dối, tiểu sư muội nhà ta cả đời sẽ không lấy được chồng.” Phạm Đoàn vừa nói vừa liếc nhìn Hồ Bất Động.

“Này! Ân oán giữa hai người liên quan gì đến nhân duyên của tôi? Lão già đáng chết, ông chớ có đem tương lai của tôi ra mà thề thốt bừa bãi!” Hồ Bất Động nghe thấy liền lập tức phản bác rồi đặt bát cơm đánh “bịch” trước mặt Hạ Thiên Lưu, mấy hạt cơm vang lên người anh, khiến anh nhăn mày.

“Được! Nếu lần này ta nói dối, con gái của ta cả đời sẽ không lấy nổi chồng!”

“Này! Ông có nghe thấy tôi nói gì không vậy? Tôi và lão già chết tiệt này chẳng có quan hệ gì với nhau, tôi...”

“Được, thống nhất như vậy!”

“Này!” Nhân duyên của cô đã khốn khổ lắm rồi có cần thiết phải hành hạ nó như vậy nữa không?

“Cháu hỏi xong rồi thì cả nhà ăn cơm thôi chứ.” Hồ Thuốc bán đứng con gái xong, vui vẻ “nhập tiệc”.

“Này!” Bây giờ không còn là vấn đề ăn cơm nữa? Ai còn ăn nổi cơm chứ? >Sự thật thì ngoài cô ra, ai cũng ăn rất ngon miệng. Cô nhìn thấy mấy kẻ thần kinh không bình thường, đang ngồi ăn uống ngon lành trước mặt mình mà bực bội cầm đôi đũa chọc chọc vào bát cơm. Không lấy được chồng sao? Chuyện đại sự cả đời không còn bị vị tiểu sư thúc kia giầy vò ra thế nào nữa. Tuy gần đây, không còn ai gặp xui xẻo nữa, kể cả khi trái tim cô bắt đầu đập loạn nhịp vì vị tiểu sư thúc kia thì anh vẫn rất bình yên, nhưng mối nhân duyên nhỏ bé của cô vừa được cứu vớt lại đã bị kẻ khác nguyên rửa.

Cô cầm đũa gầy gầy cơm trong bát, đột nhiên thấy một đôi đũa khác chìa lại bát cơm của mình, cô sững lại. Vị tiểu sư thúc kia gấp một miếng thức ăn bỏ vào bát cô rồi thu ngay bàn tay ngọc ngà của mình lại.

Nhìn miếng thức ăn được ban tặng trong bát, cô máy móc quay sang bên cạnh nhìn tiểu sư thúc, dáng vẻ ăn cơm của anh đúng là rất tao nhã, thoát tục. Cô nuốt nước bọt, bỗng nhiên anh dịu dàng, ân cần, quan tâm gấp thức ăn cho cô là sao?

Thấy cô cứ nhìn chằm chằm mình hồi lâu, anh nhăn mày. “Không thích ăn sao?” Anh chỉ vào chỗ thức ăn trong bát cô, hỏi.

“Không, không, không. Tôi thích, tôi thích mà!” Cô lắc đầu lia lịa, vội bưng bát cơm, gấp miếng thức ăn của anh bỏ vào miệng, nhai ngon lành. Thấy lông mày anh từ từ giãn ra, cô chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chợt bắt gặp bộ mặt đáng ghét của bố mình. “Lão già chết tiệt! Làm gì mà nhìn tôi như nhìn kỳ quan thế giới vậy?”

“...” Hồ Thuốc nhìn chằm chằm chỗ thức ăn sư đệ vừa gấp cho con gái mình, lại thấy nụ cười gian xảo của Phạn Đoàn liền hắng giọng, rồi lên tiếng: “Bố nói này, Bất Động à”.

“Chuyện gì?” Tâm trạng cô đang vui, tuy anh không nhìn cô mỉm cười, nhưng cô vẫn thấy rất thỏa mã

“Ngày mai sau khi tan học, bố muốn đưa con đi gặp một người bạn cũ.”

“Bạn cũ. Bạn cũ nào?” Cô thuận miệng hỏi một câu rồi lại bưng bát cơm lên, hạnh phúc nhìn tiểu sư thúc nho nhã lại định gấp thức ăn, bỏ vào bát mình.

“Một người bạn lâu năm của bố.” Ông nhìn đôi đũa đang dừng lại giữa lưng chừng kia, đột nhiên cảm thấy sương tuyết bắt đầu kết lại trên đỉnh đầu.

“Bạn của ông thì liên quan gì đến tôi?” Ừm, tại sao động tác của anh ta đột nhiên chậm lại, bụng cô đói lắm rồi, phải ăn cơm thôi.

“Bởi vì cô ấy nói muốn dẫn cả con trai theo cho nên bố muốn con đi cùng, không muốn một người một ngựa mà đến đó.” Ông ta gạt lớp sương trên đỉnh đầu, tiếp tục nói: “Hơn nữa là cô ấy trả tiền, đi thêm một người sẽ ăn nhiều hơn một phần”.

“Ừm... nghe cũng có lý.” Bụng của cô càng lúc càng đói, nghe đến ăn là gật ngay. Hừm, tại sao vừa nói xong câu nói này, cô lại có cảm giác lạnh lạnh? Cô mấp máy môi, nhìn miếng thức ăn kẹp giữa đôi đũa kia bỗng cứng đơ trong không trung. Hụt hắng! “Vậy ngày mai tan học, bố đến trường đón con.”

“Được!” Hồ Thuốc cười gian xảo.

“Cạch.” Hạ Thiên Lưu nheo mắt, ném đũa.

Cô giật thót, định thần nhìn lại, đôi đũa kia không biết đã bị vút vào hộp giấy bên cạnh từ lúc nào, lực ném mạnh đến mức khiến chiếc hộp lắc lư, rồi đổ nhào sang một bên, anh dừng hý sinh. Thật đáng thương!

Nhưng cô không có thời gian để thông cảm với chiếc hộp đó, bởi vì nhiệt độ xung quanh cô đột nhiên hạ thấp đến mức đáng sợ.

Cô khó hiểu nhìn Hạ Thiên Lưu mặt lạnh như tiền đang hần học lờm mình. Chiến tranh lạnh? Cô không có điểm phúc được hưởng thụ sự quan tâm của mỹ nam, đành tự lự cánh sinh vậy. Cô gơ tay tự gấp lấy thức ăn, làm như không có chuyện gì vừa và cơm vừa lấm lét nhìn ông bố cũng đang vội vã và cơm giống mình. Hạ Phan Đoàn cười nham hiểm, hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”. Cô thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tại sao ngay đến lúc ăn cơm mà cũng nhiều nguy cơ rập rình vậy?

“Không sao, ăn cơm đi, sư đệ đang nhìn chúng ta kìa.” Hồ Thuyết nói

Phạm Đoàn ghé vào tai cô, thì thầm: “Chị có biết thế nào gọi là xem mặt không?”.

“Hả? Xem mặt? Thì là một nam một nữ gặp nhau, ăn cơm, làm quen xong thì đi xem phim, hẹn hò vài lần, cuối cùng thì kết hôn. Sư bá của cậu ngày nào cũng chả sắp xếp mấy chuyện này. Đầu tiên là giúp người ta kéo dây tơ hồng, sau đó sẽ hẹn đi xem mặt.” Cô nói xong lại thấy nhiệt độ quanh mình càng thấp hơn nữa, có lẽ nhiệt độ đã xuống âm, sương tuyết bắt đầu kết đọng.

“Ai mà biết chứ!” Phạm Đoàn nhún vai, thấy đại sư bá đang rúm ró trước ánh mắt của bố mình, ông ta vừa hắt xì vừa và cơm, trong lòng cậu hết sức dắc ý. Hừ hừ! Không chịu nói cho cậu biết mẹ cậu là ai, thì cứ để bố cậu ức hiếp bọn họ một chút, coi như thay cậu báo thù.

42. Chương 42: Xem Mặt (Trung)

“Được!”

* * >

Luồng khí lạnh do Hạ Thiên Lưu toát ra cứ thế duy trì đến tối, Hồ Bất Động cảm nhận rõ ràng được điều này. Đặc biệt là lúc chia ga giường, sắc mặt anh u ám nhìn chằm chằm xuống nền phòng khách. Hồ Thuyết ầm ục nhìn căn phòng đã bị chiếm dụng của mình, chấp nhận ôm chăn gối, trải đệm ra sàn nhà ngủ. Cô chẳng mấy may xót xa, vờ như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của ông ta, bỏ vào phòng, khóa cửa, ngủ đến sáng.

Chiếc điện thoại của cô cả ngày nay im lặng. Hừ, không thấy mụ tú bà gọi điện bắt cô báo cáo. Ngay cả chàng VIP kia cũng thoải mái nghỉ ngơi cả ngày. Sao trùng hợp vậy nhỉ? Cô được nghỉ vì tên Trác Duy Mặc kia còn chưa hết tính khí đại thiếu gia, chuyện này dễ hiểu thôi. Nhưng còn Hạ Thiên Lưu thì sao? Chuyện của Trác Duy Mặc chắc chắn không ảnh hưởng đến chuyện tiếp khách của anh. Vậy thì tại sao bà chủ kia lại bỏ qua con số hấp dẫn mà VIP có thể kiếm được trong một ngày chứ?

Đoán trúng suy nghĩ mụ tú bà kia là điều không tưởng. Cô phát hiện ra điều này sau buổi “gặp mặt” mà bố cô sắp xếp. Vừa theo bố chui vào trong chiếc xe hơi sang trọng, cô liền nhận ra một cặp mắt quen thuộc ẩn sau chiếc kính đen thời thượng. Còn chưa kịp sợ hãi, thì bất chợt, một chiếc giày cao gót duỗi mạnh, đá bay cô ra khỏi xe, mông cô đập phịch xuống mặt đường, hãi hùng nghe mụ tú bà nói chuyện với bố mình.

“Hồ Thuyết khốn nạn! Cô ta là con gái ông sao?”

Trời ơi! Đây là người bạn lâu năm mà bố cô nói sao?

Hồ Thước chớp mắt. “Tôi làm gì mà khốn nạn? Nó chính là con gái tôi. Hàng thật một trăm phần trăm, không có lẫn tạp chất đâu đó.”

“Ông nói, ông sẽ dạy dỗ con gái ông thành một thực nữ dịu dàng, yêu kiều, xinh đẹp, tuyệt đối xứng đôi vừa lứa với con trai tôi. Kết quả thì sao? Ông dạy ra cái thứ này đây hả?” Bà ta chỉ vào cô nàng mặc quần bò, ngồi dạng háng dưới đất, hai tay nắm chặt, vẻ khó hiểu nhìn hai kẻ đang cãi cọ trên

“Con gái tôi biết nấu cơm, giặt giũ, tinh thông nữ công gia chánh, sao không được coi là dịu dàng thực nữ chứ? Từng này tuổi còn chưa có bạn trai, trong trắng, thuần khiết như trang giấy trắng. Bà nhìn nó ngồi mặt đất thoải mái thế kia, có chỗ nào không yêu kiều chứ?” Hồ Thuyết nhiệt tình quảng cáo cho con gái.

“Ông... ông... hủy giao ước đi!” Bà ta chỉ vào cô gái dịu dàng, thực nữ, trong trắng, thuần khiết, yêu kiều, xinh đẹp đang ngồi phệt trên mặt đất kia mà đầu ngón tay không ngừng run rẩy. “Tôi đã sớm đoán được con gái ông nhất định vừa ngu ngốc, vừa đáng ghét. Chỉ không ngờ lại là chính cô ta.”

“Haizzz, bao năm như vậy, tôi còn nhớ chuyện đính ước này đã là tốt lắm rồi. Hơn nữa, dù hồi đó bà còn chuyên làm người tình của người ta. Hừ, đột nhiên ăn nên làm ra, còn ép tôi đem chuyện hôn nhân con cái ra đặt cược, chẳng qua bà muốn báo thù tôi chứ gì, đúng không?” Ông ta gạt cánh tay đang chỉ vào con gái mình ra, đỡ Bất Động đứng dậy. “Con gái tôi bà đã gặp rồi, vậy thằng con trai mà bà nói là khí phách ngời ngời đâu. Chỉ cần nó bảo vệ được con gái tôi, là người có trách nhiệm là được. Chỉ sợ được bà nuôi dạy, nó biến thành một đại thiếu gia ẻo lả, gió thổi cũng bay, thấy con gái là trốn mất tăm ấy chứ.”

“...” Nghe vậy bà chủ chợt dạ, liếc nhìn Hồ Bất Động một cái, khóe mắt bất giác giật giật. Lát sau đột nhiên bà ta mỉm cười, nói: “Được thôi, lên xe đi, bây giờ chúng ta tìm con trai tôi”.

“Lên xe thì lên xe. Ai sợ bà chứ?” Hồ Thước kéo Hồ Bất Động mặt vẫn ngệt ra vì chẳng hiểu chuyện gì, cùng chui vào xe.

Bà chủ lạnh lùng “hừ” một tiếng, vẫy vẫy tài xế. “Đến quán bar ‘Địa ngục thiên đường’”.

Hồ Thước ngây ra, liếc mắt nhìn bà ta một cái. “Đến quán bar làm gì

“Đương nhiên là để xem mặt.” Bà chủ vừa giơ bộ móng tay được tô vẽ cầu kỳ lên, lật qua lật lại, ngăm ngúa vừa thản nhiên nói.

Xe bắt đầu nổ máy. Trong xe bắt đầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

“Á... hai người muốn tôi đi xem mặt Trác Duy Mặc? Cứu... cứu tôi với! Cứu tôi với! Giết người! Lão già đáng chết, ông dám lừa tôi là đi ăn uống! Tôi hận ông, thả tôi ra, thả... thả tôi ra. Tôi không muốn, không muốn, không muốn, không muốn xem mặt!”

Nhưng... phản đối...vô hiệu

...

Trác Duy Mặc hai tay nhét túi quần, miệng ngậm điều thuốc đang cháy dở, lững thững bước vào quán bar “Địa ngục thiên đường”. Anh gạt cánh tay đang bám chặt lấy mình ra. Cô ả đến cả tên còn chưa biết kia, khó chịu ngồi lên ghế, vẫy gọi một nhân viên phục vụ tùy ý pha cho Trác Duy Mặc một ly gì đó, rồi mặc cho anh ta tiếp tục trầm ngâm với điều thuốc. Mấy người bạn của anh thấy anh ngồi một mình bèn giơ tay chào hỏi, anh vút điều thuốc, hơi hợt đưa tay lên chào lại.

Cô ả kia bấu môi, kéo tay anh lắc lắc. “Mình nhảy đi anh, em muốn nhảy.”

“Cô muốn thì tự mình đi đi.” Anh rút tay lại, nhìn bộ trang phục mát mẻ trong khi tiết trời đã sang đông trên người cô, anh khẽ đẩy cô ta ra, rồi lại rít một hơi thuốc thật dài.

“Đáng ghét! Lúc trên giường anh là con người khác hẳn.” Cô bạn gái dậm chân, mắ môi, nhìn đám người đang điên cuồng trên sàn nhảy, liền cắn nhẹ vào tai anh một cái. “Vậy em đi nhảy một mình nhé, tối nay nhớ đợi em.”

“Ừ.” Anh đón lấy cốc rượu từ tay người phục vụ, đáp bữa một tiếng, dụi tắt điều thuốc trong tay, rồi móc chiếc điện thoại trong túi ra. Sao đến giờ nó vẫn im lặng thế nhỉ? Anh chau mày.

Khốn khiếp, trước đây lão thái bà ngày nào cũng gọi loạn lên bắt anh đi làm công việc đồn mạt kia. Vậy mà mấy ngày nay chẳng hiểu sao lại im lìm, không có chút động tĩnh gì. Có trùng hợp vậy không? Anh vừa đạp đổ chiếc xe cà tang của Hồ Bất Động, giận đối cô ta, lão thái bà liền tha ngay cho anh, để anh thoát mái đua xe, đến vũ trường hay bao phụ nữ, khốn khiếp! Điều đáng ghét nhất là, khi được trả về với cuộc sống lỏng lẻo trước đây, anh lại cảm thấy không quen, thậm chí còn sốt ruột đợi điện thoại của lão thái bà, đợi bà ta đẩy cô cho anh và bắt anh phải hoàn thành những nhiệm vụ khó khăn!

Khốn khiếp nhất là cô ta, ai bảo cô ta cùng chiếc xe cà tang của cô ta xuất hiện đúng lúc tâm trạng thiếu gia không tốt chứ? Hôm đó, ít nhất cô ta cũng nên xin lỗi một tiếng chứ. Thôi được, cứ coi như cô ta không biết mình làm sai chuyện gì thì nên gọi một cú điện thoại hỏi thăm anh cũng không được sao? Cái tốt thì không học lại học anh gây chuyện lung tung! Khốn khiếp!

Anh đưa ly rượu lên miệng, toan uống một ngụm, đột nhiên nghe thấy tiếng cốc thủy tinh nứt vỡ, sau đó, chiếc ly trong tay anh vỡ ra thành hai mảnh. Anh vút chiếc ly, nhảy xuống ghế, nhìn rượu men theo mép

bàn chảy xuống đất, lòng bàn tay đau nhói. Anh nheo mắt nhìn người phục vụ.

Nhân viên pha chế rượu cuống quýt xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi! Tôi quên mất chiếc cốc này vừa cho vào nhiệt độ cao khử độc, gặp đá lạnh sẽ nứt vỡ”.

“Này, đây là lần thứ mấy rồi? Cậu thấy tôi không thuận mắt nên chơi khăm tôi, đúng không?” Anh bực bội rút tờ giấy ăn, lau sạch vết máu trong lòng bàn tay, rồi ném đi.

“Chuyện này không thể trách tôi được, Một lần là không may, hai trùng hợp, ba lần trở lên... cậu nên xem lại gần đây cậu thường gặp vận xui không.” Nhân viên pha chế vừa lau rượu vừa cười nói: “Haizzz, tối qua tôi hỏi bạn gái tôi, cô ấy nói mệnh cậu phạm thần xui xẻo. Tôi nghĩ, cậu nên kiểm tra lại xem tối qua có dùng bao hay không, ngộ nhỡ xui xẻo, gặp đúng chiếc bao thúng sẽ liên quan đến mạng người đấy”.

“Yên tâm, bản thiếu gia tôi không bao giờ mua bao cao su ở chỗ cậu đâu.” Anh trợn mắt nhìn nhân viên pha chế, chuẩn bị bỏ đi.

“Haizzz, cậu đã ngồi đây ngắt điện thoại liên mấy tối rồi, lần này chiếc ly vỡ giúp cậu nghĩ thông rồi sao? Quyết định đi tìm kẻ gây ra đau khổ cho cậu à?”

“Bản thiếu gia về đi ngủ!” Anh móc ví định trả tiền.

“Hôm nay không tìm cô ả nào sao?” Nhân viên pha chế mỉm cười, đẩy số tiền anh vừa đưa tới. “Hôm nay không cần trả tiền.”

“Sao thế? Có bao giờ thấy cậu vì vỡ ly nên miễn phí cho khách hàng đâu.”

“Hôm nay có người trả cho cậu rồi.”

“...” Anh nheo mắt, cảnh giác, “Ai?”

Nhân viên pha chế khẽ cười, đưa tay chỉ vào chiếc bàn nhỏ kê trong góc khuất, phía bên trái, thì thầm: “Mẹ cậu”.

“Khốn khiếp! Bà ta đến đây làm gì?” Anh cau có, bước nhanh về phía đó. Lúc tới gần, anh thấy một cái đầu đang lắc mạnh, tuy người đó ngồi quay lưng về phía anh nhưng anh có cảm giác rất quen thuộc. tai nghe những lời tố cáo, mà người tố cáo đối với anh càng quen thuộc hơn.

“Bố, bố có nhìn thấy không? Đó chính là cái người được gọi là khí chất ngời ngời đấy. Anh ta thay phụ nữ như thay áo, làm sao biết tới từ trách nhiệm. Trong đầu anh ta ngoại trừ bao cao su thì chẳng biết gì khác cả. Bảo vệ con? Anh ta không treo ngược con lên đánh là may mắn lắm rồi. Anh ta là tiêu biểu ầu đàn ông xấu xa. Khẩu vị anh ta đó, bố nhìn thấy chưa? Quần áo đó, bố nhìn thấy chưa? Quần áo hở hang, giày cao bẩy phân, phấn son lòe loẹt còn hơn cả bà chủ đây...”

“Bốp” một tiếng

“Nha đầu chết tiệt, cô nói ai phấn son lòe loẹt?”

Hồ Bất Động ôm lấy cái đầu đau điếng nhưng không vì thế mà không ngừng tố cáo. “Bố, bố xem, còn thêm một bà mẹ chồng hung ác nữa. Con mà gả vào nhà họ, chẳng phải bất hạnh cả đời sao? Chồng thì ở bên ngoài bồ bịch, mẹ chồng thì ở nhà bắt nạt. Bố nhần tâm thế sao? Bố đã thề với người mẹ đã khuất của con, bố phải chăm sóc tốt cho con, bố không thể đẩy con vào miệng cọp được!”

“Bốp.” Lại một tiếng vỗ nữa vang lên nhưng lần này là phía sau đầu. Hồ Bất Động ôm lấy cái đầu đầy thương tích mà không dám quay lại nhìn.

“Cô nói ai là chồng cô?”

Có tiếng hổ gầm thét phía sau cô.

“Chính là...” Nghe thấy tiếng Trác Duy Mặc, cô quay ngoắt lại, định chỉ thẳng mặt anh mà hét, chợt phát hiện ra câu nói của mình có chỗ không ổn bèn nuốt ngay chữ “anh” kia lại, cục tức nghẹn ứ tận cổ.

Anh nhướn mày, gằm gừ khó chịu, đẩy cô sang một bên, rồi ngồi xuống bên cạnh, khoanh tay trước ngực, ngang ngược nhìn bà mẹ đang thản nhiên ngồi nhâm nhi ly rượu. Bà đến đây làm gì? Ông ta là ai?” Anh ta hất hàm về phía người đàn ông lạ đang toát mồ hôi lạnh kia.

“Đưa mày đi xem mặt, đây là bố bên nhà gái, cũng là bố vợ tương lai của mày. Mau chào đi.”

“Khốn khiếp, bà nhàn rồi quá nên muốn kiếm chuyện phải không? Bản thiếu gia mà cần bà phải hỏi vợ cho sao?”

“Bố của Hồ Bất Động đó. Mau chào đi.” Bà chủ coi như chẳng nghe thấy gì, tiếp tục chú thích về thân phận người đàn ông kia.

“...” Trác Duy Mặc đột nhiên im bật, quay sang Hồ Bất Động, thấy cô ôm ly nước lọc, ngồi thu lu một chỗ, còn Hồ Thước sợ hãi chỉ muốn co giò bỏ chạy. Anh đá chân ngầm ra hiệu cho Hồ Bất Động, cố gắng kiềm chế, nói: “Là bố cô sao?”

Bất Động ngán ngẩm nhìn bố mình một cái, rồi gật đầu đáp: “Coi... coi là phải”.

“Khốn khiếp, phải là phải, không là không, thế nào là coi như phải.”

“Phải, phải, phải, phải, được chưa?”

“Bác trai.” Anh đứng dậy, hơi khom người lễ phép chào Hồ Thước.

“Phụt.” Hai người phụ nữ cùng choáng váng phun nước bọt. Người đàn ông đó là Trác Duy Mặc sao? Anh chưa bao giờ lễ phép, lịch sự đến vậy. Gã công tử lông bông kia lại ngoan ngoãn khom người mà chào bố cô là “bác trai” sao? Thật

“Haizzz. Thằng bé này ngoan thật đấy! Bất Động con xem người ta đâu có xấu như con nói.” Hồ Thước được gọi là “bác trai” liền vui mừng quay sang nói với con gái mình. “Con trai của bà tuy bề ngoài hơi bụi bặm một chút nhưng tính nết không tồi. Bà làm gì mà nhìn con trai mình như người ngoài hành tinh vậy?”

“Tiểu... tiểu tử đáng chết, con không uống nhầm thuốc đấy chứ?” Bà chủ đặt tay lên trán con trai mình, liền bị anh gạt phắt ra. Tuy bà ta đưa Hồ Thước tới đây nhưng không hề hy vọng chuyện ra mắt lại thuận lợi như vậy, càng không hy vọng cô nàng đáng ghét, dễ thay lòng đổi dạ này trở thành con dâu mình. Thật ra, mục đích chính của bà ta chỉ là muốn báo thù Hồ Thước, muốn mượn tay thằng quý tử của mình dọa ông ta một trận nhớ đời.

“Trác Duy Mặc gọi ông ta là bác trai... Trác Duy Mặc gọi ông ta là bác trai... Trác Duy Mặc gọi ông ta là bác trai... Thật khủng khiếp... khủng khiếp... khủng khiếp! Hồ Bất Động lăm lăm một mình, nhìn Trác Duy Mặc ngồi khúm núm, sao mà ngoan hiền đến thế! Trời ơi! Nhìn anh ta kia, hai chân khép chặt, ngồi chính tề trên ghế sofa. Đáng sợ quá! “Anh giả bộ ngoan ngoãn làm gì vậy?”

“Ai giả vờ ngoan ngoãn chứ?” Anh nhỏ tiếng trả lời cô, rồi quay sang bắt chuyện với Hồ Thước.

“Bác trai nói này, Duy... Duy...”

“Duy Mặc ạ.” Anh tiếp lời của người còn chưa kịp nhớ tên mình. Ngó thấy mẹ mình và Hồ Bất Động dường như đang muốn ôm đầu chạy trốn, anh khó chịu lén lờ một cái.

“Duy Mặc! Haizzz, chuyện là thế này, ta và mẹ cháu đã đính ước cho cháu và Bất Động nhà ta từ khi hai đứa còn chưa ra đời. Vậy bọn trẻ các cháu nghĩ cho kĩ đi, nếu ưng thuận thì chúng ta sẽ bàn bạc tiếp.

“Phụt!”

“Đính ước với cô ấy ạ?” Trác Duy Mặc liếc sang cô nàng nước bọt đang phun như suối nguồn, rụt rè hỏi.

“Lão già hồ đồ kia, ông cá cược thua liền đem hạnh phúc cả đời của con gái mình ra gán nợ sao? Ông có xứng đáng với mẹ tôi không?” Hồ Bất Động kịch liệt phản kháng. “Bà chủ, bà cũng nói gì đi chứ. Đừng phun nước bọt nước nữa. Con trai bà phát điên rồi, hết thuốc chữa rồi, bà rú lòng từ bi cứu tôi với, tôi...” Hồ Bất Động chưa kịp nói hết đã bị Trác Duy Mặc cầm chiếc gối trên sofa nhét chặt vào miệng. Lại nghe nói Trác Duy Mặc khe khẽ, nói:

“Được ạ.”

“Wu... Wu... Wu...” Cô vẫn ú ớ quyết phản đối đến cùng. Đáng tiếc... vô hiệu!

Được cái gì mà được? Chuyện quan trọng như vậy mà anh đem ra đùa được sao? Cứu tôi với! Bà chủ bây giờ không phải lúc để trừng mắt nhìn, con trai bà mấy hôm nay không biết gặp phải chuyện gì mà đầu óc không tỉnh táo nữa. Anh ta đang chấp nhận chuyện xem mặt đính ước này kìa!

“Vậy chúng ta nên đi thôi. Để bọn trẻ trò chuyện cho tự nhiên.” Hồ Thuốc vui vẻ nói với bà chủ quán, trong khi mắt và miệng bà ta vẫn chưa khôi phục lại trạng thái ban đầu.

“Bất Động à, thằng bé Duy Mặc này được đấy. Hôm nào mời cậu ấy đến nhà ta ăn cơm, mọi người cùng giao lưu, làm quen. Bỏ đi trước đây.” Ông ta vừa nói vừa gỡ bàn tay đang cầu cứu bám chặt lấy cánh tay mình ra, leo luôn lên xe cầu b

“Không... bố... bố... bố...” Vô ích! Cả đời ông ta không biết đến hai chữ “trách nhiệm”, ông ta đã bỏ đi không thêm ngoái đầu lại. Quay sang Trác Duy Mặc, thấy anh ta lập tức lộ nguyên hình, hai chân vắt hằn lên bàn, neho mắt nhìn cô như muốn nói:

“Hừ, cô cũng có ngày hôm nay.”

43. Chương 43: Xem Mặt (hạ)

“Anh... gần đây rất xui xẻo sao?”

* * *

Đúng!

Hồ Bất Động cô trước giờ chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay. Bị bố ruột lừa đến chốn ăn chơi sa đọa này để xem mặt một tên khốn. Tên trai bao thực tập chẳng hiểu gì về tình yêu ấy mấy ngày trước còn cùng cô đi lừa gạt trái tim các cô gái trẻ, vậy mà không ngờ nạn nhân cuối cùng lại là cô.

Anh nhướn mày, khóe mắt lộ nụ cười bí ẩn, có vẻ như tâm trạng đang rất thoải mái, chỉ có cặp môi vẫn cong lên khinh bỉ. Không biết anh ta đang có âm mưu quỷ kế gì nữa. Tiếp theo đây, anh ta định làm gì?

Chẳng lẽ mấy ngày không gặp, có cô ả nào đó đã nhét đầy bã đậu vào bộ não của anh ta? Hay chính là cô gái ăn mặc thiếu vải kia? Cô đảo mắt, lén lút nhìn lên sàn nhảy, muốn quan sát kỹ cô gái tài giỏi kia thêm một chút. Cô ta thực sự đã làm được cái việc vượt xa khả năng của con người.

“Cô đang nhìn đi đâu vậy?” Ngó nghiêng cái gì, sao không nhìn thẳng vào anh

“Ừm!” Cô giật mình, lập tức quay lại, lấy lại bình tĩnh và ngồi xuống.

“Bản thiếu gia hỏi cô nhìn đi đâu?” Anh ưỡn ngực, rời lưng khỏi thành sofa, sấn lại gần cô một chút, ánh mắt ngang ngược, bá đạo. Cuối cùng cô đã hiểu tại sao có bao nhiêu cô gái cam tâm tình nguyện bị anh ném lên giường. Tuy anh chẳng hiểu gì chuyện tình cảm mùi mẫn nhưng lúc trên giường lại là một ác thú. Bởi vì màn đêm là yếu tố quan trọng nhất để che giấu khuyết điểm, nhờ vậy anh dễ dàng đạt điểm tối đa trong mắt các cô gái.

Trái tim nhỏ bé của cô khẽ gặp dã thú là lập tức có phản ứng.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Vừa nghe thấy âm thanh quen thuộc này, lông mày Trác Duy Mặc dựng ngược. “Tại sao cô lại mang thứ đồ chơi ồn ào đó đến làm phiền người khác nữa? Nhưng nghe quen rồi, có vẻ cũng không đến nỗi đáng ghét.” Nói xong, anh nhếch mép, một vết sáng tím nhạt quét qua môi anh, khiến tim người nào đó đập càng mạnh hơn.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Bây giờ thì cô đã hiểu, anh ta là một con quái vật hoạt động về đêm. Thật ra anh chẳng cần đến bất cứ khóa học bồi dưỡng trai bao nào cả, chẳng qua bà chủ kia bố trí nhằm thời gian làm việc cho anh mà thôi.

Nếu đổi cho anh làm việc vào ban đêm, thành tích của anh chắc chắn khiến bà ta thổ huyết. Bà ta rõ là làm khó con trai mình.

“Này, bản thiếu gia chỉ nói là không đáng ghét thôi, cô đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” Tiếng động đó mỗi lúc một ồn ào.

“Tôi muốn về nhà!” Cô ngẩng đầu nhưng không dám nhìn anh, cứ dán mắt vào chiếc đèn trần đủ màu. Không được! Cô không thể ở đây với anh thêm một phút nào nữa. Nếu không cô sẽ không thể kiềm chế được mà phá vỡ hợp đồng với bà chủ mắt. Rồi bà ta sẽ có cớ để nói cô dễ dãi, phóng đảng, cô sẽ có lỗi với liệt tổ liệt tông, có lỗi với sư huynh, sư thúc và sẽ bị khai trừ khỏi môn hộ vì tội làm nhục sư môn.

“Ừm, được.” Trác Duy Mặc nhẹ nhàng nói.

Anh dễ dàng tha cho cô vậy sao? Cô thấy hơi nghi ngờ. Tuy trời càng lúc càng tối nhưng chỉ số EQ của anh lại càng lúc càng giảm. Cô thu hồi tất cả những lời nhận xét tốt đẹp vừa rồi của mình. Hừm, phụ nữ nói muốn đi thì lập tức để họ đi sao? Anh đúng là tên gốc mả!

Nhịp tim của cô bình thường trở lại.

Cô đứng dậy, cất bước chuẩn bị đi, thì thấy anh cũng đứng dậy, cô cảnh giác quay lại, hỏi: “Anh làm gì vậy?”. Muốn đánh cho cô hôn mê từ phía sau sao?

“Cô nghĩ từ đây về nhà cô gần lắm sao?” Anh thọc tay vào túi quần, móc chìa khóa xe máy ra.

“Anh định đưa tôi về nhà sao?” Trái tim nhỏ bé của cô lại nóng lên.

“Đúng vậy thì sao?” Anh lướt qua người cô, vẫn không quên quay đầu, ném cho cô một cái lườm mắt.

“Nhưng... nhưng mà...” Tối nay, bọn họ đi xem mặt, nếu để anh đưa cô về nhà không phải đồng nghĩa với chấp nhận rồi sao? Hoặc ít nhất, bố cô sẽ nghĩ như vậy.

“Nhưng gì nữa? Khốn kiếp! Đây đâu phải lần đầu tiên bản thiếu gia đưa bạn gái về nhà.

“...” Anh ta đúng là biết cách khiến người khác... mất hứng.

Đột nhiên, trái tim cô đập thoi thóp. Tại sao anh phải giày vò trái tim cô như thế? Nhịp tim thoi thóp có phải dấu hiệu của bệnh đã sang giai đoạn cuối?

Cô ôm lấy trái tim nhỏ bé của mình, chen chúc trong quán rượu đông đúc, nhìn Trác Duy Mặc thần nhiên hai tay rút túi quần, rõ ràng đã quá quen với cái nơi ăn chơi, đàn đúm này. Hừm, ai muốn xem mặt loại con trai này chứ? Đến kiến thức cơ bản là nắm tay bạn gái, kéo cô ấy khỏi đám đông mà cũng không biết, cứ một mình một đường như thể bên cạnh chẳng có ai. Cũng phải thôi, anh ta đâu có biết thế nào là chăm sóc phụ nữ, đối với anh ta có lẽ khái niệm chăm sóc chỉ có thể áp dụng lúc ở trên giường.

“Duy Mặc, anh muốn đi đâu vậy?”

Một cô gái cất tiếng gọi Trác Duy Mặc, cô nhìn qua bên đó, hóa ra là cô nữ sinh mát mẻ “chăm sóc” anh suốt cả đêm qua.

“Đưa cô ta về nhà”.

Trác Duy Mặc vừa nói vừa kéo lấy cổ áo cô, lôi đi nhanh hơn.

“Cô ta từ đâu chui ra vậy?” Cô gái kia ghen tức.

Trác Duy Mặc nhìn cô, khẽ “hừm” một tiếng. “Cô ta chui ra rất lâu rồi, chỉ có điều bản thiếu gia không nhìn thấy thôi.” Còn từ đâu chui ra à? Đương nhiên là từ trái tim anh.

“Anh đưa cô ta về, vậy em phải làm thế nào? Em đã chót nói tối nay không về nhà rồi.” Cô gái kia hờn dỗi.

Làm liên lụy cô gái kia như vậy thật không phải phép, thế là, cô quyết định lên tiếng. “Này...”

“Cô im miệng cho tôi!” Trác Duy Mặc chặn đứng con đường thoát thân của cô. “Bản thiếu gia hôm nay đang bận xem mặt, không có thời gian vui đùa với cô.”

“Xem... xem mặt?”

“Chính là cô ta.” Trác Duy Mặc chìa vật thể trong tay ra như để khoe khoang, rồi chuồn thẳng.

Ra đến ngoài bãi đỗ xe trước cửa quán bar, từng cơn gió lạnh thấu xương tấp thẳng vào mặt hai người, họ bàng hoàng phát hiện lớp xe máy của anh đã bẹp dí.

“Xe anh nổ lốp rồi.” Cô ngồi xổm, bóp thử chiếc lốp xe đã lép kẹp. Hừm, hết sạch hơi rồi. Có lẽ anh đã lường trước, sẽ có một ngày anh bị phụ nữ bắt nạt, giày vò, ức hiếp vì những lầm lỗi trên tình trường của mình.

“Mất của bản thiếu gia không phải để trang trí! Không cần cô nói!” Tâm trạng anh cực kỳ tồi tệ, anh phóng chân đá vào chiếc lốp bẹp dí. Chiếc lốp anh mới thay hôm qua sao hôm nay đã đòi vào thùng rác rồi?

“Lúc mới ra đến cửa, biển hiệu của quán bar bỗng nhiên rơi xuống.” May mà cô tránh kịp, nếu không chắc đã về Trời rồi.

Trác Duy Mặc nheo mắt. Tự nhiên cô nhắc đến chuyện đó làm gì? Chiếc biển quảng cáo kia treo ở đó hơn nửa năm rồi, sao chọn đúng ngày hôm nay mà rơi xuống chứ? Nếu anh không tránh kịp chắc cũng bẹp

“Anh... gần đây rất xui xẻo sao?” Hồ Bất Động cảnh giác nhìn thẳng vào mắt Trác Duy Mặc mà hỏi, dường như cô cảm thấy vấn đề này rất nghiêm trọng.

Anh hơi mất tự nhiên, bèn liếc qua chỗ khác, giơ tay gạt mấy sợi tóc bị gió thổi tung. “Không đến nỗi xui lắm.” Đối với cái gọi là vận xui này từ trước đến nay anh không để ý, nếu có đụng phải cũng chỉ cười một tiếng là xong.

“Chúng ta đi xe bus nhé.”

“Hả? Cái gì?” Anh chưa kịp lấy lại bình tĩnh đã há hốc vì đề nghị của cô. “Cô bảo bản thiếu gia đi xe bus cùng cô?”

“Nếu không anh định thế nào?” Cô chỉ vào chiếc xe máy đã hy sinh của anh.

“Gọi taxi.” Anh móc điện thoại, ấn bàn phím. Ai muốn đi thứ phương tiện công cộng đáng ghét đó chứ? Chờ đợi dài cổ, hứng chịu những cơn gió cắt da cắt thịt, lên xe còn phải mua vé, đã thế còn chẳng đưa mình về tận nhà. Anh không muốn đi!

“Nhưng tôi muốn ngồi xe bus.”

Đối tượng xem mặt của anh xem ra là một cô nàng yêu thích phương tiện công cộng... Khốn kiếp! Thứ mà anh căm ghét. Đúng là một đôi trời sinh. Khốn kiếp! Thế là, Trác Duy Mặc đành vác cái vẻ ngoài côn đồ, lưu manh của mình xếp hàng lên xe bus. Tất cả mọi người trong xe đều nhìn anh khinh bỉ, ngay đến anh phụ xe cũng mềm nhũn nhìn đại ca giang hồ không biết đang cau mày bực bội chuyện gì, theo sau còn một cô nàng cứ liên tục xoa hai tay vào nhau, hít hà sưởi ấm.

“Bao nhiêu tiền?”, giọng anh chẳng lì là vui vẻ. Khi lọt vào tai anh phụ xe sao nó xuất hiện thêm vẻ sau: “Lừa tôi, anh sẽ chết!”

“Hai nghìn tám trăm sáu mươi tư tệ...”, anh phụ xe căng thẳng trả lời, chợt thấy lông mày vị hành khách kia nheo lại càng chặt, anh ta vội vã hợp tác vỗ vào một cái hộp, nói tiếp: “Đều để ở đây, toàn bộ đều ở trong này, chìa khóa, tôi tìm chìa khóa đưa cho anh!”. Anh phụ xe toan chạy đi, trong đầu đình ninh, “của đi thay người”, lại nghe hành khách kia quay sang cầu nhàu với cô gái bên cạnh.

“Khốn kiếp, xe bus chết tiệt gì thế này, hơn hai nghìn tệ một tấm vé, đắt ngang ngồi máy bay.”

“Hả? Anh... anh muốn mua vé sao?” Anh chàng phụ xe chớp mắt, vội dừng lại.

“Vớ vẩn, không mua vé thì tôi ăn cướp chắc?” Trác Duy Mặc quát.

“Tôi cứ tưởng anh... À... hai tệ một vé.”

“Cộp” một tờ tiền giấy đập lên mặt hộp, không đợi anh phụ xe kịp lấy lại hồn phách, Trác Duy Mặc quay sang cô gái vẫn đứng co ro, xoa tay liên tục, cổ tử ra đáng thương!

Anh nhìn lướt qua khoang xe, rồi ngồi xuống một chiếc ghế đôi còn trống. Đột nhiên phát hiện mình chỉ vừa khom người thì những hành khách bên cạnh lập tức đổi chỗ. Anh khó hiểu nhìn bọn họ, lại càng ngạc nhiên khi thấy bao nhiêu ánh mắt khinh ghét đang đổ dồn về mình. Khốn kiếp, đây chính là lý do khiến bản thiếu gia ghét đi xe bus. Chẳng ai muốn mình biến thành vật triển lãm cho người khác ngắm nghía, đã thế lại còn trong không gian chật hẹp này nữa. Thật không hiểu vì sao cô ta thích phương tiện công cộng nữa?

“Này! Chiếc xe cà tàng của cô đâu rồi?” Anh chợt nhớ ra cô còn một thứ có thể ay thế xe bus.

“Bán rồi.”

“...”

“Nhờ cú đá của anh, tôi chỉ bán được một nửa giá tiền.” Kết quả của việc cô vất vả lau rửa, lại bị một đập của anh làm cho nó thành tàn phế, mất giá.

“...” Anh im lặng hồi lâu, khi xe bus đến điểm dừng tiếp theo, anh mới cất tiếng trả lời: “Đáng bao nhiêu tiền? Tôi đền cho cô”.

“Đáng bao nhiêu tiền? Lấy tôi đền cho cô.” Lời của anh sau khi vào tai cô được tự động dịch thành như vậy, cô kinh ngạc, vội vàng từ chối, “Không, không cần, dù gì thì sau này, anh cũng phải đền nhiều.”

“Cô lắm bầm gì vậy?”

“Tôi nói là tôi bị người ta lừa.” Lừa cô, nói là số mệnh cô đã được thay đổi rồi, kết quả, chẳng có gì khác cả! Hề cô động lòng, là có người gặp xui xẻo! Đồ đạo sĩ thôi, chỉ biết đi lừa gạt người khác! Hừ! Còn nói gì mà đổi mệnh với trái ý trời chứ?

“Không phải nói rồi sao, bản thiếu gia đền cho cô.”

“Không giống nhau, anh ta lừa tôi là thiếu đạo đức nghề nghiệp!”

“Hừ, người ta chịu mua thứ đồ phế liệu của cô đã là có đạo đức nghề nghiệp lắm rồi.

“Tôi không tệ đến thế đâu!” Cô bĩu môi, đột nhiên nghiêm túc tóm lấy vai anh, nói: “Yên tâm, tôi sẽ bảo vệ anh!”.

“Cô đang làm gì vậy?”

Kết quả, sự bảo vệ của cô... phản tác dụng. Chiếc xe bus đáng thương gặp ổ gà lớn, nổ lốp giữa đường. Trác Duy Mặc trừng mắt, cất lời thề độc từ nay về sau, không bao giờ bước chân lên xe bus nữa. Anh kéo cô xuống xe, cả hai trong lòng chẳng có lấy chút cảm giác lãng mạn, lếch thếch đi bộ hơn nửa giờ đồng hồ trong đêm lạnh. Cuối cùng nhìn chiếc xe bus không biết đã sửa xong từ lúc nào lao vọt qua, cô nhìn rõ cả mấy người ngồi cùng mình khi nãy vẫn ở trên xe, cười cợt hai kẻ ngu ngốc đang phải đi bộ và tận hưởng cái lạnh cắt da. Hai người trừng mắt nhìn nhau một hồi, đột nhiên cô chợt dạ chỉ lên trời nói: “Tôi nói bắt đầu từ ngày mai”.

“...” Nghe xong, anh không trợn mắt, cũng chẳng nhìn cô khinh bỉ mà nhếch một nụ cười kỳ lạ rồi nói: “Được, ngày mai bản thiếu gia đợi cô”.

Thịch thịch... thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Cô ôm trái tim đập loạn xạ, quay về căn nhà ấm áp của mình. Cô còn một chuyện quan trọng phải làm, dù thế nào, cũng không thể bỏ qua cho kẻ bán con cầu vồng kia được, việc đầu tiên sau khi cô mở cửa, sẽ là chạy như bay vào phòng khách, lôi ông bố “đáng kính” của mình ra khỏi ổ chăn gối dưới đất và giáo huấn ột trận. Chợt phát hiện chiếc lư hương vẫn đặt ở góc tường bị đập đổ, lăn sang một bên, tàn hương văng đầy trên mặt đất.

Cô sững lại giây lát rồi vội vã lao vào phòng Phạn Đoàn. Đèn đã tắt, thằng bé đã đi ngủ. Cô bật đèn lên, khiến Phạn Đoàn vừa thiu thiu ngủ lại dụi mắt, bò ra khỏi chăn. “Ồ, chị Hồ, chị về rồi sao?”

“Phạn Đoàn, bố em vẫn chưa về à?”

“Bố em hôm nay đi từ sáng, giờ vẫn chưa quay về, sao vậy chị?”

“...” Cô tắt đèn, “Không có gì, em ngủ tiếp đi nhé”.

Cô khép cửa phòng lại, đúng lúc thấy bố mình từ phòng tắm đi ra, bộ dạng thư thái, thoải mái. “A! Bất Động, con về rồi sao? Duy Mặc thằng bé đó được đấy chứ? Thực ra mẹ nó nhìn chẳng ra sao, dạy dỗ con trai đáng nhẽ cũng...”

“Là ông đã đổ sao?” Cô trừng mắt, chỉ vào chiếc lư hương lẫn trên mặt đất, sau đó quay người chạy ra cửa, xỏ giày. “Ông không biết là anh ấy mù đường sao? Ông đã đổ lư hương, tối nay anh ấy về nhà làm sao được.”

“Nghiêm trọng đến vậy sao?”

“Anh ấy là sư đệ của ông, ông nói xem có nghiêm trọng không? Anh ta đẹp trai như vậy, ông nói xem có nghiêm trọng không? Ông muốn sáng mai đi dán tờ rơi khắp nơi tìm người sao?” Cô đi giày xong, liền mở cửa, vừa thoát khỏi móng vuốt của gió lạnh không bao lâu, giờ cô lại phải quay lại. “Người xui xẻo nhất chính là tôi! Lần sau ông còn dám đá nữa, tôi sẽ bỏ đói ông mấy ngày đấy.”

“Hả? Con vì một tiểu sư thúc, mà bỏ đói bố ruột mình? Con hiểu thảo vậy sao? Hơn nữa, cậu ta luôn ức hiếp bố, bố báo thù một chút có gì không được chứ?”

“Đi châm hương cho tôi, tôi sẽ đi tìm anh ấy!” Nói xong, cô quay người định đi, lại bị Hồ Thước kéo lại.

“Này! Bất Động, trước mặt cậu ta, bố không tiện nói. Có phải có ý với cậu ta không? Bố biết cậu ta khôi ngô, điển trai nhưng lớn nhỏ có thứ bậc, vai vế phân rõ ràng, con đừng quên đó!”

“Ông thần kinh à? Ông có thấy anh ta xui xẻo không?” Cô buồn bã ném lại một câu, rồi bỏ đi luôn.

“Rầm” cánh cửa khép chặt!

Hồ Thước nhìn cái lư hương lẫn dưới đất, ngáp dài. “Nói vậy cũng đúng, cậu ta tuyệt đối sẽ không xui xẻo.”

44. Chương 44: Mệnh Xấu

“Tôi nói cho cô biết, cô hết thuốc chữa rồi, cái số mệnh tồi nát này sẽ theo cô cả đời.”

* * *

Một cơn gió lạnh thổi đến làm Hồ Bất Động sờn hết gai ốc, kiểu tóc giản dị của cô bị gió thổi tung ra phía sau. Cô nguyên rửa tên mù đường ngu dốt kia, hại cô cả buổi tối phải chịu rét mướt, bước chân bất giác tăng tốc. Bà chủ câu lạc bộ chỉ chú trọng thời trang mà không quan tâm đến thời tiết, lần nào cũng đưa cho anh những bộ quần áo mỏng tanh. Ừ thì đẹp nhưng nếu để nhân viên lạnh đến nước mũi chảy ròng ròng thì còn có giá nữa hay không?

Tốt nhất khi cô tìm được anh, anh đã biến thành một tảng băng, để cô có thể đập vỡ rồi vứt vào túi mang về nhà.

“Ê! Con bé kia, muộn thế này còn muốn đi đâu?” Ông chủ quán ăn đêm đang dọn hàng, nhìn thấy cô hốt hơ hốt hải lướt qua, bèn cất tiếng hỏi.

Cô vội vã quay đầu lại, tóm lấy ông chủ quán hỏi: “Ông chủ! May quá, ông có nhìn thấy một người đàn ông ăn mặc phóng khoáng, mặt mũi điển trai, đáng vẽ mơ màng, lúc đi qua còn phát tá lạnh không?”.

“Nửa đêm rồi, cô còn kể chuyện ma quỷ định dọa người à? Ngày mai không muốn cho tôi làm ăn nữa chứ gì?” Ông chủ đẩy khuôn mặt nghiêm túc của cô ra, khom người tiếp tục thu dọn quầy hàng của mình.

“Ai kể chuyện ma với ông chứ? Tôi nói là người, người sống đó! Chỉ là khả năng nhớ đường của anh ta kém hơn người bình thường mà thôi.”

“Cô nói giống người thật ấy nhỉ.” Ông chủ quán vẫn cười cợt. “Ha ha, đó là một loài yêu tinh tu luyện nghìn năm rồi!”

“...” Chính xác anh ta tu luyện bao nhiêu năm rồi, cô cũng không rõ. “Bỏ đi, tôi tự mình đi tìm.”

“Này!” Ông chủ quán vừa thấy cô quay đi mà trong chớp mắt đã chạy mất hút, ông ta buông thõng bàn tay đang bận rộn làm việc, ngáp dài một cái. “Chạy nhanh như vậy làm gì? Tôi còn chưa kịp hỏi cô và tên tiểu tử kia thế nào mà cô đã... Xem ra, lần này, tiểu tử kia hết hy vọng rồi. Hừ hừ, sớm đã cảnh cáo cậu ta chó bắt cá hai tay, trượt một con rồi nhé. Haizz, tôi đợi xem cậu trượt nốt con kia thế nào.”

Hồ Bất Động hà hơi ấm vào lòng bàn tay, gắng sức hít thở, bước đi như chạy. Ông chủ không nhìn thấy chứng tỏ anh chưa đi vào con ngõ nhỏ này. Thượng Đế ơi, rốt cuộc anh ấy chạy đi đâu rồi? Hừm, kẻ đơn giản như anh ta, chắc chắn là đi lung tung tùy hứng, vậy chắc chắn là đến nơi đó!

“Rầm.”

“Họ La kia, sư thúc của tôi lạc mất rồi, anh có nhìn thấy không? Chính là người đàn ông đến thu tiền nhà cùng tôi lần trước và bị tên gian trá là anh nhả tâm chiếm đoạt hết số tiền. Chính là người mà hôm đó anh nói đáng về phong trần cách biến thái giống mình đó!”

Một tiếng đập cửa bạo lực kèm theo tiếng quát tháo ầm ĩ của Hồ Bất Động xông vào tiệm đồ cổ của La Miễn, khiến hần đang kiểm tra đồ cổ phải ngậy ra sững sờ, suýt nữa đánh rơi cả món đồ quý giá trong tay. Hần quay lại nhìn cánh cửa bị đập ra tàn nhẫn, Hồ Bất Động vừa quệt mũi vừa đứng sừng sững trước cửa, trưng ra một nụ cười rất thú vị. Huỳnh Nhất Nhị thì đang bò trên mặt quầy cầm đôi đũa, thưởng thức bát mì nóng hổi.

Hôm nay, số người đến tìm hần đúng là không ít. Đầu tiên là một đại thiếu gia chạy đến đòi trả lại hàng giả, bị hần quyt tiền, tiếp đó lại một cô gái chạy đến tìm... tìm gì nhỉ? Sư thúc! Tìm ai không quan trọng, quan trọng là anh ta có kịch hay để xem rồi.

Huỳnh Nhất Nhị ngẩn ra hồi lâu, đôi đũa kia không có ý định hạ xuống, từ từ di chuyển ánh nhìn, quay đầu lại, thản nhiên há miệng, tiếp tục ăn mì, tóp tép nhai mãi mà chỉ thấy thứ gì đó cứng cứng, nhìn lại hóa ra miệng mình chỉ trơ lại đôi đũa, miếng mì vừa rồi đã rơi trở lại bát sau tiếng đập cửa động trời của Hồ Bất Động.

Anh bỏ đũa xuống, không quay lại nhìn cô mà nở nụ cười gượng gạo rồi hỏi một câu mà chính bản thân mình cũng thấy nực cười. “Ăn cơm chưa?”

Cô sững lại một lát, mới gạt đầu, nói: “Ừm, ăn rồi. Anh ăn muộn vậy?”

“Ừ, anh vừa tan làm, bận quá.” Anh nhún vai.

“Ừ.”

“Em tìm ai à?” Anh đứng dậy.

“Đúng... đúng vậy

“Cần anh giúp không?” Anh bước về phía cô.

“Không, không cần đâu, anh tiếp tục ăn đi.” Cô xua tay, chào hỏi chủ tiệm, rồi quay đi. “Em đi trước đây.”

Anh nhìn cô bỏ đi, không để ý đến nụ cười càng lúc càng quái dị của La Miễn, tiến thêm hai bước, đẩy cửa, thò đầu ra ngoài. “Đợi chút.” Anh kéo cô lùi lại.

Cô quay lại nhưng ánh mắt chỉ dám chiếu lên cổ anh. Anh không để ý điều đó, chỉ tay vào cổ mình, cất giọng quen thuộc: “Có thể trả lại anh thứ đó không?”

“Anh không dùng nó nữa mà.”

“Anh vẫn dùng.”

“...” Cô hơi ngước mắt lên, rồi dừng lại trên đôi môi mím chặt của anh.

“Anh vẫn dùng.” Anh khẳng định lại lần nữa.

Cô gạt đầu. “Được, hôm khác em sẽ trả cho anh.”

Nghe cô nói vậy, anh mới chịu thả tay cô ra. Cô lùi lại hai bước, toan bỏ đi, lại nghe anh nói:

“Chẳng phải em nói muốn làm bạn với anh sao? Giờ còn có thể không?”

“...” Cô đưa tay dụi cái mũi đã lạnh cóng, cười gượng. “Anh không giận em nữa sao?”

“Ừ, anh không dám nữa.”

“Làm gì mà nói giống như em bắt nạt anh vậy?” Cô vẫy tay. “Được rồi, em còn phải đi tìm người, anh tiếp tục ăn mỳ đi.”

“Nếu không tìm thấy, gọi điện cho anh nhé.”

“Sẽ tìm được mà.” Cô lắc đầu, coi như một cách từ chối lòng tốt của anh, bỏ đi với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Huỳnh Nhất Nhị ngồi bên quầy, cầm đũa lên, tiếp tục ăn nốt bát mỳ.

“Tôi cứ tưởng cậu sẽ không ăn nổi nữa chứ.” La Miễn mĩa mai.

“Tôi thực sự rất đói, anh chớ nói gì khiến tôi không ăn nổi.”

“Ừ, hiểu rồi. Đói đến mức một bát mỳ lạnh cũng nhét vào bụng. Đại thiếu gia như cậu sắp kiệt sức vì công việc rồi.”

“...” Anh đáp lại sự cười nhạo của La Miễn bằng im lặng, tiếp tục công việc với bát mỳ còn dang dở.

“Được rồi, tôi không bắt nạt cậu nữa. Cậu bị con nhỏ đó ức hiếp đã đủ đáng thương lắm rồi. Mà bố cô ta quay về rồi, chắc cậu

“Không biết.” Anh đã niêm phong tất cả tin tức về cô, hướng chỉ về bố cô.

“Cậu đoán xem ông ta nói gì với tôi.”

“Những điều ông ta nói chắc chắn chẳng tốt đẹp gì.” Anh nhìn La Miễn, hẳn ta cười gian trá. “Anh nói nốt đi, tôi đang ăn. Muốn tôi ghen sao? Anh cứ đợi đấy.”

“Haizz, tên tiểu tử chết tiệt, cậu sao mà đáng ghét vậy? Bố cô ta nói muốn đưa cô ta đi xem mặt.”

“Ừ, sau đó thì sao?” Anh yên tâm hơn, tiếp tục bữa tối của mình.

“Haizz! Cậu cũng nên có chút phản ứng chứ. Là lúc nào rồi còn bình tĩnh như vậy.”

“Đợi người xem mặt cô ấy gặp xui xẻo, tôi mất bình tĩnh cũng chưa muộn.” Anh bật lên tiếng cười khe khẽ, tiếp tục vùi đầu ăn mỳ.

“Tôi sợ đến khi đó, cậu chỉ có thể khóc thôi.”

“Anh cảm thấy bây giờ tôi tốt hơn khóc ở chỗ nào?”

“Nói vậy cũng đúng.”

“Này!”

“Ha ha!”

...

Thực ra, muốn tìm được Hạ Thiên Lưu lúc anh không phải là trai bao không khó. Khi không làm việc, phạm vi hoạt động của anh khá hẹp, ngoài câu lạc bộ, ở nhà, cửa hàng của La Miễn, thì chỉ còn lại một chỗ...

Qua cửa kính của hiệu sách, cô thấp thoáng nhìn thấy bóng anh mặc chiếc áo sơ mi trắng mỏng bay. Có lẽ công phu tỏa khí lạnh ra xung quanh của anh đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nên giữa trời lạnh buốt mà anh ngồi dựa đầu vào cửa kính tiệm sách, không phản ứng gì. Ha ha, nếu anh đã bắt hạnh chết cóng, chú cảnh sát cũng đỡ mất công vẽ lại hiện trường tư thế chết của nạn nhân.

Cô giữ lấy mái tóc bị gió thổi tung lên, nhìn sang phía đối diện cửa hàng sách, tuy đã đóng cửa nhưng mùi bánh mì trong cửa hàng đó vẫn thoảng ngửi thấy. Cô hít sâu. “Anh đúng là tên mù đường ngu ngốc, tên quỷ thêm bánh mì. Đêm hôm không về nhà lại chạy đến nơi quỷ quái này.”

Anh không để ý đến cô, không nghe cô nói gì, đầu vẫn ngoẹo một bên, tóc mai dài che khuất đôi mắt lẳng lơ, chỉ lộ ra làn môi mỏng, cùng những làn sương trắng xóa không ngừng bay ra.

“Này, như vậy mà anh cũng ngủ được sao? Anh giỏi thật đấy! Anh tưởng an ninh ở nơi này cũng tốt như trên núi sao?” Cô lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh anh, ôm gối, nói tiếp: “Ồ trên núi, nếu nhìn thấy bộ dạng anh bây giờ, lũ cầm thú sẽ kéo xác thịt anh về động làm bữa tối. Nhưng ở đây, nếu gặp phải kẻ thêm thường xác thịt, say mê sắc đẹp, anh còn giữ nổi thứ nghìn vàng của mình nữa sao?”

Cánh tay buông thõng của anh hơi động đậy, cặp môi mỏng mím chặt hơn, khuôn mặt từ từ xoay lại, lộ ra dưới ánh đèn mờ ảo. Anh nheo mày, mấy sợi tóc trên trán khẽ động đậy, dường như không hài lòng vì con nhặng xanh đến quấy rầy giấc ngủ

“Tôi nói với anh rồi, ở đây có rất nhiều cầm thú, anh đừng trưng ra vẻ đáng yêu đó nữa.” Cô bĩu môi, khinh bỉ trước hành động không nghe lời của anh. “Người lý trí giống như tôi bây giờ không còn nhiều nữa đâu, anh hiểu không?” Cô vừa nói vừa giơ những ngón tay hoàn toàn phản bội lại lý trí của mình ra, muốn chạm vào mặt anh.

Một làn hơi ấm xông tới khiến lông mày anh nhướn lên càng lúc càng cao, gò má cảm giác nhột nhột làm anh không thể không mở mắt, nhìn kẻ trước mặt, thủ phạm gây ra cảm giác nhột nhột trên gò má mình.

Cô đang đưa tay lên vuốt má anh...

Cô còn chưa nhận ra cặp mắt lạnh lùng đang chiếu lên ngón tay mình, vẫn thản nhiên di chuyển trên khuôn mặt mỹ miều của anh. “Bà chủ câu lạc bộ chẳng phải tình nguyện đưa đón VIP của mình đi làm sao? Với một nhân viên làm việc nhiệt tình như anh, bà ta không thể không chu đáo. Nên xin anh lần sau đừng chơi trò trốn tìm này nữa, hại tôi cả buổi tối phải chạy đi tìm kẻ mù khứ giác, tôi châm lư hương chẳng phải là để giúp anh tìm được đường về nhà sao?”

“Hôm nay đi chơi vui không?” Anh lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

“Mềm mại, chỉ có điều hơi lạnh. Nếu ấm hơn một chút thì đúng là hoàn hảo.” Cô vẫn ve vuốt khuôn mặt trắng nõn nà của anh, chợt phát hiện ra điều gì đó không bình thường. “Ai đang nói chuyện với mình vậy?”

“...” Anh nhìn cô như tổ cáo.

“Ủa? Hi hi, hi hi... Anh tỉnh rồi à?” Cô vội vã thu tay về, nhét vào chiếc túi ấm áp, ngược nhìn anh về vô tội. Sao anh đã tỉnh rồi? Ngày thường dù sét đánh bên tai, anh vẫn ngủ say như chết. Trong phòng làm việc của bà chủ câu lạc bộ, bọn họ cãi nhau ầm ĩ mà anh vẫn ngủ ngon lành. Hóa ra, anh ít nhiều cũng cảm nhận được sự khác biệt giữa nằm trên mặt đất và sofa. Thế mà trước đây cô cứ tưởng cảm giác của anh có vấn đề.

Anh lạnh lùng nhìn cô, im lặng hồi lâu, rồi chỉnh lại tư thế ngồi, đột nhiên khẽ nâng cánh tay vẫn để dưới đất lên, kéo lấy cánh tay cô, khống chế cô trong vùng phạm vi thể lực của mình.

Hành động bất ngờ của anh khiến cô giật thót. “Anh muốn làm gì?”

“Cho cô thử mềm mại, ấm áp.” Nói xong, anh ép môi mình đến, đầu tiên là má cô nhưng lạnh quá, anh nhăn mày, cảm thấy không công bằng, tại sao phải áp cặp môi ấm áp của mình lên gò má lạnh như băng của cô? Thế là, anh di chuyển đến nơi mềm mại, ấm áp tương tự của cô để giằng vò. Như thế này mới công bằng.

Hôn xong, anh thỏa mãn, cũng tỉnh hẳn ngủ, đưa tay xoa xoa cặp môi đỏ lên vì ma sát mạnh của mình, nhìn cô bị cảm giác mềm mại, ấm áp dọa cho ngây người, anh chống một tay xuống đất, lấy đà đứng dậy. “Đi thôi.”

“...” Cô vẫn trong trạng thái ngây ngất. “Đi... đi đâu?”

“Về nhà.”

“Anh... anh biết tôi sẽ đến đón anh về?” Chẳng lẽ suy nghĩ của cô lại hiện rõ trên nét mặt vậy sao?

Cô đứng dậy, phủ bụi trên người, lúc này mới thực sự thoát khỏi sức ảnh hưởng của vật thể mềm mại, ấm áp kia, cô giữ anh lại, căng thẳng hỏi: “Anh... anh gần đây có gặp xui xẻo không?”

Đến lượt anh sững lại, lát sau ném cho cô một ánh mắt vô cảm, nhếch môi cười nhạt. Đúng ra, anh nên nhận ra sớm hơn, rằng cô hết thuốc chữa rồi, rằng cô là kẻ hoàn toàn không đáng tin. “Cô hy vọng tôi xui xẻo lắm sao?” Hóa ra, đ tình cảm cô dành cho anh.

Cô lay cánh tay anh, thúc giục: “Anh đừng cười nhạt nữa. Tôi hỏi anh, gần đây rốt cuộc có...”.

Anh mím chặt môi, gạt mạnh tay cô ra, tránh xa cô mấy bước.

Bị đẩy mạnh, cô lao đảo hai bước, đứng cách anh một khoảng xa hơn. Cô thấy ánh mắt anh khó hiểu vô cùng, mỉa mai, thậm chí... khinh ghét.

Bị ánh nhìn châm trích của anh phủ đến, cô rụt cổ lại: “Anh làm gì mà nhìn tôi khinh bỉ vậy? Tôi chỉ hỏi anh có xui xẻo không thôi, anh...”.

“Thứ đó, tôi không cần.”

“...”

“Thế nào? Lại có ai đó bắt đầu gặp xui xẻo rồi sao? Sau đó thì thế nào? Muốn tôi giúp cô thay đổi số mệnh?”

“Tôi chỉ là... mà liên quan gì đến tôi? Tất cả là do lũ đạo sĩ thối các anh không đủ cao tay thôi! Nói muốn giúp tôi thay đổi số mệnh, thế mà biến tôi ra nông nổi này đây. Kết quả, chẳng có chút tác dụng nào. Hề tôi động lòng với ai thì người đó sẽ gặp xui xẻo, chẳng khác gì trước đây.”

Cô còn muốn tiếp tục cãi nhải nhưng nghe thấy giọng nói lạnh buốt của người bên cạnh, lạnh đến mức tim cô se lại.

“Tôi nói cho cô biết, cô hết thuốc chữa rồi, cái số mệnh thối nát này sẽ theo cô cả đời.”

“...” Cô cắn môi dưới, “hừ hừ” uất hận. “Vậy thì sao chứ? Anh không gặp xui xẻo, ít nhất có thể chứng minh, tôi thật lòng, rất thật lòng!”

“...” Anh nhả mày, đứng nguyên tại chỗ thản nhiên nhìn cô, không nói gì nữa.

Có phải cô đã làm gì đó quá đáng không?

__ Hết Tập 1 __

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-that-xui-xeo-tap-1>